

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I (Meddelelser)	
EUROPA-PARLAMENTET		
BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER		
(2003/C 110 E/001)	E-0657/02 af Jillian Evans til Kommissionen Om: Forfølgelse af vietnamesiske borgere	1
(2003/C 110 E/002)	E-0729/02 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Præmie for oksekød	2
(2003/C 110 E/003)	P-0747/02 af Claude Moraes til Kommissionen Om: Angreb på et hinduistisk mindretal i Bangladesh	3
(2003/C 110 E/004)	E-0802/02 af Graham Watson til Kommissionen Om: Genopførelse af hospitalet i Kambia, Sierra Leone	5
(2003/C 110 E/005)	E-0940/02 af Bart Staes til Kommissionen Om: Udslip af giftige gasser fra forbrændingsanlægget i Reggio Emilia mellem den 1. januar og den 10. februar 2002 (supplerende svar)	6
(2003/C 110 E/006)	E-0968/02 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Handicappedes rettigheder	7
(2003/C 110 E/007)	E-1029/02 af Anna Karamanou til Kommissionen Om: 14 pigers tragiske død i Saudiarabien	8
(2003/C 110 E/008)	E-1066/02 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Gengældelsesforanstaltninger over for USA	9
(2003/C 110 E/009)	E-1067/02 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Ændringer i de amerikanske indvandringsbestemmelser og eventuel afskaffelse af ordningen om dispensation for EU-statsborgere i forbindelse med visumkrav	9
(2003/C 110 E/010)	E-1068/02 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Pas, biometriske data og databeskyttelse	10
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1066/02, E-1067/02 og E-1068/02	10

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 110 E/011)	E-1129/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Manglende offentlighed og sammenlignelighed i den finansielle forvaltning af tilskud i forskellige dele af samme Euregio	11
(2003/C 110 E/012)	E-1135/02 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Kommissær Pattens synspunkter vedrørende Albanien	12
(2003/C 110 E/013)	E-1173/02 af Nelly Maes til Kommissionen Om: Våbenembargo mod Israel: Indstilling af det militære samarbejde med Israel	13
(2003/C 110 E/014)	E-1274/02 af Eurig Wyn til Kommissionen Om: Miljøforværring som følge af skovrydning	14
(2003/C 110 E/015)	E-1397/02 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Nationalt indikativprogram for Kina 2004 – sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger	15
(2003/C 110 E/016)	E-1461/02 af Hanja Majj-Weggen til Kommissionen Om: Arrestation af ti journalister i Eritrea	16
(2003/C 110 E/017)	E-1468/02 af Cecilia Malmström og Olle Schmidt til Kommissionen Om: Mediernes situation i Polen	17
(2003/C 110 E/018)	P-1502/02 af Gianfranco Dell'Alba til Kommissionen Om: Krænkelser af menneskerettigheder i Vietnam	18
(2003/C 110 E/019)	E-1531/02 af Robert Goebbels til Kommissionen Om: Kommissionens forvaltning af sit »rådgiver«-personale	19
(2003/C 110 E/020)	E-1559/02 af Torben Lund til Kommissionen Om: Marsvin og bifangster	20
(2003/C 110 E/021)	E-1631/02 af Theresa Villiers til Kommissionen Om: Moms og finansielle tjenesteydelser	22
(2003/C 110 E/022)	E-1764/02 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Syrien	23
(2003/C 110 E/023)	E-1796/02 af Eurig Wyn til Kommissionen Om: De molukkanske kristnes sikkerhed	24
(2003/C 110 E/024)	E-1827/02 af Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Sag indledt i medfør af artikel 88, stk. 2, om offentlig støtte til »Terra Mítica«	25
(2003/C 110 E/025)	E-1979/02 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Sigøjnere i de europæiske byer	26
(2003/C 110 E/026)	E-2016/02 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Placering af de europæiske agenturers hovedsæder	27
(2003/C 110 E/027)	E-2046/02 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Told	28
(2003/C 110 E/028)	E-2059/02 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Reform af den fælles landbrugspolitik forud for udvidelsen	29
(2003/C 110 E/029)	E-2077/02 af Philippe Herzog til Kommissionen Om: Kommissionens praksis med hensyn til konsulenter med personlig indplacering	30
(2003/C 110 E/030)	E-2116/02 af Lucio Manisco til Kommissionen Om: Nye italienske love om forvaltning af den kunstneriske arv	31
(2003/C 110 E/031)	E-2133/02 af Bartho Pronk til Kommissionen Om: Diskrimination af fodboldspillere på grund af alder	32
(2003/C 110 E/032)	E-2165/02 af Daniel Hannan til Kommissionen Om: Ikke-lønnede arbejdstagere	33
(2003/C 110 E/033)	E-2179/02 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Finansielle behov i forbindelse med gennemførelsen af lovgivningsforslagene og handlingsplanerne i den anden pakke af forslag til reform af den fælles fiskeripolitik	34

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 110 E/034)	E-2192/02 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: International handel med fiskemel i EU	35
(2003/C 110 E/035)	E-2194/02 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Industrifiskeri med henblik på forarbejdning til fiskemel	36
(2003/C 110 E/036)	E-2263/02 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Ensartet definition for integreret produktion	36
(2003/C 110 E/037)	E-2267/02 af Astrid Lulling til Kommissionen Om: Maltesisk vin og udvidelsesforhandlinger	38
(2003/C 110 E/038)	E-2269/02 af Frédérique Ries til Kommissionen Om: Europæisk støtte til byer, som søger at opnå status som kulturhovedstad	38
(2003/C 110 E/039)	E-2299/02 af Maurizio Turco til Kommissionen Om: Uddybning af svaret til skriftlig forespørgsel E-1187/02 om mulig involvering af Vatikanet i bedrageri med landbrugstilskud	39
(2003/C 110 E/040)	E-2300/02 af Guido Bodrato til Kommissionen Om: Fri bevægelighed og identitetskort	40
(2003/C 110 E/041)	E-2301/02 af Guido Bodrato til Kommissionen Om: Fri bevægelighed og opholdstilladelse	40
(2003/C 110 E/042)	E-2334/02 af Bob van den Bos og Nelly Maes til Kommissionen Om: Landminer	41
(2003/C 110 E/043)	E-2335/02 af David Bowe til Kommissionen Om: Udrangering af den russiske atomflåde	42
(2003/C 110 E/044)	P-2340/02 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Dårlig forvaltning af fællesskabsmidler på miljøområdet i Grækenland og krænkelse af ejendomsretten i forbindelse med projekter under Natura 2000-nettet	43
(2003/C 110 E/045)	E-2354/02 af Michiel van Hulten til Kommissionen Om: EU-landbrugsstøtte til det nederlandske kongehus	44
(2003/C 110 E/046)	E-2413/02 af Michiel van Hulten til Kommissionen Om: Nærmere spørgsmål vedrørende den landbrugsstøtte, der er ydet dronning Beatrix	44
	Samlet supplerende svar på skriftlige forespørgsler E-2354/02 og E-2413/02	45
(2003/C 110 E/047)	E-2358/02 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Subsidier til koreansk skibsbyggeri og Kommissionens undladelse af at indklage sagen for WTO	47
(2003/C 110 E/048)	P-2363/02 af Karin Riis-Jørgensen til Kommissionen Om: Opfølgning vedrørende EU's præferencetoldordning (H-0453/02)	49
(2003/C 110 E/049)	E-2368/02 af Richard Corbett til Kommissionen Om: Dannelse af en pulje af Open Source Software	49
(2003/C 110 E/050)	E-2370/02 af Glyn Ford til Kommissionen Om: GATS	50
(2003/C 110 E/051)	E-2371/02 af Glyn Ford til Kommissionen Om: GATS	50
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2370/0 og E-2371/02	51
(2003/C 110 E/052)	E-2372/02 af Glyn Ford til Kommissionen Om: GATS	51
(2003/C 110 E/053)	E-2373/02 af Glyn Ford til Kommissionen Om: GATS	52
(2003/C 110 E/054)	E-2374/02 af Glyn Ford til Kommissionen Om: GATS	52
	Samlet svar på Kommissionens vegne af Pascal Lamy på skriftlige forespørgsler E-2373/02 og E-2374/02	52

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 110 E/055)	E-2376/02 af Glyn Ford til Kommissionen Om: GATS	53
(2003/C 110 E/056)	E-2434/02 af Ian Hudghton til Kommissionen Om: Kommissionens undladelse af at handle på grundlag af en saglig og verificerbar videnskabelig rådgivning i fiskerisektoren	53
(2003/C 110 E/057)	E-2441/02 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Afskaffelse af dødsstraf i Taiwan	54
(2003/C 110 E/058)	E-2446/02 af Nirj Deva til Kommissionen Om: GATS-forhandlingerne	55
(2003/C 110 E/059)	E-2477/02 af Chris Davies til Kommissionen Om: Gennemførelse af lovgivning	56
(2003/C 110 E/060)	E-2481/02 af Chris Davies til Kommissionen Om: Tunbestande	57
(2003/C 110 E/061)	E-2483/02 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Vilkårlig tunfangst i Middelhavet	58
(2003/C 110 E/062)	E-2487/02 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Fangst af tobis	59
(2003/C 110 E/063)	E-2493/02 af Mogens Camre til Kommissionen Om: Stigende arbejdsløshed i Polen som følge af EU-medlemskab	60
(2003/C 110 E/064)	E-2501/02 af Francesco Musotto til Kommissionen Om: Krisesituationen for producenter af hård hvede i Raddusa Kommune	61
(2003/C 110 E/065)	P-2504/02 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Ødelæggelse af landbrugsproduktion som følge af uvejr på Kreta	62
(2003/C 110 E/066)	E-2517/02 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Shetlandskassen	64
(2003/C 110 E/067)	E-2525/02 af Colette Flesch til Kommissionen Om: Reorganisation af direktoratet for »Innovation« under GD for »Virksomheder«	65
(2003/C 110 E/068)	E-2533/02 af Jan Mulder til Kommissionen Om: Kontrol med oprindelsesregler for import af AVS-sukker	66
(2003/C 110 E/069)	P-2543/02 af Pietro-Paolo Mennea til Kommissionen Om: Barletta-borgen	67
(2003/C 110 E/070)	E-2545/02 af Marco Cappato til Kommissionen Om: De franske myndigheders krænkelser af borgernes frie bevægelighed ved den fransk-italienske grænse i forbindelse med »Technival« den 15. august 2002 i Italien	68
(2003/C 110 E/071)	E-2549/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Offentlig bytransport 1: Turisters og andre besøgendes adgang til byer via bedre information og billetsalg	68
(2003/C 110 E/072)	E-2550/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Offentlig transport 2: Indførelse af standardoplysninger om linjenet og takster og om dagkort med samme genkendelige betegnelse i hele Europa	69
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2549/02 og E-2550/02	69
(2003/C 110 E/073)	E-2578/02 af Kathalijne Buitenweg og Monica Frassoni til Kommissionen Om: Racisme og fremmedhad: salg af vinflasker med etiketter med billeder af Hitler og Mussolini og nazistiske paroler på benzinstationer og i souvenirforretninger i Italien	70
(2003/C 110 E/074)	E-2602/02 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Skovbrande og budgetpost B2-515	72
(2003/C 110 E/075)	E-2608/02 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Vilkårige marokkanske opbringninger af EU-fiskerfartøjer	74

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 110 E/076)	E-2612/02 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Den marokkanske flådes opbringning af det galiciske blæksputtefiskerfartøj Viduido	74
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2608/02 og E-2612/02	75
(2003/C 110 E/077)	E-2614/02 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Indførelse af en- og to-eurosedler	75
(2003/C 110 E/078)	E-2616/02 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Web-side oprettet af FSRs forvaltningsmyndighed i Grækenland	76
(2003/C 110 E/079)	E-2618/02 af Michl Ebner og Giacomo Santini til Kommissionen Om: Direktiver om bjergområder	76
(2003/C 110 E/080)	E-2631/02 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Manglende oplysninger om finansiering af projekter via EU	77
(2003/C 110 E/081)	E-2638/02 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Aktioner til fordel for beskyttelse af skovene i Galicien (Spanien) mod skovbrande	78
(2003/C 110 E/082)	E-2645/02 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Ulykke på et elektricitetsværk under det nationale, græske elektricitetsvæsen (DEI)	79
(2003/C 110 E/083)	E-2649/02 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Fritidsfiskeri	81
(2003/C 110 E/084)	E-2652/02 af Frank Vanhecke til Kommissionen Om: Aftaler mellem told- og havnemyndigheder	81
(2003/C 110 E/085)	E-2661/02 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Projekt til genoprettelse af strandene Almadrava og Les Devesses i Denia, Alicante	82
(2003/C 110 E/086)	E-2662/02 af Caroline Lucas til Kommissionen Om: Lufttransport og miljø	83
(2003/C 110 E/087)	E-2667/02 af Bart Staes til Kommissionen Om: Forretning for EU-tjenestemænd i Bruxelles (2)	84
(2003/C 110 E/088)	E-2673/02 af Pasqualina Napolitano, Hélène Flautre, Raimon Obiols i Germà, José Salafranca Sánchez-Neyra, Pedro Marset Campos og Bob van den Bos til Kommissionen Om: Kriterier for inddragelse af middelhavspartnerlandene i programdokumentet »Det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder, 2002-2004«	85
(2003/C 110 E/089)	E-2679/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Anvendelse af samme godkendelseskrav for modtagelsescentre for midlertidig anbringelse af beskyttede dyrearter og for zoologiske haver	87
(2003/C 110 E/090)	E-2680/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Afslutning på det grænseoverskridende samarbejde inden for offentlig bustransport mellem Nederlandene og Belgien i Euregio Scheldemond	88
(2003/C 110 E/091)	E-2684/02 af Freddy Blak til Kommissionen Om: Afgifter på de europæiske veje	89
(2003/C 110 E/092)	E-2688/02 af Benedetto Della Vedova til Kommissionen Om: Den Italienske Republiks krænkelse af Rådets direktiv af 2. april 1979 med regionen Lombardias lov nr. 18 af 7. august 2002	90
(2003/C 110 E/093)	E-2702/02 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Forfalskning af fødevarer i Den Europæiske Union	92
(2003/C 110 E/094)	E-2709/02 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Fiskeriforskning i det sjette rammeprogram for forskning	93
(2003/C 110 E/095)	P-2719/02 af Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf til Kommissionen Om: Forsinkelse i oprettelsen af det europæiske observatorium Leader+	94
(2003/C 110 E/096)	P-2726/02 af Albert Maat til Kommissionen Om: Eksportrestitutioner ved udførsel af avlsvæg til Marokko	95

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 110 E/097)	E-2730/02 af Emmanouil Bakopoulos til Kommissionen Om: Marína II og Sydeuropa	95
(2003/C 110 E/098)	E-2734/02 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Installering af en radar på Madeira	96
(2003/C 110 E/099)	E-2735/02 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: EU-udvidelsens sociale og økonomiske konsekvenser	97
(2003/C 110 E/100)	E-2738/02 af Charles Tannock og Theresa Villiers til Kommissionen Om: Status over ordningen for færdselstæthed i London	98
(2003/C 110 E/101)	E-2742/02 af Emmanouil Bakopoulos til Kommissionen Om: Manglende græsk på Inforegio-netstedet	99
(2003/C 110 E/102)	E-2743/02 af Ian Hudghton til Kommissionen Om: Fiskeriindtægter	99
(2003/C 110 E/103)	E-2765/02 af Kathleen Van Brempt til Kommissionen Om: Forslag til direktiv om miljøansvar – skriftlig forespørgsel P-2156/02 – utilstrækkeligt svar – overtrædelse af artikel 197 i EF-traktaten	100
(2003/C 110 E/104)	E-2766/02 af Kathleen Van Brempt til Kommissionen Om: Forslag til direktiv om miljøansvar – skriftlig forespørgsel P-2156/02 – utilstrækkeligt svar – overtrædelse af artikel 197 i EF-traktaten	101
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2765/02 og E-2766/02	101
(2003/C 110 E/105)	E-2777/02 af Robert Goebbels til Kommissionen Om: Direktivet om projekters indvirkning på miljøet og subsidiaritetsprincippet	103
(2003/C 110 E/106)	E-2789/02 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Børnesoldater	104
(2003/C 110 E/107)	E-2795/02 af Jan Dhaene til Kommissionen Om: Den europæiske mobilitetsuge og den europæiske bilfri dag	105
(2003/C 110 E/108)	E-2800/02 af Chris Davies til Kommissionen Om: Cementfabrikker i Clitheroe, England	106
(2003/C 110 E/109)	E-2802/02 af Miquel Mayol i Raynal til Kommissionen Om: Fængslingen af Leyla Zana og Tyrkiets tiltrædelse	107
(2003/C 110 E/110)	E-2803/02 af Bart Staes til Kommissionen Om: Sprogundervisning ved Europaskolerne i Belgien	107
(2003/C 110 E/111)	E-2811/02 af Salvador Jové Peres til Kommissionen Om: Kommissionens ureglementerede accept af en forøget mængde forarbejdede tomater	108
(2003/C 110 E/112)	E-2812/02 af Salvador Jové Peres til Kommissionen Om: Kommissionens ureglementerede accept af en forøget mængde forarbejdede tomater	109
(2003/C 110 E/113)	E-2813/02 af Salvador Jové Peres til Kommissionen Om: Kommissionens ureglementerede accept af en forøget mængde forarbejdede tomater	109
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2811/02, E-2812/02 og E-2813/02	109
(2003/C 110 E/114)	P-2817/02 af Bill Newton Dunn til Kommissionen Om: »Lemon curd« og »mincemeat«	110
(2003/C 110 E/115)	E-2825/02 af Kathleen Van Brempt til Kommissionen Om: Det amerikanske initiativ »Congo Basin Forest Partnership« til beskyttelse af skovene i Congo-bækkenet – Kommissionens holdning.	111
(2003/C 110 E/116)	E-2829/02 af Struan Stevenson til Kommissionen Om: Ulovlig brug af drivgarn	112

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 110 E/117)	E-2835/02 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: EF-støtte til aftapning af Malagavin	112
(2003/C 110 E/118)	E-2838/02 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Fastlæggelse af fiskeriområdet ved Guadiana-flodens munding	113
(2003/C 110 E/119)	E-2839/02 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Støtte til liberalisering af forpagtningsaftaler i landbruget	113
(2003/C 110 E/120)	P-2843/02 af Ian Hudghton til Kommissionen Om: Virkningerne af de forsinkelser, som er opstået i forbindelse med forslagene til den fælles fiskeripolitik	114
(2003/C 110 E/121)	E-2855/02 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Udnyttelse i Rom kommune af midler fra Save II og Altener II	115
(2003/C 110 E/122)	E-2858/02 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Udnyttelse i Rom kommune af midler fra Life III-programmet, det 5. handlingsprogram for miljø og bæredygtig udvikling og foranstaltningerne vedrørende information og bevidstgørelse om miljøproblemer	116
(2003/C 110 E/123)	P-2874/02 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Fremrykket udbetaling at støtte til de irske landbrugere	117
(2003/C 110 E/124)	E-2882/02 af María Valenciano Martínez-Orozco til Kommissionen Om: Klage fra Kommissionen mod den spanske stat — sag C-358-01 — indførsel af rengøringsmidler med soda	118
(2003/C 110 E/125)	E-2889/02 af Adriana Poli Bortone til Kommissionen Om: Koordinering af indsatsen inden for fællesskabsstøtten	119
(2003/C 110 E/126)	E-2895/02 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Fængsling af Wei Jingyi, biskop ved den »uofficielle« kinesiske katolske kirke	120
(2003/C 110 E/127)	E-2900/02 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: EU's grænse- og referenceværdier for elektromagnetiske felter	121
(2003/C 110 E/128)	E-2902/02 af Struan Stevenson til Kommissionen Om: Konkurrencepolitik	122
(2003/C 110 E/129)	E-2903/02 af Benedetto Della Vedova til Kommissionen Om: Overtrædelse af Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979, begået af Italien med regionen Venetos lov nr. 7 af 14. marts 2002	122
(2003/C 110 E/130)	E-2909/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Den Demokratiske Republik Congo	123
(2003/C 110 E/131)	E-2910/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Den Demokratiske Republik Congo	124
(2003/C 110 E/132)	E-2911/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Den Dominikanske Republik	124
(2003/C 110 E/133)	E-2912/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Den Dominikanske Republik	124
(2003/C 110 E/134)	E-2913/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Niue	124
(2003/C 110 E/135)	E-2914/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Niue	124
(2003/C 110 E/136)	E-2915/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Palau	125
(2003/C 110 E/137)	E-2916/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Palau	125
(2003/C 110 E/138)	E-2917/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Papua Ny Guinea	125

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 110 E/139)	E-2918/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Papua Ny Guinea	125
(2003/C 110 E/140)	E-2919/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Rwanda	125
(2003/C 110 E/141)	E-2920/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Rwanda	126
(2003/C 110 E/142)	E-2921/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Saint Kitts and Nevis	126
(2003/C 110 E/143)	E-2922/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Saint Kitts and Nevis	126
	Samlet svar på Kommissionens vegne af Poul Nielson på skriftlige forespørgsler E-2909/02, E-2910/02, E-2911/02, E-2912/02, E-2913/02, E-2914/02, E-2915/02, E-2916/02, E-2917/02, E-2918/02, E-2919/02, E-2920/02, E-2921/02 og E-2922/02 ..	126
(2003/C 110 E/144)	P-2924/02 af Roger Helmer til Kommissionen Om: Brud på personalevedtægtens artikel 12	127
(2003/C 110 E/145)	E-2929/02 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Forbud mod elektroniske spil i Grækenland	127
(2003/C 110 E/146)	E-2934/02 af Jorge Moreira Da Silva til Kommissionen Om: Anvendelse af den europæiske konvention om akademisk anerkendelse af afgangsbrev fra universiteter (Europarådets konvention, ETS032)	128
(2003/C 110 E/147)	E-2935/02 af Cristiana Muscardini, Roberta Angelilli og Antonio Mussa til Kommissionen Om: Diskrimination af italiensk kultur i udlandet	129
(2003/C 110 E/148)	E-3024/02 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Etableringsfrihed for italienske konservatorieuddannede	129
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-2935/02 og E-3024/02	129
(2003/C 110 E/149)	E-2937/02 af Jan Mulder til Kommissionen Om: Antibiotika som tilsætningsstof til dyrefoder	130
(2003/C 110 E/150)	E-2938/02 af Jan Mulder til Kommissionen Om: Polsk importbegrænsning for afskårne blomster	132
(2003/C 110 E/151)	E-2943/02 af Hanja Majj-Weggen til Kommissionen Om: Situationen med hensyn til børnepasning i medlemsstaterne og fremme heraf	133
(2003/C 110 E/152)	P-2949/02 af Ian Hudgton til Kommissionen Om: Nedsikring af fiskerflåderne	134
(2003/C 110 E/153)	P-2957/02 af Giovanni Procacci til Kommissionen Om: Forordning (EF) nr. 1019/2002 – mærkning af olivenolie	134
(2003/C 110 E/154)	E-2961/02 af Giovanni Pittella til Kommissionen Om: Det italienske apoteksvæsen	135
(2003/C 110 E/155)	E-2965/02 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: En tv-station til information af landbrugerne	136
(2003/C 110 E/156)	E-2968/02 af Jens-Peter Bonde til Kommissionen Om: Almindelig udvælgelsesprøve KOM/A/6/01 – Fuldmægtige (A 7/A 6) inden for områderne »Forbindelser udadtil« og »Forvaltning af bistand til tredjelande«	137
(2003/C 110 E/157)	E-2972/02 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Finansiering af bortskaffelse af BSE-risikomateriale	138
(2003/C 110 E/158)	E-2974/02 af Pere Esteve og Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Ydelse af europæisk støtte til økonomisk udvikling i landområderne i distriktet Safor	139

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 110 E/159)	E-2976/02 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Umenneskelig behandling af fangerne Latsamy Kamphoui og Feng Sackchittaphong	140
(2003/C 110 E/160)	E-2977/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Konkurrencefordrejning på grund af lave lønudgifter for arbejdsgiverne til polske byggearbejdere i medlemsstater i Den Europæiske Union – arbejdere, som ikke er omfattet af en kollektiv arbejdsaftale	141
(2003/C 110 E/161)	E-2982/02 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Foranstaltninger til begrænsning af ulykker i fiskeriet	143
(2003/C 110 E/162)	E-2988/02 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Foranstaltninger til begrænsning af ulykker i fiskeriet	144
(2003/C 110 E/163)	E-2991/02 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Foranstaltninger til begrænsning af ulykker i fiskeriet	145
(2003/C 110 E/164)	E-2992/02 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Foranstaltninger til begrænsning af ulykker i fiskeriet	145
(2003/C 110 E/165)	E-2993/02 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Foranstaltninger til begrænsning af ulykker i fiskeriet	146
(2003/C 110 E/166)	E-2994/02 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Foranstaltninger til begrænsning af ulykker i fiskeriet	147
(2003/C 110 E/167)	E-2998/02 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Foranstaltninger til begrænsning af ulykker i fiskeriet	148
(2003/C 110 E/168)	E-3009/02 af Charlotte Cederschiöld til Kommissionen Om: Opbevaring af data	149
(2003/C 110 E/169)	E-3012/02 af Eluned Morgan til Kommissionen Om: Regnskabsaflæggelse for den fælles landbrugspolitik	149
(2003/C 110 E/170)	E-3013/02 af Eluned Morgan til Kommissionen Om: Sukkerstøtte og midtvejsvurdering af den fælles landbrugspolitik	150
(2003/C 110 E/171)	E-3016/02 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Undersøgelse af narkotikaafhængighed og HIV-smitte	151
(2003/C 110 E/172)	E-3022/02 af Joke Swiebel til Kommissionen Om: Afskedigelse på grund af alder inden folkepensionsalderens indtræden (i Nederlandene 65 år) sammenholdt med direktiv 2000/78/EF	152
(2003/C 110 E/173)	E-3023/02 af Mariotto Segni til Kommissionen Om: Regionalstøtte til bekæmpelse af bluetongue	153
(2003/C 110 E/174)	E-3039/02 af Caroline Lucas til Kommissionen Om: Den iberiske lynx	155
(2003/C 110 E/175)	P-3048/02 af Jean-Claude Fruteau til Kommissionen Om: Regionalpolitik	156
(2003/C 110 E/176)	E-3051/02 af Bart Staes til Kommissionen Om: Øget risiko for kræft i forbindelse med strømledninger over jorden	157
(2003/C 110 E/177)	E-3069/02 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Forfalskning af italienske mærkevarer	157
(2003/C 110 E/178)	E-3070/02 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Forfalskning af italiensk modetøj	158
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3069/02 og E-3070/02	158
(2003/C 110 E/179)	P-3074/02 af Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf til Kommissionen Om: Konferencen om bæredygtigt landbrug for udviklingslande den 30.-31. januar 2003 arrangeret af GD Forskning	159
(2003/C 110 E/180)	E-3090/02 af Jan Mulder til Kommissionen Om: Forhøjelse af den maksimale garantimængde for hør og hamp i Nederlandene	160

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 110 E/181)	P-3092/02 af Luciana Sbarbati til Kommissionen Om: Nye regler for markedsføring af olivenolie	161
(2003/C 110 E/182)	E-3095/02 af María Valenciano Martínez-Orozco til Kommissionen Om: Operationelt mål 2-program i Madrid-regionen i 1997-1999	163
(2003/C 110 E/183)	E-3101/02 af Torben Lund til Kommissionen Om: PPD – farlige stoffer skal forbydes i kosmetik	164
(2003/C 110 E/184)	E-3103/02 af Bart Staes til Kommissionen Om: Identificering af fodboldfans ved europæiske kampe	165
(2003/C 110 E/185)	E-3116/02 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Ajourføring af evalueringen af fenthion	166
(2003/C 110 E/186)	E-3117/02 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Muslinger fra Galicien: Beskyttet oprindelsesbetegnelse	167
(2003/C 110 E/187)	E-3120/02 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Planlagt lukning af Federal Mogul-virksomhed	168
(2003/C 110 E/188)	P-3125/02 af Giuseppe Di Lello Finuoli til Kommissionen Om: Afskedigelse af Augusto Fichtner	169
(2003/C 110 E/189)	E-3132/02 af Samuli Pohjamo til Kommissionen Om: Repræsentation af forskellige sprog i Kommissionens organer	170
(2003/C 110 E/190)	E-3133/02 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Anabolika og tolerancetærskler	171
(2003/C 110 E/191)	E-3140/02 af Giacomo Santini til Kommissionen Om: Uretmæssigheden af direktiv 91/67/EØF	172
(2003/C 110 E/192)	E-3143/02 af Christa Randzio-Plath til Kommissionen Om: Artikel 14 i protokol vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter af 8. april 1965	173
(2003/C 110 E/193)	E-3149/02 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Fællesskabsprogram til bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse	174
(2003/C 110 E/194)	E-3154/02 af Avril Doyle til Kommissionen Om: Arsenik i dyrefoder	175
(2003/C 110 E/195)	E-3160/02 af Rosa Miguélez Ramos til Kommissionen Om: Uretmæssig handelspraksis foretaget af græske havbrug	176
(2003/C 110 E/196)	E-3169/02 af Eluned Morgan til Kommissionen Om: Betalinger til mejerisektoren inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik	177
(2003/C 110 E/197)	P-3172/02 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Stærkt fiskeriafhængige regioner, relativ stabilitet og adgang til fiskeressourcer	177
(2003/C 110 E/198)	E-3174/02 af Dorette Corbey til Kommissionen Om: Reformen af den fælles landbrugspolitik	179
(2003/C 110 E/199)	P-3183/02 af Astrid Thors til Kommissionen Om: Fordrejning af åben og loyal konkurrence ved offentlige indkøb, adgang til dokumenter	179
(2003/C 110 E/200)	E-3189/02 af Adriana Poli Bortone til Kommissionen Om: Nye bestemmelser for mærkning af olivenolie	181
(2003/C 110 E/201)	E-3198/02 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Problemer med kommunikation på andre sprog end flamsk i Belgien	182
(2003/C 110 E/202)	E-3199/02 af Paul Lannoye til Kommissionen Om: Lovpligtig vaccination i Europa	183

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 110 E/203)	E-3206/02 af Kathleen Van Brempt til Kommissionen Om: Medicinsk fejlbehandling	184
(2003/C 110 E/204)	E-3213/02 af Margrietus van den Berg til Kommissionen Om: Europæisk adfærdskodeks for støtte med sigte på at undgå illoyal konkurrence	184
(2003/C 110 E/205)	P-3219/02 af Niels Busk til Kommissionen Om: Støtte til fiskerihavne	186
(2003/C 110 E/206)	P-3229/02 af Sérgio Marques til Kommissionen Om: Enheden for nyttiggørelse af affald i den autonome region Madeira	187
(2003/C 110 E/207)	E-3239/02 af Alexander de Roo til Kommissionen Om: Akvakultur	188
(2003/C 110 E/208)	E-3241/02 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Skoler for dramatisk kunst og uddannelsesprogrammer under Den Europæiske Socialfond	189
(2003/C 110 E/209)	E-3242/02 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Størelsen af EU-bevillinger til finansiering af programmer for romabefolkningen i Grækenland	189
(2003/C 110 E/210)	E-3243/02 af Brice Hortefeux til Kommissionen Om: Forebyggelse af osteoporose	190
(2003/C 110 E/211)	P-3244/02 af Harlem Désir til Kommissionen Om: Arrestation i København af den tjetjenske regerings repræsentant, Akhmed Sakajev	191
(2003/C 110 E/212)	P-3245/02 af Antonio Di Pietro til Kommissionen Om: Naturkatastrofe (jordskælv) i regionen Molise	192
(2003/C 110 E/213)	E-3253/02 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Stigning i antallet af dødsfald på grund af narkotika i Grækenland	193
(2003/C 110 E/214)	E-3259/02 af Generoso Andria og Stefano Zappalà til Kommissionen Om: Handel med fordærvede varer mellem medlemsstaterne	193
(2003/C 110 E/215)	E-3303/02 af Giovanni Pittella til Kommissionen Om: Bekymring for forbrugerbeskyttelse med hensyn til fødevarer	194
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-3259/02 og E-3303/02	194
(2003/C 110 E/216)	E-3260/02 af Hanja Majj-Weggen til Kommissionen Om: Behandling af gadedyr (hunde og katte) i Grækenland	195
(2003/C 110 E/217)	E-3266/02 af Renzo Imbeni og Guido Podestà til Kommissionen Om: Den Europæiske Fødevarermyndigheds placering	195
(2003/C 110 E/218)	P-3267/02 af Joan Vallvé til Kommissionen Om: Import af kyllinger fra tredjelande	196
(2003/C 110 E/219)	P-3269/02 af Maria Sanders-ten Holte til Kommissionen Om: Fri bevægelighed for tjenesteydere og personer i forbindelse med privatskoleundervisning i en anden medlemsstat end hjemlandet	197
(2003/C 110 E/220)	P-3290/02 af Giovanni Fava til Kommissionen Om: Nødsituation i Catania, Italien	198
(2003/C 110 E/221)	E-3297/02 af Marie Isler Béguin til Kommissionen Om: Forhandlinger mellem EU og Armenien om lukning af Medzamor-atomkraftværket	199
(2003/C 110 E/222)	E-3304/02 af Albert Maat til Kommissionen Om: Lukning af den belgiske tremilezone	200
(2003/C 110 E/223)	E-3310/02 af Bartho Pronk til Kommissionen Om: Opfølgning af spørgsmål E-2710/02 om statistiske metoder	201
(2003/C 110 E/224)	E-3313/02 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Sikkerhed ved off-piste skiløb	202

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 110 E/225)	P-3321/02 af Mikko Pesälä til Kommissionen Om: Afskaffelse af interventionsordningen for rug	203
(2003/C 110 E/226)	E-3330/02 af Ioannis Marinos til Kommissionen Om: Skat på lystbåde i Grækenland	203
(2003/C 110 E/227)	E-3333/02 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: Adgang til offentlige indkøbsaftaler for virksomheder med kvindelige ejere	204
(2003/C 110 E/228)	E-3337/02 af Christine De Veyrac til Kommissionen Om: Anerkendelse af eksamensbeviser – Fri bevægelighed for musikere	205
(2003/C 110 E/229)	E-3342/02 af Karl-Heinz Florenz til Kommissionen Om: Levering af vand fra Tyskland til Nederlandene	206
(2003/C 110 E/230)	E-3343/02 af Alexander de Roo til Kommissionen Om: Bekymring i forbindelse med fjerdegenerationspillen	207
(2003/C 110 E/231)	P-3353/02 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Beskyttelse af folkesundheden og forbrugernes sundhed i forbindelse salg af produkter af dybfrossen dej og den såkaldte »bake-off«-teknik	208
(2003/C 110 E/232)	E-3372/02 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Miljøkrav og udbudsregler	209
(2003/C 110 E/233)	E-3379/02 af Bart Staes til Kommissionen Om: Omkostningerne ved og tidsplanen for ibrugtagning af Berlaymont-Bygningen	210
(2003/C 110 E/234)	P-3380/02 af Rosemarie Müller til Kommissionen Om: Forsøvede fibre i højteknologisk beklædning for personer med neurodermitis	211
(2003/C 110 E/235)	E-3383/02 af Olivier Dupuis til Kommissionen Om: Tortur i Den Russiske Føderation	211
(2003/C 110 E/236)	E-3399/02 af Gerhard Hager til Kommissionen Om: Klageprocedure nr. 98/4010 og nr. 98/4826	212
(2003/C 110 E/237)	P-3442/02 af Jean-Maurice Dehousse til Kommissionen Om: Forhandlinger og anvendelse af sprog	213
(2003/C 110 E/238)	P-3448/02 af Eluned Morgan til Kommissionen Om: Pensioner og insolvens	213
(2003/C 110 E/239)	E-3478/02 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: Forskelsbehandling på grund af nationalitet i Bayeux (Frankrig)	214
(2003/C 110 E/240)	P-3485/02 af Jaime Valdivielso de Cué til Kommissionen Om: Blokade af franske landeveje	215
(2003/C 110 E/241)	P-3500/02 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Sikkerheden på Roms skoler	216
(2003/C 110 E/242)	P-3515/02 af Theodorus Bouwman til Kommissionen Om: Konsekvenserne af Simap-dommen af 3. oktober 2000 (sag C-303/98) for arbejdstidsdirektiv 2000/34/EF og for praksis hos brandvæsenet i Rotterdam	217
(2003/C 110 E/243)	P-3523/02 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Grækenlands »skjulte« underskud i 2001	218
(2003/C 110 E/244)	P-3535/02 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Bortskaffelse af BSE-smittede dyrekroppe	219
(2003/C 110 E/245)	P-3550/02 af John Cushnahan til Kommissionen Om: Mononatriumglutamat E621	220
(2003/C 110 E/246)	E-3637/02 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Økonomisk integration	221

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2003/C 110 E/247)	P-3731/02 af Marianne Thyssen til Kommissionen Om: Betænkning om anvendelse af direktiv 98/6/EF af 16.2.1998 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med angivelse af priser på forbrugsvarer (pris pr. måleenhed)	221
(2003/C 110 E/248)	P-3775/02 af António Campos til Kommissionen Om: Den fælles landbrugspolitik	222
(2003/C 110 E/249)	P-3850/02 af Françoise Grossetête til Kommissionen Om: Europæisk charter om børn indlagt på hospital	223

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGLER

(2003/C 110 E/001)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0657/02

af Jillian Evans (Verts/ALE) til Kommissionen

(8. marts 2002)

Om: Forfølgelse af vietnamesiske borgere

Jeg er blevet underrettet om de lidelser, flere vietnamesiske borgere og i særdeleshed medlemmerne af den vietnamesiske evangeliske mennonitkirke er blevet udsat for. Medlemmer af denne kirke og bl.a. pastor Nguyen Hong Quang, som yder bistand til humanitære projekter til fordel for fattige og subsistensløse, bliver angiveligt udsat for trusler og forfølgelse. Pastor Nguyen Hong Quang er blevet slået alvorligt, og hans familie og omgangskreds, herunder lærere i den klasse, han har organiseret for fattige børn, er ligeledes blevet anholdt uden begrundelse og udsat for trusler fra myndighedernes side.

På baggrund af artikel 18 i verdenserklæringen om menneskerettigheder og den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder forekommer det utroligt, at vietnamesiske borgere kan udsættes for en sådan behandling.

Hvad er Kommissionens politik for så vidt angår forbindelserne med Vietnam, og i hvilket omfang kan Kommissionen sikre, at vietnamesiske borgere ikke udsættes for en sådan forfølgelse og uanset tro eller race kan leve en tilværelse uden undertrykkelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(12. april 2002)

Kommissionens delegation i Hanoi og medlemsstaternes diplomatiske repræsentationer i Vietnam følger nøje situationen vedrørende menneskerettighederne i landet.

Kommissionens holdning over for Vietnam vedrørende menneskerettigheder er ligesom over for andre lande at fremme og støtte fremgang for menneskerettighederne og demokratisering og inden for rammerne af de internationale instrumenter vedrørende menneskerettigheder at give udtryk for bekymring i tilfælde af misbrug. Denne holdning går igen i Kommissionens meddelelse fra maj 2001 om, hvordan Den Europæiske Union kan medvirke til at fremme menneskerettigheder og demokratisering i tredjelande (¹).

Med hensyn til pastor Nguyen Hong Quang har Kommissionen endnu ikke fået en uafhængig bekræftelse af de omtalte begivenheder, men den har imidlertid bemærket, at det på internetadressen www.hrw.org bl.a. angives, at han skulle være blevet tilbageholdt for at have drevet en skole for børn uden at have officiel tilladelse hertil. Kommissionens delegation i Hanoi er derfor blevet anmodet om at indhente yderligere oplysninger og derefter sammen med medlemsstaternes repræsentationer at træffe de nødvendige foranstaltninger.

Kommissionens delegation i Hanoi og medlemsstaternes diplomatiske repræsentationer drøfter fortsat problemerne vedrørende menneskerettighederne i Vietnam. F.eks. kan Kommissionen meddele det ærede medlem, at menneskerettighedssituationen i Vietnam blev drøftet i Den Blandede Kommission EF-Vietnam i Hanoi den 6. november 2001 og igen på mødet i donorlandenes rådgivende gruppe i Hanoi den 7. og 8. december 2001.

(¹) KOM(2001) 252 endelig udg.

(2003/C 110 E/002)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0729/02
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(14. marts 2002)

Om: Præmie for oksekød

Inden for rammerne af det kompromis, som Rådet (landbrug) vedtog den 19. juni 2001 i Luxembourg efter forslag fra det svenske formandskab, blev det fastlagt, at der i princippet i alle medlemsstater ydes en særlig præmie for højst 90 dyr pr. bedrift. Samtidig skal besætningstætheden reduceres til 1,8 storkreaturenheder pr. ha.

Kommissionen bedes besvare følgende spørgsmål:

- Hvor mange bedrifter ligger over denne grænse i de enkelte medlemsstater?
- Hvor mange bedrifter ligger over denne grænse i tiltrædelseslandene?
- Overvejes det at indføre en lignende øvre grænse for andre dele af landbrugssektoren?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(3. maj 2002)

Betingelserne for anvendelse af maksimumgrænsen på 90 dyr pr. aldersgruppe, pr. kalenderår og pr. bedrift i forbindelse med ydelsen af den særlige oksekødspræmie er blevet skærpet med vedtagelsen af Rådets forordning (EF) nr. 1512/2001 af 23. juli 2001 om den fælles markedsordning for oksekød (¹), som ændrer forordning (EF) nr. 1254/1999 af 17. maj 1999 (²).

Ti medlemsstater havde på grundlag af artikel 4 i den oprindelige forordning (EF) nr. 1254/1999 besluttet at ophæve eller fravige grænsen på 90 dyr.

Indtil nu har to medlemsstater officielt meddelt Kommissionen, at de har til hensigt at fravige eller afskaffe denne grænse for 2002 i henhold til de nye regler, der er fastsat ved forordning (EF) nr. 1512/2001.

Belægningsgraden, som udtrykkes i storkreaturenheder pr. ha, begrænser antallet af dyr, der er omfattet af den særlige oksekødspræmie og ammekopræmien. Medlemsstaterne har indsendt de relevante oplysninger herom til Kommissionen i forbindelse med den løbende forvaltning af præmieordningen.

For hver af de berørte præmier meddeler medlemsstaterne det antal dyr, der er omfattet af præmierne, samt det antal producenter, der modtager præmier. De meddeler ligeledes det antal dyr og producenter, der er fritaget for anvendelse af belægningsgraden, fordi de har mindre end 15 storkreaturenheder.

Ifølge de gældende regler skal medlemsstaterne hverken indgive oplysninger om de berørte arealer eller antallet af bedrifter, producenter og dyr, der er udelukket fra at modtage præmie på grund af manglende overholdelse af reglerne vedrørende belægningsgraden.

Eftersom overholdelsen af belægningsgraden er en betingelse for ydelse af den særlige oksekødspræmie og/eller ammekopræmien, skal producenter, der modtager en af disse to præmier, opfylde denne betingelse.

Kommissionen kan således fremlægge oplysninger for det ærede parlamentsmedlem om det antal dyr og producenter, der har modtaget den særlige oksekødspræmie og ammekopræmien, samt det antal producenter og dyr, der er fritaget for anvendelse af belægningsgraden. Disse oplysninger kan fremlægges, hvis det ærede parlamentsmedlem måtte ønske det.

Hovedparten af kandidatlandene anvender ikke overholdelsen af belægningsgraden som betingelse for ydelse af direkte betalinger til oksekødsproducenter. Kommissionen råder ikke over oplysninger vedrørende det antal bedrifter, der vil kunne overholde belægningsgraden i den gældende EU-lovgivning.

Kandidatlandene har fremsat anmodninger mht. fastsættelse af nationale lofter for ydelse af direkte betalinger i oksekødssektoren, herunder i forbindelse med den særlige oksekødspræmie og ammekopræmien. Disse anmodninger er baseret på statistiske oplysninger, som kun angiver det antal dyr, der kan være omfattet af disse præmier.

Ifølge de oplysninger, Kommissionen råder over, er kvægopdrættet generelt mere ekstensivt i kandidatlandene end i medlemsstaterne.

Kommissionen har på indeværende tidspunkt ikke planer om at foreslå indførelse af lignende grænser i andre landbrugssektorer.

(¹) EFT L 201 af 26.7.2001.

(²) EFT L 160 af 26.6.1999.

(2003/C 110 E/003)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0747/02
af Claude Moraes (PSE) til Kommissionen

(8. marts 2002)

Om: Angreb på et hinduistisk mindretal i Bangladesh

Hvad er Den Europæiske Unions syn på den bangladeshiske regerings og politistyrkes manglende evne til at sikre det hinduistiske samfunds rettigheder efter de seneste angreb? Disse angreb er på nationalt og internationalt plan godt dokumenteret af pressen og menneskerettighedsorganisationer.

Hvilke skridt vil Den Europæiske Union tage for at sikre, at den bangladeshiske regering anerkender disse angrebs art og omfang og træffer alle nødvendige foranstaltninger for at hindre, at angrebene fortsætter, (den bangladeshiske presse beretter, at de fortsætter) og for at straffe de ansvarlige?

Hvorfor arresterede den bangladeshiske regering menneskerettighedsforkæmperen Shahriar Kabir, der blot afslørede den skrækkelige situation, det hinduistiske mindretal befinder sig i.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(12. april 2002)

Den politisk motiverede vold og konfrontation såvel som den herskende situation med hensyn til lov og orden har i årevis været et problem for den bangladeshiske befolkning, Unionen og det internationale donorsamfund i almindelighed. Udbruddet af politisk motiveret vold før og efter valget er til en vis grad en fortsættelse af de evindelige voldelige forhold i det bangladeshiske samfund. Men disse seneste voldelige angreb uden sidestykke mod arbejdere fra oppositionen og religiøse mindretal har på grund af deres brutalitet og varighed været særlig foruroligende.

Dog mener Kommissionen på basis af efterprøvede oplysninger fra og analyser af forskellige kilder i Bangladesh, at voldshandlingerne hovedsagelig kan tilskrives et magttomrum i interimperioden, indtil den nye regering fik virkeligt fodfæste. De sædvanlige grupper af »mastans« og bøller benyttede sig af dette langtrukne tomrum og de lovhåndhævende myndigheders desorientering til at afgøre gamle mellemværender og befæste deres stilling under det nye styre.

Diplomatiske repræsentationer i Dhaka har foretaget undersøgelser og har ikke fundet noget virkeligt bevis for, at de politiske partier systematisk ansporer til voldshandlinger mod religiøse mindretal. I de fleste tilfælde, hvor der foreligger et klart bevis for, at mindretal var det tilsigtede mål for voldshandlingerne, er det sædvanligvis uklart, hvad motiverne til angrebene var.

Kommissionen har gennem sin delegation i Dhaka overvåget og fører stadig et nært tilsyn med situationen efter valget og den politiske udvikling i Bangladesh og har spillet en aktiv rolle sammen med medlemsstaternes og andre diplomatiske missioner på stedet, ikke-statslige organisationer (ngo'er), menneskerettighedsorganisationer og medierne med hensyn til at fordømme den negative udvikling.

Unionen har mere specielt truffet følgende initiativer:

- En offentlig erklæring (oktober 2001) fra chefen for Kommissionens delegation i Bangladesh, Unionens formandskab i Dhaka og ambassadørerne for De Forenede Stater, Canada, Australien, Japan, Norge, Schweiz, DK, D, F, I, NL, SE, UK og den bosiddende repræsentant for De Forenede Nationers Udviklingsprogram (UNDP).
- Den 1. november 2001 mødtes cheferne for medlemsstaternes missioner og chefen for Kommissionens delegation med indenrigsministeren for at gøre rede for deres bekymring over de vedvarende angreb mod mindretalsgrupper i Bangladesh.
- Der blev rettet en lignende diplomatisk henvendelse til ledelsen af Awami League, hvor partilederne blev opfordret til at udvise tilbageholdenhed og at forhindre en eskalering af voldshandlingerne og således afstå fra hævnakter.
- På det første møde i Den Blandede Kommission EF/Bangladesh i Dhaka den 20. november 2001 gav chefen for Kommissionens delegation straks udtryk for Fællesskabets bekymring over de tilsyneladende politisk motiverede voldshandlinger efter valget og anmodede den bangladeshiske regering om at tage alle skridt til at behandle sagen.
- Der blev foretaget lignende demarcher under møder mellem cheferne for medlemsstaternes missioner og Kommissionens delegation under møder med udenrigsministeren.
- Situationen med hensyn til lov og orden, menneskerettigheder (herunder mindretals rettigheder) og god regeringsførelse figurerer blandt de emner, der blev drøftet med den bangladeshiske regering på det af Verdensbanken sponsorerede udviklingsforum for Bangladesh i Paris (den 13.-15. marts 2002).

Men selvom situationen med hensyn til lov og orden næppe har forbedret sig siden begyndelsen af 2002, indberettes der færre tilfælde af vold mod og intimidering af mindretal.

Det skal også bemærkes, at den bangladeshiske regering allerede har taget eller er i færd med at tage skridt, som antyder, at den er besluttet på at bringe volden mod mindretal til ophør. Der er nedsat en undersøgelseskomité under ledelse af premierministerens førstesekretær, der er foretaget arrestationer, bl.a. af en notorisk forbryder, som blev indvalgt i parlamentet for Bangladesh National Party (BNP), og et lovforslag om nedsættelse af en uafhængig menneskerettighedskommission er nu til behandling i parlamentet.

Trods disse forbedringer har Kommissionen instrueret sin delegation i Dhaka om nøje at følge menneskerettighedssituationen, at deltage aktivt i alle diplomatiske initiativer i nært samarbejde med medlemsstaternes diplomatiske missioner i Bangladesh og til enhver tid, når der forekommer hensigtsmæssigt at bringe sagen op over for den bangladeshiske regering.

Tilfældet med forfatteren og journalisten Shahriar Kabir. Han blev arresteret den 22. november 2001 i henhold til Special Powers Act (SPA) og anklaget for at være involveret i statsfjendtlige aktiviteter. Den 8. december 2001 blev der anlagt sag mod ham for oprør. Han blev endelig efter to måneders fængsel løsladt mod kaution den 19. januar 2002. Medierne, pressesammenslutninger, menneskerettighedsorganisationer, oppositionspartier osv. har alle fordømt tilbageholdelsen af Shahriar Kabir.

Den omstændighed, at Shahriar Kabir tydeligvis tilhører en lejr, der er i opposition til regeringen, at han agiterede mod BNP under valget, at han stærkt kritiserede Jamaat (et islamisk parti i koalitionen) og skrev mod fundamentalisme og lokalpatriotisme, har foranlediget mange observatører til at konkludere, at hans arrest var politisk motiveret.

Det er nu en sag, som domstolene skal tage stilling til.

(2003/C 110 E/004)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0802/02
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(20. marts 2002)

Om: Genopførelse af hospitalet i Kambia, Sierra Leone

Hvilke midler stiller Kommissionen til rådighed for at opfylde tilsagnet om genopførelse af hospitalet i Kambia?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(26. april 2002)

Kommissionen har modtaget en henvendelse fra Kambia Hospital Appeal, der udgår fra hospitaler i Cheltenham i England. Men Sierra Leones regering (den nationale anvisningsberettigede) har til dato ikke indgivet nogen officiel anmodning til Kommissionen, og Kommissionen har derfor ikke givet noget formelt tilsagn.

Da grundlaget for anvendelse af Den Europæiske Udviklingsfond (EUF) er partnerskab, undersøger Kommissionen, når den modtager en anmodning fra regeringen, omhyggeligt muligheden for at imødekomme den i lyset af den aktuelle situation. Hvis den kan antages, kan foranstaltningen afhængigt af budgettet finansieres via det aktuelle program for støtte til sundhedssektoren eller programmet for genetablering og rehabilitering, som begge er i gang og har midler til rådighed. Genopbygning af social infrastruktur og støtte til sundhedssektoren i Sierra Leone er begge prioriteter for samarbejdet mellem Fællesskabet og Sierra Leone.

Der blev i december 2000 undertegnet et program for genetablering til 30 mio. EUR med regeringen. Programmets overordnede mål er:

- at støtte krigsramte befolkningsgrupper og samfund med genetablering på deres hjemsted ved hjælp af landbrugsstøtteprogrammer
- at støtte genindpasningen i samfundet af krigsveteraner ved lønnet beskæftigelse med fokus på rehabilitering af infrastruktur
- at forbedre de grundlæggende sociale ydelser inden for sundhed, sanitet og uddannelse.

Følgende aktiviteter står på dagsordenen:

- rehabilitering af infrastruktur inden for uddannelse på primærtrinnet, sundhed og vand, sanitet. Der tages i samarbejde med lokalsamfundene, de berørte ministerier og i koordination med andre donorer stilling til, hvilke infrastrukturer der skal rehabiliteres
- jobskabels- og uddannelsesordninger for arbejdsløse gennem genetablering af samfund og krigsveteraner.

Der blev i december 2001 foretaget en omfattende omfordeling inden for programmet for at tage hensyn til de økonomiske, militære og sociale forhold i landet. Der blev givet tilsagn om et bidrag på 10 mio. EUR fra programmet til en multidonor trustfund, som forvaltes af Verdensbanken. Denne beslutning blev taget efter Verdensbankens konference den 11. og 12. juni 2001 i Paris om indkaldelse af nye midler til afvæbnings-, demobiliserings- og genindpasningsprogrammet for krigsveteraner i Sierra Leone.

Støtteprogrammet for sundhedssektoren er et projekt til 28 mio. EUR, der blev underskrevet i maj 2001, og som dækker en periode på fem år. Det sigter mod at højne befolkningens sundhedstilstand i landdistrikterne i Sierra Leone. Hensigten er at sørge for adgang på et bæredygtigt grundlag til primær sundhedspleje til en overkommelig pris. Støtteprojektet for sundhedssektoren prioriterer sundhedspleje- og forvaltningssystemer.

Projektet er forbundet med andre supplerende praktiske komponenter, som forventes at give følgende resultater:

- adgang til primær sundhedspleje
- større menneskelige og finansielle ressourcer til sundhedssektoren
- adgang til væsentlige lægemidler
- større inddragelse af aktørerne.

Støtteprojektet for sundhedssektoren falder inden for en målsektor for det nationale vejledende program i Sierra Leone under 8. EUF og er komplementært med det EUF-finansierede projekt til støtte af reformer i finansministeriet og det EUF-finansierede rehabiliterings- og genetableringsprojekt. Det forventes at genskabe tilliden i Sierra Leones krigshærgede befolkning og at støtte regeringens bestræbelser for fattigdomslempelse. Det falder desuden i tråd med FN-organisationernes og udviklingsbankernes indsats.

(2003/C 110 E/005)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0940/02
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(9. april 2002)

Om: Udslip af giftige gasser fra forbrændingsanlægget i Reggio Emilia mellem den 1. januar og den 10. februar 2002

I perioden fra den 1. januar til den 10. februar 2002 udsendte affaldsforbrændingen på Via dei Gonzaga i Reggio Emilia, Emilia-Romagna (Italien), som drives af den kommunale virksomhed AGAC i flere omgange giftige stoffer, herunder kulmonoxide, klorisyre og organisk kulstof. Befolkningen og den kompetente myndighed fik ikke behørigt varsel om giftudslippet og overskridelsen af emissionsniveauet: meddelelsen kom først en måned senere, efter at en borger, der bor i nærheden af forbrændingsanlægget, havde klaget over fysiske gener.

Kan Kommissionen oplyse, hvorvidt tavsheden fra virksomhedens ledelse, som i fyre dage undlod at oplyse provinsen Reggio Emilia om giftudslippet, er en krænkelse af fællesskabsbestemmelserne vedrørende beskyttelse af borgernes sundhed og miljøet?

Opfylder det pågældende forbrændingsanlæg EU's miljønormer og normerne for beskyttelse af borgernes sundhed?

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(11. november 2002)

De italienske myndigheder har endnu ikke svaret på Kommissionens anmodning om informationer vedrørende de skadelige gasemissioner fra Reggio Emilia-affaldsforbrændingsanlægget i tidsrummet mellem den 1. januar 2002 og den 10. februar 2002. Kommissionen ønsker at verificere, om de relevante krav var opfyldt, og om forbrændingsanlægget nu overholder de relevante fællesskabsstandarder for emissioner. Spørgsmålet vil blive drøftet nærmere i de kommende uger på et møde mellem Kommissionen og det italienske miljøministerium.

Hvorom alting er, vil Kommissionen — som selv har taget initiativ til at behandle denne sag — inden for rammerne af de beføjelser, den har fået overdraget af EF-traktaten, sikre, at fællesskabslovgivningen overholdes. Skulle Kommissionen få underretning om, at fællesskabsbestemmelserne tilsidesættes i det foreliggende tilfælde, vil den som EF-traktatens vogter ikke tøve med at træffe alle nødvendige foranstaltninger, herunder indlede overtrædelsesprocedurer efter artikel 226 i EF-traktaten, for at sikre, at fællesskabslovgivningen efterkommes.

(2003/C 110 E/006)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0968/02

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(10. april 2002)

Om: Handicappedes rettigheder

Verdensbanken skønner, at 20 % af verdens fattigste er handicappede. Hvis Kommissionen virkelig skal gøre fremskridt på lang sigt hen imod det internationale udviklingsmål om at halvere fattigdommen globalt inden 2015, er det afgørende, at handicappede personer inddrages fuldt ud i alle strategier for fattigdomsbekæmpelse.

Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU vedtog for nylig en beslutning om handicappede personers og ældre personers rettigheder i AVS-lande. Hvad gør Kommissionen for at sikre, at handicappede og ældre personers rettigheder i Asien fremmes som en integreret del af alle programmer for fattigdomsbekæmpelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(14. maj 2002)

Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU vedtog for nylig en beslutning om handikappedes rettigheder i AVS-staterne. De samme henstillinger gælder også for handikappede i Asien.

Problematikken handikappede bør indgå i alt EU's udviklingsarbejde i fattige lande, så det er muligt at inddrage de handikappede bedre i samfundslivet. Nye tilgange på landeniveau som fattigdomsstrategier indeholder i stadig stigende grad bestemmelser om, at civilsamfundets forskellige grupper skal høres og deltage i udarbejdelsen af nationale strategier, også grupper, som repræsenterer de handikappede.

Kommissionen betragter socialpolitik, som kan forbedre adgangen til basale sociale infrastrukturer og tjenester og deres kvalitet (især på sundheds- og uddannelsesområdet) som den mest effektive måde, når man skal behandle de mest sårbare og ugunstigt stillede gruppers særlige behov. Foranstaltninger, som kan afhjælpe fattigdommen, hvilket er det vigtigste mål for EU's udviklingsbistand, vil kunne forebygge mod, at flere bliver handikappede. Kommissionen vil fortsat yde betydelig støtte til de sociale sektorer og optimere alle muligheder, således at forebyggelse mod, at flere bliver handikappede, knyttes sammen med rehabilitering og kapacitering af de handikappede.

Eksempler på aktiviteter i Asien omfatter landestrategidokumentet for Bangladesh og landets nationale vejledende program, hvor handikappede børn udtrykkeligt er nævnt under uddannelse.

I Indien er 150 mio. EUR blevet kanaliseret til regeringens distriktsprogram for primær uddannelse, hvor der bl.a. ydes støtte til pilotinitiativer, som skal forbedre handikappede børns adgang til grundskolen. PESLE-programmet (program for styrkelse af skoleuddannelse) i samarbejde med Aga Kahn Fonden går ud på det samme i den uformelle sektor (EU's bidrag 11 mio. EUR).

I Cambodia er Kommissionen i færd med at udarbejde et program for børn og unge fra særligt fattige og udstødte grupper af befolkningen, således at man kan øge deres muligheder for at få adgang til en god passende basisuddannelse, som de kan betale — og dette vil også omfatte særlig opmærksomhed over for

handikappede børn. Via strategiplanen for uddannelsessektoren, som danner grundlaget for planlægningen og finansieringen af uddannelsestilbud, har undervisningsministeriet forpligtet sig til at tage fat på både spørgsmålet om handicappede skolebørn og ansættelse af handicappede i ministeriet.

Børn, og navnlig de fattigste børn, er en naturlig målgruppe for Kommissionens interventioner på sundhedsområdet i Asien, f.eks. i Indien, hvor Kommissionen yder støtte til sundheds- og familievelfærdsprogrammet. Hvad angår handicappede børn, koncentrerer Kommissionen sit arbejde om forebyggelse via støtte til immuniseringsprogrammer (f.eks. udvidede immuniseringsprogrammer) i Bangladesh og mere specifikke programmer for udryddelse af polio.

Handikappedes rettigheder i Cambodia har haft Kommissionens særlige opmærksomhed. Cambodia har en af de højeste amputationsrater i verden (1 ud af 236 personer). Selv om antallet af ulykker falder, udgør landminer og ammunition, som ikke er eksploderet, stadig en stor trussel for befolkningen, især i fattige og fjernt beliggende områder.

Med henblik på forebyggelse har Kommissionen finansieret et stort antal minerydningsoperationer. Den har også ydet støtte til styrkelse af kapaciteten hos de nationale myndigheder, som arbejder med minerydning. Der er planlagt yderligere støtte i det nationale vejledende program for 2002-2004.

Kommissionen støtter også aktivt det arbejde, der udføres af ikke-statslige organisationer som Handicap International, som er direkte involveret i fysisk og socioøkonomisk rehabilitering af handicappede personer, ved at man styrker kapaciteten i ministeriet for sociale anliggender og andre organisationer, som yder tjenester for folk med handicap.

Mange programmer, som Kommissionen finansierer, omfatter også støtte til rehabilitering og udvikling af offentlige sundhedstjenester og bidrager således til forebyggelse og behandling af forskellige former for handicap.

Kommissionen vil fortsat finansiere arbejdet i organisationer, som støtter de handicappede, med fokus på kapacitetsopbygning og organisatorisk udbygning af organisationerne i Syd. Fokus vil være at få øget deres bidrag til udviklingsprogrammeringen, højne deres profil, reducere fordømmelsen og øge bevidstgørelsen. Det vil blive obligatorisk at inddrage handicappede i alle faser af programmer, som udarbejdes med henblik på dem.

Kommissionen vil sende en vejledning til alle landekontorer om handicappede og om, hvordan man bedst kan få indføjet handicappedes behov i fremtidige programmer.

(2003/C 110 E/007)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1029/02
af Anna Karamanou (PSE) til Kommissionen

(15. april 2002)

Om: 14 pigers tragiske død i Saudiarabien

Ifølge offentliggørelser i avisen »Arab News« og fra Amnesty International mistede 14 piger livet, og mange andre kom til skade under en brand i deres skole i Mekka den 11. marts 2002, da det religiøse politi (al-Mutawa'een) forhindrede dem i at flygte fra branden, fordi de ikke bar tørklæder, og der ikke var nogen mandlige slægtninge til stede, der kunne tage imod dem. Det religiøse politi forbød desuden redningsmandskabet at komme ind på skolen, eftersom mænd ikke må komme på steder, hvor der er kvinder. Denne tragiske hændelse er et åbenlyst eksempel på de tragiske følger af diskrimination på grundlag af køn, som også kan indebære tab af menneskeliv. Det understreges, at Saudiarabien er part i konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW).

Agter Kommissionen at lægge pres på Saudiarabiens regering for at få den til at foretage en hurtig efterforskning af disse tragiske dødsfald og derefter stille de ansvarlige for retten med henblik på at undgå lignende fænomener i fremtiden? Har Kommissionen til hensigt at skride ind over for den ovennævnte regering for at udvirke, at enhver politik og praksis med nedværdigende behandling og fortsat diskrimination imod kvinder, ophører?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(21. maj 2002)

Eftersom Kommissionen endnu ikke har nogen delegation i Riyadh, har den hovedsageligt fået kendskab til de 14 pigers tragiske død i Saudi-Arabien gennem medierne. Såfremt rapporterne om omstændighederne er korrekte, er hændelsen helt uacceptabel og utilgivelig. Kommissionen vil benytte lejligheden til at rejse spørgsmålet i Rådets arbejdsgruppe for Mellemøsten og Golfstaterne (Comem) og anmode medlemsstaterne om yderligere oplysninger.

Kommissionen ser med stor bekymring på menneskerettighedssituationen, herunder kønsdiskriminationen i Saudi-Arabien. Den rejser regelmæssigt disse spørgsmål i forbindelse med de årlige møder i Samarbejdsrådet for Golfstaterne (GCC). Endvidere vil den frihandelsaftale med GCC, der for øjeblikket er ved at blive forhandlet, indeholde en klausul om menneskerettighederne.

Kommissionen har til hensigt at åbne en delegation i Riyadh i slutningen af 2002. Denne tilstedeværelse kommer til at indebære en vigtig udvikling af de bilaterale forbindelser og vil muliggøre en styrkelse af dialogen om menneskerettighederne med regeringen i Saudi-Arabien, men indebærer også en mulighed for at rejse visse individuelle tilfælde.

Kommissionen kan forsikre det ærede medlem om, at den vil fortsætte sine anstrengelser for at forbedre menneskerettighedssituationen, herunder også kønsdiskriminationen i Saudi-Arabien.

(2003/C 110 E/008)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1066/02

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(17. april 2002)

Om: Gengældelsesforanstaltninger over for USA

Er Kommissionen overbevist om, at det i rejsedokumenter er nødvendigt at indføre biometriske data såsom fingeraftryk, data om den pågældende persons nethinde etc., for at skabe forbedret sikkerhed?

Hvilke tiltag er der i givet fald ved at blive gennemført med henblik på at indføre sådanne data i EU-pas?

Hvis der for nærværende ikke er iværksat sådanne tiltag, hvilke gengældelsesforanstaltninger agter Rådet så at gennemføre over for de amerikanske myndigheder på baggrund af, at de har i sinde at afskaffe den nuværende ordning om tildeling af dispensation i forbindelse med visumkrav over for andre landes statsborgere, hvis pas ikke er i overensstemmelse med ovennævnte krav? Dette spørgsmål skal ses i lyset af, at en sådan afskaffelse er at betragte som en ikke-toldmæssig hindring, som vil hæmme EU-statsborgeres fri indrejse til De Forenede Stater, da der ikke gælder lignende restriktioner for amerikanske statsborgeres indrejse til EU

(2003/C 110 E/009)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1067/02

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(17. april 2002)

Om: Ændringer i de amerikanske indvandringsbestemmelser og eventuel afskaffelse af ordningen om dispensation for EU-statsborgere i forbindelse med visumkrav

Set i lyset af de sandsynlige ændringer i de amerikanske indvandringsbestemmelser, som fra og med slutningen af 2003 vil nødvendiggøre, at der i pas indføres biometriske data som fingeraftryk og data om den pågældende persons nethinde etc. som en del af ordningen om dispensation i forbindelse med visumkrav, er det i den forbindelse muligt for Kommissionen at komme med en vurdering af, hvilken virkning afskaffelsen af denne ordning vil have for EU-statsborgere, hvad angår de samlede udgifter ved erhvervelse af visum og den sandsynlige effekt på persontrafikken, som er af betydning for luftfartselskaber, rejsebureauer og andre virksomheder, såfremt der ikke gennemføres ændringer af EU's bestemmelser vedrørende pas?

(2003/C 110 E/010)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1068/02**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(17. april 2002)

Om: Pas, biometriske data og databeskyttelse

Foreligger der forslag til ændring af formatet for pas udstedt af EU-medlemsstaterne, således at de kunne indeholde biometriske data som fingeraftryk, data om personens nethinde etc?

Hvilke ændringer af databeskyttelseslovgivningen ville det evt. være nødvendigt at gennemføre med henblik på at indføre sådanne data i pas?

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino
på skriftlige forespørgsler E-1066/02, E-1067/02 og E-1068/02**

(11. juni 2002)

Ifølge Kommissionens arbejdsprogram for 2000/2001 skulle Kommissionen fremsætte et forslag til lovgivning om, hvordan man kan gøre rejsedokumenter, og navnlig pas, mere sikre. Spørgsmålet om et hensigtsmæssigt retsgrundlag opstod imidlertid, da EF-traktatens artikel 18 blev ændret ved Nice-traktaten. I overensstemmelse med resolutionen vedtaget af repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer den 17. oktober 2000⁽¹⁾ har medlemsstaterne indført eller agter at indføre nye sikkerhedsstandarder for EU-rejsedokumenter i henhold til standarderne som fastlagt af Organisationen for International Civil Luftfart (ICAO), hvilke bl.a. omfatter anvendelse af optisk variable mærker og maskinlæsbare kendetegn.

Hvad angår forbindelserne med USA, kan Kommissionen oplyse, at efter vedtagelsen af den såkaldte »Patriot Act« er primært to krav af interesse for EU's medlemsstater:

- a) Lande, der deltager i ordningen om tildeling af dispensation i forbindelse med visumkrav, skal udstede pas, som er »sikre mod forfalskning og indeholder biometriske identifikatorer, der opfylder de gældende standarder for biometriske identifikatorer som fastlagt af Organisationen for International Civil Luftfart«.

Så vidt Kommissionen er orienteret, findes der endnu ikke nogen ICAO-standarder for egnede biometriske data, undtagen for fotografiet. Dette spørgsmål er naturligvis også relevant for amerikanske pas. Den amerikanske regering undersøger i øjeblikket anvendelsen af biometriske data (navnlig ansigtsgenkendelse og fingeraftryk) for deres egne pas og aflægger rapport til Kongressen i oktober 2002. Kommissionen vil nøje følge resultatet af denne undersøgelse samt enhver udvikling i anvendelsen af biometriske data i amerikanske pas.

- b) Rejsende fra lande, der er omfattet af ordningen om tildeling af dispensation i forbindelse med visumkrav, skal pr. 1. oktober 2003 være i besiddelse af et maskinlæsbart pas. Dog kan den amerikanske udenrigsminister på visse betingelser frafalde kravet for lande, som er godt på vej til at kunne udstede maskinlæsbare pas.

De nyeste pas, som er udstedt af EU's medlemsstater, er maskinlæsbare. Der vil dog kunne opstå et problem for indehavere af gamle pas, som ikke er maskinlæsbare. Medlemsstaterne vil kunne blive tvunget til at fremskynde udstedelsen af nye pas til alle deres borgere, medmindre den amerikanske regering benytter sig af sin kompetence til at frafalde dette krav, indtil de gamle pas ikke længere er gyldige.

- c) Der indføres dog med virkning den 26. oktober 2004 eller senere visse ændringer ved »Enhanced Border Security and visa entry reform Act« (lov om styrket sikkerhed ved grænserne og reform af reglerne for indrejsevisum) som registreret den 8. maj 2002. Ifølge denne lov skal enhver, der som led i ordningen om tildeling af dispensation i forbindelse med visumkrav søger om indrejsetilladelse i henhold til paragraf 217 i lov om immigration og nationalitet, fremvise et pas, der opfylder kravene med hensyn til sikkerhed mod forfalskning og med hensyn til biometriske identifikatorer og identifikatorer til påvisning af dokumentets ægthed. Identifikatorerne skal være i overensstemmelse med de gældende standarder på området som fastlagt af ICAO, medmindre det pågældendes pas blev udstedt inden den nævnte dato.

Hvad angår databeskyttelse, finder direktiv 95/46/EF af 24.10.95⁽¹⁾ om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger anvendelse.

(¹) EFT C 310 af 20.10.2000.

(²) EFT L 281 af 23.11.1995.

(2003/C 110E/011)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1129/02
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(22. april 2002)

Om: Manglende offentlighed og sammenlignelighed i den finansielle forvaltning af tilskud i forskellige dele af samme Euregio

1. Har Kommissionen kendskab til en rapport fra den nederlandske revisionsret, hvori der klages over, at bevillingen af tilskud til de syv Euregio-områder i grænseområdet mellem Nederlandene og Belgien samt Tyskland er vanskelig at kontrollere, fordi de revisorer, som arbejder for myndighederne i en medlemsstat ikke har indsigt i, hvad der foregår inden for den finansielle forvaltning i den del af den pågældende Euregio, som befinder sig i en anden medlemsstat?
2. Hvad er grunden til, at der ikke hidtil har været nogen fælles kontrol og ikke er sørget for, at de involverede kan få indsigt, så man ikke kan vide, om partnerne på den anden side af grænsen omgås midlerne på en anden måde?
3. Har udviklingen i Euregio-områderne, hvor kun samarbejdet, men ikke kontrollen med dette er grænseoverskridende, indtil nu bidraget til uenighed om eller en ugenomsigtig anvendelse af de finansielle midler til bl.a. infrastruktur og aktivitetsområder?
4. Er Kommissionen indstillet på at træffe foranstaltninger, som vil gøre det muligt at gennemføre kontrol i de enkelte Euregio-områder på en sådan måde, at alle data er offentlige og sammenlignelige, så enhver tvivl om hensigtsmæssighed og rimelighed kan bortvejes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(10. juni 2002)

Kommissionen har noteret sig den nederlandske revisionsrets beretning. Dokumentet er blevet drøftet i overvågningskomitéen »Stuurgroep Euregio Maas-Rijn«, men Kommissionen er endnu ikke blevet underrettet om resultatet af drøftelserne.

I artikel 11 i Kommissionens forordning (EF) nr. 2064/97⁽¹⁾ for programmeringsperioden 1994-1999 og artikel 19 i Kommissionens forordning (EF) nr. 438/2001⁽²⁾ for programmeringsperioden 2000-2006 er der fastsat bestemmelser om fælles ordninger, som medlemsstaterne skal følge i forbindelse med Interreg programmerne, og som garanterer en sund finansiell forvaltning, idet der tages hensyn til de nationale love. Da strukturfondsprogrammerne gennemføres af medlemsstaterne, er det deres ansvar at iværksætte passende finansielle og kontrolmæssige foranstaltninger, der opfylder betingelserne i forordningerne. Medlemsstaterne bestemmer selv, hvilke procedurer der skal anvendes i den sammenhæng.

Kommissionen deler ikke den opfattelse, at de anvendte kontrolprocedurer har været til hinder for, at der kunne udføres effektiv kontrol og ske en korrekt udvælgelse og gennemførelse af projekterne.

Programmernes mål vil blive opfyldt, og de vil blive gennemført korrekt, hvis medlemsstaterne overholder retsfor skrifterne.

(¹) Kommissionens forordning (EF) nr. 2064/97 af 15. oktober 1997 om gennemførelse af Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 om detaljerede ordninger for medlemsstaternes finanskontrol af aktioner, der medfinansieres af strukturfondene (EFT L 290 af 23.10.1997).

(²) Kommissionens forordning (EF) nr. 438/2001 af 2. marts 2001 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 for så vidt angår forvaltnings- og kontrolsystemerne for strukturfondenes interventioner (EFT L 63 af 3.3.2001).

(2003/C 110 E/012)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1135/02
af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen**

(22. april 2002)

Om: Kommissær Pattens synspunkter vedrørende Albanien

Kommissær Patten svarede den 26. marts 2002 på min forespørgsel E-0331/02 ⁽¹⁾, idet han gav udtryk for den uhørte opfattelse, at der ikke kunne være tale om forfølgelse af det græske mindretal i Albanien, og at dette land viser samarbejdsvilje, hvad angår mindretalsspørgsmål. Han nævnte ligeledes den utrolige omstændighed, at der kun findes to græksprogede gymnasier (idet han ordret siger, at »han er i den glædelige situation« at kunne give en sådan oplysning ...), når det græske mindretal tæller 400 000 medlemmer og i årtier har været udsat for samtlige albanske regimers nådeløse forfølgelser.

Situationen i Albanien ser i hvert fald ikke ud til at være så idyllisk, som Patten fremstiller den, eftersom Kommissionen den 4. april 2002 udgav sin årsrapport om »Stabiliserings- og Associeringsprocessen med Landene i Sydeuropa« (Bulletin »Agence Europe«, 5. april 2002, s. 10), hvor Kommissionen bekendtgør, at situationen i Albanien er alt andet end tilfredsstillende. Konkret nævner den, at der hersker tilstande præget af konfrontationer, og at individuelle interesser går forud for almenhedens; at valget ikke tilnærmelsesvis lever op til de internationale standarder, at lovgivningen sjældent gennemføres, administrationen er uduelig og korrump, og at korruption og organiseret kriminalitet er meget udbredt. Til et sådant land har Kommissionen altså fra 1991 i alt ydet 1 mia. EUR, efter hvad Patten oplyste i sit skriftlige svar, og han er efter eget udsagn tilfreds med forvaltningen af disse midler.

Kender kommissæren indholdet af den rapport, som hans tjenestegrene har udarbejdet? Hvad er hans kommentarer til det smukke billede, som denne rapport tegner af Albanien? Til hvilke områder i Albanien er de 1 mia. EUR blevet ydet, og hvilke konkrete projekter er blevet understøttet? Hvor stor en del af dette beløb er gået til den sydlige del af landet, hvor der bor tusindvis af medlemmer af det græske etniske mindretal, og præcis hvilke projekter er blevet støttet i dette område? Finder Kommissionen det tilfredsstillende, at der kun findes 2 græksprogede gymnasier i et land med flere hundrede tusind etnisk græske indbyggere? Hvordan vil det være muligt standse den vold og valgsvindel, der har kunnet noteres under samtlige valg i Albanien (og som Kommissionens tjenestegrene selv kan konstatere)? Vil respekten for menneskerettighederne i lande som Albanien blive gjort til en forudsætning for, at der kan ydes EU-støtte? Af hvilke årsager er der blevet stillet i alt 1 mia. EUR til rådighed til trods for, at der i dette land er konstateret så mange og så alvorlige overtrædelser?

⁽¹⁾ EFT C 52 E af 6.3.2003, s. 4.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(4. juni 2002)

Kommissionen vil gerne gøre det klart, at den i sit svar på det ærede medlems skriftlige forespørgsel E-0331/02 helt tydeligt angav, at der ifølge de foreliggende oplysninger var omkring 30 underskoler, 40 skoler på realskoleniveau og to skoler på gymnasieniveau i Albanien, hvor der undervises på græsk. Hvad angår størrelsen af det græske mindretal i Albanien, vil Kommissionen gerne understrege, at der er betydelig forskel på de tal, det ærede medlem nævner, og så de officielle statistikker, som giver til et tal på omkring 50 000.

Kommissionen har aldrig givet et idyllisk billede af situationen i Albanien. Tværtimod har den under ledelse af det kommissionsmedlem, der er ansvarligt for de eksterne forbindelser, klart tilkendegivet — bl.a. via rapporten om stabiliserings- og associeringsprocessen i april 2002 — at der er meget store udfordringer, som det er nødvendigt, at landet tager op med hensyn til politisk kultur, valghandling, gennemførelse af lovrammerne, bekæmpelse af korruption og organiseret kriminalitet osv. Kommissionen fortsætter sammen med andre internationale partnere og flere medlemsstater med kraftigt at opfordre Albanien til at gøre fremskridt på disse områder, da de er et afgørende element for en betydningsfuld tilnærmelse til EU.

Med hensyn til menneskerettigheder og beskyttelse af mindretal er ovennævnte rapport om stabiliserings- og associeringsprocessen både afbalanceret og loyal, og den ligger på linje med Kommissionens tidligere erklæringer.

Siden reformprocessen begyndte, har EU, medlemsstaterne, større internationale finansielle institutioner (Verdensbanken, Den Internationale Valutafond (IMF), Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling (EBRD), Den Europæiske Investeringsbank (EIB)) og andre lande støttet Albanien, så landet kunne tage fat på at løse de meget grundlæggende og vanskelige problemer, som det stod over for. I den pågældende periode blev projekternes gennemførelse midlertidigt suspenderet, når den sociale og politiske situation gjorde det berettiget. I dag finder Kommissionen ikke, at situationen angående menneskerettighederne i Albanien berettiger til, at man sætter en stopper for bistanden til landet.

EU har finansieret projekter, som almindeligvis har været målrettet mod landet som en helhed (bistanden til Kosovo-flygtninge i nord var en undtagelse). Støtten har dækket mange områder, herunder humanitær bistand, makrofinansiel bistand, infrastrukturer, landbrug, sundhed, uddannelse, reform af offentlig forvaltning, retslige og retshåndhævende organer, demokrati og menneskerettigheder og grænseoverskridende samarbejde. Det er vigtigt at nævne, at alle EU's projekter forelægges medlemsstaterne til gennemgang, og at programmet kun sendes videre til finansiering, når medlemsstaterne har godkendt det.

I den sydlige del af landet er der blevet gennemført mange projekter. Flere relevante eksempler er: vandforsyningsinfrastruktur ved Gjirokaster, spildevandsanlæg og sanitære installationer i Saranda, Kakavija-grænseovergang og tilkørselsvej fra Gjirokaster, Tri Urat grænseovergang og tilkørselsvej (skal være færdiggjort i august), Korca-Kapsthice-vejen og grænseovergangen ved Kapsthice (skal være færdiggjort i juni 2002) samt Konispoli-grænseovergangen i samarbejde med den græske regering. Endvidere arbejder Kommissionen sammen med den græske regering ved Konispoli-grænseovergangen.

Kommissionen har også finansieret projekter, hvis mål er at fremme forskellige etniske gruppers deltagelse i den lokale beslutningsproces og forbedre forbindelserne mellem de forskellige grupper (et projekt er fuldført i Saranda-området og et projekt er i gang for oprettelse af »et observatorium for interetniske forbindelser« i det sydlige Albanien).

(2003/C 110E/013)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1173/02

af Nelly Maes (Verts/ALE) til Kommissionen

(24. april 2002)

Om: Våbenembargo mod Israel: Indstilling af det militære samarbejde med Israel

En lang række EU-lande har samarbejdsforbindelser med den israelske forsvarsindustri og støtter dermed Israels forsvarsapparat. Der henvises navnlig til EU's støtte (som led i det femte forskningsrammeprogram) til en israelsk våbenvirksomhed (Israel Aircraft Industries) med henblik på forskning i civile anvendelsesformål for små ubemandede fly (de såkaldte UAV'er). Der er tale om 10 mio. EUR fordelt på to programmer over 2 ½ år. Alle ved, at våbenvirksomheder let kan omdanne civile anvendelsesformål til militære anvendelsesformål. I dette tilfælde betaler EU en undersøgelse af, om der ud over militære også findes civile anvendelsesmuligheder.

Kan Kommissionen forelægge Parlamentet en liste over alle militære samarbejdsaftaler mellem EU og Israel? Er Kommissionen villig til at suspendere også dette samarbejde, så længe den israelske regering i bredt omfang krænker menneskerettighederne? Kan Kommissionen forelægge en liste over det (eventuelle) militære samarbejde mellem EU og den palæstinensiske selvstyremyndighed?

Undersøger Kommissionen, om alle transaktioner med Israel bør afvises som led i adfærdskodeksen for våbeneksport? Hvornår vil resultaterne af en sådan undersøgelse foreligge?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(11. juni 2002)

UAV-forskning er en mindre aktivitet i det femte forskningsrammeprogram's nøgleaktion »Aeronautics« under programmet til fremme af konkurrenceevne og bæredygtig vækst. Arbejdet på dette område er strengt begrænset til udviklingen af UAV'er.

Samarbejdet med Israels organer sker i henhold til aftalen om videnskabeligt og teknisk samarbejde som led i femte forskningsrammeprogram mellem EU og Israel, der udelukker enhver form for militær forskning. Der forekommer derfor ikke noget aspekt af militært samarbejde mellem Fællesskabet og Israel i de pågældende UAV-projekter.

Forskningsarbejdet koncentrerer sig om udviklingen af de civile og kommercielle UAV-anvendelser, navnlig inden for miljøkontrol, kommunikationsformidling og jordobservation, samt om sikker integration af civil anvendelse af UAV'er i lufttrafikreguleringen.

Fællesskabets bidrag til Israel Aircraft Industries for denne forskningsvirksomhed beløber sig til mindre end 1,5 mio. EUR.

Listen over de bilaterale aftaler, som Det Europæiske Fællesskab (alene eller i visse tilfælde sammen med medlemsstaterne) har indgået med Israel, vil blive sendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat. Det af det ærede medlem anvendte udtryk »EU aftale« er ikke korrekt, eftersom Den Europæiske Union som sådan ikke er kontraherende part i nogen bilateral aftale med Israel.

Skønt Kommissionen er meget bekymret over den nuværende situation i Mellemøsten, mener den, at det er vigtigt at opretholde forbindelserne med Israel, og at suspension af associeringsaftalen ikke vil gøre de israelske myndigheder mere forstående for denne bekymring. For øjeblikket mener Kommissionen, at det vil være mere hensigtsmæssigt at anvende associeringsaftalens mekanismer for at overbevise de israelske myndigheder om dens synspunkter på alle niveauer.

Den Europæiske Union har ikke noget militært samarbejde med Den Palæstinensiske Myndighed. EU gennemfører dog sammen med denne et program til bekæmpelse af terrorisme, der finansieres gennem den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP) og er baseret på en »fælles aktion«. Dette program omfatter særlige bistands- og uddannelsesmoduler for myndighedens sikkerhedstjenester (kriminaltekniske metoder, undersøgelsesteknikker, uddannelse i menneskerettigheder o.s.v.), som gennemføres af medlemsstaternes organer under ledelse af EU's særlige rådgiver i Ramallah, Nils Ericsson. Dette projekt er mærkbart blevet ramt af Israels militære aktioner i de palæstinensiske områder. Det kriminaltekniske laboratorium, som programmet har bidraget til at finansiere, blev ødelagt af den israelske hær i december 2001.

Adfærdskodeksen for våbeneksport er et instrument, som anvendes af medlemsstaterne. Kommissionen har ingen magt eller kompetence til at overvåge medlemsstaternes anvendelse heraf.

(2003/C 110 E/014)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1274/02

af Eurig Wyn (Verts/ALE) til Kommissionen

(6. maj 2002)

Om: Miljøforværring som følge af skovrydning

Den brasilianske kongres er for øjeblikket ved at tage stilling til et lovforslag om at fælde 50 % af Amazonas regnskov.

Skovrydning og efterfølgende bearbejdning af træet i så stort et omfang vil medføre udledning af store mængder kulstof til atmosfæren, hvilket vil forværre problemet omkring klimaforandringer.

Hvad er Kommissionens holdning til denne problemstilling?

Er Kommissionen enig i, at der bør tages skridt til at undgå, at der vil blive fældet regnskov svarende til et areal, der er fire gange så stort som Portugal?

Er Kommissionen ligeledes enig i, at skovrydning i ovennævnte omfang vil resultere i yderligere miljøforværring?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(20. juni 2002)

Kommissionen er meget bekymret over det store omfang af skovrydninger og ødelæggelser, der er i gang i verden, og har bestræbt sig for at tilskynde til bevaring og bæredygtig udnyttelse af alle former for skov. Kommissionen anerkender fuldt ud Amazonskovens betydning som en af de mest værdifulde skove i verden (navnlig med hensyn til den biologiske mangfoldighed).

For to år siden startede et udvalg i den brasilianske kongres en debat om en revision af skovloven, som ville have ændret den nødvendige procentdel skovreservater på privat jord alene. Den brasilianske regering satte sig kraftigt imod, og drøftelserne er blevet stillet i bero.

Der er for øjeblikket ikke nogen »projekter, som vil reducere Amazonskoven med 50%«. Der er heller ikke sandsynlighed for, at der snart vil blive holdt afstemning om noget sådant i den brasilianske kongres. Brasilianske ikke-statslige organisationer (NGO'er), den brasilianske offentlighed og brasilianske medier har ført en omfattende kampagne mod forslagene og holder øje med udviklingen.

På grundlag af ovenstående følger Kommissionen nøje situationen i den brasilianske kongres, navnlig på baggrund af det kommende parlamentsvalg i Brasilien i oktober 2002.

Kommissionen fortsætter også med at støtte det pilotprogram, som gruppen af de syv største industrialiserede lande har iværksat til beskyttelse af de tropiske skove i Brasilien.

(2003/C 110 E/015)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1397/02 af Concepció Ferrer (PPE-DE) til Kommissionen

(15. maj 2002)

Om: Nationalt indikativprogram for Kina 2004 – sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger

Kommissionen har oplyst, at en ekspertgruppe fra EU i april skulle besøge Kina for at videreføre kontakterne med henblik på at udarbejde et nyt nationalt indikativprogram for Kina for 2004, som man håbede ville indeholde et væsentligt kapitel om sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger.

Kan Kommissionen orientere om dette besøg og evaluere det med hensyn til dets indhold af sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(21. juni 2002)

Den 13. maj 2002 påbegyndte en gruppe på fire eksperter sit arbejde i Kina for at undersøge muligheden for et nyt program relateret til Verdenshandelsorganisationen (WTO) om teknisk bistand, baseret på analyser af mål, strategier, Kinas fremtidige behov og en midtvejs-evaluering af det igangværende rammeprogram for EU-bistand til Kinas tiltrædelse af WTO.

På baggrund af ekspertgruppens arbejde skulle Kommission og Kina gerne nå til enighed om, hvad det nye program skal indeholde og få det vedtaget i anden halvdel af 2002.

Uden at kende det endelig indhold af programmet, kom det Det Blandede Udvalg EF-Kina i januar 2002 frem til, at programmet blandt andet skulle indeholde en væsentlig del om sundhed og plantesundhed.

Når Kommissionen har vedtaget programmet, og der er indgået en finansieringsaftale med Kina, vil EU-delegationen i Beijing, som har ansvaret for programforvaltningen, på sin webside give en beskrivelse af programmets indhold og en ajourført status over dets gennemførelse.

(2003/C 110 E/016)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1461/02
af Hanja Majj-Weggen (PPE-DE) til Kommissionen

(23. maj 2002)

Om: Arrestation af ti journalister i Eritrea

Baggrundsinformation:

- Yosef Mohamed Ali (m), chefredaktør, Tsigenay
- Amanuel Asrat (m), chefredaktør, Zemen
- Seyoum Tsehaye (m), freelancedaktør/fotograf, tidligere direktør for Eritreas statsfjernsyn
- Temesgen Gebreyesus (m), journalist, Keste Debena
- Mattewos Habteab (m), redaktør, Meqaleh
- Dawit Habtemichael (m), vicechefredaktør, Meqaleh
- Medhanie Haile (m), vicechefredaktør, Keste Debena
- Dawit Isaac (m), journalist, Setit (svensk statsborger)
- Fessahaye Yohannes (»Joshua«) (m), journalist, Setit
- Said Abdulkadir (m), chefredaktør, Admas

Har Kommissionen kendskab til arrestationen af de ovennævnte ti journalister?

Er Kommissionen rede til at anmode regeringen i Eritrea om oplysninger om disse arrestationer?

Hvad kan Kommissionen gøre for at bidrage til frigivelsen af journalisterne for at undgå, at denne form for arrestationer gentager sig i fremtiden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(25. juni 2002)

Kommissionen er bekendt med arrestationen af de omtalte journalister. Den politiske udvikling i Eritrea siden september 2001 giver Kommissionen anledning til alvorlig bekymring. Kommissionen finder, at arrestationen af politiske afvigere og journalister, forbuddet mod den frie presse og udskydelsen af parlamentsvalget er alvorlige tilbageskridt i den politiske udvikling i Eritrea.

Kommissionen beklager, at der ikke er truffet afgørelse om, hvornår de arresterede vil blive stillet for retten eller frigivet, og at dannelsen af politiske partier er blevet udskudt. Det er at håbe, at det udvalg, der blev nedsat for at se på fremtiden for pressen i Eritrea, snart vil tillade, at forbuddet mod den private presse bliver ophævet.

Kommissionen arbejder for øjeblikket sammen med formandskabet og medlemsstaterne på at formulere et beslutsomt svar på den aktuelle krise og mener, at dialogen bør videreføres inden for rammerne af artikel 8 i Cotonou-aftalen.

Den 5. april 2002 drøftede trojkaen i Asmara journalisternes situation og pressede regeringen til enten at indlede en retssag mod dem eller frigive dem.

Det er planen, at trojkaen med repræsentanter på højt niveau skal aflægge besøg i landet for at finde en løsning på den nuværende blokerede situation. Formålet med denne mission er at drøfte den interne situation i Eritrea samt de potentielle fordele, Cotonou-aftalen kan medføre, og de bagvedliggende årsager til dens fundamentale elementer og værdier. Følgerne for relationerne mellem EU og Eritrea af yderligere manglende fremskridt i de interne anliggender vil også blive præciseret over for regeringen.

(2003/C 110E/017)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1468/02

**af Cecilia Malmström (ELDR)
og Olle Schmidt (ELDR) til Kommissionen**

(27. maj 2002)

Om: Mediernes situation i Polen

Den polske regering har for nylig fremlagt et forslag til en ny medielovgivning i Polen, som kan medføre øgede restriktioner over for private radio- og fjernsynsstationer samt aviser. Loven skal efter planen vedtages af det polske parlament, Sejm, i løbet af få måneder. Oppositionen i Polen og præsidenten for Republikken Polen, Alexander Kwasniewski, har udtrykt stor bekymring for denne nye lov, der anses for at være et redskab, som regeringen kan anvende til at genskabe kontrollen over de nationale medier.

Vi har også modtaget foruroligende oplysninger om en bestemt episode på det førende dagblad i Polen, »Rzeczpospolita«. I februar 2002 blev formanden for Presspublica, Grzegorz Gauden, der udgiver Rzeczpospolita, beskyldt for på ulovlig vis at have udøvet skadelig virksomhed over for firmaet. Gauden har både polsk og svensk statsborgerskab og er således EU-borger. Til trods herfor har han fået frataget sit pas og er blevet nægtet udrejsetilladelse. Udgivelsesvirksomheden har sat flere større internationale revisionsfirmaer på sagen, som alle miskrediterer de resultater, den offentlige anklager er nået frem til. Mange politikere i Polen frygter, at formålet med regeringens lovforslag er at genvinde den politiske kontrol over dagbladet Rzeczpospolita, som før var statsejet.

Polen, som er ét af de kandidatlande, der efter planen snart skal optages i EU, menes allerede nu at opfylde de politiske København-kriterier. Den kritiske situation omkring medierne i Polen som følge af regeringens politik og den nye medielov skaber imidlertid bekymring. På baggrund heraf bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål: Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen gennemføre inden for rammerne af tiltrædelsesforhandlingerne, hvad angår den nye medielov og de tiltag, som den polske regering har taget med henblik på at genskabe en politisk kontrol over medierne, hvilket kan føre til øgede restriktioner over for de private medier i Polen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(24. juni 2002)

Kommissionen har i sin periodiske rapport ⁽¹⁾ konstateret, at Polen opfylder de politiske kriterier, og at der ikke er nogen større begrænsninger for ytringsfriheden.

Der er imidlertid udtrykt bekymring i forbindelse med det forslag til medielov, som på nuværende tidspunkt behandles i det polske parlament. Især mener mange (både inden for polske mediekredse, men også mere bredt), at loven, hvis den bliver vedtaget, vil indskrænke private mediekoncerners ret til krydsejerskab: for eksempel ville en privat ejer af en national avis således ikke samtidig kunne eje en national tv-station, mens offentlige mediekoncerner ikke ville være omfattet af de samme indskrænkninger.

Kommissionen har netop modtaget en kopi af lovforslaget og er ved at undersøge, om det stemmer overens med Fællesskabets regelværk. Kommissionen mener, at det endnu er for tidligt at drage konklusioner om en mulig overtrædelse af de politiske tiltrædelseskriterier, især med tanke på at loven endnu ikke er blevet vedtaget og sandsynligvis vil blive ændret i løbet af de diskussioner, som finder sted i det polske parlament. Kommissionen er sikker på, at den lovgivning, som i sidste ende vedtages, vil være i overensstemmelse med regelværket og med Polens bredere internationale forpligtelser.

Der er ligeledes udtrykt bekymring over de igangværende strafferetlige undersøgelser vedrørende nogle direktører for den store polske dagblad »Rzeczpospolita«. Det drejer sig her om påstande om, at den polske regering forsøger at overtage kontrollen med denne avis og derfor rejser spørgsmålet om en politisering af medierne.

Kommissionen følger nøje situationen i forbindelse med de sidstnævnte påstande, men vil minde om, at EU ifølge EU-traktaten ikke har beføjelse til at gribe ind i indenlandske spørgsmål af strafferetlig karakter.

(¹) KOM(2001) 700 endelig udg.

(2003/C 110 E/018)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1502/02
af Gianfranco Dell’Alba (NI) til Kommissionen

(22. maj 2002)

Om: Krænkelser af menneskerettigheder i Vietnam

Den generelle menneskerettighedssituation i Vietnam vækker stor bekymring. Regeringen fører en omfattende og systematisk forfølgelseskampagne mod forskellige grupper, såsom politiske dissidenter, religiøse ledere og indfødte, dvs. bjergfolket i det sydlige Vietnam, også kendt som Montagnarderne.

Ifølge kilder i området er adskillige mennesker i Gai Lai-provinsen blevet chikaneret, voldtaget, slået eller vilkårligt arresteret for at have deltaget i de fredelige demonstrationer i februar 2001 for overholdelse af menneskerettighederne med hensyn til Montagnarderne samt i fejringen af julefestlighederne i 2001.

Det drejer sig om 25 mænd fra Degar-stammen og en 18-årig kvinde ved navn H’Ngon fra Sakari i Cambodja. De kommer fra Cu Se-distriktet i Gia Lai-provinsen. Deres navne er: Hmen, Pen, Ninh, (landsbyen Plei Hlu); Bu, Tim (landsbyen Plei Le An); Tim, Dit, (landsbyen Plei Le Ngo); Hmanh (landsbyen Plei Com Bom); Kut, Hlol (landsbyen Plei Nao); Weh (landsbyen Plei Bia Tih) Hai, Jum, Dun, Tinh (landsbyen Plei Djrong); Dun (landsbyen Plei Bia Tih) Ksor Ni fra Bon Broai, Ayun Pa-distriktet, Gia Lai-provinsen. Alle de ovennævnte personer er blevet tilbageholdt i deres eget distrikt, bortset fra Ksor Ni, der sidder i isolation.

Medlemmer af Degar-stammen, der anmelder vietnamesere for hændelser, fængsles normalt. Vietnameserne ved, at de er lette og tilgængelige ofre, fordi regeringen altid anvender to forskellige regelsæt.

Vil Kommissionen i betragtning af, at Vietnam har tiltrådt den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder, at EU er til stede i regionen, og at den yder betydelig støtte til FN i regionen med hensyn til flygtninge, udvikling, miljø og narkotika,

- anmode Vietnam om i overensstemmelse med dets tiltrædelse af internationale konventioner at åbne de forskellige provinser i det centrale højland for internationale og uafhængige observatører?
- Har Kommissionen planer om at sende en delegation på besøg i denne region?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(25. juni 2002)

Sammen med medlemsstaternes diplomatiske repræsentationer følger Kommissionens delegation i Hanoi nøje situationen på menneskerettighedsområdet i Vietnam og deltager i samtlige af EU's diplomatiske henvendelser til regeringen i Vietnam. I artikel 1 i samarbejdsaftalen mellem EU og Vietnam, som blev underskrevet i 1995, fastslås det, at respekten for menneskerettigheder og demokratiske principper udgør grundlaget for samarbejdet mellem parterne, og menneskerettigheder drøftes med Vietnams regering på møderne i Den Blandede Kommission EU-Vietnam.

I februar 2001 var der alvorlige uroligheder i provinserne Gia Lai og Dac Lac. Tusinder af medlemmer af etniske minoriteter, lokalt kendt som »montagnards«, deltog ifølge rapporter i demonstrationer. Nogle af disse førte til vold, hvor demonstranter blokerede en national hovedvej og angreb et postkontor, en telefoncentral samt andre offentlige bygninger. Poli og militærstyrker med helikoptere blev sat ind for at genindføre ro og orden. Det var det officielle vietnamesiske nyhedsbureau, der berettede om begivenhederne. Udenlandske korrespondenter kunne ikke få tilladelse til at besøge de to provinser.

Efter disse hændelser søgte ca. 200 lokale indbyggere tilflugt i Cambodja. Nogle af disse mennesker vendte relativt hurtigt tilbage til Vietnam. Et mindre antal blev bevilget ret til at flytte til USA. Senere sluttede flere sig til gruppen, som blev i Cambodja. Samtidig blev ca. 15 personer, som havde været involveret i urolighederne i februar 2001, stillet for retten og dømt i Vietnam. Ved udgangen af sidste år blev det rapporteret, at der kunne være op til 1000 »montagnards« i Cambodja. I januar 2002 blev der dog indgået en aftale mellem De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge (UNHCR) og regeringerne i Cambodja og Vietnam om en overvåget tilbageflytning af de mennesker, som ønskede at vende tilbage til Vietnam.

Tilbageflytningen forløb til at begynde med tilfredsstillende, men der stødte mange problemer til senere. Kommissionen og medlemsstaterne støttede fornyede drøftelser mellem UNHCR og de to regeringer for at sikre gennemførelsen af det aftalte tilbageflytningsprogram. Efter at yderligere problemer er kommet til, har UNHCR imidlertid opsagt trepartsaftalen. På baggrund af et tilbud fra den amerikanske regering har den cambodjanske regering givet tilladelse til, at de »montagnards«, som stadig befandt sig i Cambodja, kunne flytte til USA, hvis de ønskede det. Dette tilbageflytningsprogram gennemføres i samarbejde med UNHCR.

Sammen med medlemsstaternes repræsentationer har Kommissionen så vidt, det har været muligt, nøje fulgt udviklingen og situationen i de centrale provinser. Det har endnu ikke været muligt at opnå en uafhængig bekræftelse af de enkelte sager, som nævnes i spørgsmålet. Kommissionen er dog klar over, at en ikke-statslig organisation har foretaget interviews i Cambodja af medlemmer af den protestantiske gruppe »Dega«. Kommissionens delegation i Hanoi er derfor blevet anmodet om at indhente yderligere oplysninger og derefter sammen med medlemsstaternes repræsentationer træffe de nødvendige foranstaltninger.

På mødet den 6. juni mellem kommissæren med ansvar for forbindelser med tredjelande og den vietnamesiske udenrigsminister NGUYENDY NIEN opfordrede Kommissionen ministeren til i større udstrækning at tillade adgang til området for diplomater og ikke-statslige organisationer. Repræsentanter for Den Europæiske Unions formandskab og to af de andre medlemsstater har for nylig besøgt det centrale højland og har ved deres hjemkomst aflagt rapport.

(2003/C 110 E/019)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1531/02

af Robert Goebbels (PSE) til Kommissionen

(3. juni 2002)

Om: Kommissionens forvaltning af sit »rådgiver«-personale

Den interne evaluering med titlen Morgendagens Kommission (Decode), der afsluttedes i juli 1998, skulle give en aktuel analyse af alle Kommissionens aktiviteter og det dermed forbundne ressourceforbrug, således at den fik mulighed for at planlægge sin fremtid og påbegynde reformen af sin organisation og drift. Decode-evalueringen omfattede ligeledes rådgiverne, der ikke indgår i det faste personale. Det fremgik bl.a., at disse rådgivere havde opgaver, hvis indhold var upræcist, at de anvendtes uhensigtsmæssigt, og at deres rolle burde tages op til fornyet overvejelse.

Det skal bemærkes, at det i den »kritiske« del af en rapport udarbejdet for Kommissionen af en særlig task force om rådgivere fastslås, at Kommissionen er skyld i, at indsatsen på det pågældende område fungerer dårligt. Samtidig indeholder rapporten imidlertid forslag, der i modstrid med denne analyse hovedsagelig straffer de rådgivere, der ikke er ansvarlige for denne kritisable situation. Selv om det måtte forventes, fremkommer rapporten ikke med nogen løsning på, hvordan man kan klare problemet uden at laste disse medarbejdere.

Kan Kommissionen oplyse:

1. hvorledes denne rapport er blevet fulgt op?
2. med hvilke konkrete tiltag den agter at reagere herpå?
3. hvor langt behandlingen af denne sag og nærmere bestemt de pågældende rådgiveres sag er nået?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(17. juli 2002)

Den 28. februar 2001 anmodede Kommissionen Generaldirektoratet for Personale og Administration og Generalsekretariatet om at nedsætte en task force, der skulle foretage en grundig analyse af hver konsulentstilling og fastslå dennes politiske og/eller tekniske merværdi for Kommissionen.

Task forcen blev oprettet den 19. juli 2001 med henblik på at aflevere en rapport til Generalsekretariatet og generaldirektøren for personale og administration indeholdende:

- en evaluering af de opgaver, der udføres af konsulenter og personligt udnævnte konsulenter inden for hvert generaldirektorat
- en identificering af problemerne (og bl. a. eventuelle anbefalinger og nødvendige overgangsforanstaltninger) samt
- en definition af konsulenternes rolle i Kommissionen og anbefalinger med henblik på fremtiden.

Task forcens rapport blev færdiggjort i november 2001 og sendt til alle generaldirektører og ledere. Generalsekretariatet og Generaldirektoratet for Personale og Administration har anmodet medlemmerne af task forcen om at mødes med de enkelte generaldirektører og præsentere rapporten og drøfte konklusionerne heri med disse. Disse møder er ved at blive tilrettelagt.

Det fremgår af analysen i rapporten, at konsulenternes opgaver ofte er dårligt defineret, og at procedurerne for deres udnævnelse ikke altid har været særlig klare. I konklusionerne siges det, at dette ikke er i overensstemmelse med Kommissionen retningslinjer, og at det viser, at ressourcerne ikke finder bedst mulig anvendelse. Task forcen anbefaler, at der vedtages regler, som bedre definerer, hvilke konsulentstillinger der skal bevares, og hvilke der bør nedlægges, som indeholder stillingsbeskrivelser for konsulenter, og som tydeliggør udvælgelses- og udnævnelsesprocedurerne.

Af ovenstående grunde er det klart, at rapportens konklusioner ikke er i modstrid med dens analyser, og at de ikke kan anses for at »straffe konsulenterne«, specielt da rapporten fokuserer mere på strukturer og procedurer end på enkeltpersoner.

Der vil blive fremlagt et høringsdokument om konsulenterne. Når Kommissionen har vedtaget nye retningslinjer, vil de regler, som er indeholdt heri blive anvendt fra fald til fald, således at der både tages hensyn til tjenestens og de berørte enkeltpersoners tarv.

(2003/C 110 E/020)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1559/02
af Torben Lund (PSE) til Kommissionen

(3. juni 2002)

Om: Marsvin og bifangster

Jeg har tidligere skrevet til Kommissionen om denne sag, og desværre synes problemerne i forhold til habitatdirektivet ikke at være løst.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke igangværende og kommende initiativer Kommissionen har iværksat eller vil iværksætte for at nedbringe bifangsten af marsvin i farvande hvor medlemslandene driver fiskeri, som vides at medføre utilsigtet bifangst af marsvin?

Fiskerikommissæren har tidligere skrevet til de medlemslande som vides at drive fiskeri, som indebærer utilsigtet bifangst, og bl.a. bedt om en redegørelse for, hvorledes landene har nedbragt og agter at nedbringe bifangsten af marsvin. Vil Kommissionen oplyse, hvad der er kommet ud af denne henvendelse, herunder hvilke lande som efter Kommissionens opfattelse på nuværende tidspunkt har nedbragt bifangsten til et niveau, som kan siges at være i overensstemmelse med habitatdirektivets artikel 12?

Kommissionen har i forbindelse med behandlingen af klage (P-99/4288) modtaget en redegørelse fra den daværende danske regering, hvoraf det fremgår at:

Den danske handlingsplan tilsigter at reducere utilsigtet bifangst af marsvin i Nordsøen og indre danske farvande til under 2 % niveauet igennem følgende tiltag:

1. udvikling og brug af akustiske alarmer i danske fiskerier;
2. redskabsmodifikationer (passive afværgemidler); og
3. regulering af fiskerier i tid og rum.

Brevet var medvirkende til, at Kommissionen ikke indledte en sag mod Danmark. Vil Kommissionen oplyse, om den danske bifangst nu er nedbragt til under 2 % niveauet, samt hvilke tiltag Kommissionen er vidende om, at en danske regering har iværksat i forhold til reguleringen af fiskeriet i tid og rum samt i de indre danske farvande?

Endelig bedes Kommissionen oplyse, hvordan den vil sikre sig, at medlemslandene overholder forpligtelserne i habitatdirektivets artikel 12, for så vidt angår nedbringelsen af utilsigtet bifangst til et niveau, som ikke medfører væsentlige negative konsekvenser for bestandene af marsvin?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(11. juli 2002)

1. Med hensyn til Kommissionen initiativer til reduktion af bifangsten af små hvaler, herunder det brev, kommissæren for landbrug og fiskeri sendte til medlemsstaterne herom, henviser Kommissionen det ærede medlem til sine svar for nylig på lignende spørgsmål, navnlig spørgsmål E-0500/02 fra David W. Martin⁽¹⁾ og E-1100/02 fra Charles Tannock⁽²⁾.

2. Uanset de foranstaltninger, der måtte blive gennemført og koordineret på EU-plan ved hjælp af instrumenterne i den fælles fiskeripolitik, sørger Kommissionen for, at medlemsstaterne gennemfører habitatdirektivet⁽³⁾ korrekt.

Kommissionen modtager for øjeblikket rapporter om habitatdirektivets første gennemførelsesperiode (1994-2000), jf. artikel 17, stk. 1, i direktivet. Disse rapporter, der endnu ikke er færdiganalyseret, skulle give Kommissionen oplysninger om, hvilke foranstaltninger medlemsstaterne har truffet for at opfylde forpligtelserne i habitatdirektivet med hensyn til streng beskyttelse af hvaler. Hvis Kommissionen, efter at have analyseret oplysningerne, skulle konkludere, at EU-bestemmelserne for beskyttelse af hvaler ikke er overholdt, vil den tage de fornødne skridt.

3. De hidtidige forsøg med passive afværgemidler har ikke været overbevisende, men de danske myndigheders forsøg med aktive akustiske alarmer (pingere) til at skræmme marsvin væk tegner meget lovende. De danske myndigheder indførte i 2000 påbud om brug af pingere i al bundgarnsfiskeri i

Nordsøen i perioden august-oktober, når der anvendes garnlænker på op til 300 m. I praksis vil dette påbud kun omfatte garnfiskeri ved vrag, hvor bifangsterne har været særligt store. Kommissionen har ikke kendskab til nogen dansk fiskeribekendtgørelse, der specifikt skulle vedrøre bifangst af marsvin.

(¹) EFT C 229 E af 26.9.2002, s. 93.

(²) EFT C 309 E af 12.12.2002, s. 81.

(³) Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, EFT L 206 af 22.7.1992.

(2003/C 110 E/021)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1631/02
af Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen

(10. juni 2002)

Om: Moms og finansielle tjenesteydelser

1. Kommissionen begyndte i 1993 at undersøge muligheden for at opkræve moms af finansielle tjenesteydelser, herunder forsikring. Kan den venligst oplyse, hvilke undersøgelser der er blevet gennemført af muligheden for at opkræve moms af finansielle tjenesteydelser, og hvilke undersøgelser der stadig er i gang?
2. Kan Kommissionen oplyse, om den har organiseret konferencer eller seminarer om muligheden for at opkræve moms af finansielle tjenesteydelser, og hvilke konklusioner der blev draget?
3. Har Kommissionen ført drøftelser a) internt, b) i forbindelse med EU's momsudvalg eller c) med ØKOFIN-Rådet om muligheden for at opkræve moms af finansielle tjenesteydelser, og hvad har resultatet i givet fald været?
4. Har Kommissionen haft lejlighed til at behandle konsulentrapporter om muligheden for at opkræve moms af finansielle tjenesteydelser, og hvad har resultatet i givet fald været?
5. Planlægger Kommissionen at fremsætte forslag om opkrævning af moms af finansielle tjenesteydelser?
6. Mener Kommissionen, at det ville være ønskeligt at opkræve moms af finansielle tjenesteydelser?
7. Kan Kommissionen venligst oplyse sammensætningen af EU's momsudvalg, datoen for dets næste møde samt, hvilke punkter der er på dagsordenen for det næste møde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(8. juli 2002)

Kommissionen står fast på den opfattelse, at momsfrigørelser i princippet bør holdes på et minimum, i det omfang det er muligt. Sådanne undtagelser skaber i sagens natur forvridninger og øger de byrder, der pålægges erhvervslivet og skattemyndighederne. Fritagelsen for finansielle tjenesteydelser er ingen undtagelse fra denne politik.

Kommissionen indgik derfor aftale med konsulentfirmaet Ernst & Young om at finde frem til metoder til at beskatte finansielle tjenesteydelser som første led i et igangværende program, der går ud på at undersøge behandlingen af finansielle tjenesteydelser under momsordningen. Disse undersøgelser, som har omfattet en simulering af cashflow-systemet i forbindelse med moms for disse tjenesteydelser, blev afsluttet i 1998. Rapporten i forbindelse hermed findes på Europa-websiden (¹).

Der blev afholdt adskillige konferencer med deltagelse af erhvervslivet og medlemsstaterne på daværende tidspunkt. Den generelle opfattelse var, at selv om cashflow-systemet i princippet ville sikre beskatning af de pågældende leverancer, vil indførelsen og forvaltningen af det medføre betydelige byrder for både erhvervslivet og skattemyndighederne. Der ville også være en betydelig indvirkning på priserne for de endelige forbrugere. Selv om der ville kunne findes en løsning på de fordrejninger, der findes i det nuværende system med hensyn til erhvervsaktivitetet på det indre marked, ville der desuden kunne opstå markante fordrejninger mellem EF-baserede institutioner og konkurrenter i tredjelande.

Som et resultat heraf har Kommissionen benyttet denne undersøgelse som et grundlag for at identificere andre sammenlignelige løsningsmodeller i andre moms- eller GST-systemer (dvs. vare- og serviceafgifter), og den har især haft drøftelser med partnere i Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD) om, hvorvidt man kunne finde frem til en international fremgangsmåde for behandling af grænseoverskridende finansielle aktiviteter.

Der har ikke fundet nogen specifikke drøftelser sted i Momsudvalget eller i Rådet om dette spørgsmål. Kommissionen har besluttet at gøre dette område til et område, som der skal gøres noget ved i forbindelse med den nye momsstrategi (?), som blev lanceret i juni 2000.

EU's momsudvalg er sammensat af repræsentanter fra alle medlemsstaterne. Deres rolle er at drøfte fortolkningsspørgsmål og spørgsmål i tilknytning til gældende momslovgivning. Det næste møde holdes i slutningen af november 2002, og Kommissionen vil sende det ærede medlem en kopi af dagsordenen, når den foreligger i endelig udgave.

(¹) http://europa.eu.int/comm/taxation_customs/publications/reports_studies/report.htm.

(²) KOM(2000) 348 endelig udg.

(2003/C 110 E/022)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1764/02

af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen

(19. juni 2002)

Om: Syrien

Den 29. maj 2002 blev Riad Turk, der er syrisk systemkritiker og har været fængslet i 17 år som samvittighedsfange, stillet for statssikkerhedsdomstolen i Damaskus – en særdomstol, der blev oprettet i starten af 1960'erne i henhold til loven om undtagelsestilstand, og hvis kompetence er omstridt – for at forsvare sig mod anklager om »angreb på statsforfatningen med ulovlige midler«, »overgreb mod nationens moral og ansigt udadtil« samt andre ulovlige meninger. Mange andre dissidenter, intellektuelle og forretningsmænd er ligesom Riad Turk anholdt og sigtet for at have kritiseret det syriske diktatur. På trods af, at Bashar al-Assad ved sin magtovertagelse erklærede, at der ville blive indledt en demokratiseringsproces, hvilket blev modtaget med stor begejstring af det internationale samfund, har det »nye« styre hurtigt bevist, at det ikke havde nogen reelle hensigter om at gennemføre egentlige politiske og økonomiske reformer. De grundlæggende rettigheder krænkes således stadig på brutal vis, og ethvert initiativ, der ikke kommer fra magthaverkredse, knuses fortsat nådesløst. Den seneste undertrykkelsesbølge fra dette nye arvefølgediktators side har ført til anholdelsen af Riad Turk og ni andre personer, der har kritiseret de magthavende.

Hvilke initiativer har Kommissionen taget eller vil den tage for at opnå en omgående løsladelse af Riad Turk og de andre anholdte modstandere af styret? Er Kommissionen i øvrigt ikke enig i, at der nu ikke længere er nogen berettiget grund til, at det internationale samfund de facto »freder« Bashar al-Assad, og at Den Europæiske Union må konstatere, at Bashar al-Assads løfter blot var et væv af løgne? Mener Kommissionen endvidere ikke, at den på baggrund af en sådan situation bør sende et klart signal til myndighederne i Damaskus ved at udsætte forhandlingerne om associeringsaftalen mellem EU og Syrien på ubestemt tid?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(12. juli 2002)

Kommissionen deltager fuldt ud i EU's bestræbelser på at støtte menneskerettighederne i Syrien. Det er vores mål at etablere en konstruktiv dialog med de syriske myndigheder om menneskerettighedsspørgsmålet på grundlag af de principper, der er udtrykt i Barcelona-erklæringen. EU har således foretaget diplomatiske trojkahenvendelser til Syrien efter arrestationen af en række oppositionsledere, deriblandt Riad al-Turk, i august/september 2001, og efter dommen over to parlamentsmedlemmer Manum al-Homsi og Riad Seif i marts-april 2002.

Kommissionen deltager via sin delegation i Damaskus også i EU's overvågning af retssager. Vi beklager imidlertid, at EU-observatørerne for nylig i visse tilfælde er blevet nægtet adgang til retssagen mod Riad al-Turk. Skønt Kommissionen værdsætter at kunne deltage som observatør ved retssagerne i Syrien, er den klar over, at den blotte tilstedeværelse af observatører ved retssagerne ikke må blive et alibi for retsprocedurernes retfærdighed. Kommissionen vil derfor via sin Delegation i Syrien og i samarbejde med medlemsstaternes ambassader fortsat følge retssagen mod Riad al-Turk så nøje som muligt.

Kommissionen vil også fortsat give udtryk for sin bekymring over for de syriske myndigheder både om menneskerettighedssituationen generelt og i individuelle sager og vil opfordre Syrien til at respektere retten til udtryksfrihed og foreningsfrihed i overensstemmelse med Barcelona-erklæringen (af 27. og 28. november 1995).

For så vidt angår forhandlingerne om en associeringsaftale med Syrien, er Kommissionen fortsat af den opfattelse, at en dialog om menneskerettighederne vil få større vægt inden for et kontraktmæssigt forhold som f.eks. de associeringsaftaler, der indgår i Barcelona-processen. Aftalen indeholder bestemmelser om fri handel, samarbejde og politisk dialog, foruden den vitale klausul om menneskerettigheder og demokrati og vil udgøre et vigtigt redskab til åbning og demokratisering af det syriske samfund.

(2003/C 110 E/023)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1796/02
af Eurig Wyn (Verts/ALE) til Kommissionen

(24. juni 2002)

Om: De molukkanske kristnes sikkerhed

Den seneste massakre af kristne i landsbyen Soya, Ambon, Indonesien, har foruroliget og forskrækket mange medlemmer af min valgkreds.

Den 26. april 2002 afviste Jafar Umar Thalib, leder af Laskar Jihad, offentligt Malino-fredsftalen (som havde til formål at standse kampene mellem muslimer og kristne på Molukkerne) og udtalte, at muslimerne ville tilintetgøre alle kristne i Ambon. Beviserne peger i retning af, at Laskar Jihad udførte massakren.

Hvad er Kommissionens holdning til dette spørgsmål?

Mener Kommissionen, at Laskar Jihad og eventuelle andre ikke-lokale soldater bør udvises fra Molukkerne, Sulawesi og Vest Papua?

Mener Kommissionen, at Jafar Umar Thalib bør retsforfølges?

Er Kommissionen enig i, at de over 3 000 molukkanske kristne, der blev tvunget til at gå over til islam i Halmehera, Bacan, Buru og Seram-Øerne af de muslimske militsfolk, bør evakueres til et sikkert sted?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(15. juli 2002)

Kommissionens delegation i Djakarta følger sammen med medlemsstaternes diplomatiske missioner nøje udviklingen inden for menneskerettighederne i hele Indonesien og deltager i alle EU's diplomatiske henvendelser i anledning af formodede menneskerettighedskrænkelser i Indonesien. Kommissionen deler EU's officielle holdning, som klart støtter Indonesiens territoriale integritet, men samtidig opfordrer regeringen til at gøre en hastende indsats for at finde en fredelig løsning på både de separatistiske og religiøse indre konflikter i landet. Ligesom de fleste parter i internationale samfund mener Kommissionen, at disse indre konflikter primært er Indonesiens ansvar, og at de først og fremmest bør behandles af Indonesiens regering samt organisationerne i civilsamfundet, de religiøse menigheder og andre institutioner, i en fredelig dialog med respekt for retsstaten og menneskerettighederne og uden forskelsbehandling af nogen speciel gruppe.

De fortsatte voldsomheder i Molukkerne samt i provinserne Aceh, Sulawesi og Papua er en kilde til stadig bekymring. Indonesiens regering, under ledelse af præsident Megawati, gør imidlertid efter Kommissionens mening en alvorlig indsats for at neddæmpe de interne spændinger og finde en fredelig løsning på uoverensstemmelserne under overholdelse af menneskerettighederne. Som eksempler kan nævnes regeringens seneste mæglingsforsøg i forbindelse med fredsftalerne mellem de kristne og muslimske samfund i Molukkerne og mellem de kæmpende grupper i Sulawesi.

Kommissionen værdsætter den indonesiske regerings bestræbelser på at samarbejde med den internationale alliance mod terrorisme. Den har noteret, at lederen af Laskar Jihad-bevægelsen, Jafar Umar Thalib, er blevet arresteret i Molukkerne og nu holdes varetægtsfængslet i Djakarta. Kommissionen opfordrer den indonesiske regering til fuldt ud at gennemføre de retslige procedurer, der er relevante for dette og andre tilfælde.

Kommissionen yder humanitær hjælp til ofrene for konflikterne samt finansiell støtte til konfliktløsning og forbedring af menneskerettighedssituationen i Indonesien. Molukkerne har især været i fokus for Kommissionens foranstaltninger på disse områder. Kommissionen har allerede siden 1999 ydet 4 600 000 EUR i nødhjælp til såvel kristne som muslimske ofre for voldsomhederne i Molukkerne – specielt til internt fordrevne. Indonesien er desuden et af mållandene for det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder 2002-2004. Allerede i 2000 og 2001 blev der finansieret fire aktioner til i alt 1 862 880 EUR under dette initiativ via ngo'er og FN's Højkommissariat for Menneskerettigheder. Der er desuden afsat et vejledende beløb på 2 500 000 EUR til finansiering af yderligere aktioner under initiativet i 2002.

(2003/C 110 E/024)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1827/02

af Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen

(27. juni 2002)

Om: Sag indledt i medfør af artikel 88, stk. 2, om offentlig støtte til »Terra Mítica«

De valencianske regionale myndigheder (Generalitat) har givet regionens finansministerium tilladelse til at kautionere for et nyt lån på 145 millioner EUR til Sociedad Parque Temático de Alicante, hvormed der i alt er kautioneret for 556 millioner pesetas til selskabet. Størstedelen af dette beløb er afsat til Terra Mítica og resten til Ciudad de la Luz, to projekter, som i en vis udstrækning hænger sammen.

Desuden foreligger der oplysninger om, at Terra Mítica ikke betaler renter for de lån, der er ydet af Parque Temático, og som det valencianske regionalstyre i princippet har kautioneret for.

Har Kommissionen sikker viden om disse forhold? Kan dette i givet fald få betydning for sagen om offentlig støtte til Terra Mítica?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(12. august 2002)

Kommissionen har ikke kendskab til de oplysninger, som det ærede medlem nævner.

Hvad angår den garanti, som Generalidad Valenciana skulle have ydet til selskabet Parque Temático de Alicante vedrørende et nyt lån på 145 mio. EUR, som selskabet skulle have optaget, understreger Kommissionen, at en sådan garanti ikke i sig selv kan udgøre en statsstøtte, da selskabet Parque Temático de Alicante ikke udfører kommercielle aktiviteter. Derimod vil de supplerende finansielle transaktioner, som selskabet Parque Temático de Alicante – ved hjælp af det garanterede lån – eventuelt har gennemført til fordel for Terra Mítica, kunne indeholde elementer af statsstøtte i henhold til traktatens artikel 87, stk. 1. Kommissionen vil derfor henvende sig til de spanske myndigheder for at få bekræftet disse oplysninger, og – hvis disse viser sig at være rigtige – bede dem oplyse, om selskabet Parque Temático de Alicante har udført nye finansielle transaktioner til fordel for Terra Mítica.

Kommissionen mener, som den allerede har gjort det ærede medlem opmærksom på ⁽¹⁾, at projekterne Terra Mítica og Ciudad de la Luz er to særskilte projekter.

Hvad angår påstanden om, at Terra Mítica ikke betaler renter af det lån, der er ydet af selskabet Parque Temático de Alicante, vil Kommissionen skrive til de spanske myndigheder for at få verificeret denne oplysning.

Kommissionen vil naturligvis direkte holde det ærede medlem informeret om resultatet af sine undersøgelser hvad angår begge aspekter af det stillede spørgsmål. Den bemærker desuden, at dette spørgsmål drejer sig om, hvorvidt der eventuelt er ydet ny ulovlig støtte til Terra Mítica, og denne sag vil blive behandlet adskilt fra den sag, hvor Kommissionen allerede har indledt en formel undersøgelses-procedure i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 2, ⁽²⁾ og som Kommissionen traf endelig afgørelse om den 2. august 2002 (ikke støtte og lovlig støtte).

⁽¹⁾ Mario Montis brev til det ærede medlem af 5.2.2002.

⁽²⁾ EFT C 300 af 26.10.2001.

(2003/C 110 E/025)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1979/02
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(8. juli 2002)

Om: Sigøjnere i de europæiske byer

Grupper af sigøjnere er i mange byer i Europa blevet et meget presserende problem. Sådanne grupper med mange sigøjnere opholder sig ofte i byerne i længere perioder med uundgåelige problemer af logistisk art og hvad sameksistensen med de faste borgere angår. Mangelen på passende strukturer og integrationsvanskelighederne kan også give anledning til ikke blot mere intolerance, men også alvorlige sundhedsmæssige problemer i sigøjnergrupperne.

Kommissionen bedes besvare følgende spørgsmål:

1. Findes der eksempler på god praksis hvad angår modtagelse af sigøjnergrupper i europæiske byer?
2. Findes der undersøgelser og forskning i fænomenet med vandrende folkegrupper i Europa?
3. Kan den udtrykke sin generelle holdning til dette spørgsmål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(14. oktober 2002)

1. Fremme og beskyttelse af mindretals rettigheder udgør en integrerende del af EU's menneskerettighedspolitik. Der lægges særlig vægt på roma-befolkningen, der udgør ca. seks millioner mennesker i ansøgerlandene. Bekæmpelse af racisme og fremmedhad mod og forskelsbehandling af mindretal udgør i henhold til meddelelse fra Kommissionen til Rådet og Europa-Parlamentet om, hvordan Den Europæiske Union kan medvirke til at fremme menneskerettigheder og demokratisering i tredjelands ⁽¹⁾, et prioriteret område for finansiering i tidsrummet 2002-2004. På grundlag heraf blev der i april 2002 inden for rammerne af det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder iværksat en indkaldelse af forslag vedrørende denne specifikke problematik. Dette initiativ har tidligere aktivt bidraget til at støtte roma-befolkningens rettigheder. Der er på nuværende tidspunkt ved at blive gennemført flere projekter sammen med Europarådet, Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OECD) og visse ikke-statslige organisationer som f.eks. Minorities Rights Group International eller Caritas ⁽²⁾.

Mellem 1998 og 2001 finansierede Kommissionen en række forberedende foranstaltninger med henblik på at bekæmpe og forebygge social udelukkelse. Formålet med disse programmer var at fremme udvekslingen og formidlingen af oplysninger mellem medlemsstaterne om, hvordan det er muligt at bekæmpe social udstødelse. Under disse programmer blev der ydet støtte til en lang række initiativer vedrørende integrering

af migrantgrupper generelt og i nogle tilfælde specifikt vedrørende nomadebefolkninger. Nærmere oplysninger om alle de projekter, der blev støttet, fås på netstedet for Generaldirektoratet for Beskæftigelse, Sociale Anliggender og Arbejdsmarkedsforhold: http://esnet.ccc/comm/employment_social/soc-prot/soc-incl/prep_mes_en.htm. Kommissionen er på nuværende tidspunkt ved at dokumentere og formidle erfaringerne fra disse forberedende foranstaltninger.

2. I forbindelse med undersøgelser behandler mange forskningsnetværker indvandring og tilknyttede spørgsmål. I forbindelse med et projekt, der specifikt omhandler nomadebefolkninger i Europa, ses der nærmere på den uddannelsesmæssige situation for sigøjnerbørn i Spanien, Frankrig og Italien. Projektet koordineres af Universitat Jaume I, Castellón de la Plana, i Spanien.

Mere generelt blev problemet med at sikre alle gode boligforhold belyst i den fælles rapport om social integration, der blev stadfæstet på Det Europæiske Råds møde i Laeken i december 2001. Den var baseret på en analyse af nationale handlingsplaner til bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse, som medlemsstaterne havde udformet. I forbindelse med denne generelle udfordring frembyder det klart en særlig udfordring af støtte nomadebefolkninger med hensyn til boligforhold og integration, selv om dette emne kun blev berørt af et par medlemsstater. I den forbindelse er det imidlertid interessant at bemærke, at Irland for nylig har sat en række mål for integreringen af sin nomadebefolkning, herunder for så vidt angår bolig, i sin reviderede nationale strategi til bekæmpelse af fattigdom. Det er også interessant at bemærke, at Kommissionen for nylig har indledt et samarbejde med henblik på at inddrage ansøgerlandene i EU's nye strategi for social integration. Det er slående, at i adskillige af disse lande udgør integrationen af roma-befolkningen en presserende udfordring, og i den forbindelse er boligforhold et meget vigtigt spørgsmål. Generelt er spørgsmålet om boliger til indvandrere og særlige vandrende befolkninger vigtigt i EU, og det vil sandsynligvis blive stadig vigtigere. Man håber således på, at medlemsstaterne i deres næste nationale handlingsplaner for bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse, der skal fremlægges i 2003, vil give emnet større opmærksomhed.

3. Alle menneskers ret til lighed for loven og beskyttelse mod forskelsbehandling udgør en universel ret, der anerkendes i adskillige internationale konventioner, navnlig Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (jf. bl.a. artikel 21 om retten til ikke at blive forskelsbehandlet på grund af race, etnisk eller social oprindelse eller tilhørighed til et nationalt mindretal og artikel 22 om respekten for kulturelle, religiøse og sproglige forskelle).

EF-traktaten giver beføjelse til at bekæmpe forskelsbehandling på grund af køn, race eller etnisk oprindelse, religion eller tro, handicap, alder og seksuel orientering (artikel 13). I 2000 vedtog Rådet et sæt foranstaltninger til bekæmpelse af forskelsbehandling, der omfattede et handlingsprogram til bekæmpelse af forskelsbehandling⁽³⁾ og to direktiver for at sætte disse bestemmelser i kraft⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ KOM(2001) 252 endelig udg.

⁽²⁾ Se netstedet for Generaldirektoratet for Eksterne Forbindelser vedrørende mindretals rettigheder: http://europa.eu.int/comm/external_relations/human_rights/rm/index.htm.

⁽³⁾ Rådets afgørelse 2000/750/EF af 27.11.2000 om Fællesskabets handlingsprogram for bekæmpelse af forskelsbehandling, EFT L 303 af 2.12.2000.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 2000/43/EF af 29.6.2000 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af alle uanset race eller etnisk oprindelse, EFT L 180 af 19.7.2000. Rådets direktiv 2000/78/EF af 27.11.2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, EFT L 303 af 2.12.2000.

(2003/C 110 E/026)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2016/02

af **Roberta Angelilli (UEN)** til Kommissionen

(9. juli 2002)

Om: Placering af de europæiske agenturers hovedsæder

I lang tid har man diskuteret placeringen af hovedsæderne for en række europæiske agenturer, f.eks. fødevareragenturet og satellitagenturet.

Diskussionerne har bl.a. drejet sig om, hvorvidt det er hensigtsmæssigt at placere disse agenturer decentralt eller koncentrere dem i Bruxelles.

1. Foreligger der en fuldstændig liste over de agenturer eller lignende kontorer, som skal have et hovedsæde i de kommende måneder eller år?
2. Findes der en nøjagtig tidsplan for arbejdet vedrørende afgørelserne om placeringen af disse?
3. Findes der nogen dokumenter desangående?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(27. september 2002)

I traktaterne specificeres der hverken kriterier for placeringen af et agentskabs hjemsted eller procedurer, der skal anvendes med henblik herpå. I EF-traktatens artikel 289 fastsættes det kun, at institutionernes hjemsted fastlægges ved overenskomst mellem medlemsstaternes regeringer.

Der er derfor tidligere blevet fulgt forskellig praksis, når det skulle afgøres, hvor de nuværende agentskaber skulle have hjemsted. I de fleste tilfælde er EF-traktatens artikel 289 blevet anvendt analogt, og regeringsrepræsentanterne har følgelig truffet beslutning ved overenskomst. I sjældnere tilfælde har Rådet truffet beslutning om et agentskabs hjemsted gennem forordningen om oprettelsen af dette.

Kommissionen har ikke udarbejdet en liste over eller tidsplan for udpegelsen af agentskabernes og lignende organers hjemsted. På Det Europæiske Råds møde i Laeken (14.-15. december 2001) drøftede medlemsstaternes regeringer spørgsmålet om placeringen af flere fremtidige EU-agentskaber og -organer på grundlag af en liste fra Rådets formandskab, men der blev ikke opnået enighed.

Der findes ingen præcis tidsplan for den type beslutninger. Når der ved retsakt oprettes et nyt agentskab bør der principielt træffes beslutning om dets hjemsted, i hvert tilfælde foreløbigt, for at agentskabet kan fungere.

Kommissionen har ikke kendskab til særlige dokumenter vedrørende spørgsmålet.

(2003/C 110 E/027)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2046/02 af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(10. juli 2002)

Om: Told

Vil Kommissionen oplyse tallene for gennemsnitstolden — ideelt vægtet i forhold til handelsstrømmene — på import af ikke-landbrugsvarer i EU og USA før og efter hver handelsliberaliseringsrunde i efterkrigstiden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(21. august 2002)

De handelsliberaliseringsrunder, der har fundet sted siden 1947, først som led i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel (GATT) og derefter i Verdenshandelsorganisationen (WTO), har ført til en meget konsekvent afvikling af tolden for ikke-landbrugsvarer i de industrialiserede lande. Gennemsnitstolden for denne varekategori er således gået fra 40 % i 1947 i samtlige industrialiserede lande til 4 % i gennemsnit efter Uruguay-runden. Forhandlingerne i Genève i 1947, i Torquay i 1950, Kennedy-runden mellem 1962 og 1967 og Tokyo- og Uruguay-runderne i 1973-79 og i 1986-94 har været højdepunkterne i denne åbningspolitik.

Ganske vist har de forskellige handelsforhandlingsrunder klart haft en indvirkning, men der er store metodiske vanskeligheder med efterfølgende at anslå det nøjagtige toldniveau før og efter hver runde, hvilket begrænser anvendelsen af disse data: forskel mellem anvendt told og bunden told, gennemførelsesperioder og eventuel overlapning mellem disse (således blev forhandlingerne om ITA-aftalen (Information Technology Agreement) afsluttet inden de forpligtelser, der var indgået som led i Uruguay-runden, var gennemført), beskatning af visse ikke-afgiftsmæssige instrumenter, ændring i EU's konturer, ændringer i

produktnomenklaturen, vægtningsproblemer (simple gennemsnit er følsomme over for den nomenklatur, der anvendes, hvorimod gennemsnit, der er vægtet i forhold til importen, er misvisende, når tolden er høj, fordi importniveauet i sig selv afhænger af toldniveauet), pålægning af specifik, blandet, kombineret og/eller sæsonbestemt told osv.

De bundne toldsats efter Uruguay-runden er for industrivarer 3,9 % for USA og 4,1 % for EU (Kilde: WTO; de anvendte gennemsnit er simple gennemsnit). Der er tale om et fald på 40 % i tolden for de industrialiserede lande.

(2003/C 110 E/028)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2059/02
af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen

(11. juli 2002)

Om: Reform af den fælles landbrugspolitik forud for udvidelsen

Kommissionen har for nylig fremsat en række interessante og radikale forslag, som er designet til at behandle nogle af de mest alvorlige svagheder ved den fælles landbrugspolitik, herunder bedrageri, overproduktion og konsekvenserne af et overindustrialiseret landbrug for både dyrevelfærd og fødevarer-sikkerhed. Kommissionen er tilsyneladende ved at gå bort fra at yde direkte støtte og går i stedet i højere grad ind for bredere støtteordninger, der har til formål at beskytte landbosamfund og på længere sigt opnå støtte hos offentligheden til disse. Tilbage er problemet med uforholdsmæssige nettobidrag fra bestemte medlemsstater, især Tyskland, Det Forenede Kongerige og Nederlandene, som forventes at øges væsentligt, hvis der ikke opnås enighed om en reform, inden udvidelsen finder sted. Både den britiske, den tyske, den hollandske og den svenske regering har for nylig efterlyst en gennemgribende reform, og det forlyder, at forbundskansler Schröder har udvist særlig utålmodighed i den forbindelse.

Hvad er på nuværende tidspunkt de samlede udgifter til den fælles landbrugspolitik? Hvis der ikke sker en reform af den fælles landbrugspolitik, og 10 kandidatlande (ekskl. Bulgarien og Rumænien) tiltræder i 2004 på baggrund af Kommissionens forslag om, at der over en periode på 10 år skal ske en progressiv betaling til kandidatlandene, hvor de starter med at modtage 25 % af de betalinger, der bliver givet til landmænd i eksisterende medlemsstater, hvad vil de samlede udgifter til den fælles landbrugspolitik for hvert enkelt af årene fra år 2004, til betalingerne til kandidatlandene når 100 %, så være (hvis det forudsættes, at Bulgarien og Rumænien tiltræder på et tidspunkt mellem 2008 og 2010), og hvad vil Tysklands, Det Forenede Kongeriges, Nederlandenes, Østrigs, Finlands, Italiens og Sveriges omtrentlige nettobidrag være til budgettet ved slutningen af denne periode?

Tror Kommissionen, at det er økonomisk eller politisk realistisk ikke at reformere den fælles landbrugspolitik inden udvidelsen, og hvilke konsekvenser forudser Kommissionen, såfremt der ikke indgås nogen aftale mellem de eksisterende medlemsstater inden udvidelsen? Tror Kommissionen navnlig, at skatteyderne i de vigtigste bidragydende stater vil være parate til at betale regningen for en ikke-reformeret fælles landbrugspolitik efter 2006, eller i bedste fald at der vil være enighed om at aftale andet end en økonomisk pakke, der gælder et år ad gangen (frem for 5 eller 6 år), hvis en reform ikke er forestående? Er Kommissionen bekymret over muligheden for en voksende anti-europæisk stemning i visse medlemsstater, hvis der ikke gøres noget ved uligheden og ødselheden i den fælles landbrugspolitik? Har Kommissionen endelig, bortset fra omstrukturering eller nedskæring af den fælles landbrugspolitik, overvejet tanken om en justerende budgetmæssig godtgørelsesmekanisme knyttet til BNP og befolkning, der kunne sikre, at finansieringen af alle ekstra bidrag til budgettet ville blive fordelt ligeligt mellem alle medlemsstater.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(24. september 2002)

På Det Europæiske Råds møde (24. og 25. marts 1999) blev det besluttet, at udgifterne til den fælles landbrugspolitik bør holdes inden for et beløb på gennemsnitlig 40,5 mia. EUR om året, eksklusiv udvikling af landdistrikterne og veterinærforanstaltninger, i faste 1999-priser. Dette forudsætter en grænse for landbruget (markeder og landdistriktsudvikling) på 41,66 mia. EUR i 2006 for de 15 medlemsstater.

I sin nylige meddelelse om midtvejsrevisionen gennemgik Kommissionen den faktiske og forventede udvikling af landbrugsudgifterne i perioden 2000-2006. Resultaterne tyder på, at årsgennemsnittet på 40,5 mia. EUR ikke vil blive overskredet, hvis de nuværende politikker videreføres. Foreløbige skøn over de påtænkte tilpasninger af den fælles landbrugspolitik tyder på en lille besparelse.

EU behandler ikke spørgsmålet om indførelse af direkte betalinger i den fælles holdning, som blev fremsendt til de forhandlende lande i juni 2002. Kommissionens forslag er imidlertid udarbejdet på baggrund af nødvendigheden af budgetstabilitet og forudså en stigning i landbrugsudgifterne for ti nye medlemsstater (inklusive markeder og gradvis indførelse af direkte betalinger og landdistriktsudvikling) fra 2,048 mia. EUR i 2004 til 3,933 mia. EUR i 2006. Kommissionen kan fremlægge nøjagtige tal for perioden 2007-2013, når både Rådets beslutning om forhandlingspositionen og EU's finansielle overslag for 2007-2013 foreligger.

Efter Kommissionens opfattelse bør udvidelsesforhandlingerne og midtvejsrevisionen af den fælles landbrugspolitik ikke sammenkædes. Desuden fastslog Rådet i EU's fælles holdninger af juni 2002, at beslutningen om direkte betalinger til de nye medlemsstater »vil blive truffet ... uden at dette foregriber de kommende interne drøftelser af EU-politikkerne«. Midtvejsrevisionen er nødvendig af interne grunde for, som det ærede medlem siger, at tilpasse den fælles landbrugspolitik til borgernes og forbrugernes forventninger. En sådan tilpasning vil også lette integreringen af de nye medlemsstater.

Den almindelige holdning hos bidragsyderne til EU's budget kan kun vurderes i forhold til hele rækken af EU-politikker. Denne vurdering kan bedst foretages under drøftelsen af det næste finansielle overslag, hvor det også vil være hensigtsmæssigt at tage mekanismerne til indskrænkning af budgettet op til fornyet undersøgelse.

(2003/C 110 E/029)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2077/02

af Philippe Herzog (GUE/NGL) til Kommissionen

(12. juli 2002)

Om: Kommissionens praksis med hensyn til konsulenter med personlig indplacering

I juli 2001 blev en task force på højt niveau dannet med henblik på at undersøge den aktuelle situation for konsulenter i Kommissionen og deres fremtidige rolle. I task forcens rapport af 14. november 2001 nævnes flere ledelsesmæssige fejl inden for de sidste to år. Den sætter ligeledes spørgsmålstegn ved Kommissionens praksis med hensyn til konsulenter med personlig indplacering og påpeger, at denne betegnelse ikke er omfattet af vedtægten. Den anbefaler, at stillingerne for alle personligt indplacerede konsulenter (hvoraf mange har været afdelingschefer og/eller konsulenter) samt for mange af de nuværende konsulenter ændres til ekspeditionssekretærer eller fuldmægtige »uden for kategori«.

1. Hvad er Kommissionens konkrete begrundelse for at overføre tjenestemænd fra en officiel funktion til en personlig funktion, der ikke er anerkendt i vedtægten?
2. På baggrund af task forcens oplysninger har konsulenter og konsulenter med personlig indplacering muligvis været eller er fortsat udsat for faglig og moralsk chikane. Presser Kommissionen dem ikke til at gå på førtidspension?
3. Det nævnes i task forcens rapport, at »mellem halvdelen og to tredjedele af konsulenterne udfører ubetydelige eller dårligt definerede opgaver eller overlapper afdelingernes arbejdsopgaver«. Hvad gør Kommissionen for, at disse konsulenter og konsulenter med personlig indplacering får ansvar, herunder ledende stillinger, der svarer til deres faglige kompetence og erfaring? Har Kommissionen ikke gjort problemet større ved at oprette nye konsulentstillinger, siden rapporten er afsluttet?
4. Er Kommissionen parat til at anmode om nye analyser og samråd med henblik på at løse de ovennævnte forvaltningsproblemer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(16. oktober 2002)

Med hensyn til den omtalte task force på højt niveau, skal Kommissionen henvise det ærede medlem til sit svar på skriftlig forespørgsel E-1531/02 fra Robert Goebbels⁽¹⁾.

Hvad de konkrete spørgsmål angår, kan der gives følgende svar:

1. Kommissionen skal påpege, at udtrykket »konsulent med personlig indplacering« hverken er betegnelsen på en funktion eller en stilling, men derimod er en titel. Denne titel blev indført i forbindelse med rotationsordningen i Generaldirektoratet for Eksterne Forbindelser.

Muligheden for uden for rotationsordningen at udnævne tjenestemænd til konsulenter med personlig indplacering fremgår udtrykkeligt af to kommissionsafgørelser af 18. og 29. december 1999 om reorganisering af Kommissionens tjenestegrene. Disse afgørelser skaber et retsgrundlag, ifølge hvilket de enkelte ansættelsesmyndigheder (ansættelsesmyndigheden – generaldirektørerne) har de rettigheder og beføjelser, som de er tillagt ved bestemmelserne om ansættelsesmyndigheden.

Som det fremgår af en nylig dom fra Retten i Første Instans i en sag, der netop vedrørte en konsulent med personlig indplacering, er det princip om en sammenhæng mellem lønklasser og stillinger, der er fastlagt i personalevedtægtens artikel 5, ikke til hinder for, at ansættelsesmyndigheden kan pålægge en tjenestemand opgaver, der er forskellige fra dem, han tidligere har varetaget, og som den pågældende tjenestemand måtte betragte som en indskrænkning af sit hidtidige ansvarsområde (dom af 16. april 2002 i sag T-51/01, Fronia, præmis 53).

2. Kommissionen er ikke enig i det ærede medlems fortolkning af task forcens rapport. Kommissionen har således ikke modtaget nogen officiel klage fra konsulenter eller konsulenter med personlig indplacering vedrørende faglig eller moralsk chikane, og Kommissionen presser dem på ingen måde til at gå på førtidspension. Når de relevante bestemmelser er vedtaget, vil de naturligvis finde samme anvendelse på konsulenter som på enhver anden tjenestemand.
3. Kommissionen oprettede task forcen for at evaluere de opgaver, der udføres af konsulenter og konsulenter med personlig indplacering, og for at analysere problemer og fremsætte henstillinger. Task forcen har anmodet hvert generaldirektorat om på ny at overveje situationen for alle stillinger, der er besat med konsulenter og konsulenter med personlig indplacering, og om at finde en løsning, der sikrer, at hver enkelt tjenestemand sættes til at varetage en funktion, der svarer til vedkommendes kvalifikationer. Ifølge personalevedtægtens artikel 5 gælder det også for ekspeditionssekretærer og fuldmægtige »uden for kategori«.

Konsulenter kan altid ansøge om enhver ledig lederstilling, og beslutningerne om besættelsen af sådanne ledige stillinger er nu decentraliseret, idet de træffes af den enkelte generaldirektør. Generaldirektørerne er blevet opfordret til, hvor det er muligt, at udnævne og integrere konsulenter i hierarkiske lederstillinger i forbindelse med reorganiseringen af tjenestegrene.

De meget få konsulentstillinger, der er blevet oprettet siden task forcens rapport, har haft til formål at løse de administrative problemer i helt specifikke situationer. Stillinger som konsulenter med personlig indplacering kan kun komme på tale, hvis de er i tjenestens interesse, og der er knyttet klare ansvarsområder til stillingen. Dette princip sikrer, at de tjenestemænd, der får sådanne stillinger, tillægges passende ansvarsområder.

4. Hvad opfølgningen af den nævnte rapport angår, skal Kommissionen henvise det ærede medlem til svaret på ovennævnte skriftlige forespørgsel (E-1531/02 fra Robert Goebbels).

⁽¹⁾ Se side 19.

(2003/C 110E/030)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2116/02
af Lucio Manisco (GUE/NGL) til Kommissionen**

(17. juli 2002)

Om: Nye italienske love om forvaltning af den kunstneriske arv

Hvorledes bedømmer Kommissionen den italienske regerings oprettelse af to aktieselskaber, »Patrimonio dello Stato S.p.A.« og »Infrastrutture S.p.A.«, som skal varetage den kunstneriske arv, monumenter og statslige besiddelser, og som eventuelt vil belåne dem og til dels sælge dem for at bruge indtægterne til at finansiere store offentlige bygningsværker af forskellig art?

Mener Kommissionen ikke, at foranstaltninger af denne art falder ind under det »kreative finansvæsen«, som kan øge eller tilsløre den offentlige gæld, der for Den Italienske Republiks vedkommende allerede er meget høj, og som er uforenelig med parametrene i stabilitetspagten?

Hvad angår et andet alvorligt aspekt, nemlig faren for en om end kun delvis fortabelse af den mest værdifulde historiske, kunstneriske og naturvidenskabelige arv i verden, havde Den Italienske Republiks præsident anmodet regeringschefen om forsikringer og mere restriktive bestemmelser til beskyttelse af denne arv; den 2. juli i år fastslog regeringschefen, Silvio Berlusconi, i sit svar generelt den forfatningsmæssige forpligtelse til at beskytte denne kulturarv, men han afviste kravet om supplerende bestemmelser, der kunne begrænse de to nævnte aktieselskabers aktiviteter.

Under hensyntagen til den store bekymring, denne fremgangsmåde og disse lovgivningsinitiativer har vakt inden for de kulturelle kredse, mener Kommissionen da ikke, at den bør anmode den italienske regering om nærmere oplysninger i henhold til afsnit XII i EF-traktaten (art. 151), den europæiske konvention om beskyttelse af den arkæologiske arv og konventionen om beskyttelse af den arkitektoniske arv i Europa?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(15. oktober 2002)

Spørgsmålet vedrører lovgivning om oprettelse af to institutioner (»Patrimonio SpA« og »Infrastrutture SpA«), som det italienske parlament for nylig har vedtaget.

I henhold til stabilitets- og vækstpakken er alle medlemsstater forpligtet til »at efterleve den mellemfristede målsætning [...] om en budgetsaldo tæt på balance eller i overskud«.

Budgetsaldoen defineres på grundlag af den generelle offentlige gæld, jf. Rådets forordning (EF) nr. 2223/96 af 25. juni 1996 om det europæiske national- og regionalregnskabssystem i Det Europæiske Fællesskab⁽¹⁾ (også kendt som ESA 95) og Rådets forordning (EF) nr. 3605/93 af 22. november 1993 om gennemførelse af den protokol om proceduren i forbindelse med uforholdsmæssige store underskud, der er knyttet som bilag til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab⁽²⁾ (som ændret ved Rådets forordning (EF) nr. 351/2002 af 25. februar 2002⁽³⁾).

Eurostat er på nuværende tidspunkt ved at se nærmere på de opgaver, de tre institutioner skal udføre, og vil, når de begynder at fungere, udtale sig om, hvorledes de behandles i statens regnskaber.

I medfør af EF-traktatens artikel 151 (tidl. artikel 128) har Fællesskabet beføjelser til på det kulturelle område at fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne. Det spørgsmål, det ærede medlem stiller, henhører ikke under Fællesskabets beføjelser, men derimod som følge af subsidiaritetsprincippet udelukkende under medlemsstaternes.

EU er i øvrigt ikke part i den europæiske kulturkonvention af 19. december 1954 og konventionen om bevaring af Europas arkitekturarv af 3. oktober 1985; som følge heraf er det ikke op til Kommissionen at se nærmere på, om der eventuelt er sket overtrædelser.

⁽¹⁾ EFT L 310 af 30.11.1996.

⁽²⁾ EFT L 332 af 31.12.1993.

⁽³⁾ EFT L 55 af 26.2.2002.

(2003/C 110 E/031)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2133/02

af Bartho Pronk (PPE-DE) til Kommissionen

(17. juli 2002)

Om: Diskrimination af fodbolddommere på grund af alder

I forbindelse med internationale fodboldkampe udvælger UEFA (Union of European Football Associations) dommerne fra en liste, som udarbejdes af FIFA (Fédération Internationale de Football Associations). I henhold til artikel 4 i FIFA's regler for internationale fodbolddommere må dommere og linievogtere pr. 1. januar i året for deres udnævnelse ikke være ældre end 45 år. I henhold til artikel 4 skal de endvidere bestå en fitnessstest og de nationale organisationer giver FIFA oplysninger om de pågældendes kvalifikationer. Bortset fra sagens juridiske aspekt kan nytten af en aldersgrænse anfægtes, hvis en dommer

opfylder kravene i den fysiske test og samtidig yder en god præstation. Domstolen i Amsterdam har bl.a. af denne grund erklæret en sådan aldersgrænse for professionelle fodboldspillere for ulovlig. (sag nr. 1034/99, 13. januar 2000). De bedes bemærke, at dette spørgsmål navnlig vedrører kampe, der finder sted i EU og som ledes af arbejdstagere (i deres egenskab af spillere eller linievogtere) fra EU.

1. Er denne diskrimination på grund af alder ikke i strid med EU-lovgivning, bl.a. traktatens artikel 13 og 136?
2. Både UEFA og FIFA har sæde i Schweiz. Kan UEFA rettelig skjule sig bag schweizisk lov og FIFA's retningslinjer, selv om organisationens afgørelser og politik har store konsekvenser for en vigtig økonomisk sektor inden for EU?
3. Kan Kommissionen forklare, hvorvidt FIFA er bundet af aftalerne mellem EU og Schweiz?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(12. september 2002)

Ifølge artikel 13 i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab kan Rådet træffe hensigtsmæssige foranstaltninger til at bekæmpe forskelsbehandling, bl.a. på grund af alder. På grundlag af denne artikel indførte Rådet ved direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv (!) et forbud mod forskelsbehandling med hensyn til beskæftigelse, bl.a. på grund af alder. Dette direktiv skal være gennemført i national lovgivning den 2. december 2003. Medlemsstaterne kan desuden om nødvendigt få en yderligere frist på tre år fra den 2. december 2003 til at iværksætte direktivets bestemmelser om forskelsbehandling på grund af alder og handicap. Derfor er forbuddet mod forskelsbehandling på grund af alder endnu ikke trådt i kraft i medlemsstaterne.

Direktivet kræver hverken ansættelse, forfremmelse, fortsat ansættelse eller uddannelse af en person, der ikke er kompetent, egnet og disponibel til at udføre de væsentlige funktioner i forbindelse med den pågældende stilling eller at følge en given uddannelse. Ifølge direktivet er det desuden ikke i strid med princippet om ligebehandling, hvis forskelsbehandlingen på grund af alder er objektivt og rimeligt begrundet i et legitimt mål, og midlerne til at opfylde det er hensigtsmæssige og nødvendige. I direktivet gives endvidere en ikke-udtømmende liste over situationer, hvor en sådan forskelsbehandling kan være berettiget, men ingen af dem vedrører fastsættelse af en almen aldersgrænse hvad angår fysisk form eller evne. Efter Kommissionens opfattelse kan der, hvis de pågældende arbejdsopgaver kræver en vis fysik, foretages relevante test for at udvælge ansøgerne. Der bør kun anvendes faste aldersgrænser, hvis de er objektivt og rimeligt begrundet i et legitimt mål, f.eks. fysisk egnethed. Den pågældende begrundelse vil derefter skulle vurderes i hvert enkelt tilfælde.

Domstolen har i tidligere afgørelser (f.eks. Walrave, Sml. 1974, s. 1405, præmis 28) gjort det klart, at EF-retten finder anvendelse for regler, der fastlægges af organisationer, som er baseret uden for EF, når de anvendes inden for EF. Derfor er det i denne forbindelse ikke relevant, hvor UEFA/FIFA har sæde.

(!) EFT L 303 af 2.12.2000.

(2003/C 110 E/032)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2165/02

af Daniel Hannan (PPE-DE) til Kommissionen

(18. juli 2002)

Om: Ikke-lønnede arbejdstagere

Hvor mange ikke-lønnede arbejdstagere beskæftiger Kommissionen? Hvor mange af Kommissionens arbejdstagere tjener mindre end minimumslønnen i deres eget land?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(30. september 2002)

Kommissionen beskæftiger ingen ulønnede arbejdstagere. Tjenestemænd og andre kontraktansatte i Kommissionen tjener mere end minimumslønnen i deres eget land.

Kommissionen beskæftiger 17 særlige rådgivere på kontrakt, der er pensionerede højtstående embedsmænd, og som får pension og ikke løn.

(2003/C 110 E/033)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2179/02

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen

(18. juli 2002)

Om: Finansielle behov i forbindelse med gennemførelsen af lovgivningsforslagene og handlingsplanerne i den anden pakke af forslag til reform af den fælles fiskeripolitik

I konklusionen i Kommissionens meddelelse om reformen af den fælles fiskeripolitik⁽¹⁾ bebuder Kommissionen bl.a. nogle lovgivningsforslag og handlingsplaner til imødegåelse af de sociale, økonomiske og regionale følger af omstruktureringen af fiskerisektoren samt foranstaltninger vedrørende forvaltningen af fiskeriet, forbedret videnskabelig rådgivning i forbindelse med fiskeriforvaltningen, genudsætninger, evaluering af bestande i farvande uden for EU og den fælles inspektionsstruktur.

Hvor mange bevillinger vil der blive behov for til gennemførelsen af disse foranstaltninger i perioden 2000-2006 i forhold til finansieringsrammen i Agenda 2000?

⁽¹⁾ KOM(2002) 181 endelig udg.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(13. september 2002)

Dokumentet, som det ærede medlem omtaler, er den generelle meddelelse, som er kendt under betegnelsen »Reformvejviser«. Heri refereres der til en række tekster og forslag, hvis vedtagelse indgår i reformprocessen; det er ikke alle teksterne, der vurderes at have betydning for budgettet.

Den klareste oversigt over den finansielle virkning af de reformforanstaltninger, som Kommissionen allerede har vedtaget, findes i meddelelsen om bevarelse af fiskeressourcerne⁽¹⁾, herunder især de retlige oversigter og finansieringsoversigterne, der findes i bilaget til meddelelsen.

Der er tale om:

- EF-foranstaltningen for ophugning af fiskerfartøjer⁽²⁾ — 32 mio. EUR i 2003, efterfulgt af en omlægning af det finansielle instrument til udvikling af fiskeriet (FIUF)
- en gennemførlighedsundersøgelse om en fælles inspektionsstruktur i 2003 — 1 mio. EUR — det vil ikke være muligt at opstille et endeligt budget, før resultaterne af undersøgelsen foreligger
- bevillinger til styrkelse af dialogen og principperne om god regeringsførelse fra 2003 (400 000 EUR) indtil 2006 (700 000 EUR)
- forbedring af de videnskabelige udtalelser, hvortil der i 2003 kræves 4 mio. EUR og i 2006 7 mio. EUR.

De øvrige områder, der henvises til, forventes ikke at medføre udgifter, der går ud over rammerne for den normale budgetprocedure og loftet for de finansielle overslag.

(¹) KOM(2002) 185 endelig udg.

(²) Yderligere oplysninger herom findes i KOM(2002) 190, især om de socio-økonomiske aspekter.

(2003/C 110 E/034)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2192/02

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(19. juli 2002)

Om: International handel med fiskemel i EU

Kan Kommissionen oplyse om mængder og oprindelseslande for det fiskemel, der importeres til EU?

Mener Kommissionen, at det indre marked i EU kan dækkes gennem import af fiskemel fra tredjelande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(24. september 2002)

Detaljerede oplysninger om import af fiskemel til EU sendes direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat.

Det gennemsnitlige årlige fiskemelsforbrug i EU i femårsperioden 1996-2000 anslås til 999 100 tons. Fællesskabsproduktionen i denne periode lå i gennemsnit på 545 400 tons om året. Da en del af fællesskabsproduktionen eksporteres, forsynedes omkring halvdelen af hjemmemarkedet med Fællesskabets egen produktion i denne periode. Fiskemelsproduktionen i EFTA-landene svarer næsten til Fællesskabets, mens Norge er nettoimportør af fiskemel som følge af den meget store sektor for lakseopdræt.

Verdensproduktionen af fiskemel ligger gennemsnitligt på 6 200 000 tons om året, men kan falde så lavt som til 4 500 000 i »El Niño«-år, når landingerne i de største producentlande som Peru og Chile formindskes som følge af oceaniske faktorer. Et sådant produktionsfald fandt sidste gang sted i perioden 1997-1998, og Comité Oceanográfico Nacional (Chile) meddelte den 18. juli 2002, at der lige var startet en ny El Niño-periode, hvilket betyder, at den sydamerikanske produktion igen vil falde på kort sigt.

Det gennemsnitlige fællesskabsforbrug for 2000 og 2001 var på 28 % af fiskemelseksporten på verdensplan. I 'El Niño'-året 1998 lå det på 50 % af eksporten på verdensmarkedet. På grund af det høje forbrug i Fællesskabet vil det være uklogt udelukkende at afhænge af import fra tredjelande, ikke kun på grund af svingninger i udbuddet, men også på grund af en stigende efterspørgsel på verdensplan.

Efterspørgslen efter fiskemel i Fjernøsten steg med over 50 % i 1990'erne, og i dette område konsumeres nu 55 % af udbuddet på verdensmarkedet. Forbruget i Fjernøsten var større end det europæiske forbrug med en faktor på 3,35 i 2000.

I en nylig analyse, foretaget af FN's Levnedsmiddel- og Landbrugsorganisation (FAO), gøres der opmærksom på, at efterspørgslen efter fiskefoder til anvendelse i akvakultur vil stige med 240 % i de næste ti år, mens anvendelsen af fiskemel i samme periode vil stige med 150 % og fiskeolie med 170 %. Dette er baseret på en hypotese, hvorefter over 90 % af fiskeolien og 56 % af fiskemelet på verdensplan vil blive anvendt til fiskefoder i 2010. Fællesskabet finansierer for øjeblikket forskning i alternative proteiner og oliekilder til akvakultur, men der foreligger på nuværende tidspunkt endnu ingen endegyldige resultater.

(2003/C 110 E/035)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2194/02**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. juli 2002)

Om: Industrifiskeri med henblik på forarbejdning til fiskemel

Mener Kommissionen ikke, at det på baggrund af de knappe fiskeressourcer og drastiske planer for genopretning af bestandene, som den agter at gennemføre, er nødvendigt at tage det industrifiskeri, der udelukkende finder sted med henblik på at omdanne fisk til dyrefoder, op til fornyet overvejelse?

Kan det indre markeds behov i EU ikke dækkes gennem import fra tredjelande og ved, at de europæiske industrier udelukkende forarbejder biprodukter fra fisk.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(24. september 2002)

Ved fiskeri med henblik på forarbejdning til fiskemel bør der kun anvendes fisk, der ikke er markedsført til direkte konsum. Industrifiskeri vil ligesom andre former for fiskeri blive omfattet af bevarelses- og forvaltningsforanstaltningerne i henhold til Fællesskabets rammeprogram, der omfatter flerårige forvaltningsplaner.

Kommissionen har for nylig anmodet det internationale havundersøgelsesråd (ICES) om at gennemføre en evaluering af virkningen af industrifiskeri på de marine økosystemer. Den vil fortsat overvåge industrifiskeriet for at sikre, at virkningerne heraf på konsum, fiskearter og andre marine arter forbliver ringe, og de nødvendige forbedrede forvaltningsforanstaltninger vil blive foreslået.

Hvad angår det hensigtsmæssige i at erstatte EF-produktionen med import, henvises det ærede medlem til svar på skriftlig forespørgsel E-2192/02⁽¹⁾.

Det fremgår ikke, at den mængde af fiskemel, der stammer fra forarbejdede biprodukter, i det væsentlige kan øges på nuværende tidspunkt. I 2001 anslås det, at der produceredes 170 000 tons fiskemel i denne sektor. Den relative produktionsandel herfra pr. medlemsstat har været på: 26 % i Det Forenede Kongerige, 24 % i Spanien, 17 % i Danmark, 9,5 % i Irland, 9,5 % i Sverige, 7 % i Frankrig og 7 % i Tyskland. Det ser ud til, at denne sektor skal formindskes på grund af vanskelighederne med at overholde kravene i Rådets direktiv 2001/102/EF⁽²⁾. Da råmaterialet kan komme fra mange forskellige kilder, og stikprøver tages af hvert enkelt parti, kan dioxingrænserne betyde, at visse dele af dette materiale for fremtiden ikke kunne anvendes i foder.

⁽¹⁾ Se side 35.

⁽²⁾ Rådets direktiv 2001/102/EF af 27. november 2001 om ændring af Rådets direktiv 1999/29/EF om uønskede stoffer og produkter i foderstoffer, EFT L 6 af 10.1.2002.

(2003/C 110 E/036)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2263/02**af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(24. juli 2002)

Om: Ensartet definition for integreret produktion

I Rådets forordning (EØF) nr. 2092/91⁽¹⁾ af 24. juni 1991 om økologisk produktionsmetode for landbrugsprodukter og om angivelse heraf på landbrugsprodukter og levnedsmidler fastlægges, under hvilke betingelser et landbrugsprodukt i mærkning og reklame kan betegnes som økologisk.

I Rådets direktiv 91/414/EØF⁽²⁾ af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler defineres i artikel 2, stk. 13, integreret plantebeskyttelse.

Den Internationale Organisation for Biologisk Kontrol (OILB – IOBC) og Det Internationale Havebrugs-selskab har derimod en officiel definition af begrebet »integreret kernefrugtproduktion«: »økonomisk produktion af frugt af høj kvalitet, primært under hensyntagen til økologisk sikre metoder for at minimere uønskede bivirkninger og anvendelsen af landbrugskemikalier med henblik på en bedre beskyttelse af miljøet og menneskets sundhed«.

Desuden findes i forskellige medlemsstater en officiel retlig definition af integreret produktion. En europæisk fællesskabsretlig definition af integreret produktion findes imidlertid ikke.

Anser Kommissionen det ikke for hensigtsmæssigt at udarbejde en ensartet definition for integreret produktion (f.eks. »økologisk miljøvenligt kontrolleret produktionsprogram under hensyntagen til Resistant Management«) for på europæisk plan at sikre en bedre og klar mærkning af produkter fra biologisk og integreret produktion og dermed beskytte producenter og forbrugere?

(¹) EFT L 198 af 22.7.1991, s. 1.

(²) EFT L 230 af 19.8.1991, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(16. oktober 2002)

Kommissionen er informeret om, at der findes forskellige definitioner af integreret produktion, integrerede landbrugsmetoder samt integreret forvaltning af bekæmpelse af skadegørere eller integreret forvaltning af afgrøderne, og alle disse definitioner refererer til bæredygtigt landbrug som det overordnede begreb.

Det er ligeledes sandt, at begrebet integreret landbrug i visse medlemsstater er omfattet af særlige bestemmelser i form af nationale eller regionale referencesystemer, der er tilpasset lokale klimamæssige og geologiske betingelser.

Kommissionen har i 2000 fremskyndet gennemførelsen af en undersøgelse om integreret forvaltning af afgrøderne, hvis resultater offentliggjordes i marts 2002. Denne undersøgelse refererer til de forskellige metoder med udgangspunkt i konkrete tilfælde. Det fremgår af denne undersøgelse, at der trods en fælles reference til visse nøgleelementer er store forskelle med hensyn til fortolkning af begrebet og store potentielle variationer med hensyn til betingelserne for gennemførelsen.

Økologisk landbrug overholder strenge principper på basis af en filosofi og fælles målsætninger og er underkastet detaljerede produktionsregler og et strengt kontrolsystem. Det er vanskeligt i forbindelse med integreret landbrug, som omfatter meget forskellige områder og er baseret på helt anderledes målsætninger, at overholde sådanne regler.

Af disse grunde og i forventning om at kunne afgrænse udviklingen i medlemsstaterne inden for disse landbrugsmetoder, som i øvrigt bør fremmes i betragtning af den ofte meget positive virkning på miljøet og helbredet, er det vanskeligt i dag at udarbejde en ensartet definition af integreret produktion.

Kommissionen er for øjeblikket, som den gjorde opmærksom på i sin meddelelse om midtvejsrevisionen af den fælles landbrugspolitik⁽¹⁾ og i forbindelse med gennemførelsen af normer på miljøområdet, inden for fødevarer sikkerhed, dyresundhed og -velfærd samt sikkerhed på arbejdspladsen i gang med at analysere mulighederne for at forbedre gennemførelsen af disse normer og for at motivere landmændene til at deltage i en ordning for kvalitetssikring og en certificeringsordning, som er godkendt af medlemsstaterne.

(¹) KOM(2002) 394 endelig udg.

(2003/C 110 E/037)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2267/02
af Astrid Lulling (PPE-DE) til Kommissionen**

(24. juli 2002)

Om: Maltesisk vin og udvidelsesforhandlinger

Hvordan har Kommissionen til hensigt at håndtere det særlige program for maltesisk landbrug, »Special Market Policy Programme for Maltese Agriculture« (SPMMPA), som sigter mod at indføre undtagelser fra gældende fællesskabsret i forbindelse med vinproduktion?

Hvordan ser Kommissionen især den maltesiske regerings ønske om:

- at subventionere import af druemost (især fra Italien)?
- på ubegrænset tid at tillade maltesiske vinproducenter at tilsætte sukker for at kunne opfylde de internationale specifikationer for minimumsindhold af alkohol?
- at fortolke reglerne i forbindelse med oprindelsesbetegnelsen for kvalitetsvin fra bestemte dyrkningsområder »bredere«, således at betegnelsen kvalitetsvin fra Malta udvides til også at omfatte vin, der er produceret af en kombination af importeret druemost, druer, sukker osv.?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(6. september 2002)

Kommissionen har under tiltrædelsesforhandlingerne konstant mindet om sin almindelige forhandlingsposition om, at overgangsordninger er en undtagelse, som skal begrænses i tid og omfang. Kommissionen bestræber sig på at sikre, at sådanne overgangsordninger ikke medfører ændringer af EU's regler og politik, forhindrer et velfungerende marked eller giver anledning til betydelig konkurrenceforvridning.

Hvad angår tiltrædelsesforhandlingerne med Malta om kapitlet landbrug, har Kommissionen anvendt de samme principper. Den er derfor ved at undersøge alle anmodninger fra Malta individuelt for at vurdere, om de særlige omstændigheder for Malta retfærdiggør en særlig ordning, og hvis dette er tilfældet, finde en løsning, der er forenelig med gældende fællesskabsret og et velfungerende indre marked.

I denne forbindelse skal Kommissionen også tage hensyn til det maltesiske landbrugs yderst begrænsede omfang, øens særlige naturlige begrænsninger og de eksisterende forskelle mellem produktionspriserne for de lokale produkter og produkter fra EU. Under hensyntagen til disse betingelser vil Kommissionen ikke udelukke visse midlertidige foranstaltninger, der har til formål at sikre en vellykket omstrukturering af det maltesiske landbrug og dets bæredygtighed inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik.

Hvad angår vinsektoren på Malta, undersøger Kommissionen Maltas særlige anmodninger efter de samme generelle retningslinjer. Forhandlingerne er endnu ikke afsluttet, og det er endnu for tidligt at vurdere resultatet heraf.

(2003/C 110 E/038)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2269/02
af Frédérique Ries (ELDR) til Kommissionen**

(24. juli 2002)

Om: Europæisk støtte til byer, som søger at opnå status som kulturhovedstad

Finder Kommissionen det acceptabelt, at europæisk støtte (som f.eks. støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling) bliver brugt af byer, som søger at blive kulturhovedstad på et tidspunkt i perioden 2005-2019, til at tilrettelægge deres indsats i den henseende, mens andre konkurrerende byer fra samme medlemsstat måske ikke modtager en sådan støtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(24. september 2002)

Kommissionen henleder opmærksomheden på Neil Kinnocks⁽¹⁾ svar på skriftligt spørgsmål E-3490/01.

I henhold til subsidiaritetsprincippet erindrer Kommissionen nemlig det ærede medlem om, at udvælgelsen af de projekter, der skal medfinansieres af strukturfondene, henhører under de nationale og regionale forvaltningsmyndigheders ansvar. En eventuel udnyttelse af disse midler til at forberede en ansøgning om status som europæisk kulturhovedstad er en følge af dette princip.

Det bør endvidere bemærkes, at mange vedtagne programmer indeholder foranstaltninger til at styrke regionernes image og identitet for således at tiltrække investeringer udefra og skabe nye jobs. I denne forbindelse kan forvaltningsmyndighederne udvælge projekter, der direkte eller indirekte kan stå i forbindelse med forberedelsen af en sådan ansøgning.

⁽¹⁾ EFT C 160 E af 4.7.2002, s. 122.

(2003/C 110 E/039)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2299/02
af Maurizio Turco (NI) til Kommissionen**

(25. juli 2002)

Om: Uddybning af svaret til skriftlig forespørgsel E-1187/02 om mulig involvering af Vatikanet i bedrageri med landbrugstilskud

Af svaret af 2. juli 2002 på skriftlig forespørgsel E-1187/02⁽¹⁾ om mulig involvering af Vatikanet i bedrageri med landbrugstilskud fremgår det, at Kontoret for Bekæmpelse af Svig (OLAF) på grundlag af de foreliggende oplysninger har besluttet ikke at indlede en undersøgelse af sagen.

På denne baggrund ønskes følgende spørgsmål besvaret:

- Af hvilke grunde har OLAF besluttet ikke at indlede undersøgelse, og indebærer dette, at OLAF ikke har informeret det italienske skatte- og toldpoliti og/eller de italienske domstole?
- Er Kommissionen eller OLAF bekendt med, at der er blevet eksporteret 800 tons smør til Vatikanet af et østrigsk mejeriselskab?
- Er der i det konkrete tilfælde blevet ydet eksportstøtte og i bekræftende fald, hvad beløber denne støtte sig til?

⁽¹⁾ EFT C 28 E af 6.2.2003, s. 81.

Svar afgivet af Michaela Schreyer på Kommissionens vegne

(26. september 2002)

Kommissionen har modtaget følgende oplysninger fra OLAF om det ærede medlems forespørgsel:

1. Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) har kontaktet de italienske myndigheder. På grundlag af oplysningerne fra Italien og i lyset af toldaftalen mellem Italien og Vatikanet, der styrer EU's handelsforbindelser med Vatikanet, har OLAF fastslået, at der ikke er grund til at starte en undersøgelse.
2. Ja.
3. Ifølge de østrigske myndigheder blev der mellem 1996 og 2002 udbetalt eksportrestitutioner på i alt 1 544 079 EUR for en samlet mængde på 898,2 tons smør.

(2003/C 110 E/040)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2300/02
af Guido Bodrato (PPE-DE) til Kommissionen

(25. juli 2002)

Om: Fri bevægelighed og identitetskort

Som svar på forespørgsler af Speroni og Gobbo af 22. oktober 2001 (P-2996/01 og P-3010/01⁽¹⁾) bekræfter Kommissionen, at gyldige id-kort og pas er de eneste dokumenter, medlemsstaterne anerkender, når en EU-borger forlader sit eget land og rejser til en anden medlemsstat end den, hvori den pågældende er statsborger. Så vidt, så godt. Problemet drejer sig ifølge EU-borgerne især om den situation, hvor en EU-borger, som har fast bopæl i en medlemsstat, som han ikke er statsborger i, af myndighederne i denne stat har fået udleveret et id-kort (opholdstilladelse) i overensstemmelse med direktiv 68/360/EØF⁽²⁾ af 15. oktober 1968. Hvorfor kan dette id-kort ikke i forbindelse med ophold eller gennemrejse i en anden medlemsstat være tilstrækkeligt som bevis på, at den pågældende er statsborger inden for EU og dermed har ret til fri bevægelighed?

Af Domstolens dom af 21. september 1999 i sag C-378/97 (Wijsenbeek) fremgår det, at medlemsstaterne har ret til at gennemføre kontrol for at undersøge, om en person reelt er statsborger i en medlemsstat og dermed har ret til at bevæge sig frit på medlemsstaternes område.

Hvordan kan det i betragtning af fællesskabsrettens forrang for national ret være, at et officielt dokument udstedt i henhold til en fællesskabsretsakt ikke er tilstrækkeligt som identitetsbevis, når en person, der er forsynet med et id-kort udstedt af den stat, hvori han har fast bopæl, befinder sig for kortere tid i en anden medlemsstat f.eks. på ferie eller af familiemæssige årsager? Er der ikke et modsætningsforhold mellem retten til fri bevægelighed og afvisningen af at anerkende et dokument, som netop er udstedt i henhold til en retsakt, som stadfæster retten til fri bevægelighed?

⁽¹⁾ EFT C 115 E af 16.5.2002, s. 211.

⁽²⁾ EFT L 257 af 19.10.1968, s. 13.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(23. september 2002)

Enhver borger, der er statsborger i en medlemsstat, har ret til at færdes og opholde sig frit på EU-medlemsstaternes område. Id-kortet eller passet, som er nødvendigt for at udøve denne ret, tjener først og fremmest til at bekræfte, at han er unionsborger.

Det er den enkelte medlemsstat, der fastsætter betingelserne for tildeling af statsborgerskab, og som til sine egne statsborgere udsteder et identitetsdokument, der enten kan være et identitetskort eller et gyldigt pas, og som beviser deres statsborgerskab.

Det opholdskort, som udstedes til unionsborgere, der bor i en anden medlemsstat på grundlag af fællesskabsrettens bestemmelser, er ikke et dokument, der sigter mod at bekræfte indehaverens statsborgerskab; dets formål er derimod at fastslå, at han har opholdsret i værtsmedlemsstaten. Opholdskortet udstedes ved forelæggelse af et id-kort eller et pas, som er de eneste dokumenter, der kan bekræfte indehaverens statsborgerskab og dermed bevise, at han har de rettigheder, som EF-traktaten og den afledte fællesskabsret giver ham.

(2003/C 110 E/041)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2301/02
af Guido Bodrato (PPE-DE) til Kommissionen

(25. juli 2002)

Om: Fri bevægelighed og opholdstilladelse

EU-borgere, der har bopæl i en medlemsstat, som de ikke er statsborgere i, modtager i overensstemmelse med direktiv 68/360/EF⁽¹⁾ af 15. oktober 1968 et identitetskort benævnt »opholdstilladelse for statsborgere i en EØF-medlemsstat«.

Siden 1968 er der gået mere end 30 år, og mange EU-borgere, der er født i den mellemliggende tid i en medlemsstat, hvori de ikke er statsborgere, er stadig udstyret med en »opholdstilladelse«. Er det ikke paradoksalt og i en vis forstand latterligt, at en borger betragtes som værende på »ophold« i en stat, hvori han er født og har boet fast i 20-30 år?

Det er formentlig i øjeblikket illusorisk at håbe på, at der indføres et egentligt europæisk identitetskort, sådan som de europæiske borgere ønsker det, men hvad skal der til, for at Kommissionen vil ændre direktiv 68/630 fra oktober 1968, således at »opholdstilladelsen« bliver til en »bopæstilladelse«?

(¹) EFT L 257 af 19.10.1968, s. 13.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(23. september 2002)

Kommissionen vedtog den 23. maj 2001 et forslag til direktiv om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (¹). Når dette nye direktiv er vedtaget af Parlamentet og Rådet, træder det i stedet for Rådets direktiv 68/360/EØF af 15. oktober 1968 om afskaffelse af restriktioner om rejse og ophold inden for Fællesskabet for medlemsstaternes arbejdstagere og deres familiemedlemmer (²), som det ærede medlem nævner, samt alle de øvrige gældende lovgivningsinstrumenter, som indeholder bestemmelser om den frie bevægelighed for en række personkategorier, nemlig selvstændige erhvervsdrivende, tjenesteydere og tjenestemodtagere, pensionister, ikke-erhvervsaktive og studerende.

Med henblik på at forenkle opholdsformaliteterne indebærer forslaget, at kravet om, at unionsborgere skal have opholdstilladelse i en første periode på fire år, afskaffes. Ifølge forslaget erhverver unionsborgeren efter fire års fast ophold i værtslandet en permanent opholdsret, hvilket indebærer, at han er sikret samme behandling som landets egne statsborgere, og at der er forbud mod udvisning fra værtslandets område. På det tidspunkt kan unionsborgeren få en permanent opholdstilladelse, som beviser, at han har denne ret.

(¹) EFT C 270 af 29.9.2001.

(²) EFT L 257 af 19.10.1968.

(2003/C 110 E/042)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2334/02

af **Bob van den Bos (ELDR)**
og **Nelly Maes (Verts/ALE)** til Kommissionen

(26. juli 2002)

Om: Landminer

Ifølge Landmine Monitor 2001 skal mindst 30 væbnede grupper have anvendt landminer i 2000 og 2001. I september 2001 vedtog Europa-Parlamentet enstemmigt en beslutning, hvori Parlamentet opfordrede det internationale samfund til at støtte den indsats, som de specialiserede ngo'er (¹) som f.eks. Geneva Call udfolder for at forpligte ikke-statslige aktører til at deltage i processen med forbud mod antipersonelminer.

1. På budgettet for 2002 androg forpligtelsesbevillingerne på den særlige budgetpost for Fællesskabets deltagelse i foranstaltninger vedrørende personelminer 11,5 mio. EUR. Kan Kommissionen angive, hvor stor en del af dette beløb der er blevet anvendt til at støtte indsatsen for at forpligte ikke-statslige aktører i 2002?
2. Hvilken form for projekter har Kommissionen hidtil finansieret under denne budgetpost?
3. Vil Kommissionen overveje at styrke sine aktiviteter for at støtte de ikke-statslige aktørers indsats for at forbyde antipersonelminer? Hvilken form for aktiviteter påtænker Kommissionen i bekræftende fald?

(¹) EFT C 72 E af 21.3.2002, s. 352.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(3. september 2002)

I forlængelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning⁽¹⁾ om EU's bidrag til bekæmpelse af personelminer udarbejdede Kommissionen et udkast til en strategi og et program for personelminebudgettet for 2002-2004, der i starten af juni 2002 blev forelagt medlemsstaterne til drøftelse.

Da disse drøftelser endnu ikke har fundet sted, har det ikke været muligt at iværksætte strategien. Udkastet indeholder dog bestemmelser om at støtte ngo'er, om muligt allerede i 2002, hvis der fremsættes velovervejede forslag til, hvordan der kan skabes tillid mellem de parter, der er involveret i interne konflikter.

Kommissionen har hidtil støttet forskellige former for aktioner, navnlig konsekvensanalyser, minerydning, oplysningskampagner og operationelle forskningsrelaterede initiativer.

Kommissionen vil i overensstemmelse med forordningerne, som trådte i kraft i slutningen af 2001, øge sin støtte til bekæmpelse af personelminer, konsekvensanalyser, som skal bidrage til at prioritere indsatsen, til minerydning, oplysning og lignende initiativer, og den vil samarbejde med både ngo'er og internationale organisationer, der arbejder på stedet, og støtte de aktører, der er bedst egnede til at løse opgaven.

Det er Kommissionens opfattelse, at Geneva Call har opnået gode resultater i Sudan. Siden begyndelsen af 2000 har EU prioriteret støtten til bekæmpelse af antipersonelminer i dette land højt. Det er dens indtryk, at der i landet er et godt grundlag for at skabe tillidsopbyggende aktiviteter på tværs af grænserne, og den vil fortsat yde betydelig støtte.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1724/2001 af 23.7.2001 om aktion mod personelminer i udviklingslande, EFT L 234 af 1.9.2001, og Rådets forordning (EF) nr. 1725/2001 af 23.7.2001 om aktion mod personelminer i tredjelande med undtagelse af udviklingslande, EFT L 234 af 1.9.2001.

(2003/C 110 E/043)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2335/02

af David Bowe (PSE) til Kommissionen

(26. juli 2002)

Om: Udrangering af den russiske atomflåde

Hvilke garantier kan Kommissionen give for, at der tages effektive skridt til at sikre, at det radioaktive affald, der opstår i forbindelse med, at den russiske atomundervandsflåde udrangeres, indsamles, behandles og bortskaffes under betryggende forhold?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(20. september 2002)

De russiske myndigheder er ansvarlige for at radioaktivt affald fra nedlukningen af den russiske atomdrevne ubådsflåde indsamles, behandles og bortskaffes på sikker vis. Det internationale samfund, og herunder også Den Europæiske Union, lægger stor vægt på at dette arbejde udføres på forsvarlig måde.

Det kan nævnes at Kommissionen har spillet en meget aktiv rolle i forbindelse med lanceringen af miljøbeskyttelsesfonden under den nordiske dimension (NDEP). Denne fond, der skal forvaltes af Den Europæiske Bank for Genopbygning og Udvikling i London (EBRD), blev lanceret på en konference for indkaldelse af tilsagn i Bruxelles den 9. juli 2002 hvor Kommissionen havde formandsposten. Der er hidtil indgået tilsagn for et beløb på 110 mio. EUR. Kommissionen har givet tilsagn om 50 mio. EUR, hvoraf 40 mio. EUR er øremærket til nukleare formål. Dette bidrag ydes over TACIS-programmets budgetpost for nuklear sikkerhed. Hovedformålet med NDEP's nukleare dimension er at bistå Den Russiske Føderation med de mest presserende opgaver i forbindelse med behandlingen af nukleart affald i Nordvestrusland, og herunder forholdene omkring den nordlige flåde, dvs. oplægning af atomdrevne ubåde, behandling og

oplagring af brugt atombrændsel fra denne, samt forbedring af sikkerheden på flådebaserne i området. Basen ved Andrejeva-bugten har topprioritet under NDEP-fonden på grund af de store mængder brugt atombrændsel der er lagret på denne base og den miljörisiko der er opstået på grund af skaderne på de bassiner hvori det brugte brændsel opbevares.

Det bør endvidere nævnes at gruppen af de otte højest industrialiserede lande på topmødet i Kananaskis den 26.-27. juni 2002 lancerede et globalt partnerskab mod spredning af masseødelæggelsesvåben og -materialer. Sigtet hermed er at tilrettelægge, koordinere, gennemføre og finansiere — alt efter hvor store midler de enkelte lande råder over — nye eller udvidede samarbejdsprojekter som tager sigte på forhold omkring ikke-spredning, afvæbning, terroristbekæmpelse og nuklear sikkerhed (og herunder også på miljøområdet).

(2003/C 110 E/044)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2340/02

af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen

(22. juli 2002)

Om: Dårlig forvaltning af fællesskabsmidler på miljøområdet i Grækenland og krænkelse af ejendomsretten i forbindelse med projekter under Natura 2000-nettet

Under henvisning til de tilfælde af dårlig forvaltning af fællesskabsmidlerne på miljøområdet i Grækenland, som er blevet fordømt i det græske parlament (juli 2002) og på grundlag af de undersøgelsesresultater, som kommissær Barnier anførte i et bilag til sit svar på min forespørgsel (E-0796/02⁽¹⁾) om fællesskabsfinansiering af planer og projekter for gennemførelse af nettet Natura 2000 og EUGFL's bidrag til miljøbeskyttelse i Grækenland, bedes Kommissionen besvare følgende:

- Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet, eller hvilke foranstaltninger agter den at træffe for at bekæmpe den dårlige forvaltning af fællesskabsmidlerne og bedrageriet i forbindelse med finansieringen af projekterne fra EFRU, EUGFL og Life-programmet samt sikre gennemførelsen af en effektiv miljøbeskyttelse i Grækenland?
- Til hvilke projekter eller aktioner er de 778 217 320 mio. drakmer (EUR 2 283 836,6) blevet afsat med henblik på udførelsen af arbejdet i forbindelse med »havparken i Laganas på Zakynthos — forvaltning af biotop«, som blev samfinansieret fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (det operationelle program for miljø) til beskyttelse af caretta-caretta-skildpadden?
- Ved Kommissionen, at der til beskyttelse af caretta-caretta-skildpadden og skabelse af naturparken på Zakynthos for tyve år siden er blevet afsat et overdrevent stort areal, uden at der dog er givet nogen økonomisk kompensation eller erstatning eller foretaget ekspropriering? Finder Kommissionen det acceptabelt, at der ydes fællesskabsmidler til samfinansiering af projekter, som indebærer fratagelse af ejendomsret, uden at der ydes rettidig og behørig erstatning, hvilket er i strid med de grundlæggende principper, der er nedfældet i EU-traktaten (artikel 6), og EU's charter om de grundlæggende rettigheder (se artikel 17⁽²⁾)?

⁽¹⁾ EFT C 301 E af 5.12.2002, s. 54.

⁽²⁾ EFT C 364 af 18.12.2000, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(30. september 2002)

Kommissionen er blevet informeret om et tilfælde af dårlig forvaltning af fællesskabsmidler fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) i forbindelse med et projekt for langsigtet udlægning af græsgange. Kommissionen har bedt de græske myndigheder om at foretage kontrol på stedet, og de første resultater heraf viser omfattende uregelmæssigheder. I den forbindelse er Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig for tiden i gang med en efterforskning med assistance fra bagmandspolitiet og de andre berørte græske myndigheder, herunder indenrigsministeriet. Alle udbetalinger fra EUGFL er indstillet indtil afslutningen af denne efterforskning, og resultaterne heraf vil blive meddelt de græske myndigheder med henblik på opfølgning af sagen.

Kommissionen er derimod ikke bekendt med noget bedrageri i forbindelse med medfinansieringerne under Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) og LIFE-programmet på miljøområdet.

Med hensyn til det arbejde, som medfinansieres af EFRU inden for rammerne af projektet »havparken i Laganas« på Zakynthos, erindrer Kommissionen om, at udvælgelsen og gennemførelsen af projekterne er medlemsstaternes eget ansvar i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Som følge heraf ligger Kommissionen ikke inde med alle de oplysninger, som det ærede medlem har anmodet om, og som kun meddeles i tilfælde af kontrol, hvorfor Kommissionen beder det ærede medlem om at henvende sig til forvaltningsmyndigheden for det operationelle program »Miljø« (Evrytanias and Itas 2, 11523 Athen, tlf. 010-6971700).

Det er ikke Kommissionens opgave at fastsætte erstatninger for de forvoldte skader eller at træffe beslutninger om ekspropriation. Sidstnævnte hører under de nationale myndigheders ansvarsområde i overensstemmelse med den nationale lovgivning. Udgifterne hertil kan være støtteberettigede under strukturfondene i overensstemmelse med betingelserne og begrænsningerne i regel nr. 5 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1685/2000 af 28. juli 2000 om støtteberettigede udgifter i forbindelse med foranstaltninger medfinansieret af strukturfondene.⁽¹⁾

⁽¹⁾ EFT L 193 af 29.7.2000.

(2003/C 110 E/045)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2354/02
af Michiel van Hulten (PSE) til Kommissionen

(31. juli 2002)

Om: EU-landbrugsstøtte til det nederlandske kongehus

Ifølge en artikel i det nederlandske dagblad »de Volkskrant« af 16. juli 2002 har dronning Beatrix i februar 1999 oplyst til en gruppe medlemmer af det nederlandske Andetkammer, at det nederlandske kongehus havde modtaget EU-støtte til plantning af en olivenplantage på den nederlandske kongefamilies landsted i Porto Ercole i Italien.

1. Kan Kommissionen bekræfte, at det nederlandske kongehus har modtaget støtte til plantning af en olivenplantage i Porto Ercole, Italien?
2. Modtager den nederlandske kongefamilie andre former for EU-støtte fra Landbrugsfonden eller andre fonde (som f.eks. Den Europæiske Socialfond)?
3. Modtager det nederlandske kongehus støtte på grundlag af artikel 33, stk. 1, litra b, i Rom-traktaten, hvori det fastsættes, at den fælles landbrugspolitik blandt andet har til formål »at sikre landbrugsbefolkningen en rimelig levestandard, især ved en forhøjelse af de individuelle indkomster for de i landbruget beskæftigede personer«? På hvilket grundlag er støtten i benægtende fald da ydet?
4. Er Kommissionen ikke enig i, at økonomisk støtte til landbrugssektoren, for så vidt som der er tale om sådan støtte, bør begrænses til små bedrifter med lav indkomst, og at også det af kommissionsmedlem Franz Fischler foreslåede loft på 300 000 EUR i visse tilfælde er for højt?
5. Er Kommissionen ikke enig i, at en afgørelse om tildeling af støtte i det mindste bør baseres på en undersøgelse af indkomst og formue? Er Kommissionen rede til at ændre sin planlægning med henblik herpå?

(2003/C 110 E/046)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2413/02
af Michiel van Hulten (PSE) til Kommissionen

(7. august 2002)

Om: Nærmere spørgsmål vedrørende den landbrugsstøtte, der er ydet dronning Beatrix

Den 18. juli 2002 rettede jeg et spørgsmål til Kommissionen vedrørende støtte den nederlandske dronning Beatrix skal have modtaget til anlæggelsen af en oliventræplantage på den nederlandske kongefamilies

landsted i Porto Ercole, Italien. I mellemtiden har kongehuset ladet mig vide, at der er tale om dronningens landbrugsejendom i Tavernelle, Italien, og jeg anmoder Kommissionen om at basere sit svar på min forespørgsel af 18. juli på denne oplysning.

Som reaktion på beretninger i pressen om mine spørgsmål har en talsmand for dronningen oplyst, at hun skulle have forsøgt at nægte modtagelsen af støtten, men at dette ikke kunne lade sig gøre på grund af støttens »mere eller mindre automatiske art«.

1. Kan Kommissionen oplyse, hvilken procedure der er fulgt ved ydelsen af støtten? Havde dronningen kunnet nægte at modtage støtten? Findes der støtte, der ydes »mere eller mindre automatisk«?
2. Kan Kommissionen bekræfte, at der var tale om EU-støtte og ikke om en national ordning, der blev godkendt af Bruxelles, således som en talsmand for Kommissionen mente den 19. juli?
3. Hvor stort var beløbet pr. oliventræ, og hvor mange oliventræer var der tale om i dronningens tilfælde?
4. Var der tale om en engangsstøtte, eller har dronningen også i årene derefter modtaget støtte til oliventræplantagen?

**Samlet supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler
på skriftlige forespørgsler E-2354/02 og E-2413/02**

(21. oktober 2002)

1. *Punkt 1 i skriftlig forespørgsel nr. E-2354/02 og punkt 1-2-3-4 i skriftlig forespørgsel nr. E-2413/02*

I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1654/86 af 26. maj 1986 blev der iværksat en fælles foranstaltning til retablering og omstilling af olivenlunde, der blev beskadiget af frosten i visse af Fællesskabets regioner i 1985⁽¹⁾. Der blev ydet støtte fra Den europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, Udviklingssektionen, med det formål at åbne mulighed for videreførelse af landbrugsvirksomheden, samtidig med at risikoen for jorderosion og forstyrrelser i vandbalancen forhindres, at beskytte miljøet og at bevare landskabets helhedskarakter. Især fælles retableringsaktioner omfattende et minimumsareal og et minimumsantal af landbrugere, der er tilsluttet et landbrugskooperativ eller en sammenslutning af producenter eller andre anerkendte foreninger, var støtteberettiget.

Alle de regioner, som var omfattet af foranstaltningen, opstillede et program. Programmet for regionen Toscana blev godkendt ved Kommissionens beslutning nr. 87/132/EØF af 26. januar 1987 om godkendelse af særlige programmer udarbejdet af visse italienske regioner vedrørende retablering og omstilling af olivenlunde, der blev beskadiget af frosten i 1985⁽²⁾. Hvad angår de økonomiske aspekter, blev medfinansieringen sikret dels gennem EU-forordningen, dels gennem nationale love: lov nr. 590 af 15. oktober 1981, ændret ved lov nr. 198 af 13. maj 1985. Disse love blev vedtaget på regionalt plan i Toscana ved det regionale råds beslutning nr. 7852 af 22. juli 1985, som godkendte en regional tabel til fastsættelsen af udgiftslofterne for retableringen af olivenlundene.

Foranstaltningen for retablering af de olivenlunde, som blev beskadiget eller ødelagt af frosten, blev suppleret med en foranstaltning for nyplantning inden for rammerne af det integrerede Middelhavsprogram for regionen Toscana, som blev forelagt i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 2088/85 af 23. juli 1985 om de integrerede Middelhavsprogrammer⁽³⁾. Dette program dækkede perioden mellem den 1. januar 1987 og den 31. december 1992 og blev godkendt ved Kommissionens beslutning nr. 88/392/EØF af 13. juni 1988⁽⁴⁾.

I programmeringsperioden 1994-1999 kunne der ydes EU-støtte i form af interventioner, som var medfinansieret af strukturfondene. Det juridiske grundlag var Rådets forordning (EØF) nr. 2052/88 af 24. juni 1988⁽⁵⁾, ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 2081/93 af 20. juli 1993 om strukturfondenes opgaver og effektivitet samt om samordningen af deres interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter⁽⁶⁾, der tog sigte på at fremme udviklingen af landdistrikterne ved at fremskynde tilpasningen af landbrugsstrukturerne (mål 5a) og ved at lette landdistrikternes udvikling og strukturelle tilpasning (mål 5b).

Med hensyn til mål 5 a) godkendte Kommissionen ved beslutning nr. K(94)3655/8 af 21. december 1994 Italiens ansøgning om støtte, som blev forelagt i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 950/97 af 20. maj 1997 om forbedring af landbrugsstrukturens effektivitet (⁷). Gennemførelsen af denne forordning i regionen Toscana blev reguleret af en beslutning, som blev vedtaget af Toscanas regionalråd og godkendt ved Kommissionens beslutning nr. K(97)2492 af 18. september 1997. De forskellige støtteforanstaltninger omfattede bl.a. en ordning med støtte til investeringer i landbrugsbedrifter for de landbrugere, som havde landbrug som hovederhverv, var i besiddelse af tilstrækkelig faglig dygtighed, og som opstillede en plan for konkret forbedring af bedriften i overensstemmelse med bestemmelserne i ovennævnte forordning. Plantning og/eller nyplantning af olivenlunde udgjorde en støtteberettiget investering på de betingelser og inden for de rammer, som gælder under den fælles markedsordning.

For mål 5 b) godkendte Kommissionen ved beslutning nr. K(1994)3789 af 23. december 1994 enhedsprogrammeringsdokumentet for EU's strukturinterventioner for perioden 1994-1999 i regionen Toscana. Foranstaltningerne for diversificering og modernisering af produktionskæderne omfattede støtte til landbrugere og deres foreninger til retablering af olivenlunde.

De omtalte programmer, som medfinansieres af strukturfondene, bygger på en ansvarsfordeling mellem Kommissionen og medlemsstaterne således, at Kommissionen godkender programmerne efter at have undersøgt, om disse stemmer overens med de gældende fællesskabsbestemmelser, mens medlemsstaterne forvalter dem på det mest hensigtsmæssige geografiske niveau. Det er de kompetente nationale og/eller regionale myndigheders opgave at gennemføre disse programmer bl.a. ved at foretage en udvælgelse af de projekter, som foreslås af potentielle støttemodtagere, der opfylder kravene for modtagelse af støtte og indgiver en ansøgning om støtte.

Kommissionen er informeret om, hvordan strukturfondene anvendes inden for rammerne af partnerskabet via gennemførelsesrapporterne om de pågældende programmer og i givet fald via de overvågningsudvalg, hvori den deltager. Disse informationer omhandler imidlertid ikke de enkelte sager om støttebevilling til de pågældende programmer, hvorom Kommissionen i overensstemmelse med nærhedsprincippet ikke har bemyndigelse til træffe beslutninger.

For hvert program, som medfinansieres af strukturfondene, udarbejder de ansvarlige myndigheder en liste til Kommissionen over de enkelte projekter, hvoraf fremgår det fulde beløb af den støtte, der er bevilget til hver støttemodtager. Kommissionen anmoder det ærede medlem om at henvende sig til regionen Toscana for yderligere oplysninger om de enkelte støttemodtagere inden for rammerne af de ovennævnte programmer.

2. *Punkt 2 i skriftlig forespørgsel nr. E-2354/02*

Spørgsmålet fra det ærede medlem præciserer ikke, hvilken sektor der sigtes til, hvorfor Kommissionen formoder, at der stadig er tale om den fælles landbrugspolitik i regionen Toscana.

Udover strukturfondenes medfinansiering af investeringer kan olivendyrkerne modtage støtte til produktionen af olivenolie inden for rammerne af den fælles markedsordnings bestemmelser.

Samtlige olivendyrkere i EU kan selv bestemme, om de vil tage imod støtte. EU-normerne for produktionsstøtte er omtalt i forordning nr. 136/66/EØF af 22. september 1966 om fastsættelse af en fælles markedsordning for fedtstoffer (⁸) og i Kommissionens forordning (EF) nr. 2366/98 af 30. oktober 1998 om gennemførelsesbestemmelser for ordningen for produktionsstøtte for olivenolie i produktionsårene 1998/99 til 2000/2001 (⁹). For produktionsårene 1998/99 til 2003/2004 er støttens størrelse fastsat til 132,25 EUR/kg produceret olie. I overensstemmelse med ovennævnte forordninger skal enhver producent, som ønsker at modtage produktionsstøtte, hvert år indgive en dyrkningserklæring og en støtteansøgning til de ansvarlige myndigheder i den medlemsstat, hvori olien produceres. Disse dokumenter skal i henhold til EF-bestemmelserne indgives til de nationale myndigheder. I Italien er den ansvarlige myndighed Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA), som ligeledes er ansvarlig for støtteudbetalingen. Kommissionen anmoder det ærede medlem om at henvende sig til AGEA for yderligere oplysninger om de enkelte modtagere af produktionsstøtte til olivenolie i Italien.

3. Punkt 3 i skriftlig forespørgsel nr. E-2354/02

De omtalte forordninger, i kraft af hvilke der kan bevilges EU-støtte til enhver person, som opfylder betingelserne for modtagelse af støtte, er baseret på følgende artikler i EF-traktaten: 33 (tidl. artikel 39), 36 (tidl. artikel 42), 37 (tidl. artikel 43) og 158 (tidl. artikel 130 A).

4. Punkt 4 i skriftlig forespørgsel nr. E-2354/02

Kommissionen har i sin meddelelse til Rådet og Parlamentet om midtvejsrevisionen af den fælles landbrugspolitik⁽¹⁰⁾ foreslået at nedsætte de direkte betalinger progressivt med aritmetiske trin på 3 % pr. år indtil et maksimum på 20 % til bedrifter på over 5000 EUR, som højst vil modtage 300 000 EUR. Det skal bemærkes, at der på nuværende tidspunkt udelukkende er tale om et forslag, som endnu ikke er blevet godkendt. Endvidere gælder det foreslåede loft kun for visse direkte betalinger inden for rammerne af den fælles markedsordnings bestemmelser og ikke for den samlede støtte, som ydes af Den europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) til landbrugssektoren.

5. Punkt 5 i skriftlig forespørgsel nr. E-2354/02

EUGFL's støtte til investeringer i bedrifter til udvikling af landdistrikterne er ifølge Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999⁽¹¹⁾ om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) betinget af bl.a. bedrifternes økonomiske levedygtighed.

Med hensyn til den støtte, som ydes i henhold til bestemmelserne i den fælles markedsordning, tages der ikke hensyn til de af det ærede medlem nævnte kriterier.

⁽¹⁾ EFT L 145 af 30.5.1986.

⁽²⁾ EFT L 51 af 20.2.1987.

⁽³⁾ EFT L 197 af 20.7.1985.

⁽⁴⁾ EFT L 188 af 19.7.1988.

⁽⁵⁾ EFT L 185 af 15.7.1988.

⁽⁶⁾ EFT L 193 af 31.7.1993.

⁽⁷⁾ EFT L 142 af 2.6.1997.

⁽⁸⁾ EFT P 172 af 30.9.1966.

⁽⁹⁾ EFT L 293 af 31.10.1998.

⁽¹⁰⁾ KOM(2002) 394 endelig udg.

⁽¹¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2003/C 110 E/047)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2358/02
af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen

(2. august 2002)

Om: Subsidier til koreansk skibsbyggeri og Kommissionens undladelse af at indklage sagen for WTO

I svar på skriftlig forespørgsel nr. E-0240/02⁽¹⁾ behandler kommissionsmedlem Lamy spørgsmålet om, hvorvidt det ville være imod WTO-reglerne at tillade støtte til skibsbygningsindustrien i EU som reaktion på lignende praksis i Korea. Han behandler dog ikke spørgsmålet om, hvorvidt en sådan støtte ville være imod Den Europæiske Unions egne interne konkurrenceregler. Kunne Kommissionen tilkendegive, om den mener, at dens forslag på dette område på nogen måde er imod disse regler, om forslagene medfører samme niveau af støtte i alle medlemsstater, og hvilke skønsmæssige beføjelser Kommissionen har i henhold til traktaterne i den forbindelse? Hvis det foreslåede støtteniveau varierer mellem medlemsstaterne, hvilke medlemsstater vil så nyde størst gavn heraf?

Kommissionsmedlemmet argumenterer for en europæisk støtteordning i form af den foreslåede midlertidige defensive ordning. Hans begrundelse er, at WTO's tvistbilæggelsesprocedurer er langsomme, og at »EU må ... vise, at man er i stand til at træffe modforanstaltninger, hvis man ønsker at nå frem til en aftale med Korea«. Han tilføjer, at den midlertidige defensive ordning »kunne ... holde de koreanske skibsværfter under pres«. Kommissionsmedlemmet slår også fast, at villigheden til at indgive en klage til WTO og den midlertidige defensive ordning ikke kan adskilles, eftersom ordningen »ikke kan få virkning,

før Kommissionen indleder WTO-aktionen mod Korea«. Antyder Kommissionen, at en tvistbilæggelsesprocedure ikke kan indledes gennem WTO, uden at den ledsages af en støtteordning, eller at det ville være uforeneligt med WTO-reglerne at introducere en sådan ordning, når først en tvistbilæggelsesprocedure var blevet indledt? Hvad er i benægtende fald begrundelsen for, at Kommissionen afviser at indlede en tvistbilæggelsesprocedure gennem WTO, medmindre Rådet først godkender Kommissionens midlertidige defensive ordning, hvis det ikke er for at sikre, at kun Kommissionens nuværende forslag til støtte godkendes af Rådet? Hvordan forsvarer Kommissionen sig i bekræftende fald mod anklagen om, at Kommissionen er mere interesseret i at give fordele til skibsbygningsindustrien i nogle medlemsstater på bekostning af i andre medlemsstater end i rent faktisk at løse problemet gennem WTO?

(¹) EFT C 229 E af 26.9.2002, s. 65.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(8. oktober 2002)

Den midlertidige defensive ordning (¹) er fuldt forenelig med Fællesskabets interne konkurrencekrav. Artikel 87, stk. 3, litra e), og artikel 89 i EF-traktaten tillader, at Rådet, på forslag af Kommission, med kvalificeret flertal og efter høring af Europa-Parlamentet træffer beslutning om, hvilke kategorier af støtte der kan betragtes som forenelige med fællesmarkedet. I tilfældet med den midlertidige defensive ordning er disse krav opfyldt. Som følge heraf er der ingen tvivl om, at den midlertidige defensive ordning er forenelig med de juridiske krav.

Hvis Fællesskabet vedtager en foranstaltning mod Korea inden for rammerne af Verdenshandelsorganisationen (WTO), kan Kommissionen bevilge statsstøtte med op til 6 % af kontraktværdien på betingelse af, at de i forordning (EF) nr. 1177/02 fastsatte vilkår er opfyldte. Medlemsstater, der ønsker at bevilge støtte i henhold til den midlertidige defensive ordning, skulle kunne gøre dette efter indgivet anmeldelse og nødvendig tilladelse som fastsat i procedureforordningen om statsstøtte (²). Den midlertidige defensive ordning er en klar målrettet foranstaltning, som er begrænset i tid (den udløber den 31. marts 2004) og omfang (den tillader kun støtte i de sektorer, der kan betegnes som havende lidt væsentlig skade som følge af Koreas illoyale forretningsmetoder). Skønt Kommissionen ikke kan forudse omfanget af subsidier fra individuelle medlemsstater, er det klart, at eventuel anvendelse af den midlertidige defensive ordning vil skulle gennemføres på ensartet måde i hele Fællesskabet.

Sammenhængen mellem truslen om en WTO-procedure mod Korea og indførelsen af den midlertidige defensive ordning er snarere et tegn på politiske og strategiske overvejelser end juridiske krav. Denne såkaldte tostrengede strategi indebærer ikke, at Fællesskabet ikke kan indlede en WTO-procedure mod Korea uden en ledsagende støtteordning, eller at den midlertidige defensive ordning skulle være uforenelig med WTO-reglerne, når der indledes en tvistbilæggelsesprocedure. Fællesskabets ret til at indlede en tvistbilæggelsesprocedure kan på ingen måde ses som en begrænsning af Fællesskabets normale rettigheder og forpligtelser i henhold til WTO-aftalerne, herunder retten til at vedtage politiske foranstaltninger, såsom tildeling af støtte. Efter Kommissionens opfattelse er den midlertidige defensive ordning fuldt forenelig med WTO-reglerne. I henhold til WTO er støtteordninger, under forudsætning af at de ikke er forbudte og ikke medfører »negative virkninger«, lovlige nationale politiske instrumenter.

Den midlertidige defensive ordning skulle gøre det lettere at nå frem til en gensidig tilfredsstillende løsning, hvorved genindførelsen af statsstøtte til Fællesskabets skibsbygningsindustri kunne undgås. Skulle de kommende forhandlinger imidlertid ikke have givet anledning til et positivt resultat inden den 30. september 2002, vil Fællesskabet indlede en tvistbilæggelsesprocedure mod Korea i henhold til reglerne om og procedurerne for bilæggelse af tvister og andre relevante WTO-bestemmelser, og samtidig vil den midlertidige defensive ordning gøre det muligt for Fællesskabets industri at modtage midlertidig støtte under sagens behandling.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 1177/2002 af 27. juni 2002 om en midlertidig defensiv ordning for skibsbygningsindustrien, EFT L 172 af 2.7.2002.

(²) Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 88 (tidl. artikel 93), EFT L 83 af 27.3.1999.

(2003/C 110 E/048)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2363/02
af Karin Riis-Jørgensen (ELDR) til Kommissionen

(26. juli 2002)

Om: Opfølgning vedrørende EU's præferencetoldordning (H-0453/02)

Som opfølgning på Kommissionens svar (H-0453/02⁽¹⁾) på mit spørgsmål om EU's toldpræferenceordning af 30. maj 2002 tillader jeg mig at stille et uddybende spørgsmål. Kommissionens eget udspil omkring kravet til øjeblikkelig indgriben over for tredjelande, hvor fejl og forsømmelighed overskygger de almindelige risici ved at handle med lande med præferencetold, lægger op til mulighed for suspension af præferenceordningen. Udspillet lægger desuden op til, at man underretter de erhvervsdrivende, såfremt der er rimelig tvivl med hensyn til, hvorledes en præferenceordning fungerer. Mine uddybende spørgsmål til Kommissionen lyder derfor således:

Hvorfor har Kommissionen valgt ikke at suspendere præferencetolden, så længe der er tvivl om fiskenes oprindelsesland? Dernæst, hvorfor har Kommissionen valgt ikke at advare de danske importører af fisk om de norske tilstande, når man allerede i august 2001 var bekendt med situationen i Norge?

⁽¹⁾ Skriftligt svar af 11.6.2002.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(12. september 2002)

1. Præferenceaftaler som EØS-aftalen bygger på gensidig tillid og samarbejde mellem de berørte parter. Protokol 4 til EØS-aftalen åbner kun mulighed for midlertidig suspension af præferencetolden på en specifik individuel eksport i den periode, hvor oprindelsesbeviserne for denne eksport undersøges. Medlemsstaterne anvender dette princip fra sag til sag.

2. I august 2001 modtog Kommissionen de første oplysninger om tvivl med hensyn til oprindelsen af eksport af fisk forud for dette tidspunkt. Den underrettede omgående de norske myndigheder herom og bad dem om at sørge for, at de pågældende produkters oprindelsesstatus blev fastslået og kontrolleret for at undgå, at EU-importører blev bragt i vanskeligheder.

I betragtning af de norske myndigheders store samarbejdsvilje og villighed til hurtigt at afhjælpe situationen og foretage en komplet undersøgelse af tidligere tilfælde har Kommissionen ingen grund til at betvivle Norges samarbejdsvilje, som kunne berettige en offentliggørelse af en meddelelse til importørerne. En sådan meddelelse ville under ingen omstændigheder have nogen indflydelse på forhold, som hører fortiden til.

(2003/C 110 E/049)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2368/02
af Richard Corbett (PSE) til Kommissionen

(2. august 2002)

Om: Dannelse af en pulje af Open Source Software

Har Kommissionen formelt behandlet den rapport, der er offentliggjort af IDA (Interchange of Data between Administrations) med titlen »Pooling Open Source Software – an IDA feasibility study on interchange of data between administrations (DG Enterprise)« (rapport om udveksling af data mellem forvaltninger), hvori det anbefales »at oprette et clearingkontor for software, som forvaltningerne kan give software til«? Kan Kommissionen tilslutte sig forslaget i rapporten om, at »software, der udvikles for og ejes af offentlige forvaltninger, bør udsendes med en Open Source-licens«?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe i forbindelse hermed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(3. september 2002)

Gennemførlighedsundersøgelsen »Pooling Open Source Software« blev iværksat inden for rammerne af IDA-programmet (dataudveksling mellem institutionerne) med henblik på at belyse, hvorledes der kan opnås en højere genanvendelsesgrad af de softwareapplikationer, der udarbejdes for og af offentlige forvaltninger.

IDA iværksatte denne undersøgelse:

- for at undersøge mulighederne for større omkostningseffektivitet af de informationsteknologiske værktøjer i den europæiske offentlige sektor,
- som en opfølgning på opfordringen i handlingsplanen eEurope 2002 om at fremme anvendelsen af Open Source-software i den offentlige sektor, og
- for at vurdere, om en anbefaling fra IDA-konferencen om Open Source i offentlige forvaltninger (der fandt sted i Bruxelles i februar 2001) kunne gennemføres.

Firmaet Unisys, der udførte undersøgelsen, var blevet bedt om at vurdere de tekniske, organisatoriske, retlige og økonomiske aspekter ved en fælles brug af software. Anbefalingerne i rapporten afspejler derfor alene Unisys' holdning, og Kommissionen har ikke taget formelt stilling til disse anbefalinger. Kommissionen overvejer dog en række af de muligheder for praktiske foranstaltninger, der beskrives i rapporten. Når disse vedrører IDA-programmet, skal forslagene godkendes af medlemsstaterne, der er repræsenteret i Udvalget for Telematik mellem Administrationerne (TAC).

Softwarelicenser og fælles brug af software er indbyrdes beslægtede emner, og den opfordring, der i undersøgelsen gives til, at software, der ejes af offentlige forvaltninger, skal udsendes med Open Source-licenser, bør ses på denne baggrund. For at software kan deles mellem flere forvaltninger, skal der sikres adgang til kildekoden (med henblik på ændring), og der bør ikke være begrænsninger for softwarens distribution. Begge disse betingelser opfyldes med Open Source-softwarelicenser.

(2003/C 110 E/050)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2370/02

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(2. august 2002)

Om: GATS

Den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser (GATS) er en indviklet aftale, der omfatter en lang række tjenester, og den har en potentiel kraftig indvirkning på de lokale/regionale myndigheders mulighed for at regulere bestemmelser om og levere tjenester. Da der er usikkerhed omkring den potentielle indvirkning af GATS på de lokale myndigheder, kan Europa-Kommissionen da oplyse, hvilke objektive undersøgelser vedrørende den potentielle virkning af GATS der er blevet foretaget?

(2003/C 110 E/051)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2371/02

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(2. august 2002)

Om: GATS

Eftersom de regionale/lokale myndigheder er ansvarlige for at regulere og levere mange af de tjenester, der er omfattet af den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser (GATS), kan Europa-Kommissionen da redegøre for, i hvilket omfang disse regionale/lokale myndigheder er blevet hørt vedrørende de igangværende forhandlinger med Verdenshandelsorganisationen?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy
på skriftlige forespørgsler E-2370/0 og E-2371/02**

(17. september 2002)

Som forberedelse til forhandlingerne om den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser (GATS) har Kommissionen gennem omfattende undersøgelser gjort forsøg på at sikre en rimelig balance. Ud over almindelige møder om handelspolitik i bred forstand inden for rammerne af dialogen med civilsamfundet har Kommissionen organiseret en række specifikke møder vedrørende GATS-forhandlingerne med civilsamfundet, det seneste den 2. juli 2002. Disse møder er åbne for alle grupper med interesse i forhandlingerne om GATS, herunder repræsentanter fra medlemsstaterne fra enten centrale eller lokale myndigheder. Kommissionen har til hensigt at fortsætte denne dialog, efterhånden som GATS-forhandlingerne skrider frem.

Kommissionens anstrengelser for at konsultere civilsamfundet bliver endvidere suppleret med konsultationer på nationalt niveau. Dette hjælper medlemsstaterne til at fastlægge de standpunkter, de indtager, når Kommissionen konsulterer dem i det såkaldte ad-hoc 133-udvalg (tjenester). Kommissionen mener dog, at de nationale myndigheder fra hver medlemsstat er ansvarlige for at konsultere de regionale og lokale myndigheder i bedst mulig overensstemmelse med deres juridiske rammer. Spørgsmålet kan derfor måske bedre rettes til de nationale myndigheder i hver enkelt medlemsstat. Kommission har derfor ikke selv foretaget en vurdering af den eventuelle virkning af de lokale og regionale myndigheders evne til at regulere og levere ydelser og er ikke klar over, om andre har foretaget en sådan vurdering.

(2003/C 110 E/052)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2372/02

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(2. august 2002)

Om: GATS

Vi erkender, at mange af de bekymringer, de lokale og regionale myndigheder i EU har givet udtryk for med hensyn til GATS, i særdeleshed vedrørende sundhed, undervisning og andre væsentlige tjenester, også deles af de lokale myndigheder i andre dele af verden, blandt andet udviklingslandene. Da EU yder store bidrag til udviklingslandene inden for områder som f.eks. sundhed og undervisning, har Europa-Kommissionen da foretaget en uafhængig vurdering af den potentielle indvirkning af GATS på leveringen af tjenester inden for disse sektorer og EU's udviklingspolitik?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(23. september 2002)

Eftersom De Europæiske Fællesskaber blandt sine oprindelige anmodninger til udviklingslandene ikke har tilføjet anmodninger om forbedret markedsadgang på områderne for sundhed og uddannelse, har Kommissionen ikke foretaget en specifik vurdering af den potentielle indvirkning af den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser (GATS) på levering af tjenester inden for disse sektorer og EU's udviklingspolitik. Kommissionen samarbejder ikke desto mindre med visse medlemsstater og vigtige internationale partnere med henblik på yderligere dokumentation for, hvorledes GATS kan påvirke leveringen af tjenester til fattige, både kvinder og mænd, og give bedre information om vore standpunkter.

(2003/C 110 E/053)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2373/02**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(2. august 2002)

Om: GATS

De lokale myndigheder har pligt til at sørge for, at eventuelle kontrakter om tjenesteydelser over en vis grænse er tilgængelige for konkurrence i hele EU. Kan Europa-Kommissionen oplyse, hvilke eventuelle grænser der finder anvendelse på tjenester, som henhører under GATS?

(2003/C 110 E/054)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2374/02**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(2. august 2002)

Om: GATS

De lokale myndigheder i Det Forenede Kongerige går ind for miljømæssige og sociale mål, når de indkøber varer og tjenester, f.eks. ved at kræve anvendelse af genbrugspapir og træ fra fornyelige kilder. Kan Europa-Kommissionen give oplysninger om, hvordan GATS vil begrænse de lokale og nationale myndigheders muligheder for at indføre miljømæssige og sociale kriterier i deres indkøbsvirksomhed?

**Samlet svar
på Kommissionens vegne af Pascal Lamy
på skriftlige forespørgsler E-2373/02 og E-2374/02**

(25. september 2002)

I artikel XIII, stk. 1, i GATS er det slået fast, at bestemmelserne i GATS om mestbegunstigelsesbehandling, markedsadgang og national behandling (dvs. artikel II, XVI og XVII i GATS) ikke finder anvendelse på »love, bestemmelser eller krav, der vedrører offentlige organers indkøb af tjenesteydelser til eget brug og uden sigte på kommercielt videresalg og ej heller med sigte på anvendelse i forbindelse med levering af tjenesteydelser til kommercielt salg«.

I henhold til artikel XIII, stk. 2, i GATS kan Verdenshandelsorganisationens (WTO) medlemmer udarbejde multilaterale regler, der skal anvendes på offentlige indkøb af tjenesteydelser, som henhører under GATS. Indtil sådanne multilaterale regler er vedtaget, indfører GATS ikke nogen forpligtelse/begrænsning med hensyn til tærskler og åbner heller ikke nogen mulighed for at fremme miljømæssige og sociale betragtninger i forbindelse med indgåelse af kontrakter.

Under forhandlingerne i henhold til artikel XIII, stk. 2, i GATS fremsatte EU og dets medlemsstater den 15. juli 2002 et forslag (S/WPGR/W/39) til en generel ramme for sådanne regler. En sådan ramme og en anvendelse af klare regler for indkøb (navnlig med hensyn til gennemsigtighed) ville bidrage til en god regeringsførelse. Det foreslås eksempelvis i dette forslag, at de kriterier, myndighederne benytter som led i deres indkøbsvirksomhed, bør være gennemsigtige. Desuden påpeges den betydelige fleksibilitet, som GATS sikrer WTO's medlemmer, der kan beslutte, hvilke sektorer der skal åbnes for international konkurrence, og hvilke begrænsninger af markedsadgang og national behandling der skal fastholdes. Vi vil naturligvis holde os vor hjemlige ordning for øje, navnlig hvad angår tærskler og hensyntagen til miljømæssige og sociale forhold, når vi forhandler om de fremtidige GATS-regler.

(2003/C 110 E/055)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2376/02**af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen**

(2. august 2002)

Om: GATS

Både den britiske regering og Europa-Kommissionen har meddelt, at GATS ikke vil berøre sundheds- og undervisningssektorerne, eftersom de anses for at være tjenester, der ydes i forbindelse med udøvelsen af den statslige myndighed og ikke ydes på et kommercielt grundlag eller i konkurrence med en eller flere tjenesteydere. Eftersom den private sektor i Det Forenede Kongerige allerede er inddraget i sundheds- og undervisningssektorerne på et kommercielt grundlag, kan Europa-Kommissionen da oplyse, om disse tjenester virkelig er undtaget fra GATS?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(17. september 2002)

Ifølge den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser (GATS) berøres kun tjenesteydelser, der ikke leveres på et kommercielt grundlag eller i konkurrence med andre, ikke af overenskomsten; en vurdering af anvendelsen af disse to kriterier bør foretages fra sag til sag. Den holdning, som De Europæiske Fællesskaber og deres medlemsstater har indtaget til GATS vedrørende undervisning og sundhed og dermed forbundne tjenesteydelser berører imidlertid ikke medlemsstaternes ret til selv at organisere leveringen af tjenesteydelser i disse sektorer. GATS beskytter faktisk sine medlemmers ret til at regulere for at sikre, at nationale politiske mål virkeliggøres.

(2003/C 110 E/056)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2434/02**af Ian Hudgton (Verts/ALE) til Kommissionen**

(26. august 2002)

Om: Kommissionens undladelse af at handle på grundlag af en saglig og verificerbar videnskabelig rådgivning i fiskerisektoren

Hvorfor foreslår Kommissionen foranstaltninger og accepterer kompromiser i forbindelse med forvaltningen af fiskerisektoren, som er baseret på utilstrækkelig videnskabelig rådgivning?

Navnlig:

1. Hvordan kan Kommissionen tilslutte sig den foreslåede regulering af dybhavsbestandene på grundlag af en ordning baseret på højst tilladte fangstmængder og kvoter, når der kun er et spinkelt videnskabeligt grundlag for en sådan ordning, og de statistiske indberetninger fra medlemsstaterne i bedste fald kan betvivles? Hvorfor har Kommissionen ikke overvejet en indsatsbegrænsende ordning som et alternativ, indtil der foreligger en klar og entydig videnskabelig rådgivning?
2. Hvordan kan Kommissionen foreslå en ordning for Nordsøen, som alene er baseret på højst tilladte fangstmængder og kvoter, samt afskaffe de for øjeblikket gældende adgangs begrænsninger, når den selv indrømmer (se skriftligt svar P-1902/02 ⁽¹⁾), at dette forslag ikke er baseret på videnskabelig rådgivning, og at Kommissionen kun har ringe kendskab til situationen for arter, der ikke er omfattet af kvoter, og ligeledes indrømmer, at fiskeri efter arter, der ikke er omfattet af kvoter, med stor sandsynlighed vil indebære bifangster af kvoteomfattede arter, hvoraf mange allerede er i en alvorlig forfatning?

Hvordan kan Kommissionen forvente, at fiskere kan have tiltro til og vil efterleve foranstaltninger på fiskeriforvaltningsområdet, der ikke er baseret på videnskabelig rådgivning, men på hvad der kun kan betegnes som åbenlyse politiske manøvrer?

(¹) EFT C 28 E af 6.2.2003, s. 154.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(22. oktober 2002)

Kommissionen har fremsat forslag til to forordninger⁽¹⁾ om forvaltning af dybhavsbestande: én om fangstbegrænsninger (samlede tilladte fangstmængder = TAC'er) og én om begrænsning af fiskeriindsatsen og dataindsamling. Disse to forslag udgør en foranstaltningsspakke, som, når den først er vedtaget, som et første skridt vil gøre det muligt at bevare bestande, der for øjeblikket udsættes for et fiskeri, som der ikke er sat nogen grænser for.

Forslaget om TAC'er er baseret på den foreliggende videnskabelige rådgivning om disse bestande, som kommer fra Det Internationale Havundersøgelsesråd (ICES) og er blevet revideret af Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri (STECF). Dette videnskabelige grundlag er stadig begrænset, men det er Kommissionens faste overbevisning, at forsigtighedsprincippet gør det berettiget at træffe foranstaltninger til at begrænse fangsterne af disse arter på grundlag af de foreliggende (omend begrænsede) videnskabelige oplysninger. Disse fangstbegrænsninger lægger loft over den nuværende helt uhæmmede fangst af de vigtigste bestande og vil for mange arters vedkommende være ensbetydende med en væsentlig reduktion i forhold til de seneste fangstniveauer.

Kommissionen har også fremsat forslag til en forordning om en indsatsbegrænsning for disse fiskerier. Forslaget forudser i første omgang en forpligtelse til at fastfryse de seneste års fiskeriindsats, hvorved den nuværende (og uansvarlige) forøgelse af fiskeriindsatsen standses. Efterhånden som der indsamles flere oplysninger om disse fiskerier, vil denne indsatsbegrænsning gradvis udvikle sig til en mere målrettet ordning for forvaltning af fiskeriindsatsen.

Ophævelsen af de nuværende adgangsbegrænsninger for Spanien og Portugal, når det gælder Nordsøen, var forudset i traktaten om disse medlemsstaters tiltrædelse og er derfor en forpligtelse, som direkte følger af disse traktater.

Hvad angår fiskeriforvaltningen i Nordsøen, henvises det ærede medlem til svaret på hans forespørgsel E-2433/02⁽²⁾ om samme emne.

⁽¹⁾ EFT C 151 E af 25.6.2002 og KOM(2001) 764 endelig udg.

⁽²⁾ EFT C 92 E af 17.4.2003, s. 169.

(2003/C 110 E/057)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2441/02
af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen**

(28. august 2002)

Om: Afskaffelse af dødsstraf i Taiwan

I løbet af de seneste to år er der sket en stærk nedgang i antallet af henrettelser i Taiwan fra 24 i 1999, 17 i 2000 og 10 i 2001. Den taiwanske justitsminister, Chen Ding-nan, meddelte den 17. maj 2001, at det var hans mål var at få afskaffet dødsstraffen, inden hans mandat udløb i 2004. Han understregede, at dette mål ligeledes var en reaktion på gentagne appeller fra de internationale organisationer til beskyttelse af menneskerettighederne. I januar 2002 vedtog Taiwans parlament med henblik på at bidrage til en bedre beskyttelse af menneskerettighederne i Taiwan at ophæve »Retribution Act for Bandits«, især pligten til at idømme dødsstraf ved visse voldsforbrydelser. Parlamentet vedtog ligeledes at ændre straffeloven og begrænse muligheden for at afsige dødsdomme.

I et lovforslag, som regeringen godkendte den 11. juli 2002, blev det foreslået, at man afskaffede dødsstraffen for unge under 18 år og mindskede antallet af sager, hvor en dødsdom er obligatorisk.

Minister Hsu Chih-hsiung gav meddelelse om regeringens forslag og bekræftede, at det fortsat var regeringens mål at afskaffe dødsstraffen, men han erkendte, at det var nødvendigt med ledsageforanstaltninger, således at flertallet af borgerne kunne godkende afskaffelsen af dødsstraffen uden forbehold.

I de første tre måneder af 2002 blev der henrettet 3 personer.

Har Kommissionen kendskab til de igangværende reformer i Taipei, der tager sigte på en afskaffelse af dødsstraffen? Hvilke initiativer har Kommissionen taget eller agter den at tage for at støtte Taiwans regerings og parlaments bestræbelser på at afskaffe dødsstraffen? Vil Kommissionen støtte de konkrete initiativer i Taipei og bestyrke de taiwanske myndigheder og borgere i deres bestræbelser på at afskaffe dødsstraffen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(24. september 2002)

EU arbejder for en generel afskaffelse af dødsstraffen, og dette udgør en af hjørnestenene i dens politik vedrørende menneskerettigheder. I henhold til EU's retningslinjer fra 1998 om afskaffelse af dødsstraf har EU opfordret til en gradvis begrænsning af dens anvendelse og til fastsættelse af visse minimumsnormer herfor.

I denne forbindelse glæder Kommissionen sig over Parlamentets resolution af 13. juni 2002 om afskaffelse af dødsstraffen i Japan, Republikken Korea og Taiwan. Kommissionen følger nøje situationen i Taiwan og er bekendt med den udvikling, som det ærede medlem henviser til.

Kommissionen har af udtalelserne fra de taiwanske tjenestemænd om eventuel afskaffelse af dødsstraffen især bemærket, at dette er betinget af befolkningens støtte. I henhold til de oplysninger, som Kommissionen råder over, findes der fortsat en kraftig støtte for dødsstraffen blandt befolkningen og i den lovgivende forsamling (Yuan). Kommissionen håber, at en snarlig oprettelse af en national taiwansk kommission for menneskerettigheder og det øgede kendskab til menneskerettighedsspørgsmål, såvel i de politiske cirkler som i befolkningen i almindelighed, vil medvirke til at skabe et klima, som kan bidrage til en endelig afskaffelse af dødsstraffen.

Med henblik på at støtte anstrengelserne for en sådan afskaffelse offentliggjorde Kommissionen i april 2002 en indkaldelse af forslag til en værdi af 7 mio. EUR under det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder. Ikke-statslige organisationer (ngo'er) fra hele verden var berettigede til at deltage. Resultaterne af denne indkaldelse af forslag er for øjeblikket ved at blive undersøgt af EuropeAid.

(2003/C 110 E/058)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2446/02
af Nirj Deva (PPE-DE) til Kommissionen**

(29. august 2002)

Om: GATS-forhandlingerne

Vil Kommissionen oplyse, hvordan den gerne ser GATS-aftalen ændret, inden Europa-Parlamentet drøfter spørgsmålet i november 2002? Vil den især orientere medlemmerne om, hvad dens krav går ud på, og hvordan de er blevet formuleret?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(23. september 2002)

Fællesskabet forelagde i december 2000 for Verdenshandelsorganisationen (WTO) sektorspecifikke forslag med en redegørelse for forhandlingsmålene i 12 servicesektorer, som omfattes af den almindelige overenskomst om handel med tjenesteydelser (GATS), og en meddelelse om Fællesskabets generelle målsætninger blev forelagt i marts 2001. Disse dokumenter har været tilgængelige på Fællesskabets websteder siden foråret 2001.

Endvidere har en udtømmende oversigt over EU's anmodninger til tredjelande været offentliggjort på Kommissionens websted (GD for Handel) siden juli 2002⁽¹⁾. Denne beskriver forhandlingernes betydning og gør rede for Fællesskabets forhandlingsmål.

Skønt Parlamentet i henhold til de gældende traktater ikke har nogen formel rolle i udformningen af handelspolitikken, bliver det i kraft af rammeaftalen af 5. juli 2000 regelmæssigt informeret om handelspolitiske spørgsmål. I overensstemmelse med Kommissionens ønske om at holde parlamentsmedlemmerne fuldt orienteret om udviklingen på det handelspolitiske område er de oprindelige anmodninger til andre WTO-medlemmer om forbedret markedsadgang i mellemtiden stillet til rådighed for Udvalget for Industri, Udenrigshandel, Forskning og Energi. Under hensyntagen til disse dokumenters begrænsede spredning er der i samarbejde med Parlamentet iværksat særlige foranstaltninger med henblik på at sikre, at dokumenterne behandles korrekt.

Af de årsager, som tydeligt fremgår af det nylige svar fra kommissionsmedlemmet med ansvar for handel på et åbent brev fra ikke-statslige organisationer (ngo'er) vedrørende forhandlingerne om tjenester — der også er til rådighed på Kommissionens websted (GD handel) — har Kommissionen, til trods for ønsket om at sikre størst mulig gennemsigtighed for alle interesserede parter, ikke til hensigt at gøre de oprindelige anmodninger tilgængelige for offentligheden.

(¹) http://europa.eu.int/comm/trade/wto_overview/index_en.htm.

(2003/C 110 E/059)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2477/02
af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(6. september 2002)

Om: Gennemførelse af lovgivning

Kommissionen bekræftede for nylig, at ikke en eneste medlemsstat havde informeret den rettidigt om, at direktiv 2000/53/EF (¹) om udrangerede køretøjer var blevet omsat til national lovgivning, og at der som følge heraf blev sendt skrivelser til hver enkel medlemsstat vedrørende dette spørgsmål.

I hvilke andre forbindelser har Kommissionen været tvunget til at indlede overtrædelsesprocedurer over for hver enkel medlemsstat?

Set i lyset af, at medlemsstaternes manglende overholdelse af de krav, der stilles i direktivet om udrangerede køretøjer, i henhold til den fastsatte tidsplan får hele lovgivningsprocessen i EU til at se ud som en ren farce, agter Kommissionen så at sætte dette spørgsmål på dagsordenen for det næste rådsmøde (miljø) eller for et andet rådsmøde? I benægtende fald hvorfor ikke?

Hvorfor har Kommissionen i forbindelse med sine svar på mine foregående spørgsmål vedrørende denne sag antydnet, at den ikke agter at fremskynde overtrædelsesprocedurerne på trods af, at medlemsstaterne har bevist, at de har overordentligt vanskeligt ved at overholde tidsplanen?

(¹) EFT L 269 af 21.10.2000, s. 34.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(25. oktober 2002)

Kommissionen har også i forbindelse med andre direktiver måttet indlede overtrædelsesprocedurer mod samtlige medlemsstater for manglende meddelelse af de nationale gennemførelsesbestemmelser. Det fremgår af de beretninger (navnlig bilag IV) om kontrollen med gennemførelsen af EU-retten, som Kommissionen hvert år sender til Parlamentet (¹).

EF-traktaten giver Kommissionen de nødvendige beføjelser til at sikre, at medlemsstaterne overholder EU-retten. Således indeholder EF-traktaten grundlæggende bestemmelser om overtrædelsesprocedurer mod medlemsstaterne (navnlig artikel 226 og 228). Desuden har De Europæiske Fællesskabers Domstol gennem sin retspraksis udviklet en række materielle og formelle krav.

Når en medlemsstat ikke fremsender sine gennemførelsesbestemmelser til fællesskabslovgivningen rettidigt, indleder Kommissionen automatisk en overtrædelsesprocedure. I det foreliggende tilfælde har Kommissionen benyttet sine beføjelser til omgående at sende medlemsstaterne en åbningsskrivelse som følge af manglende meddelelse af gennemførelsesforanstaltningerne.

Til dato har fem medlemsstater underrettet Kommissionen om deres gennemførelsesbestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/53/EF af 18. september 2000 om udrangerede køretøjer⁽¹⁾. To andre medlemsstater har fremsendt et lovdkast til Kommissionen, ledsaget af en meddelelse om, at de netop skal til at vedtage det, eller at det vil blive gennemført i løbet af de kommende uger. Der er sendt begrundede udtalelser til de medlemsstater, som endnu ikke har fremsendt deres gennemførelsesbestemmelser.

Kommissionen forsikrer det ærede medlem om, at den vil fortsætte med at bruge sine beføjelser til at sikre, at medlemsstaterne overholder fællesskabslovgivningen, herunder at de opfylder deres forpligtelser i henhold til direktiv 2000/53/EF. Hvis nogle medlemsstater fortsat undlader at gennemføre direktiv 2000/53/EF, vil Kommissionen træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige for at rette op på denne situation, inklusive de foranstaltninger, der er fastsat i EF-traktatens artikel 226 og 228.

Kommissionen bestræber sig til stadighed på at forbedre effektiviteten af procedurerne til håndhævelse af fællesskabslovgivningen. Dette kan dog kun ske med udgangspunkt i de grundlæggende regler, som er fastsat i EF-traktaten og udviklet gennem Domstolens retspraksis.

⁽¹⁾ Den attende beretning om kontrollen med gennemførelsen af EU-retten (2000) (KOM(2001) 309 endelig), som findes på Kommissionens netsted vedrørende Europa: http://europa.eu.int/comm/secretariat_general/sgb/infringements/18report_2000_fr.htm. Den nittende beretning om kontrollen med gennemførelsen af EU-retten (2001) (KOM(2002) 324 endelig), som findes på Kommissionens netsted vedrørende Europa: http://europa.eu.int/comm/secretariat_general/sgb/infringements/19report_2001_fr.htm.

⁽²⁾ EFT L 269 af 21.10.2000.

(2003/C 110 E/060)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2481/02
af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(6. september 2002)

Om: Tunbestande

Er Kommissionen bekendt med den seneste rapport fra Verdensnaturfonden, hvori det hævdes, at almindelig vild tun er ved at blive udfisket i Middelhavet og potentielt også i Atlanterhavet som følge af, at en række virksomheder i Spanien, Italien, Frankrig, Grækenland og Tyrkiet indfanger tun for at opdrætte dem i havbassiner?

I Verdensnaturfondens rapport anføres det, at nogle af disse virksomheder modtager EU-midler til fremme af akvakultur, men at de rent faktisk ikke opdrætter fisk.

I rapporten hævdes det tillige, at Spanien overskrider sine tildelte kvoter for fangst af atlantisk tun og ikke giver oplysninger om fangstmængden.

Anser Kommissionen Verdensnaturfondens bekymringer for at være korrekte, og hvilke foranstaltninger er Kommissionen ved at eller agter at iværksætte for at sikre, at fangst af atlantisk tun kun foregår på et bæredygtigt niveau, således at bestanden kan opretholdes på langt sigt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(18. oktober 2002)

Kommissionen har udmærket kendskab til Verdensnaturfondens (WWF) rapport. Opfedning af tun i bure i Middelhavet er en praksis, der har udviklet sig i de seneste år.

Forvaltningen af almindelig tun i Middelhavet er overdraget Den Internationale Kommission for Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet (ICCAT) samt Den Almindelige Kommission for Fiskeri i Middelhavet (GFCM). Fællesskabet er medlem af disse regionale fiskerierorganisationer og overholder i denne forbindelse alle de forvaltnings- og bevarelsesforanstaltninger, som disse organisationer vedtager.

ICCAT og GFCM drøfter denne nye praksis og overvejer regler for denne aktivitet. Kommissionen deltager aktivt i disse overvejelser i samarbejde med medlemsstaterne. Fællesskabet deltog bl.a. i det seneste fælles møde mellem GFCM/ICCAT om bestandene af pelagiske arter i Middelhavet, hvor dette problem blev undersøgt.

Kommissionen vil, som den også erklærede det i sin meddelelse om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne i Middelhavet⁽¹⁾, spille en aktiv rolle, bl.a. i internationale organisationer for at sikre, at denne praksis udvikles på en måde, der ikke forøger fiskeriet efter de vilde bestande, især ungfisk, og ikke ødelægger havmiljøet. I så henseende foregriber Kommissionen en meget bred drøftelse af den kommende revision af tekniske foranstaltninger i Middelhavet ved udgangen af 2003 som fastsat, og denne sag blandt andre vil sikkert blive drøftet ved denne lejlighed. Desuden vil revisionen af Kommissionens forordning om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1543/2000 af 29. juni 2000 om fastlæggelse af en EF-ramme for indsamling og forvaltning af fiskeridata, der er nødvendige til gennemførelse af den fælles fiskeripolitik⁽²⁾ (EF-ramme for indsamling af data) ved udgangen af 2003 som fastsat gøre det muligt at forbedre indsamlingen af statistiske data.

Med hensyn til den eventuelle bevilgelse af strukturfondsmidler til opfedning af tun i bure skal opfedning, som især praktiseres i Spanien og Italien, på grundlag af definitionen på akvakultur i Rådets forordning (EF) Nr. 2792/1999 af 17. december 1999 om de nærmere regler og betingelser for Fællesskabets strukturforanstaltninger for fiskeriet⁽³⁾ anses for akvakultur og derfor berettiget til strukturfondsmidler.

⁽¹⁾ KOM(2002) 535.

⁽²⁾ EFT L 176 af 15.7.2000.

⁽³⁾ EFT L 337 af 30.12.1999.

(2003/C 110 E/061)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2483/02
af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(6. september 2002)

Om: Vilkarlig tunfangst i Middelhavet

Kystfiskerne i Middelhavet, i det foreliggende tilfælde fiskeriforeningen i Carboneras (Almería, Spanien) har klaget over den vilkårlige fangst af tun, som foretages af skibe fra bestemte havbrug i Middelhavsområdet. Ifølge foreningens sekretær, Simón Pérez, har fiskerne i foreningen en ugentlig fangst på ca. 500 meterton, mens de 40 notfartøjer, som fisker tun under fransk flag, men for spanske virksomheder, tager mellem 7 000 og 8 000 meterton med støtte fra fly til lokalisering af fiskebankerne.

Kystfiskerflåden i området beskæftiger 400 personer, hvis arbejdspladser nu er i fare på grund af notfartøjernes aktiviteter. Ifølge foreningen placeres der netbure på fiskebankerne for at spærre tunfiskene inde og transportere dem til større netbure, som i femten år har befundet sig i Cartagena og i Mazarrón (Murcia), med tilladelse fra regionalstyret i Murcia. Disse netbure, som kan være placeret helt ned til 35 meters dybde, ødelægger kystfiskernes langliner og fangstredskaber.

Tilsyneladende fremstilles disse netbure i Sète, hvorfra de eksporteres til store dele af Middelhavsområdet.

Har Kommissionen kendskab til disse forhold?

Hvordan vurderer den situationen?

Hvilke foranstaltninger vil den træffe?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(17. oktober 2002)

Forvaltningen af tunfisk i Middelhavet varetages af Den Internationale Konvention til Bevarelse af Tunfiskebestanden i Atlanterhavet (ICCAT) samt Det Almindelige Råd for Fiskeri i Middelhavet (GFCM). Fællesskabet er medlem af disse regionale fiskeriorganisationer og anvender i forbindelse hermed alle de forvaltnings- og bevarelsesforanstaltninger, der er vedtaget i disse organisationer.

Opfødning af tun i netbure er en aktivitet, der har udviklet sig i Middelhavet i de seneste år, og som både ICCAT, GFCM og Fællesskabet har fuldt kendskab til.

ICCAT og GFCM analyserer denne nye praksis og undersøger, hvilke reguleringsforanstaltninger, der er behov for i forbindelse med denne aktivitet. Kommissionen deltager aktivt i dette arbejde i samarbejde med medlemsstaterne. Fællesskabet har bl.a. deltaget i det sidste fælles møde mellem GFCM/ICCAT om bestandene af store pelagiske arter i Middelhavet, hvor dette problem blev drøftet.

De transporterede netbures betydning for fangstredskaberne er et problem, der skal løses på lokalt plan. Oprettelsen af særlige ruter for de skibe, der transporterer tunfiskenetburene i kystfarvandene kunne være en mulig effektiv løsning.

Kommissionen undrer sig imidlertid over fangstniveauet i »Cofradía de Pescadores de Carboneras«, som er på 500 m t om ugen. Dette fangstniveau angiver, at den spanske produktion ligger langt højere end det fangstniveau, der er tilladt og deklareret af de spanske myndigheder til ICCAT. Kommissionen vil undersøge, om dette tal er nøjagtigt.

(2003/C 110E/062)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2487/02

af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(6. september 2002)

Om: Fangst af tobis

Oftest ser Kommissionen sig nødsaget til uden tilstrækkeligt videnskabeligt grundlag at indføre og foreslå foranstaltninger vedrørende fangstmulighederne. Vores uvidenhed om havet er større end vores viden, især når det gælder forholdet mellem de forskellige arter. F.eks., hævdes det, at den beskedne forekomst af bestemte arter som torsk og kuller i stedet for overfiskning af disse snarere skyldes industrifartøjers massive fangst af fisk med henblik på fremstilling af fiskemel. Tobisen er fødeemne for de nævnte arter.

Således kan den fornyede forekomst af kuller på fangstpladserne i Nordsøen ifølge sektoren snarere skyldes tobisens genopdukken, idet de danske industritrawlere har fået forbud mod at fiske i området ved Wee Bankie. Det britiske havforskningsinstitut forklarer den øgede kullerbestand med, at fiskeriindsatsen er blevet begrænset.

Har Kommissionen undersøgt forholdet mellem de to arter? Hvilke konklusioner er den nået frem til? Mener Kommissionen ikke, at bortset fra overfiskning er det vilkårlig fangst af arter, der ikke sælges til konsum som f.eks. tobis, der er årsagen til brud på fødekæden og begrænsningen af bestanden af andre arter som torsk og kuller, idet de berøves deres føde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(16. oktober 2002)

De videnskabelige eksperter aktuelle holdning er, at faldet i torske- og kullerbestandene (samt i andre fiskebestande) skyldes overfiskning af disse arter.

Andre ikke-videnskabelige sektorer hævder imidlertid, at dette fald muligvis skyldes en reduktion af fødeemner for disse arter som følge af industrifiskeri efter tobis.

Sidstnævnte holdning er svær at støtte, først og fremmest fordi et fald i væksten af prædatorer (torske, kuller osv.) ville være at forvente, og man ikke har konstateret et sådant fald. For det andet viser videnskabelige vurderinger af tobisbestanden i Nordsøen foretaget af Det Internationale Havundersøgelsesråd (ICES), at tobis for tiden ikke er udsat for overfiskeri, men derimod findes i rigelig mængde.

Forbuddet mod at fiske tobis i området ved Wee Bankie skyldtes ikke et hensyn til torske- og kullerbestandenes størrelser, men derimod en bekymring for visse havfuglearters ynglesucces, som i yngleperioden afhænger af tobis, der udgør føde for såvel havfuglene som deres unger efter udklækning.

Det er diskutabelt og sandsynligvis uforsvarligt at fastholde, at enten dette forbud eller andre begrænsninger af fiskeriindsatsen er forklaringen på den seneste vækst i kullerbestanden i Nordsøen. Mængderne af unge kuller varierer betydeligt fra år til år. Bestanden er for nylig vokset som følge af en stor årgang af kuller i 1999, hvorimod de umiddelbare udsigter for kuller ser dårlige ud, eftersom de kommende årgange, dvs. 2000 og sandsynligvis 2001, videnskabeligt vurderes til at blive små eller meget små. Ydermere må man ikke glemme, at kuller holder til i hele den nordlige del af Nordsøen, hvoraf størsteparten ikke er omfattet af et forbud mod fiskeri efter tobis.

Kommissionen fortsætter dog med at overvåge konsekvenserne af industrifiskeri og har for nylig anmodet Det Internationale Havundersøgelsesråd om at undersøge dette fiskeris indvirkning på økosystemet.

(2003/C 110 E/063)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2493/02
af Mogens Camre (UEN) til Kommissionen

(9. september 2002)

Om: Stigende arbejdsløshed i Polen som følge af EU-medlemskab

Kommissionens forslag om landbrugsstøtte til ansøgerlandene indebærer, at landmændene fra ansøgerlandene i starten kun får 25 % af den landbrugsstøtte, som landmændene i de nuværende EU-lande modtager.

Ifølge det danske dagblad Politiken af 13. august 2002 vil det for Polens vedkommende betyde massiv arbejdsløshed i landbruget, hvis landet optages i EU.

Næsten 8 millioner polakker er beskæftiget i landbruget, dvs. næsten 20 % af befolkningen. Til sammenligning er ca. 4 % af EU's borgere beskæftiget i landbruget. Gregor Kreuzhuber, talsmand for EU's landbrugskommissær, har udtalt, at det polske niveau skal bringes ned.

Hvis det polske niveau skal ned på EU-niveau, vil det føre til, at 6 millioner polske landmænd mister deres arbejde (svarende til ca. 15 % af den samlede befolkning i Polen).

Har Kommissionen udarbejdet undersøgelser som viser, hvilke konsekvenser en sådan affolkning i landbrugssektoren vil betyde for Polen, herunder hvordan det vil påvirke den samlede arbejdsløshed i Polen, og om der er udsigt til, at disse mange millioner mennesker vil være i stand til at finde andet arbejde inden for Polens grænser?

I forlængelse af ovenstående bedes Kommissionen oplyse, hvordan en så kraftig eksplosion i arbejdsløsheden i Polen vil påvirke den polske udvandring til de nuværende EU-lande.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(6. november 2002)

Det er vigtigt, at den polske landbrugssektor ses i den bredere kontekst, der kendetegner den økonomiske udvikling i Polen. Den nuværende høje arbejdsløshed skyldes til dels den generelle afmatning i den økonomiske vækst, men også flere forskellige strukturelle faktorer, som der skal tages fat om i landets politik. Disse faktorer har afgørende indvirkning på arbejdsmarkedssituationen i hele Polen.

I februar 2002 tog den polske regering et vigtigt skridt, idet den vedtog en plan med betegnelsen »Iværksætterånd – Udvikling – Beskæftigelse«, som bl.a. omfatter tiltag for at øge arbejdsmarkedets fleksibilitet og effektivitet. Inden for rammerne af den nationale udviklingsplan 2004-2006, som Polen skal fremlægge i december 2002, vil den polske regering gøre rede for sin overordnede strategi for at sikre en øget bæredygtig vækst og beskæftigelse. På grundlag heraf vil Polen sammen med Kommissionen også indkredse, hvordan EF's strukturfonde kan supplere de nationale politiske rammer og reformerne af arbejdsmarkedet med henblik på at løse arbejdsmarkedsproblemerne, herunder også problemerne i landbruget og i landdistrikterne.

Ifølge Eurostats arbejdsmarkedsundersøgelse udgør beskæftigelsen i det polske landbrug 19,2% af den samlede beskæftigelse, dvs. 2 887 000 personer, og er dermed betydeligt højere end EU-gennemsnittet for beskæftigelse i landbruget. Der er dog stor forskel på landbrugsbeskæftigelsen inden for EU, og Kommissionen forventer, at Polen også efter tiltrædelsen vil ligge over EU-gennemsnittet. Desuden omfatter disse tal også landbrugere, der helt eller delvis producerer til eget forbrug.

Hidtil er der ikke offentliggjort nogen pålidelige oplysninger om, hvor mange mennesker der er beskæftiget i familiebedrifter. Af den grund har Kommissionen ydet betydelig støtte til landbrugstællingen, der er gennemført samtidig med folketællingen fra den 21. maj til den 8. juni 2002. Kommissionen forventer, at de foreløbige resultater vil foreligge henimod slutningen af 2002. Ud fra disse oplysninger vil det være muligt at målrette de forskellige politikker og ressourcer mere effektivt.

Kommissionen forventer ikke, at arbejdsløsheden vil stige voldsomt som følge af EU-tiltrædelsen. Polens EU-medlemskab vil lette de økonomiske problemer, de polske landbrugere er konfronteret med. Det vil ikke være nemmere at løse disse problemer ved at forblive uden for EU. Dette bekræftes af en række undersøgelser, som Kommissionen har iværksat og bestilt, bl.a. vedrørende konkurrenceevnen og landbrugsindtægterne i de central- og østeuropæiske landes landbrugsfødevarersektor.

De reelle nøgler til at sikre konkurrenceevnen i de nye medlemsstaters landbrugssektor er investeringer, omstrukturering og omlægning af landbrugsbedrifter, der delvis producerer til eget forbrug, så de bliver handelsmæssigt levedygtige. Fjernelse af hindringer for skift til beskæftigelse uden for landbruget og støtte til alternative beskæftigelsesmuligheder ved at forbedre/tilpasse arbejdsstyrkens kvalifikationer som led i en mærkbart styrket, aktiv arbejdsmarkedspolitik er andre eksempler på mulige foranstaltninger. Hovednøglen er dog den polske regerings strategi for omstrukturering af landbrugssektoren og fremme af udviklingen af landdistrikter inden for rammerne af en kohærent, overordnet strategi for den økonomiske situation og beskæftigelsessituationen i hele landet.

Ved at være med i EU vil de polske landbrugere og befolkningen i landdistrikterne få adgang til instrumenter, der fokuserer på at imødekomme deres behov, herunder et passende sikkerhedsnet i form af landbrugsindkomststøtte. Dermed sikres det, at den nødvendige omstrukturingsproces finder sted på en socialt acceptabel måde.

Omstrukturingsprocessen vil formodentlig finde sted gradvis og i vid udstrækning blive understøttet af strukturfondene og programmerne for udvikling af landdistrikter, der samfinansieres af EU. Derfor forventer Kommissionen ikke nogen betydningsfuld udvandring på grund af højere arbejdsløshed efter tiltrædelsen.

(2003/C 110 E/064)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2501/02

af Francesco Musotto (PPE-DE) til Kommissionen

(9. september 2002)

Om: Krisesituationen for producenter af hård hvede i Raddusa Kommune

Raddusa Kommune (Catania) har i århundreder levet af landbrug og fortrinsvis af korndyrkning (område med tradition for dyrkning af hård hvede).

Som følge af EU's prisstabiliseringspolitik har landmændene været vidne til et så betydeligt indkomstfald, at EU, som er klar over dette, har indført en ordning med kompensation til producenterne af hård hvede (indkomststøtte).

Eftersom der i de senere år gentagne gange er opstået katastrofesituationer (især tørke), som er gået ud over høsten og har tvunget øens landbrug i knæ, har landmændenes eneste indtægtskilde netop været den omend meget lille indkomststøtte, som EU har tilkendt dem. I sådanne situationer er det klart, at nævnte støtte har stor betydning for landbrugerne.

Kan Kommissionen oplyse, om den agter at sænke indkomststøtten til landbrugerne med 27 %, således at denne ville falde fra de nuværende 344,5 euro/ha til 250 euro/ha?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(9. oktober 2002)

Det ærede parlamentsmedlem er sikkert bekendt med de henstillinger, som Revisionsretten har fremsat i sin beretning for 1997, og den eksterne vurdering af virkningen af støtten til hård hvede efter reformen i 1992. Kommissionen har taget højde herfor i sin meddelelse om midtvejsrevisionen ⁽¹⁾, hvoraf det fremgår, at den agter at nedsætte tillægget til godtgørelsen til producenterne af hård hvede i de traditionelle produktionsregioner, der herefter vil falde fra 344,5 EUR/ha til 250 EUR/ha. Denne nedsættelse vil blive indført over en treårig periode.

For at fremme produktionen af hård hvede af god kvalitet vil der blive indført en ny støtte på 15 EUR/t for hård hvede, der dyrkes til forarbejdningsindustrien på grundlag af en salgskontrakt, som indeholder minimumskriterier for kvalitet.

Med hensyn til katastrofesituationerne (tørke) skal det bemærkes, at størrelsen af den supplerende støtte til hård hvede på 250 EUR/ha vil blive medtaget i beregningen af den enkelte, frakoblede støtte pr. drift. Hermed vil landmændene blive sikret en større ressourcefleksibilitet i lignende situationer.

Endvidere har Kommissionen som følge af den ekstraordinære tørke, der ramte regionerne Mezzogiorno, Sardinien og Sicilien, bemyndiget Italien til allerede fra den 26. august 2002 at betale et forskud på max. 50 % af størrelsen af arealbetalingerne for markafgrøder, herunder tillægget til arealbetalingen for hård hvede, i løbet af høståret 2002/2003.

⁽¹⁾ KOM(2002) 394 endelig udg.

(2003/C 110 E/065)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2504/02 af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(3. september 2002)

Om: Ødelæggelse af landbrugsproduktion som følge af uvejr på Kreta

I sidste uge rantes Kreta af et uvejr, der forårsagede omfattende ødelæggelser af landbrugsproduktionen, navnlig rosinafgrøderne i amterne Iraklion, Rethimni og Hania. Under henvisning til følgende:

- Der er mulighed for at udbedre skaderne ved brug af nationale midler (den græske landbrugsforsikring ELGA) forudsat, at Kommissionen giver bemyndigelse hertil, og
- en del af finansieringen ville kunne ske med midler fra det operationelle program for udvikling af landdistrikterne under fællesskabsstøtterammen (omfordeling af midlerne eller udnyttelse af reserverne), bedes Kommissionen besvare følgende:
  1. Hvilke forslag har Grækenland indgivet med hensyn til erstatning til de producenter, der er blevet ramt af dette uvejr?

2. Hvilke muligheder er der for at yde erstatning til de producenter, der har lidt tab, gennem fællesskabsstøtterammen i dette konkrete tilfælde?
3. Hvilken udvikling er der sket i sagen om anvendelse af midler fra fællesskabsstøtterammen til at yde erstatning til de landbrugere, hvis produktion blev beskadiget af snestormen i Grækenland i begyndelsen af året? Har den græske regering meddelt omfanget af skaderne (forespørgsel E-0057/02 (1))?

(1) EFT C 160 E af 4.7.2002, s. 174.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(22. oktober 2002)

1. Den 23. september 2002 underrettede den græske regering Rådet (landbrugs- og fiskeriministre) om indvirkningen på landbrugsproduktionen af de ugunstige vejrforhold i nogle regioner i Grækenland, herunder navnlig dyrkningen af druer og produktionen af rosiner i præfekturerne Irákkio, Réthimno og Khaniá på Kreta i august 2002. Desuden meddelte den græske regering, at den havde til hensigt over for Europa-Kommissionen at fremsætte en anmodning om passende kompensation ved at anvende de relevante kanaler og muligheder for kompensation, der er forudset i de nugældende retsforordninger.

2. Alt efter disse skaders betydning kan EF-solidaritet og -finansiering mobiliseres til hurtigst muligt at overvinde de problemer, der opstår i landdistrikterne, og til at genopbygge produktionspotentialer. Dette gælder også for rosinproduktionen, som kan have været mere sårbar over for disse ugunstige vejrforhold i sommerperioden.

Det er ikke op til Kommissionen at træffe foranstaltninger til at kompensere de berørte landdistrikter og befolkningen der, men op til Grækenland at forelægge de relevante anmodninger som led i de foreliggende programmer og mekanismer inden for den tredje EF-støtteramme (2000-2008) for Grækenland.

Bidraget fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) bør indgå i den samlede finansielle tildeling til strukturfondsintervention til Grækenland i programmeringsperioden 2000-2006 ved en omlægning af de programprioriteter, Kommissionen har godkendt. Det nuværende »nationale operationelle program – landdistriktsudvikling (2000-2006)« for Grækenland, hvortil der i alt er afsat 1 233,42 mio. EUR, dækker også naturkatastrofer og nødsituationer med et beløb på 14 mio. EUR. Hvis dette beløb ikke slår til, kan de græske myndigheder forelægge en anmodning om omlægning af programmeringsprioriteterne og de tilsvarende finansielle tildelinger.

Det bør understreges, at EUGFL's intervention vil være begrænset til genetablering af produktionspotentialer og ikke omfatter indkomstab, som ikke er støtteberettigede.

Hvis det bliver nødvendigt at yde støtte for at kompensere for indkomstab, bør en national støtteordning anmeldes til Kommissionen til godkendelse af den græske landbrugsforsikring ELGA.

3. Hvad angår eventuel kompensation af de berørte landdistrikter og befolkningen der for de ugunstige vejrforhold i Grækenland i begyndelsen af 2002, bedes det bemærket, at Kommissionen for nylig har godkendt en støtteordning på grundlag af en række forpligtelser fra de græske myndigheder, som endnu ikke er kommet til udtryk i en national tværministeriel beslutning, der er retsgrundlaget for ydelsen af støtte.

Grækenland har endnu ikke indgivet en officiel anmodning, hverken om det mulige EF-bidrag via EUGFL eller finansiering fra programmeringsreserven inden for den tredje EF-støtteramme for Grækenland, for at kompensere de berørte landdistrikter og den berørte befolkning.

(2003/C 110 E/066)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2517/02**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen**

(10. september 2002)

Om: Shetlandskassen

I henhold til artikel 18 i forslag til forordning om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne, som er blevet forelagt af Kommissionen i forbindelse med reformen af den fælles fiskeripolitik, er der fortsat »særlige regler« for den såkaldte »Shetlandskasse«. I henhold til disse regler er det fiskeri efter demersale arter (bortset fra sperling og blåhvilling), som EF-fiskerfartøjer med en længde mellem perpendikulærerne på mindst 26 m. udøver i dette område, kun tilladt for 52 franske, 62 britiske, 12 tyske og 2 belgiske fartøjer.

1. Kan Kommissionen oplyse, hvor meget de fartøjer fra de pågældende lande, som har ovennævnte tilladelse, i løbet af de seneste fem år har udnyttet dette område, og kan Kommissionen herunder anføre fartøjernes navne, hvilket flag de sejler under, hvilke arter og hvor store mængder de fanger samt disse fartøjers fiskeriaktiviteter uden for Shetlandskassen?
2. Kan Kommissionen i detaljer gøre rede for årsagerne til, at den aktuelle situation i det pågældende område fastholdes?
3. Kan Kommissionen gøre rede for lokale fiskerfartøjers afhængighed af fiskeriet i dette område, herunder antallet af fartøjer, hvilke arter de fisker efter og hvor store mængder fisk, de har landet i de lokale havne?
4. Kan Kommissionen gøre rede for de aktuelle årsager til, at sperling og blåhvilling skal udgøre en undtagelse?
5. Er det muligt, at andre EF-fiskerfartøjer end dem, der i henhold til ovennævnte artikel 18 har udtrykkelig tilladelse til det, i dette område kan fiske efter andre arter end dem, som fartøjerne med denne tilladelse fisker efter?
6. Er Kommissionen i besiddelse af videnskabelige undersøgelser af, hvordan situationen for fiskebestanden i området er? Kan der gennemføres videnskabelige undersøgelser af mulighederne for fiskeri efter andre arter end dem, som de ovennævnte fartøjer har tilladelse til at fiske efter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(21. oktober 2002)

De fiskeriaktiviteter, som udøves i området ved Shetlandsøerne, reguleres ved en licensordning, der forvaltes af Kommissionen på Fællesskabets vegne. Kommissionen skal sikre, at antallet af fartøjer, som har tilladelse til at fiske i det pågældende område, ikke for hver uge overstiger det maksimale antal fartøjer, som har tilladelse til at fiske pr. land. Dette antal er omtalt i bilag II i Rådets forordning (EØF) nr. 3760/92 af 20. december 1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur (!). Eftersom de fartøjer, der udøver fiskeri i dette område, kan variere for hver uge, ligger Kommissionen ikke inde med detaljerede oplysninger om disse fartøjers fiskeriaktiviteter i området ved Shetlandsøerne.

Kommissionen kan ikke oplyse, hvilke arter og hvor store mængder fartøjerne fisker i dette område, idet medlemsstaterne indberetter de samlede fangstdata for hele område IVa under Det Internationale Havundersøgelseråd's klassificeringssystem, som er meget mere omfattende end Shetlandsøernes eget område.

I henhold til forordning (EØF) nr. 3760/92 blev forvaltningsordningen for Shetlandsøerne indført »for arter, der er særlig betydningsfulde i denne region, og som er biologisk følsomme på grund af den måde, de udnyttes på«. I betragtning af, hvor hårdt fiskebestanden i området og i de tilstødende områder udnyttes, har Kommissionen ikke fundet det hensigtsmæssigt at lempe de eksisterende betingelser for udnyttelsen af fiskeressourcerne, før der foretages en dybdegående analyse af de biologiske risici. Denne analyse forventes at være færdig i 2003.

Kommissionen ligger ikke inde med detaljerede oplysninger om Shetlandsøernes lokale fartøjers fiskeriaktiviteter, ud fra hvilke det ville være muligt at bedømme de lokale fartøjers afhængighed af fiskeressourcerne, da denne type oplysninger normalt ikke forventes indberettet af medlemsstaterne. Det Forenede Kongerige indberetter for eksempel hver måned sine fartøjers landinger i engelske havne dog

uden at præcisere hverken bådenes hjemstedshavne eller udskibningshavnene. Hvad angår en nærmere beskrivelse af de lokale fartøjer, er der i øjeblikket registreret 222 fartøjer i Fællesskabets fortegnelse over fiskerfartøjer, hvoraf 176 har en længde på under 15 m, 35 har en længde på mellem 15 og 24 m og 11 har en længde på over 24 m.

Undtagelsen af blåhvilling og sperling tjener udelukkende til at klarlægge, hvad der forstås ved fiskeri efter demersale arter. Faktisk har disse to arter en biologisk adfærd, som ligger tæt op ad bundfiskens adfærd, men fangsten af dem foregår normalt ved hjælp af forskellige teknikker, som meget ligner dem, der anvendes ved pelagisk fiskeri. Fiskeri af disse to arter er også underlagt andre begrænsninger — »sperlingkassen«, specielle maskestørrelser, bifangst — og har således ikke behov for at være omfattet af den licensordning, som gælder for Shetlandsøerne.

Det er meget vel muligt, at fartøjer, som ikke udtrykkeligt har tilladelse i henhold til artikel 18 i forslag til Rådets forordning om bevarelse og bæredygtig udnyttelse af fiskeressourcerne inden for rammerne af den fælles fiskeripolitik, ⁽²⁾ legalt kan fiske eksempelvis blåhvilling eller ikke-demersale arter såsom makrel eller sild.

Hovedparten af de undersøgelser, som Kommissionen ligger inde med, vedrører fiskebestande, der bevæger sig inden for »Shetlandskassen« og de tilstødende områder, men de behandler ikke særskilt tilstanden af fiskebestandene i dette område. Disse undersøgelser er tilgængelige på Det Internationale Havundersøgelseråds hjemmeside: www.ices.dk.

(1) EFT L 389 af 31.12.1992.

(2) EFT C 203 E af 27.8.2002.

(2003/C 110 E/067)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2525/02
af Colette Flesch (ELDR) til Kommissionen

(11. september 2002)

Om: Reorganisation af direktoratet for »Innovation« under GD for »Virksomheder«

Kan Kommissionen oplyse, hvilke projekter den har med hensyn til reorganisation af direktoratet for »Innovation« under GD for »Virksomheder«?

Vil den navnlig oplyse, om der påtænkes overførsel af enheder mellem Bruxelles og Luxembourg? Hvilke?

Påtænkes der overførsel af enheder til andre institutioner eller tjenestegrene? Hvilke?

Påtænkes der nedlæggelse af A-stillinger? Hvilke?

Er de påtænkte foranstaltninger forenelige med de beslutninger, medlemsstaternes regeringer traf den 8. april 1965, og med de forpligtelser, Kommissionen har indgået over for de luxembourgske myndigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(28. oktober 2002)

Som nævnt i redegørelsen for Luxembourg-lokalitetens fremtid, der blev forelagt af Kommissionen i januar 2001, er Kommissionen i færd med at undersøge tilrettelæggelsen af en række afdelinger i Luxembourg — herunder deres anbringelse — det gælder således også direktoratet for innovation under Generaldirektoratet (GD) for Virksomheder.

Kommissionen foretager denne undersøgelse ud fra retningslinjerne i redegørelsen fra 2001 om:

- at stadfæste Luxembourg som et af Kommissionens hjemsteder
- at skabe forbindelse mellem etableringen af nye aktiviteter i Luxembourg og overførslen af små afdelinger fra Bruxelles. Disse ændringer bør foretages, så de gør Kommissionens afdelingers driftseffektivitet så stor som mulig, samtidig med at budgetudgifter og frem for alt overførsel af personer holdes på et minimum. Der bør sørges for den relevante professionelle rådgivning og støtte

til personale, som berøres af ændringer i forbindelse med Luxembourg. Under alle omstændigheder kan disse ændringer kun finde sted efter forhandlinger med de luxembourgske myndigheder, indgåelse af en samlet aftale med klare, utvetydige betingelser og samråd med fagforeningerne og erhvervsorganisationerne

- at tage særligt hensyn til tilstedeværelsen af multikulturelle uddannelsesstrukturer og sociale strukturer
- at rådføre sig formelt med fagforeningerne og erhvervsorganisationer og med personalet i almindelighed, når det gælder udvikling af en strategi for Luxembourg-lokaliteten
- at videreføre dialogen mellem de luxembourgske myndigheder og Fællesskabets institutioner, ikke mindst når det drejer sig om de administrative forhold og fysiske betingelser for afdelingerne i Luxembourg.

Der er hidtil ikke blevet truffet nogen beslutning. Kommissionen bekræfter imidlertid sit engagement over for innovationspolitik i forbindelse med forbedring af de europæiske virksomheders konkurrenceevne. Kommissionen kunne derfor fuldt ud tilslutte sig den vægt, der i det 6. rammeprogram blev lagt på innovation i forbindelse med opbygningen af det europæiske forskningsrum. Kommissionen overvejer for tiden, hvordan direktoratet for innovation bedst kan tilrettelægges med henblik på en endnu mere vellykket forvaltning af denne politik.

(2003/C 110 E/068)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2533/02

af Jan Mulder (ELDR) til Kommissionen

(11. september 2002)

Om: Kontrol med oprindelsesregler for import af AVS-sukker

Inden for rammerne af den såkaldte sukkerprotokol kan visse AVS-lande eksportere sukker til EU til priser, der er attraktive for disse.

1. Kan Kommissionen bekræfte, at der udelukkende er tale om sukker, der er produceret i de pågældende AVS-lande?
2. Kan Kommissionen bekræfte, at det her drejer sig om overskud af sukker, der er produceret i AVS-landene, og ikke om overskud, der er opstået ved, at de pågældende AVS-lande også har importeret sukker fra verdensmarkedet?
3. Kan Kommissionen meddele, på hvilke måde dette bliver kontrolleret, og i givet fald antallet af kontrolmissioner fra Bruxelles?
4. Kan Kommissionen oplyse, om der i den seneste tid er anstillet undersøgelser, hvoraf man tydeligere kan identificere de befolkningsgrupper i AVS-landene, der nyder godt af sukkerprotokollen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(16. oktober 2002)

1. Kommissionen har ingen grund til at tro, at sukker, der importeres inden for rammerne af sukkerprotokollen, ikke udelukkende har oprindelse i de pågældende lande i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS-landene).
2. Sukkerprotokollen er ikke til hinder for, at AVS-landene importerer sukker fra andre lande, samtidig med at de eksporterer deres egen produktion til EF.
3. AVS-sukkerets oprindelse certificeres og kontrolleres i overensstemmelse med de relevante bestemmelser i protokol 1 til bilag V til Cotonou-aftalen, særlig afsnit IV om bevis for oprindelse og afsnit V om ordninger for administrativt samarbejde. Der kan gennemføres kontrolmissioner for at fastslå og forebygge omgæelser af bestemmelserne i protokol 1, men det har ikke været tilfældet med hensyn til oprindelsen af sukker, der importeres inden for rammerne af sukkerprotokollen.

4. Kommissionen er ikke bekendt med nogen nylige undersøgelser af, hvilke samfundsgrupper i AVS-landene der nyder fordel af sukkerprotokollen. Kommissionen holdes dog jævnligt underrettet gennem en årsrapport (fra de AVS-stater, der har undertegnet sukkerprotokollen) om AVS-landenes bestræbelser for at øge effektiviteten og konkurrenceevnen og sukkerets store betydning for deres økonomier og samfund.

(2003/C 110 E/069)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2543/02
af Pietro-Paolo Mennea (PPE-DE) til Kommissionen

(6. september 2002)

Om: Barletta-borgen

Kommunalrådet i Barletta vedtog med beslutning nr. 390 af 18. juli 2000 og afgørelse nr. 1387 af 20. juli 2000 et projekt vedrørende en generel sanering af hele området omkring Barletta-borgen. Projektet er nu gennemført.

Borgen og det omkringliggende område er et kunstnerisk mindesmærke, der udgør en kulturarv for hele samfundet og, hvorfor ikke fremover, for hele menneskeheden.

Af erklæringer fra repræsentanter for den italienske regering fremgår det, at man i Barletta er stærkt bekymret for, at gennemførelsen af dette projekt vil nedbryde miljøet og få yderst skadelige indvirkninger på stedets økosystem og naturskønhed. Situationen har vakt stor bekymring blandt borgerne, som er de primære brugere af det berørte område. Sådan som projektet er gennemført ødelægges og krænkes det stedets landskabshistoriske integritet.

Kan Kommissionen oplyse — om projektet har været genstand for de nødvendige udtalelser fra de kompetente myndigheder, navnlig forvaltningen for miljøgoder og arkitektoniske og kunstneriske goder i Bari og ministeriet for kulturgoder og kulturelle aktiviteter?

Kan Kommissionen oplyse — om projektet har modtaget støtte fra Den Europæiske Union?

Kan Kommissionen oplyse — om den her beskrevne situation vil være til skade for stedet, og om den vil skæmme landskabet i et område med stor såvel landskabsmæssig som historisk betydning i betragtning af den nære beliggenhed af omtalte borg, som stammer fra Frederiks tid?

Kan Kommissionen oplyse — om det på baggrund af denne situation, som desværre også forekommer andre steder, kan overvejes at indføre et permanent overvågningsorgan, som skal have til opgave betids at finde frem til, i hvor stort et omfang disse fænomener med miljøforurening og ødelæggelse af byhistorisk arv forekommer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(8. oktober 2002)

1. Kommissionen kan ikke erstatte de lokale, regionale og nationale myndigheder, når det drejer sig om at give tilladelse til et sådant projekt. Det ville ikke være i overensstemmelse med nærhedsprincippet. Den kan heller ikke kontrollere, om et projekt har været genstand for de nødvendige udtalelser fra forvaltningen for miljøgoder og arkitektoniske og kunstneriske goder i Bari og ministeriet for kulturgoder og kulturelle aktiviteter.

2. Det af det ærede parlamentsmedlem omtalte projekt modtager ingen støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling.

3. Der er på nuværende tidspunkt ingen planer om at oprette et permanent overvågningsorgan som foreslået af det ærede parlamentsmedlem.

(2003/C 110 E/070)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2545/02
af Marco Cappato (NI) til Kommissionen**

(12. september 2002)

Om: De franske myndigheders krænkelser af borgernes frie bevægelighed ved den fransk-italienske grænse i forbindelse med »Technival« den 15. august 2002 i Italien

I forbindelse med technofestivalen »Technival« i weekenden omkring den 15. august forhindrede de franske myndigheder i flere dage lastbiler med kunstnere og lydanlæg i at passere den fransk-italienske grænse ved passet Larche La Maddalena, så de kunne nå frem til festivalen i Italien. Myndighederne i Alpes de Haute-Provence forhindrede mellem den 14. og 15. august i flere timer endda gående i at komme ind på italiensk område.

Hvad agter Kommissionen at gøre vedrørende de krænkelser af den frie bevægelighed for borgere og varer, der fandt sted ved denne lejlighed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(21. oktober 2002)

Retten til frit at bevæge sig rundt på og tage ophold i en anden medlemsstat er en grundlæggende ret, som EF-traktaten direkte giver alle EU-borgere. Af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed er det dog muligt at begrænse denne ret.

De foranstaltninger, medlemsstaterne træffer af hensyn til den offentlige orden, skal vurderes i lyset af Rådets direktiv 64/221/EØF af 25. februar 1964 om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, og som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed⁽¹⁾ og Domstolens retspraksis. Indskrænkninger af hensyn til den offentlige orden og sikkerhed af denne ret med hjemmel i EF-traktaten må ikke gå videre end til det, der er nødvendigt for at beskytte den offentlige orden og sikkerhed⁽²⁾.

Det er op til de nationale myndigheder i første omgang at vurdere den konkrete situation og derefter træffe hensigtsmæssige foranstaltninger, samtidig med at denne ret respekteres. Foranstaltninger, der træffes for at beskytte den offentlige orden og sikkerhed skal navnlig gennemføres ud fra proportionalitetsprincippet. I henhold til dette princip skal den trufne foranstaltning være begrundet, der skal være et rimeligt forhold mellem den trufne foranstaltning og det mål, der forfølges såvel som mellem den pågældende persons interesser og medlemsstatens.

Med hensyn til de begivenheder, der fandt sted i forbindelse med technofestivalen »Technival«, er Kommissionen på grundlag af de ærede medlems oplysninger ikke i stand til at vurdere, om der er sket en overtrædelse af gældende bestemmelser i EF-retten vedrørende fri bevægelighed. Kommissionen har i den forbindelse ikke modtaget klager fra borgere.

(1) EFT P 56 af 4.4.1964.

(2) Jf. sag 36/75 Rutili, Sml. 1975 II, s. 1219.

(2003/C 110 E/071)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2549/02
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(12. september 2002)

Om: Offentlig bytransport 1: Turisters og andre besøgendes adgang til byer via bedre information og billetsalg

1. Har Kommissionen kendskab til, at der er store forskelle mellem byerne i EU's medlemsstater med hensyn til det omfang, hvori den lokale og regionale offentlige transport er tilgængelig for besøgende, som gør brug af de lokale muligheder, men som ikke kende linjenettet, takstsystemet og sproget. I den forbindelse gives der i visse byer fremragende informationer, og der sørges for, at det er let at købe gyldige billetter, medens besøgende i andre byer kan vælge mellem at gå, tage en taxi, foretage omfattende forudgående undersøgelser af den lokale offentlige transport eller begive sig ud i overraskelser og misforståelser, som næsten altid har til følge, at de køber en alt for billig (og således ugyldig) eller alt for dyr billet til de pågældende ture, eller at de kører i den forkerte retning?

2. Mener Kommissionen også, at det er nyttigt — med henblik på at udvide adgangen til den lokale offentlige transport for turister og andre besøgende fra tredjelande — aktivt at sørge for, at bystyrerne og de offentlige transportvirksomheder tilstræber:

- at der på centrale steder opstilles planer over linjenet, byzonegrænser, eventuelle takstzoner inden for byområdet, de forskellige billettyper og salgssteder,
- at der på centrale steder, som f.eks. jernbanestationer, centrale pladser, turistinformationskontorer, varehuse, boghandler, turistforretninger, hoteller og ungdomsherberger, stilles informationsbrochurer til rådighed over linjenet, zonegrænser, billettyper, gyldighedsperiode, omstigningsmuligheder, rabatter for børn, ældre og grupper samt priser for de forskellige billettyper,
- at der til en rimelig takst kan købes gyldige dagkort og eventuelt flerdagskort, der i det mindste gælder for hele bynettet,
- at der placeres billetautomater med dagkort, flerturskort og enkeltbilletter eller andet, således at man hurtigt, let og hele tiden kan købe disse billetter?

(2003/C 110 E/072)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2550/02

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(12. september 2002)

Om: Offentlig transport 2: Indførelse af standardoplysninger om linjenet og takster og om dagkort med samme genkendelige betegnelse i hele Europa

1. Har Kommissionen kendskab til, at visse byer, som i nogle år, f.eks. efter indførelsen af et nyt linjenet, køb af nyt materiel eller åbning af nye sporlinjer, har sørget for et tilgængeligt transportsystem, som herefter er blevet forsømt med det resultat, at byen er blevet vanskeligt tilgængelig for besøgende?
2. Er Kommissionen som et led i dens turistpolitik rede til at tage initiativ til en europæisk ordning, hvor kommunalbestyrelser og lokale transportvirksomheder i så mange byer som muligt med mere end 100 000 indbyggere permanent tilbyder en ensartet standardpakke, som i det mindste opfylder de kvalitetskrav, der er blevet nævnt i den forudgående række spørgsmål?
3. Er Kommissionen rede til at støtte denne standardpakke ved at indføre et genkendeligt europæisk navn for dagkort og ligeledes for informationsbrochuren over linjenettet, således at adgangen hertil gøres lettere overalt?
4. Kan standardpakken fremmes ved at gøre offentligheden bekendt med de byer, som opfylder et sådant europæisk kvalitetskrav, og dermed tilskynde de byer, som eventuelt endnu ikke deltager heri, til at gøre dette og sørge for, at visse byer i fremtiden ikke igen bliver svært tilgængelige for besøgende?
5. Er Kommissionen ligeledes rede til at sørge for, at denne standardpakke og den europæiske betegnelse i størst mulig omfang udvides til at omfatte europæiske stater, som har indgået et strukturelt samarbejde med EU, herunder især de stater, som i løbet af en overskuelig fremtid bliver medlem af EU?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio
på skriftlige forespørgsler E-2549/02 og E-2550/02

(22. oktober 2002)

Kommissionen er klar over problemerne og enig i, at der bør gøres noget ved sagen. Effektive løsninger vil komme både turister og andre besøgende, den lokale befolkning og miljøet til gode.

Kommissionen tilskynder allerede aktivt myndigheder og transportvirksomheder til at gribe problemerne an. Den har iværksat forskningsprojekter for at finde frem til løsninger og samarbejdet med Den Europæiske Standardiseringsorganisation om at udvikle kvalitetsstandarder for offentlig transport, baseret på forskningsresultaterne. Endvidere har Kommissionen støttet den europæiske informationstjeneste for lokaltransport (European Local Transport Information Service), en elektronisk database over god praksis⁽¹⁾, og stimuleret etableringen af et netværk mellem lokale myndigheder i hele Europa med henblik på

drøftelse af transportproblemer. Kommissionen har også organiseret »Citizens'Network Benchmarking Initiative«, hvor myndigheder og transportvirksomheder har studeret gode eksempler på integration i byer som Madrid og Prag. Endelig har Kommissionen støttet udviklingen af nye tjenester, der anvender mobiltelefoner og internettet til formidling af rejseinformation til folk, der er undervejs, og hvor oplysningerne skræddersyes efter den enkeltes behov og ajourføres løbende.

Kommissionen vil fortsætte med at videreudvikle disse praktiske redskaber og er enig i, at der i nogle tilfælde er brug for stærkere incitamenter eller krav. Denne side af sagen er hovedsagelig op til medlemsstaterne. Fællesskabet kan medvirke til at løse kvalitetsproblemer i de tilfælde, hvor ringe vilkår i én medlemsstat skaber hindringer for folk fra andre medlemsstater, eller hvor det er vigtigt at styrke public service-mål parallelt med åbningen af markedet inden for »netsektorer« såsom elektricitet, gas, telekommunikation, post og offentlig transport.

Derfor har Kommissionen i sit forslag til en forordning om offentlig trafikbetjening⁽²⁾ opstillet kvalitetsfaktorer, som alle myndigheder vil være forpligtet til at tage i betragtning, herunder billetsystemer og information, såvel som mindstekrav til de oplysninger, som alle transportvirksomheder skal stille til rådighed.

Kommissionen har planer om senere på året at fremsætte forslag om en forordning om kundernes rettigheder inden for jernbanepassagertransport.

Forslaget vil behandle spørgsmålet om, hvordan jernbanepassagerer, der rejser over lange afstande, får oplysninger om og billetter til offentlig transport på bestemmelsesstedet.

Kommissionen er ved at iværksætte en undersøgelse om integration inden for offentlig transport, der skal udmunde i en rapport inden udgangen af 2003. Undersøgelsen vil omfatte billetsystemer og information. Det skal undersøges, om der er behov for en indsats på EU-plan for at sikre tilstrækkeligt høje standarder.

Disse tiltag støtter Fællesskabets målsætning om at fremme bæredygtig turisme og tilbyde turister alternativer til privatbilisme ved at tilskynde transportvirksomheder, turoperatører, turistattraktioner, turismevirksomheder og turistinformationstjenester til at arbejde sammen om at forbedre turistmålenes kvalitet.

Kommissionen mener, at ideen om en standardbillet- og informationspakke for offentlig transport er værd at undersøge nærmere. En international standard må dog nødvendigvis give myndighederne mulighed for at tage hensyn til lokale forhold og regionale eller nationale standarder. Kommissionen vil sørge for, at emnet bliver drøftet nærmere som led i undersøgelsen om integration inden for offentlig transport.

⁽¹⁾ www.eltis.org.

⁽²⁾ EFT C 151 E af 25.6.2002.

(2003/C 110 E/073)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2578/02
af Kathalijne Buitenweg (Verts/ALE)
og Monica Frassoni (Verts/ALE) til Kommissionen

(16. september 2002)

Om: Racisme og fremmedhad: salg af vinflasker med etiketter med billeder af Hitler og Mussolini og nazistiske paroler på benzinstationer og i souvenirforretninger i Italien

Med jævne mellemrum modtager vi rapporter fra borgere, der er chokerede over vinflasker, som sælges i forretninger i Italien. Der er tale om vinflasker med billeder af Hitler og Mussolini på etiketten, ledsaget af paroler som »Ein Volk, ein Reich, ein Führer!«, »Blut und Ehre« og »Führerwein«.

Der er ikke tale om sortbørshandel: disse flasker sælges i souvenirforretninger og forretninger på benzinstationer. Den seneste rapport, vi har modtaget, er fra august i år og vedrører Agip- og Q8-benzinstationer i nærheden af Trento.

Så vidt vi har kunnet konstatere, er det i henhold til den italienske lovgivning forbudt at udbrede propaganda af denne art, men i praksis griber de italienske retshåndhævende myndigheder langt fra altid ind over for disse overtrædelser. Dette bekræftes i en rapport fra ECRI om situationen i Italien, som blev offentliggjort den 23. april i år.

I øjeblikket behandler Rådet (retlige og indre anliggender) et forslag fra Kommissionen til Rådets rammeafgørelse om bekæmpelse af racisme og fremmedhad⁽¹⁾.

1. Falder propaganda af den art, der er beskrevet ovenfor, efter Kommissionens opfattelse ind under definitionerne i de foreslåede artikler 3 og 4 (navnlige artikel 4, litra e)?

2. Deler Kommissionen spørgernes opfattelse, nemlig at materiale af denne art er forbudt i Italien, men at der ikke konsekvent griber ind over for disse overtrædelser? Har Kommissionen ved undersøgelser i medlemsstaterne forud for udarbejdelsen af forslaget også konstateret dette? Gør denne situation sig også gældende i andre medlemsstater?

3. Har Kommissionen grund til at antage, at gennemførelsen af rammeafgørelsen vil føre til, at der i højere grad vil blive skredet ind over for disse overtrædelser (forudsat, at de foreslåede definitioner forbliver uændrede)? Og hvad kan og vil Kommissionen gøre for at hindre, at rammeafgørelsen og de nationale lovgivninger (til gennemførelse heraf) forbliver tomme ord, når det gælder propaganda af denne art?

⁽¹⁾ KOM(2001)664 – EFT C 75 E af 26.3.2002, s. 269.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(30. oktober 2002)

Kommissionen fordømmer skarpt alle former for racistiske, fremmedfjendske og antisemitiske tilkendegivelser, der udgør en uacceptabel krænkelse af menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, som EU bygger på, og som er fælles for alle medlemsstaterne. Den skal endnu en gang slå fast, at den vil bekæmpe racistiske, fremmedfjendske og antisemitiske fænomener med alle de midler, som traktaten giver den.

På EU-plan vedtog Rådet den 15. juli 1996 en fælles aktion om bekæmpelse af racisme og fremmedhad⁽¹⁾ på grundlag af artikel K.3 i traktaten om Den Europæiske Union. I den fælles aktion understreges nødvendigheden af at forhindre, at gerningsmændene til disse lovovertrædelser udnytter det forhold, at de behandles forskelligt i medlemsstaterne, til at rejse fra én medlemsstat til en anden for at undgå retsforfølgning. Medlemsstaterne blev opfordret til at sikre, at visse former for racistisk og fremmedfjendsk adfærd, der er nævnt i den fælles aktion, er strafsanktioneret eller i stedet i afventen af, at de nødvendige bestemmelser eventuelt vedtages, at fravige princippet om dobbelt strafbarhed for de pågældende former for adfærd. De former for adfærd, der nævnes i den fælles aktion, er bl.a. offentlig udbredelse og udsendelse af skrifter, billeder eller andet materiale, som indeholder racistiske eller fremmedfjendske tilkendegivelser.

Kommissionen vedtog i november 2001 et forslag til rammeafgørelse om bekæmpelse af racisme og fremmedhad⁽²⁾, der på nuværende tidspunkt drøftes i Rådet. Artikel 4, litra e), i forslaget, som drejer sig om offentlig udbredelse eller udsendelse af skrifter, billeder eller andet materiale, som indeholder racistiske eller fremmedfjendske tilkendegivelser, ville finde anvendelse i dette tilfælde.

Hvad angår iværksættelse af retsforfølgning af sådanne lovovertrædelser indeholder Kommissionens forslag også en bestemmelse (artikel 11), ifølge hvilken hver medlemsstat i hvert fald for de former for adfærd, der er nævnt i artikel 4 og 5 (herunder artikel 4, litra e)), skal sikre, at efterforskning eller retsforfølgning af disse lovovertrædelser ikke afhænger af en anmeldelse eller anklage fra et offer for lovovertrædelser.

Kommissionen har ingen specifikke oplysninger om den situation, som det ærede medlem beskriver, eller om tilsvarende situationer i andre medlemsstater. Den kan dog bekræfte, at udbredelse af emblemer og symboler for organisationer og foreninger, der tilskynder til diskrimination eller vold på grundlag af race, etnisk oprindelse eller religion, ifølge de oplysninger, Kommissionen råder over, allerede er strafbart efter italienske lovgivning.

⁽¹⁾ EFT L 185 af 24.7.1996.

⁽²⁾ EFT C 75 E af 26.3.2002.

(2003/C 110 E/074)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2602/02
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. september 2002)

Om: Skovbrande og budgetpost B2-515

Hvert år i sommermånederne er skovbrande en plage, der ødelægger tusindvis af hektar skov i Den Europæiske Union, navnlig i Portugal. På EU-niveau har forordning (EØF) nr. 2158/92⁽¹⁾ om beskyttelse af skovene mod brande og budgetpost B2-515 – skove – været et synligt bidrag fra Fællesskabets side til at fremme bekæmpelsen af skovbrande. I anmærkningerne til budgetpost B2-515 fik Europa-Parlamentet indføjet målsætningerne om at finansiere foranstaltninger til forebyggelse af skovbrande i særligt udsatte områder (herunder bekæmpelsesudstyr), foranstaltninger med henblik på skovrejsning i områder, der er blevet ødelagt af brand, projekter forelagt af lokale myndigheder og oprettelse af et europæisk center for forebyggelse af skovbrande. I det foreløbige budgetforslag for 2003 har Kommissionen opført bevillinger til afslutning af dette fællesskabsprogram. Dette er i modstrid med behovet for beskyttelse og opvurdering af de eksisterende skovområder i betragtning af deres socioøkonomiske og miljømæssige betydning.

I denne forbindelse bedes følgende oplyst:

- Hvilke projekter har de enkelte medlemsstater haft i de sidste ti år, og hvordan har den respektive fordeling af bevillinger fra budgetpost B2-515 været?
- Hvordan vurderer Kommissionen bevillingerne under budgetpost B2-515 og gennemførelsen af forordning (EØF) nr. 2158/92?
- Hvilke årsager fører til afslutning af dette program? Mener Kommissionen ikke, at det absolut må bibeholdes? Hvis ikke, hvilke foranstaltninger agter Kommissionen da at foreslå for at støtte forebyggelse og bekæmpelse af skovbrande og konsekvenserne af disse?

⁽¹⁾ EFT L 217 af 31.7.1992, s. 3.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(29. oktober 2002)

Som det ærede medlem anfører, er der med Rådets forordning (EØF) nr. 2158/92 af 23. juli 1992 om beskyttelse af skovene i Fællesskabet mod brande⁽¹⁾ indført en fællesskabsforanstaltning til beskyttelse af skovene mod brande i de udsatte regioner i medlemsstaterne, hovedsagelig i Middelhavsområdet. Forordningens horisontale karakter har været et synligt bidrag fra Fællesskabets side til at forebygge denne plage.

Inden for rammerne af budgetpost B2-515 blev der mellem 1992 og 2002 fremlagt 1525 projekter og 18 nationale programmer til beskyttelse af skovene mod brande. 798 projekter og 18 nationale programmer blev godkendt til et samlet beløb på 123,6 mio. EUR.

Af nedenstående tabel fremgår fordelingen af de beløb, der blev bevilget til medlemsstaterne.

Medlemsstat	Antal af godkendte projekter og programmer	Bevilget beløb (i mio. EUR)
Tyskland	65	6,4
Grækenland	89	25,2
Spanien	79	22,6
Frankrig	331	23,5
Italien	70	24
Portugal	179	21,9

Disse projekter og programmer omfatter foranstaltninger til bekæmpelse af årsagerne til skovbrande, informationskampagner (13 % af det bevilgede beløb), beskyttelsesudstyr (stier, brandbælter og vandforsyningssteder) såvel som rydning af undervækst og forebyggende skovrejsning (51 %), foranstaltninger til fast og mobil skovovervågning og uddannelse (31 %), risikoundersøgelser (4 %) og iværksættelse af databasesystemer for skovbrande (1 %).

Det er naturligvis svært præcist at vurdere virkningen af en forebyggende foranstaltning, men udviklingen i indikatorerne i de seneste 10 år viser på trods af stigningen i antallet af brande, at:

- det samlede areal, som har været ramt af skovbrand, er faldet svagt,
- hver skovbrand i gennemsnit har ramt et stadigt mindre areal,
- den gennemsnitlige ventetid for brandslukning er faldet,
- og varigheden af skovbrandene ligeledes er faldet.

Beskyttelsesforanstaltningerne i medlemsstaterne er således i de seneste ti år blevet forbedret og herigennem også virkningen af Fællesskabets foranstaltninger, der har fungeret som et supplement til medlemsstaternes egne foranstaltninger.

For nærmere oplysninger om dette emne har det ærede medlem og Parlamentets Generalsekretariat fået tilsendt et eksemplar af Kommissionens rapport til Parlamentet og Rådet om anvendelsen af forordning (EØF) nr. 2158/92, som fastsat i artikel 10, stk. 3, i omtalte forordning, og et andet eksemplar af Kommissionens rapport til Parlamentet og Rådet vedrørende anvendelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 3528/86 af 17. november 1986 om beskyttelse af skovene i Fællesskabet mod luftforurening⁽²⁾, og hvis foranstaltninger ligeledes hidrører fra budgetpost B2-515.

Som følge af Parlamentets sagsanlæg den 30. april 1997 og EF-Domstolens domsafsigelse den 25. februar 1999 (C-164/97 og C-165/97) er det juridiske grundlag for forordning (EØF) nr. 2158/92 og forordning (EØF) nr. 3528/86 blevet ændret. Begge forordninger baseres nu på artikel 175 (Miljø) i EF-traktaten i stedet for artikel 37 (Landbrug).

Følgelig godkendte Kommissionen den 12. december 2001 en aftale mellem Generaldirektoraterne for Landbrug, Erhvervs politik og Miljø om disse foranstaltningers fremtidige udformning. Aftalen overfører ansvaret for visse skovbeskyttelsesforanstaltninger, navnlig dem om forebyggelse af luftforurening, til DG Landbrug.

Ifølge aftalen skal beskyttelsesforanstaltningerne mod skovbrande, som det ærede medlem er særligt bekymret over, også integreres i programmerne for udvikling af landbrugsdistrikterne.

Medlemsstaterne kan fremlægge en ændring af programmerne for udvikling af landbrugsdistrikterne til Kommissionen inden for rammerne af forordningerne om udvikling af landdistrikterne. Forudsat at disse ændringer er blevet indført på behørig vis, vil foranstaltninger til forebyggelse af skovbrande kunne medfinansieres fra og med den 1. januar 2003.

Ovenstående forklarer:

- dels hvorfor Fællesskabets skovbeskyttelsesforanstaltning, som blev indført ved forordning (EØF) nr. 2158/92, er afsluttet,
- og dels hvordan beskyttelsesforanstaltningerne — deres effektivitet taget i betragtning samt det forhold, at Kommissionen anser deres bibeholdelse for uundværlig — vil kunne omfattes af programmerne for udvikling af landdistrikterne fra og med den 1. januar 2003.

⁽¹⁾ EFT L 217 af 31.7.1992, senest ændret ved Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 805/2002 af 15. april 2002 (EFT L 132 af 17.5.2002).

⁽²⁾ EFT L 326 af 21.11.1986, senest ændret ved Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 804/2002 af 15. april 2002 (EFT L 132 af 17.5.2002).

(2003/C 110 E/075)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2608/02**af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen**

(18. september 2002)

Om: Vilkårige marokkanske opbringninger af EU-fiskerfartøjer

Alt for ofte opbringer marokkanske patruljebåde vilkårligt EU-fiskere, som fisker uden for de 200 sømil, som udgør Marokkos eksklusive økonomiske zone, eller som vender tilbage fra de mauretanske fiskepladser. Siden november 2001 er seks spanske fiskefartøjer (Chomanuel, Lameiro I, Sudoeste, Nuevo María Lourdes, Villa de Agüimes og nu Viduido) med tilladelse til at fiske i Mauretanien på deres vej tilbage vilkårligt blevet opbragt af marokkanske patruljebåde. Alt dette er imod den internationale havretskonvention, som i artikel 87 indeholder princippet om friheden på det åbne hav og i artikel 56 anerkender princippet om, at alle frit kan sejle gennem de eksklusive økonomiske områder.

Den 1. september 2002 opbragte marokkanske patruljebåde et EU-blækspruttefartøj, Viduido, da dette vendte tilbage til havnen i Las Palmas efter at have fisket på mauretanske fiskepladser i henhold til fiskeriaftalen indgået af Det Europæiske Fællesskab og Mauretanien. Viduido er på nuværende tidspunkt tilbageholdt i havnen i Dakla (førhen kaldet Villa Cisneros, i Vestsahara). Det ser ud til, at der ikke er hold i marokkanernes beskyldninger om, at Viduido har fisket ulovligt, og alt tyder på, at fiskerfartøjet er offer for repressalier.

De EU-fiskerfartøjer, der fisker i dette område, er tit ofre for afpresning fra besætningen på disse patruljebåde eller fra de ansvarlige militærfolk i de havne, som de bliver ført til. Fartøjsejerne ser sig desuden nødsaget til at betale høje bøder for at undgå, at deres fartøj skal ligge stille i disse havne i månedvis, mens de venter på en domstolsafgørelse. Det er uacceptabelt, at fartøjsejerne skal betale andre afgifter til marokkanerne end licensafgifterne for at fiske på mauretanske fiskepladser (ud over den i aftalen fastsatte økonomiske kompensation, der skal betales af Fællesskabet for retten til at fiske).

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet, eller har den til hensigt at træffe, over for Marokko for at stoppe denne chikane af de EU-fiskerfartøjer, som fisker i overensstemmelse med aftalen mellem Fællesskabet og Mauretanien?

Hvad gør Kommissionen for at garantere EU's fiskerflåde, at den kan fiske på åbent hav uden at blive chikaneret af de marokkanske patruljebåde? Har Kommissionen tænkt på at anlægge sag ved Den Internationale Havretsdømstol for at garantere det fiskeri på mauretanske fiskepladser, som drives af EU-fiskerfartøjer med den påkrævede tilladelse dertil i overensstemmelse med en international fiskeriaftale, som er underskrevet af Fællesskabet? Har Kommissionen fremsat nogen klage over for den marokkanske regering over disse urimelige forhold?

(2003/C 110 E/076)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2612/02**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen**

(18. september 2002)

Om: Den marokkanske flådes opbringning af det galiciske blækspruttefiskerfartøj Viduido

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet for at opnå frigivelse af det galiciske blækspruttefiskerfartøj Viduido, som er blevet ført til Dakhla i Vestsahara efter at være blevet opbragt af den marokkanske flåde, og sikre, at det frit kan sejle videre? Viduido var på vej tilbage til De Kanariske Øer efter at have fisket i marokkansk farvand i overensstemmelse med aftalen mellem Marokko og EU.

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler
på skriftlige forespørgsler E-2608/02 og E-2612/02**

(25. oktober 2002)

Opbringningen af spanske fartøjer er et problem, der falder uden for De Europæiske Fællesskabers kompetence, og som skal løses bilateralt. Kommissionen støtter en løsning, der er baseret på dialog. Den har efterforsket sagen hos de marokkanske myndigheder, der har forsikret, at de fortsat vil stå i nær kontakt med de spanske myndigheder for at behandle individuelle tilfælde så hurtigt og smidigt som muligt.

Kommissionen udtrykker tilfredshed med, at problemet er blevet løst i mellemtiden, og at fartøjet er frigivet.

(2003/C 110 E/077)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2614/02
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(18. september 2002)

Om: Indførelse af en- og to-eurosedler

For tiden er der heftig diskussion i hele »Euroland« om, hvorvidt og i hvilket omfang der er sket en prisstigning siden euroens indførelse den 1. januar 2002.

På grund af forbrugerbeskyttelsesorganisationernes gentagne offentliggørelser af tal, som skal bekræfte denne ustabilitet i priserne, og de løbende diskussioner i medierne betyder euroen i mange forbrugeres øjne en fordyrelse. Som en følge heraf kan der på handelsområdet konstateres fald i forbrugerindekserne, men navnlig en faldende tillid fra mange forbrugeres side til den europæiske finanspolitik og dermed til den nye valuta, der som symbol på den europæiske ånd egentlig ikke skulle give anledning til nostalgiske følelser om de gamle valutaer.

I Italien har forbrugerbeskyttelsesorganisationer og fagforeninger i denne uge reageret meget negativt på offentliggørelsen af det seneste provisoriske forbrugerprisindeks (+ 2,3 % i august), hvilket har resulteret i, at den italienske økonomi- og finansminister, Giulio Tremonti, har gjort sig til talsmand for indførelsen af en en-euroseddel i Italien. Dette tiltag skal modvirke den generelle tendens til »i modsætning til sedlerne ikke at tillægge mønterne nogen værdi«, således at der med bevidstheden af forbrugerne bliver skabt et positivt forbrugsklima.

Er det ikke i Kommissionens interesse at modvirke den nuværende usikkerhed gennem et psykologisk målrettet tiltag i form af indførelse af en- og to-eurosedler i EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(22. oktober 2002)

Det er udelukkende Den Europæiske Centralbank, der afgør, hvilken pålydende værdi sedlerne skal have. Beslutningen om at udstede syv sedler med en pålydende værdi af fra 5 til 500 EUR blev truffet efter fire års indgående drøftelser i »arbejdsgruppen vedrørende trykning og udstedelse af europæiske pengesedler«, som blev oprettet i 1992 af Centralbankchefkomitéen. De Eurobarometer-undersøgelser, der er foretaget siden begyndelsen af 2002, viser, at sedlerne er blevet vel modtaget af EU-borgerne, og at der ikke er noget ønske om at ændre de pålydende værdier. Ideen om at udstede sedler med en pålydende værdi af en eller to EUR har i øvrigt ikke fået reel støtte fra nogen medlemsstater (bortset fra Grækenland og Italien), men er tværtimod ofte stødt på stærk modstand (f.eks. viser en nylig undersøgelse, at 68 % af franskmændene er imod).

(2003/C 110 E/078)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2616/02
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(18. september 2002)

Om: Web-side oprettet af FSRs forvaltningsmyndighed i Grækenland

På den web-side, som de myndigheder, der forvalter de operative programmer under fællesskabsstøtterammen (FSR) i Grækenland, har oprettet, mangler der i licitationstilbuddene ofte oplysninger om tidsfristen på forsiden (f. eks. vedrørende det operative program for udvikling af landdistrikter), hvilket medfører stort og ofte meningsløst besvær for den interesserede borger og institution.

Kan Kommissionen rette henvendelse til de græske myndigheder for at sørge for at tidsfristen for indsendelse af tilbud findes på forsiden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(28. oktober 2002)

På adskillige af de web-sider, som de græske myndigheder, der forvalter de sektorbetingede og regionale operationelle programmer under EF-støtterammen for programmeringsperioden 2000-2006, har oprettet, skelnes der ganske rigtig ikke mellem udbud, som der stadig kan bydes på, og udbud, hvor fristen er udløbet. Visse web-sider skelner imidlertid mellem de to former (f.eks. det operationelle program for informationssamfundet⁽¹⁾). Kommissionen agter at skrive til de græske myndigheder og opfordre dem til at generalisere denne praksis, så den kommer til at gælde for alle programmer.

⁽¹⁾ http://www.infosoc.gr/programme_main5.html.

(2003/C 110 E/079)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2618/02
af Michl Ebner (PPE-DE)
og Giacomo Santini (PPE-DE) til Kommissionen**

(18. september 2002)

Om: Direktiver om bjergområder

FN har erklæret 2002 for Bjergenes År. Overalt finder der forskellige kulturelle og informative foranstaltninger sted, hvor bjergenes betydning fremhæves, ikke blot som en økonomisk ressource, men også som levested for et meget stort antal dyr og planter. Der er dog ikke til bjergområderne afsat den støtte og de finansielle muligheder, som der vil være behov for med henblik på at imødegå fænomener som affolkning og miljødelæggelse.

Ville det i betragtning af bjergenes betydning ikke være hensigtsmæssigt at indføre bestemmelser, så det blev muligt at beskytte bjergene både med økonomisk støtte og ved hjælp af bestemmelser, for at denne meget vigtige del af naturen kan bevares?

Anser Kommissionen det derfor ikke for påkrævet, at der udarbejdes et direktiv om bjerge og bjergområder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(31. oktober 2002)

Der tages allerede nu via flere EU-politikker, især regionalpolitikken og den fælles landbrugspolitik, højde for bjergområdernes særlige behov.

Hvad regionalpolitikken angår, er 95 % af bjergområdernes areal således i indeværende programmeringsperiode berettiget til støtte fra EU under mål 1. Støtten omfatter særlige foranstaltninger, der skal udnytte bjergområdernes potentiale, mindske ulemperne, specielt affolkningen, og sikre en bæredygtig udvikling.

Endvidere er EU-initiativer som Interreg III og Leader+ særligt velegnede til bjergområderne. Således indgår der et »alpint rum« i del B i Interreg III »tværnationalt samarbejde«. Dette program for det alpine rum dækker hele Alpeområdet og de øvrige områder, der er omfattet af Alpe-konventionen, dvs. Tyskland, Frankrig, Italien, Schweiz (med landets egne føderale bevillinger), Østrig, Slovenien og Liechtenstein.

Leader+ giver desuden mulighed for, at der i bjergområdernes landdistrikter gennemføres innovative udviklingsstrategier på de lokale aktørers initiativ. Som det var tilfældet med Leader I og Leader II, er der også forbindelse med Leader+ mange lokale aktionsgrupper i bjergområderne.

Når det gælder politikken til udvikling af landdistrikterne, råder EU over en bred vifte af foranstaltninger, som er af særlig betydning for bjergområderne.

Det drejer sig om udbetaling af godtgørelse til landbrugere i bjergområder, hvor jorden kun kan udnyttes i begrænset omfang, og hvor produktionsomkostningerne er særligt høje, om programmer for miljøvenligt landbrug, skovbrugsforanstaltninger og en række tiltag til udvikling og tilpasning af landdistrikterne.

Hvad fremtiden angår, blev det i den anden rapport om den økonomiske og sociale samhørighed, som blev vedtaget den 30. januar 2001 ⁽¹⁾, foreslået, at områder med permanente geografiske og/eller naturbetingede ulemper — som bjergområderne — skal være blandt de områder, der kan støttes via regionalpolitikken efter 2006. Kommissionen vil i slutningen af 2003 fremlægge konkrete forslag hertil i den tredje samhørighedsrapport.

I den forbindelse har Kommissionen igangsat en undersøgelse for at få en objektiv beskrivelse af situationen i bjergområderne.

⁽¹⁾ KOM(2001) 24 endelig udg.

(2003/C 110 E/080)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2631/02

af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen

(18. september 2002)

Om: Manglende oplysninger om finansiering af projekter via EU

EU finansierer en række projekter i de såkaldte »kohæsiionslande« og arbejder her sammen med disse landes myndigheder. På det sted, hvor projekter realiseres, skal der opstilles et skilt, som indeholder oplysninger om, at EU deltager i finansieringen heraf. På de skilte, der er opstillet i Grækenland fortæles ikke nøjagtigt, hvor stort Fællesskabets bidrag er, og der står kun »Dette projekt finansieres sammen med EU«. Dette gælder også undergrundsbanen i Athen, hvor der først for nyligt er opstillet en mindre skilt, uden at de nøjagtige bidrag fra EU er nævnt. Det er ikke et uvæsentlig problem, for derved får borgerne i Grækenland et forkert indtryk af, hvor stor en betydning EU's finansiering har og de får det indtryk, at det er den græske regering, der bærer den største del af de samlede omkostninger, og at Unionen kun yder et marginalt bidrag.

Hvorfor giver de græske myndigheder ikke oplysninger om, nøjagtigt hvor stort et bidrag, Unionen yder til opførelsen af alle projekter, som samfinansieres i Grækenland? Hvorfor er der først nu (toethalv år efter den festlige indvielse) sat et lille skilt op ved undergrundsbanen i Athen, hvor der kun henvises til »at projektet samfinansieres via EU«?

Hvilke præcise retningslinjer har Kommissionen givet myndighederne i medlemsstaterne om opstilling af oplysningsskilte, således at borgerne ikke mangler oplysninger og for at undgå, at visse regeringspropagandapraksis breder sig?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(28. oktober 2002)

Skilte til projekter, hvis finansiering strukturfondene har bidraget til, mens de er under opførelse, og mindeplader til dem, når de er færdige, behøver ikke nødvendigvis at angive bidragets eller beløbets nøjagtige størrelse. De skal imidlertid nævne, at Fællesskabet har medvirket til projektets finansiering, og angive den bestemte fond, som har bidraget til det.

Hvad angår undergrundsbanen i Athen og andre færdige projekter i Grækenland, hvor der ikke var blevet anbragt noget skilt, bemærkede Kommissionen denne undladelse og skrev til de græske myndigheder den 20. marts 2002 og bad dem træffe de nødvendige foranstaltninger til at opfylde reklamebestemmelserne for projekter, hvis finansiering strukturfondene har bidraget til i tidsrummet 1994-1999. Kommissionen nævnte udtrykkelig undergrundsbaneprojektet i Athen i dette brev.

Først da blev de skilte, det ærede medlem omtaler, anbragt på Athens undergrundsbanestationer.

Kommissionen vil fortsat sikre, at reklamebestemmelserne for projekter, som Fællesskabets fonde bidrager til, overholdes af medlemsstaterne.

(2003/C 110E/081)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2638/02
af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen**

(18. september 2002)

Om: Aktioner til fordel for beskyttelse af skovene i Galicien (Spanien) mod skovbrande

De mange skove i Sydeuropa og den risiko, de er udsat for, har foranlediget Fællesskabet til at indføre en beskyttelse af skovene mod brande.

Med Rådets forordning (EØF) nr. 2158/92⁽¹⁾ af 23. juni 1992 om beskyttelse af skovene i Fællesskabet mod brande skal der fra Fællesskabets side gøres en indsats for at beskytte skovene mod brande i en tiårig periode (1992-2001). Formålet var at begrænse antallet af skovbrande og deres betydning, især i Fællesskabets sydlige halvdel, ved at eliminere brandårsagerne, indføre brandforebyggende foranstaltninger og foranstaltninger til overvågning af skovene. For perioden 1997-2001 blev der bevilget 49,4 mio. EUR.

Kan Kommissionen gøre nærmere rede for, hvilke foranstaltninger Fællesskabet har finansieret i den selvstyrende region Galicien som led i denne forordning?

Har de spanske myndigheder forelagt andre projekter om udarbejdelse af fremtidige foranstaltninger for at beskytte skovene i Galicien mod brande?

⁽¹⁾ EFT L 217 af 31.7.1992, s. 3.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(24. oktober 2002)

Kommissionen ønsker at påpege over for det ærede medlem, at Rådets forordning (EØF) nr. 2158/92 af 23. juli 1992 om beskyttelse af skovene i Fællesskabet mod brande, senest ændret ved Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 805/2002⁽¹⁾, blev vedtaget den 15. april 2002. Denne forordning forlængede gyldigheden af den oprindelige forordning med et år og justerede budgettildelingen for perioden 1997-2002 til 59,9 mio. EUR i overensstemmelse med det beløb, som var afsat i budgettet for 2002.

I løbet af perioden 1992-2002 fik Spanien tildelt 22,6 mio. EUR, herunder 15,8 mio. EUR til sine nationale beskyttelsesprojekter eller -programmer, hvoraf størstedelen vedrører hele landet, hovedsagelig de foranstaltninger, som tager sigte på informations- og bevidstgørelseskampagnerne.

Disse foranstaltninger dækker således også Galicien i samme udstrækning som de andre spanske regioner.

De resterende 6,8 mio. EUR er blevet tildelt de projekter eller foranstaltninger, der er fremlagt af regionale modtagere. Blandt disse har Kommissionen under programmet for 2002 støttet en foranstaltning vedrørende et socioøkonomisk studie af skove i Galicien til et samlet beløb af 111 788 EUR og støtte på 55 894 EUR.

Man må imidlertid ikke glemme det forhold, at de foranstaltninger, som kan komme ind under forordning (EØF) nr. 2158/92, ligeledes kan komme i betragtning inden for rammerne af programmerne for udvikling af landdistrikterne, endda i højere udstrækning, eftersom de tilgængelige bevillinger under disse programmer er væsentligt højere, og Fællesskabets bidrag kan nå op på 80 % af aktionernes samlede beløb med et obligatorisk bidrag fra medlemsstaten, mens det kun kan nå op på 50 % i henhold til forordning (EØF) nr. 2158/92 uden en obligatorisk indsats fra medlemsstatens side.

Under programmet for 1994-1999 medfinansierede Kommissionen offentlige udgifter på 54,4 mio. EUR til beskyttelse af skovene mod brande i Galicien, hvilket har muliggjort oprettelsen af 20 447 ha brandbælte, 5 590 ha forebyggende arbejder, 55 938 ha land med ryddet undervækst, 7 877 km stier og 2 311 vandforsyningssteder.

Spanien har ligeledes inden for programmerne for udvikling af landdistrikterne 2000-2006 fremlagt et sæt af foranstaltninger til støtte for skovbrug, hvoraf Fællesskabets bidrag udgør 72,7 mio. EUR.

Sluttelig kan beskyttelsesforanstaltninger for skove, som før var omfattet af forordning (EØF) nr. 2158/92, fra den 1. januar 2003 integreres i programmer for udvikling af landdistrikterne, forudsat at medlemsstaterne giver meddelelser om tilpasninger af disse programmer.

(¹) EFT L 132 af 17.5.2002.

(2003/C 110 E/082)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2645/02

af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen

(20. september 2002)

Om: Ulykke på et elektricitetsværk under det nationale, græske elektricitetsvæsen (DEI)

Efter ulykken på DEI's anlæg i Kozani den 24.12.2001 skete en ny ulykke på dampkraftværket i Megalopoli, hvor 6 personer blev alvorligt såret. Ulykken skyldtes et problem i forbindelse med systemet til forbrænding og fjernelse af tør aske og slagger fra kedelbunden i anlæg 3 på dampkraftværket i Megalopoli og DEI's fortsatte brug af systemet til trods for de farer, der var forbundet med dets drift.

På baggrund af ovenstående og ligeledes på baggrund af tidligere svar fra Kommissionen ifølge hvilke den ville undersøge, om der i Grækenland findes korrekt information af arbejdstagerne med henblik på at undgå denne type ulykker, bedes Kommissionen oplyse:

1. Hvilke foranstaltninger har den til hensigt at træffe på grund af de manglende beskyttelsesforanstaltninger, som Grækenland har truffet på arbejdspladser, som de ovennævnte?
2. På hvilken måde vil den sørge for, at de grundlæggende sikkerheds- og sundhedsbestemmelser for elektricitetsværker bliver overholdt?

3. Træffes der i Grækenland ud over foranstaltninger til at undgå ulykker på tilsvarende måde foranstaltninger med henblik på oplysning af offentligheden samt ligeledes beredskabsplaner, som skal udarbejdes og afprøves med regelmæssige mellemrum uden for virksomheden i overensstemmelse med direktiv 96/82/EF⁽¹⁾ vedrørende de såkaldte højrisikovirksomheder?
4. Hvilke foranstaltninger vil den træffe mod Grækenland som følge af dommen i sag C 33/2001 på grund af manglende indberetning til Kommissionen om virksomheder, som erhverver og håndterer farligt affald i henhold til direktiv 91/689/EØF⁽²⁾?
5. Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe mod de ansvarlige, som til trods for, at de havde kendskab til svaghederne og farerne ved systemet, alligevel anbefalede, at det blev installeret og insisterede på, at det forblev i drift?

(1) EFT L 10 af 14.1.1997, s. 13.

(2) EFT L 377 af 31.12.1991, s. 20.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(12. november 2002)

1. og 2. Hvad angår beskyttelse af arbejdstageres sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen, fastsætter Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstageres sikkerhed og sundhed på arbejdet⁽¹⁾ arbejdsgiverens forpligtelser med hensyn til information til arbejdstagerne. Herunder er det navnlig i artikel 10 i dette direktiv bl.a. fastsat, at arbejdsgiveren træffer de nødvendige foranstaltninger til, at virksomhedens arbejdstagerne modtager alle nødvendige oplysninger om risici for sikkerhed og sundhed og om beskyttende og forebyggende foranstaltninger og aktiviteter. Desuden træffer arbejdsgiveren de nødvendige foranstaltninger til, at arbejdstagere, som særligt beskæftiger sig med arbejdstageres sikkerhed og sundhed, får adgang til en række forskellige informationer herom.

Dette direktiv, som også gælder for elektricitetsværker, er blevet omsat til national græsk lovgivning, og det påhviler derfor de græske myndigheder at tilse og håndhæve de bestemmelser, der gennemfører dette direktiv.

3. Rådets direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer er i Grækenland blevet omsat til landets nationale lovgivning med den fælles ministerielle beslutning 5697/590/16.3.2000. I overensstemmelse med direktivets bestemmelser fastsætter den græske lovgivning bestemmelser vedrørende udarbejdelse, indhold samt efterprøvning af interne og eksterne beredskabsplaner såvel som en række foranstaltninger til oplysning af offentligheden, hvilket sker ved hjælp af det kompetente regionale departementsråd.

4. I henhold til artikel 8, stk. 3, i Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald sender medlemsstaterne inden den 12. december 1994 Kommissionen oplysninger om hvert anlæg og hver virksomhed, som varetager bortskaffelse eller nyttiggørelse af farligt affald, blandt andet navn og adresse, affaldsbehandlingsmetode samt de arten og mængden af det affald, der kan behandles i disse anlæg.

I sin kendelse af 13. juni 2002⁽²⁾ erklærede Domstolen, at »Den Helleniske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald i den affattelse, der følger af Rådets direktiv 94/31/EF af 27. juni 1994, idet den ikke inden for den fastsatte frist har meddelt Kommissionen alle de oplysninger, der kræves i henhold til direktivets artikel 8, stk. 3.«

Ved sit brev til de græske myndigheder fra juli 2002 anmodede Kommissionen om nærmere oplysninger om de forholdsregler, de græske myndigheder har truffet for at efterkomme Domstolens dom. Hvis Kommissionen efter analyse af de græske myndigheders svar mener, at Grækenland ikke har truffet alle de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dommen af 13. juni 2002, vil den indlede overtrædelsesproceduren i henhold til EF-traktatens artikel 228.

5. I medfør af traktaterne overvåger Kommissionen, at fællesskabsretten overholdes korrekt, og tager de skridt, den skønner rimelige, med henblik på at bringe overtrædelserne til ophør. Kommissionen har derimod ingen kompetence til at iværksætte aktioner imod de ansvarlige for de pågældende anlæg.

Retsfølgelse af disse sorterer under de græske myndigheder. Såfremt Kommissionen i det foreliggende tilfælde konstaterer en overtrædelse af fællesskabsretten, vil den ikke tøve med at iværksætte de nødvendige aktioner mod Grækenland. For at Kommissionens lette opgave i forbindelse hermed, opfordrer den det ærede medlem til at tilsende den alle yderligere relevante oplysninger i sagen.

(¹) EFT L 183 af 29.6.1989.

(²) Domstolens dom af 13. juni 2002, Kommissionen mod Den Helleniske Republik, sag nr. C-33/01, endnu ikke offentliggjort.

(2003/C 110 E/083)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2649/02
af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen**

(20. september 2002)

Om: Fritidsfiskeri

Ifølge det portugisiske dagblad *Diário de Notícias* den 28. august 2002 skønner industrifiskeriets forening af fartøjsere (*Associação dos Armadores das Pescas Industriais – ADAPI*), at der findes over 20 000 fiskerbåde i Portugal, der figurerer som fritidsfiskere, men som i virkeligheden fisker med henblik på at afsætte deres fangst på markedet.

Selv om disse tal naturligvis ikke kan bekræftes, siger erfaringen mig, at dette problem er af stor betydning i Portugal, og der er intet, som tyder på, at det skulle være begrænset til Portugal.

Mener Kommissionen ikke i betragtning af fiskebestandenes stadige tilbagegang, at det er vigtigt at træffe foranstaltninger til kontrol af fritidsfiskersektoren for at undgå endnu værre konsekvenser for fiskeriets bæredygtighed og for konkurrencevilkårene inden for europæisk fiskeri?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(18. oktober 2002)

Kommissionen har hverken nu eller senere til hensigt inden for den nærmeste fremtid at indføre en overvågningsordning for fritidsfiskeri.

Efter den gældende fællesskabslovgivning skal medlemsstaterne sikre, at der føres nøjagtigt regnskab med alle landinger af regulerede fiskebestande, og at disse regnskaber afleveres til de ansvarlige myndigheder, herunder Kommissionen.

(2003/C 110 E/084)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2652/02
af Frank Vanhecke (NI) til Kommissionen**

(20. september 2002)

Om: Aftaler mellem told- og havnemyndigheder

Antwerpens havnemyndigheder har indgået en aftale med de amerikanske toldmyndigheder om tilrettelæggelse af sikkerheden i havnen for at få en sikkerhedsgodkendelse fra denne instans, så varer udskibet i Antwerpen stadig kan landes i amerikanske havne. Havne, der ikke har en sådan sikkerhedsgodkendelse, må ikke længere udskibe varer til USA.

Kommissær i Europa-Kommissionen, Palacio, har udtrykt betænkeligheder ved denne fremgangsmåde. Ifølge hende er det muligvis en overtrædelse af de europæiske konkurrencebetingelser, at bestemte europæiske havne (i det foreliggende tilfælde Antwerpen) får sikkerhedsgodkendelse og andre ikke.

Imidlertid falder aftaler mellem myndigheder (havnen i Antwerpen og det amerikanske toldvæsen) om sikkerhedsspørgsmål ind under den nationale suverænitæt.

Er Kommissionen rede til at tage sin tidligere stillingtagen til dette spørgsmål op til fornyet overvejelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(6. november 2002)

Unionen havde i sin tid fuldt kendskab til initiativet fra amerikansk side om at sende amerikanske toldembedsmænd til en række europæiske havne, herunder også havnen i Antwerpen.

Det amerikanske initiativ indgår som led i en mere generel politik om sikkerhed med hensyn til transport ad søvejen på verdensplan, som ikke alene berører de nævnte EU-medlemsstater. Initiativet går ud på at anvende toldprocedurer i forbindelse med eksport, som integrerer de nødvendige kontroller. Fællesskabets svar skal derfor opfylde to nødvendige krav: Det skal være globalt med henblik på at kunne integreres i en verdensomspændende fremgangsmåde, og det skal opfylde kravene med hensyn til EU's indre marked, idet der bl.a. skal sikres alle EU-eksportvirksomheder ligebehandling.

Udpegelsen af nogle få havne er ligeledes i strid med Unionens målsætning om en geografisk fordeling af transportstrømmene med det formål at lette presset på et landevejsnet, som allerede er fuldt udnyttet. Kommissionen mener fremdeles, at en sådan ikke-koordineret fremgangsmåde, som ikke indebærer et samlet svar på problemet, ikke er det bedste svar på sikkerhedsproblemet.

Kommissionen minder endvidere om, at Fællesskabet har indgået en aftale med USA om samarbejde og gensidig bistand i toldspørgsmål⁽¹⁾. I artikel 3 i denne aftale står der, at »de kontraherende parter kan efter fælles overenskomst udvide denne aftale med henblik på i overensstemmelse med deres respektive toldlovgivning at udstikke og supplere det toldmæssige samarbejde gennem aftaler om specifikke sektorer eller spørgsmål«.

Samtidig med at Kommissionen foreslår en snæver samordning med USA med henblik på til slut at nå frem til gensidige anerkendelsesaftaler med hensyn til etablering af egentlige sikkerhedsnormer, vil den også om nogle måneder forelægge et forslag om iværksættelse og kontrol af samlingen af hensigtsmæssige sikkerhedsforanstaltninger i alle internationale handelshavne i Unionen, som er baseret på de bestemmelser, der er vedtaget af Den Internationale Søfartsorganisation (IMO).

De seneste drøftelser mellem Kommissionen og de amerikanske administrationer har været opmuntrende og giver håb om, at det på mellemlang sigt bliver muligt at etablere en bedre garanti rent sikkerhedsmæssigt på begge sider af Atlanterhavet i overensstemmelse med de internationale handelsaftaler, som Unionen og Amerikas Forenede Stater har indgået.

⁽¹⁾ Rådets afgørelse 97/541/EF af 21. maj 1997 om indgåelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Amerikas Forenede Stater om samarbejde og gensidig bistand i toldspørgsmål; EFT L 222 af 12.8.1997.

(2003/C 110 E/085)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2661/02

af Patricia McKenna (Verts/ALE) til Kommissionen

(23. september 2002)

Om: Projekt til genoprettelse af strandene Almadrava og Les Devesses i Denia, Alicante

Fiskerne i Denia (beliggende i den autonome spanske region Valencia) har rettet kritik mod et allerede kontraheret offentligt projekt under det spanske miljøministerium (28/1126/96). Projektet modtager tilsyneladende EU-midler. Projektet hedder »proyecto de Recuperación del entorno Natural de las Playas de Almadrava y Les Devesses de Denia, Alicante« (projekt til genoprettelse af strandene Almadrava og Les Devesses i Denia, Alicante). Ifølge fiskerne fra Denia er projektet i modstrid med direktiverne 79/409/EØF⁽¹⁾ (fugle), 92/43/EØF⁽²⁾ (naturtyper), 97/11/EF⁽³⁾ (miljøkonsekvensvurdering) og 90/313/EØF⁽⁴⁾ (adgang til miljøoplysninger), eftersom det har alvorlige konsekvenser for fredet havmiljø og fugleområder, ignorerer behovet for miljøkonsekvensvurderinger, og ikke giver borgerne fri adgang til miljøoplysninger.

Kritikken mod projektet blev fremsat i et andragende til Europa-Parlamentet i juli 2000 (andragende 472/2000, af Juan José Camarena Llopis på vegne af »Cofradia de Pescadores de Denia«, forening for fiskerne i Denia). Dette andragende blev drøftet i Europa-Parlamentets Udvalg for Andragender den

10. november 2000, og den 30. november 2000 blev det sendt til Kommissionen. Den 21. januar 2002 gentog formanden for Udvalget for Andragender over for andragerne, at deres andragende var blevet sendt til Europa-Kommissionen. Derefter er der ikke blevet modtaget yderligere information.

Kan Kommissionen gøre rede for, hvor langt den på nuværende tidspunkt er kommet i sine undersøgelser?

Hvorfor har Kommissionen ikke besvaret dette andragende?

Kan Kommissionen bekræfte, at projektet finansieres af EU, og i bekræftende fald med hvilke midler?

Mener Kommissionen, at EU-direktiver er blevet overtrådt?

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

(²) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

(³) EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

(⁴) EFT L 158 af 23.6.1990, s. 56.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(11. november 2002)

Det skal først påpeges, at Kommissionen har afgivet en første meddelelse om andragende 472/2000 den 7. marts 2001, og at der nu er blevet udfærdiget en supplerende meddelelse som følge af nye oplysninger fra andrageren.

Ifølge de foreliggende informationer kan projektet for genoprettelse af de nævnte strande få mærkbare virkninger for en række lokaliteter, der af de spanske myndigheder er foreslået til optagelse i Natura 2000-nettet, dels på grund af sandudvindingsaktiviteter, dels som følge af selve genetableringen af de pågældende strande. Endvidere huser disse lokaliteter en naturtype af fællesskabsbetydning, der anses for prioriteret i henhold til bilag I til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (posidonia-bevoksninger — *Posidonium oceanicae*).

Kommissionen har henvendt sig til de spanske myndigheder og anmodet disse om kommentarer til de forhold, andrageren har fremført, samt til anvendelsen i det foreliggende tilfælde af Rådets direktiver 92/43/EØF og 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet. På indeværende tidspunkt er Kommissionen ved at gennemgå de spanske myndigheders svar og skal ikke undlade at underrette det ærede medlem og Udvalget for Andragender om den videre udvikling i behandlingen af denne sag.

Desuden har Kommissionen til dato ikke modtaget nogen ansøgning om medfinansiering af projektet vedrørende genoprettelse af strandene Almadrava og Les Devesses i Denia, hverken via Samhørighedsfonden eller strukturfondene.

(2003/C 110E/086)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2662/02 af Caroline Lucas (Verts/ALE) til Kommissionen

(23. september 2002)

Om: Lufttransport og miljø

Kommissionens meddelelse »Lufttransport og miljø: Frem mod en bæredygtig udvikling« (¹) slog fast, at der på et senere tidspunkt ville blive foreslået yderligere tiltage med henblik på at reducere lufttransportens negative virkning på miljøet. Desuden opfordres Kommissionen i min betænkning udarbejdet på vegne af Parlamentet til at fremsætte forskellige forslag vedrørende lufttransport og miljø.

Hvornår har Kommissionen til hensigt at offentliggøre sådanne forslag, og vil de omfatte foranstaltninger til begrænsning af:

1. lufttransportens lokale virkning på miljøet (som f.eks. gasemissioner og støj i nærheden af lufthavne); og
2. lufttransportens globale virkning på miljøet (som f.eks. emission af drivhusgasser)?

(¹) KOM(1999) 640.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(12. november 2002)

Efter Kommissionens meddelelse »Lufttransport og miljø: Frem mod en bæredygtig udvikling (¹)« er der blevet iværksat flere initiativer på området lufttransport og miljø:

- For så vidt angår den lokale indvirkning fra lufttransporten på miljøet, har Kommissionen fremsat forslag til direktiv om etablering af en fællesskabsramme for støjklassificering af civile subsoniske jettfly med henblik på beregning af støjafgifter (²); hertil har Europa-Parlamentet afgivet sin udtalelse efter førstebehandlingen.

Den 26. marts 2002 vedtog Europa-Parlamentet og Rådet et direktiv med henblik på bestemmelser og procedurer for indførelse af støjrelaterede driftsrestriktioner i Fællesskabets lufthavne (³) på grundlag af et forslag fra Kommissionen (⁴). Med dette direktiv etableres regler for fremme af indførelse af ensartede driftsrestriktioner på lufthavniveau på Fællesskabets territorium.

For så vidt angår emissioner i form af gasarter, har Kommissionen fulgt aktiviteterne, på Den Europæiske Civile Luftfartskonference (ECAC), og som har til formål at udvikle et system til klassificering af fly med henblik på opkrævning af afgifter på bestemte gasemissioner. Så snart ECAC har afsluttet arbejdet med disse endelige henstillinger, vil Kommissionen nærmere undersøge muligheden for eventuelt at anvende denne metode på fællesskabsniveau.

- På området global indvirkning fra lufttransporten på miljøet har Kommissionen foretaget en undersøgelse, hvorunder en række økonomiske instrumenter er blevet analyseret. Denne undersøgelse bliver snart offentliggjort, og Kommissionen vil indbyde de interesserede parter til at afgive deres kommentarer på grundlag af resultaterne af denne undersøgelse. Kommissionen agter at tage hensyn til Europa-Parlamentets og Ministerrådets reaktioner og forslag til denne undersøgelse.
- Endelig har Fællesskabet og dets medlemsstater på internationalt plan indtaget holdninger, der har ført til nedskærelse af emissioner og udarbejdelse af en ny fællesskabsnorm for støj er blandt de prioriterede arbejdsopgaver for Den Internationale Civilflyvningsorganisation (ICAO) med henblik på generalforsamlingen i 2004. I denne forbindelse forpligter Kommissionen sig i samarbejde med Fællesskabets medlemsstater til en vis fleksibilitet med hensyn til ICAO's bestemmelser, for så vidt angår incitamentet af økonomisk art.

(¹) KOM(1999) 640 endelig udg.

(²) KOM(2001) 74 endelig udg.

(³) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/30/EF af 26. marts 2002 med henblik på bestemmelser og procedurer for indførelse af støjrelaterede driftsrestriktioner i Fællesskabets lufthavne, EFT L 85 af 28.3.2002.

(⁴) KOM(2001) 695 endelig udg.

(2003/C 110 E/087)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2667/02 af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(23. september 2002)

Om: Forretning for EU-tjenestemænd i Bruxelles (2)

I svaret på skriftlig forespørgsel E-1412/02 (¹) meddelte kommissæren, at den begrænsede adgang til forretningen for EU-tjenestemænd udelukkende skyldes krav om legitimation og sikkerhed.

Kommissionen bedes meddele, på grundlag af hvilke tal den er nået frem til, at de adgangsberechtigede udsættes for sikkerhedsrisici, når a) ikke-EU-personale køber ind i denne forretning, eller b) EU-personale køber ind i et andet almindeligt supermarked?

På grundlag af hvilke kriterier beslutter Kommissionen, hvem, der skal have adgang til denne forretning? Med andre ord: Hvorledes får man ret til adgang til denne forretning? Eller hvilke skridt skal man tage for at få adgang til denne forretning?

Kommissionen bedes meddele, om personalet fra »eksterne kontorer« (f.eks. vedligeholdelses-, receptions-, catering- og sikkerhedspersonale), som arbejder i EU's institutioner, men som har en arbejdskontrakt hos tredjemand, kan udnytte disse forretningsfaciliteter?

Er Kommissionen til slut også af den opfattelse, at ikke-EU-arbejdstagere i det europæiske kvarter stilles over for de samme problemer, hvad angår tidspres og adgang til forretninger, og vil den derfor også give adgang til EU-forretningen for ikke-EU-personale?

(¹) EFT C 309 E af 12.12.2002, s. 120.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(4. november 2002)

Som jeg sagde i mit svar på det ærede medlems skriftlige spørgsmål E-1412/02 (¹), befinder forretningen sig i kælderens i en af Kommissions bygninger, hvorfor adgangen til den naturligvis sker gennem denne bygning. Følgelig må adgangen være begrænset, hvis kravene til sikkerhed og identitetskontrol skal opfyldes. Forretningen kan bruges af personalet ved alle EU-institutioner, medlemmerne af Parlamentet og deres assistenter, personalet ved de faste repræsentationer og ambassader, akkrediterede journalister, personalet ved visse andre institutioner som f. eks. Eurocontrol og af andre behørigt autoriserede besøgende i bygningen. Sidstnævnte omfatter også »ekstern personale«, som har sikkerheds- eller besøgstegn, der giver dem adgang til bygningen, der er beliggende i rue de la Science 27.

Hvis Kommissionen skulle modtage en formel anmodning fra Delhaize om at give offentligheden adgang til forretningen, ville den undersøge muligheden herfor. Ved en sådan undersøgelse ville Kommissionen være nødt til at sikre, at de strenge regler for adgang til Kommissionens bygninger blev overholdt for at garantere sikkerheden for personalet i bygningen, hvor forretningen er beliggende. Det måtte ligeledes undersøges, om sådant et forslag ville være i overensstemmelse med betingelserne i leasingen af bygningen i rue de la Science 27, og om de lokale byplanlægningsbestemmelser tillader, at bygningen bliver benyttet som en forretning med adgang for offentligheden.

Kommissionen er opmærksom på, at der i området omkring forretningen ikke er mange forretningsmuligheder og kan godt forstå, at folk, der ikke er ansat ved EU-institutionerne, og som ikke falder ind under de kategorier, der er nævnt ovenfor, har problemer med at få købt ind. Men den er på grund af ovenstående objektive betragtninger ikke i stand til at ændre bestemmelserne om adgang til forretningen under de nuværende omstændigheder.

(¹) EFT C 309 E af 12.12.2002, s. 120.

(2003/C 110 E/088)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2673/02

af Pasqualina Napoletano (PSE), Hélène Flautre (Verts/ALE),
Raimon Obiols i Germà (PSE), José Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE),
Pedro Marset Campos (GUE/NGL) og Bob van den Bos (ELDR) til Kommissionen

(24. september 2002)

Om: Kriterier for inddragelse af middelhavspartnerlandene i programdokumentet »Det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder, 2002-2004«

Programmeringsdokumentet 2002-2004 for »Det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder« definerer en række geografiske prioriteter, der svarer til Unionens politiske prioriteter, som anført i Kommissionens meddelelse af 8. maj 2001 (¹) Med hensyn til middelhavspartnerne synes prioriteterne at være Algeriet, Israel, Vestbredden/Gaza og Tunesien.

Mener Kommissionen ikke, at udelukkelse af lande som Marokko, Egypten, Libanon og Jordan er vanskelig at forklare og forstå?

Er Kommissionen villig til at ændre denne uforståelige beslutning, eftersom alle euromiddelhavs-partnerlande burde være en prioritet for Unionen for at styrke det civile samfund og demokratiet, ligesom denne skiftevis udelukkelse og inddragelse risikerer at skabe forståelseskløfter og misforståelser såvel blandt middelhavspartnerlandene som i den offentlige mening i Den Europæiske Union?

(¹) KOM(2001) 252 endelig udg.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(19. november 2002)

Beslutningen om at koncentrere »Det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder« (EIDHR) om et vist antal »fokuslande« og tematiske prioriteter for perioden 2002-2004 har sin oprindelse i meddelelsen fra Kommissionen af 8. maj 2001 om »EU's rolle til fremme af menneskerettigheder og demokratisering i tredjelande« (¹), der erkender behovet for at skabe en mere strategisk tilgang til EIDHR. EIDHR har tidligere været genstand for et antal rapporter og evalueringer fra Parlamentet (²), hvoraf det fremgår, at virkningen af EIDHR var begrænset på grund af manglende fokus på prioriteter samt begrænset bæredygtighed. Kommissionens afgørelse om at vedtage en mere strategisk tilgang til EIDHR blev velvilligt modtaget af Rådet i juni 2001 (³).

Efter behørig konsultation af Kommissionens geografiske tjenestegrene og delegationer blev der udpeget 29 »fokuslande«, herunder i Middelhavsområdet, Algeriet, Israel, Vestbredden/Gazastriben og Tunesien. Denne udvælgelse skete på grundlag af visse kriterier, der var fastsat i meddelelsen af maj 2001: styrkelse af projekter finansieret under EIDHR under hensyntagen til den geografiske ligevægt og sammenhæng og komplementaritet med andre fællesskabsinstrumenter og medlemsstaternes aktiviteter. Overvejelserne om virkning og komplementaritet blev navnlig behandlet i forbindelse med de overordnede politiske forbindelser mellem EU og tredjelande. For at støtte Kommissionen i stand til at udarbejde en sammenhængende strategi med henblik på opnåelse af holdbare resultater påtænkes der ingen væsentlig ændring af begrebet »fokusland« i nær fremtid.

Hvad angår komplementariteten med andre af Fællesskabets samarbejdsinstrumenter, skal det understreges, at der i MEDA-programmet er afsat betydelige midler til civilsamfundet i visse lande som Egypten og Jordan samt støtte til foranstaltninger med sigte på god regeringsførelse. Der er ligeledes inden for rammerne af MEDA-programmet med forskellige Middelhavs partnere afsat betydelige bidrag til reformer i forbindelse med demokratisering, herunder reformer af retsvæsenet.

Endvidere vil Kommissionen påpege, at civilsamfundet i alle tredjelande, herunder alle Middelhavs-partnerne, har haft mulighed for at fremsende projekter inden for rammerne af alle tematiske EIDHR-indkaldelser af forslag i 2002.

Disse indkaldelser af forslag vedrørte følgende emner:

- a) støtte til afskaffelse af dødsstraffen,
- b) forebyggelse af tortur og støtte til rehabilitering af torturofre,
- c) kampen mod straffrihed og kampen til fordel for international retfærdighed og
- d) kampen mod racisme og fremmedhad og diskriminering af etniske minoriteter og indfødte folkeslag.

(¹) KOM(2001) 252 endelig udg.

(²) Lenz' rapport om oprettelsen af en særskilt samordningsstruktur inden for Kommissionen, der er ansvarlig for menneskerettigheder og demokratisering, PE 220.735/endelig af 4.12.1997, Imbenis rapport om Kommissionens rapport om gennemførelsen af de foranstaltninger, som blev vedtaget for at fremme menneskerettigheder og demokratisering (for 1995), KOM(96) 672 endelig — C4-0095/97, PE 223.610/endelig, 2.12.1997, Roubatis rapport om KOM(95) 567 endelig — C4-0568/95, PE 228.009 endelig, 6.11.1998.

(³) Rådets konklusioner om Den Europæiske Unions rolle i arbejdet for at fremme menneskerettigheder og demokratisering i tredjelande, Luxembourg, den 25. juni 2001.

(2003/C 110E/089)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2679/02**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(24. september 2002)

Om: Anvendelse af samme godkendelseskrav for modtagelsescentre for midlertidig anbringelse af beskyttede dyrearter og for zoologiske haver

1. Har Kommissionen kendskab til, at modtagelsescentre for beskyttede dyrearter, som forvaltes af frivillige med et begrænset budget, som f.eks. stiftelsen AAP i den nederlandske by Almere, frygter, at de fra den 9. april 2003 ikke længere vil kunne udføre deres opgave, fordi de så vil blive underkastet samme krav som for zoologiske haver i tilfælde af, at de giver husly til mere end ti beskyttede dyrearter og er åbne for offentligheden i mere end syv dage om året?
2. Kan det med rette forventes, at anvendelsen af samme krav som for zoologiske haver vil føre til, at den tildelte godkendelse vil indeholde krav om, at de indhegninger, hvor de skiftende dyr foreløbig anbringes, skal forsynes med et lille skilt med navnet på dyrets art, samt at der skal udarbejdes en evakueringsplan, medens cirkusser og de fleste bondegårde for børn, hvor dyrene opholder sig permanent, samt dyreforretninger fritages for sådanne krav?
3. Kan man efter Kommissionens opfattelse foretage en seriøs sammenligning mellem en institution, der forvaltes af frivillige, og som giver foreløbig husly til dyr, og som har et ringe besøgstal, og store professionelle institutioner, hvor dyrene forbliver permanent, og som har et stort besøgstal?
4. Er frygten vedrørende gennemførelsen af direktiv 1999/22/EF⁽¹⁾ om hold af vilde dyr i zoologiske haver (mindstenormen) efter Kommissionens opfattelse baseret på formålet med direktivet selv eller dets omsættelse i national lovgivning i de pågældende medlemsstater og på den måde, hvorpå kontrolorganer, som f.eks. »visitatiecommissie« (kontroludvalget) i Nederlandene, vurderer anmodninger om godkendelse?
5. Hvad bør der efter Kommissionens opfattelse ske, hvis de nye bestemmelser i praksis gør det umuligt at fortsætte den nuværende foreløbige modtagelse af hjemløse dyr, som tilhører en beskyttet dyreart?

Kilde: »Rotterdams Dagblad« af 7. september 2002.

⁽¹⁾ EFT L 94 af 9.4.1999, s. 24.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(4. november 2002)

Kommissionen kender udmærket den nederlandske »Dierentuinenbesluit« af 19. april 2002, som trådte i kraft pr. 26. juli 2002, og som omsætter Rådets direktiv 1999/22/EF af 29. marts 1999 om hold af vilde dyr i zoologiske haver til national lovgivning.

Direktivets krav er bindende for medlemsstaterne. Imidlertid har de nationale myndigheder et vist spillerum med hensyn til de foranstaltninger, de skal træffe, forudsat at disse er på linje med direktivets bestemmelser og mål, dvs. beskyttelse af vilde dyr og bevarelse af den biologiske mangfoldighed.

I artikel 2 i Rådets Direktiv 1999/22/EF hedder det: »I dette direktiv forstås ved »zoologiske haver« alle permanente anlæg, hvor levende dyr af vilde arter holdes med henblik på udstilling for publikum i mindst syv dage om året, men med undtagelse af cirkus, dyrehandler og virksomheder, som medlemsstaterne undtager fra kravene i dette direktiv med den begrundelse, at de ikke udstiller et betydeligt antal dyr eller arter for publikum, og at undtagelsen ikke vil bringe direktivets mål i fare«. Mens direktivet således er åbner mulighed for undtagelse for visse anlægs vedkommende, definerer det ikke nærmere udtrykket »et betydeligt antal«. Direktivet kan derfor godt gælde for modtagelsescentre, der rummer mere end 10 beskyttede dyrearter, men det kræves ikke udtrykkeligt.

(2003/C 110 E/090)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2680/02
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(24. september 2002)

Om: Afslutning på det grænseoverskridende samarbejde inden for offentlig bustransport mellem Nederlandene og Belgien i Euregio Scheldemond

1. Har Kommissionen kendskab til, at man i Euregio Scheldemond, i det nederlandsk-belgiske grænseområde mellem Nordsøen og floden Schelde, i begyndelsen af 1990'erne erstattede de to separate regionaltrafiksystemer med et integreret system, hvorved dobbeltforbindelser blev ophævet, men at der på de resterende grænseoverskridende linjer både gjaldt en nederlandsk og flamsk takstordning, hvor afgangstiderne blev offentliggjort i begge køreplaner, og hvor den lange linje 19, som forbinder de nederlandske byer Hulst og Breda tværs over belgisk område, fik to stoppesteder i byen Antwerpen?
2. Har Kommissionen kendskab til, at det grænseoverskridende samarbejde med det flamske transport-selskab De Lijn indstilles fra den 1. september 2002 som følge af det nederlandske transportselskab Connexions bestræbelser på at opnå bedre dækning af udgifterne, og at de flamske abonnementskort og de hertil hørende ordninger for gratis befordring af unge og ældre ikke mere gælder for de grænseoverskridende Connexion-linjer?
3. Har Kommissionen endvidere kendskab til, at passagerer på den belgiske side vil undgå at benytte de nederlandske busser, og også at linje 19's stoppested på Rooseveltplaats i Antwerpens indre by om kort tid vil blive nedlagt, således at denne linje ikke mere eksisterer som en hurtigrute mellem den belgiske landsby De Klinge og Antwerpen, hvorved rejsetiden for nogle passagerer i Flandern vil blive forlænget med en time?
4. Mener den, at denne udvikling, hvor de grænseoverskridende ordninger, som i årevis har fungeret godt, bringes til ophør, er i overensstemmelse med den politik, der føres i EU for at afhjælpe de ulemper, som grænseområderne konfronteres med?
5. Hvorledes kan den sikre, at der fortsat indgås en aftale mellem de to medlemsstater om bevarelse af et integreret linjenet, tilgængelighed og takstordninger for denne grænseoverskridende offentlige transport-service? Hvilken rolle kan EU's subventionsprogram Interreg om nødvendigt spille, således at de finansielle hindringer for opnåelse af en varig løsning fjernes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(7. november 2002)

1.-3. Kommissionen er bekendt med den grænseoverskridende trafik mellem Belgien og Nederlandene, som det ærede medlem henviser til. Sådanne detaljerede spørgsmål som planlægning af offentlig transport hører ikke ind under Fællesskabets kompetenceområder, og ansvaret herfor påhviler alene de kompetente myndigheder i de enkelte medlemsstater.

4. og 5. Dog har Fællesskabet en vis rolle at kunne spille i forbindelse med etablering af ordentlige rammer for offentlig transport, herunder integrering af den grænseoverskridende trafik. I henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1191/69/EØF af 26. juni 1969 om medlemsstaternes fremgangsmåde med hensyn til de med begrebet offentlig tjeneste forbundne forpligtelser inden for sektoren for transporter med jernbane, ad landevej samt ad sejlbare vandveje⁽¹⁾ er medlemsstaterne forpligtet til at underrette Kommissionen og hinanden indbyrdes, før de bringer grænseoverskridende serviceydelser, som er omfattet af forpligtelser med hensyn til offentlig tjeneste, til ophør.

Kommissionen har fremsat forslag til forordning om offentlige serviceydelser inden for den offentlige transport⁽²⁾, i henhold til hvilket de kompetente myndigheder vil være forpligtet til at tage hensyn til integreringen i forbindelse med planlægningsarbejdet. Det vil også blive krævet af myndighederne, at de tager stilling til forslag om integration tværs over de nationale landegrænser, før de afviser disse, og underretter Kommissionen herom, hvis det sker.

Det europæiske forskningsprojekt ved navn »Compass«, der samfinansieres af Kommissionen, er centreret omkring den grænseoverskridende lokale og regionale passagertransport i bymæssige områder. Særlig vægt er der her lagt på offentlige transportforbindelser.

Kommissionen iværksætter nu en undersøgelse vedrørende integrationen inden for den offentlige transportsektor og skal efter planerne forelægge rapporten herom før udgangen af 2003. Den skal omfatte den grænseoverskridende transport. Det undersøges heri, om der er behov for en yderligere aktion fra Fællesskabets side.

Kommissionen oplyste i sin meddelelse om den anden jernbanepakke ⁽³⁾, at den ville fremsætte forslag til forordning om jernbanepassagerers rettigheder. Den vil omfatte spørgsmålet om, hvordan de internationale passagerer opnår informationer og billetter.

Fællesskabsinitiativet ved navn »Interreg III« under strukturfondene, herunder især dets »strand A-programmes« om grænseoverskridende samarbejde, dækker udviklingen i de grænseoverskridende økonomiske og sociale centre ved hjælp af fælles strategier for bæredygtig egnsudvikling. Blandt de højest prioriterede emner kan herunder nævnes fremme af grænseoverskridende byudvikling og forbedring af transportsektoren gennem fjernelse af hindringer for den offentlige transport, især mellem byer, som ligger tæt op ad landegrænserne (punkt 6 i bilag II til »Interreg III«-retningslinjerne ⁽⁴⁾).

For så vidt angår strukturfondene, dækker Interreg III A-programmet med betegnelsen »Grensregio Vlaanderen-Nederland« til fordel for grænseoverskridende samarbejde mellem Flandern og Nederlandene en bestemt foranstaltning på området fysisk perspektivplanlægning og grænseoverskridende mobilitet (»ruimtelijke ordening en grensoverschrijdende mobiliteit«). En mulig aktion kan eventuelt sigte mod udvikling af et samlet logistisk koncept for den samlede »Grensregio Vlaanderen-Nederland«, mod fremme af en fælles grænseoverskridende transportforvaltning, samt virkeliggørelse af et bedre grænseoverskridende offentligt transportudbud (»verbeteren van het grensoverschrijdend aanbod van openbaar vervoer«), herunder bl.a. harmonisering af rejsehjemler og systemer til billetudstedelse (»afstemmen van openbaarvervoersbewijs / tickets«). I henhold til de generelle strukturfondsforvaltningsbestemmelser er det op til lokale og regionale partnere at udarbejde projektansøgninger, som siden vurderes af det fælles tekniske sekretariat (»Joint Technical Secretariat«) i Turnhout for så at godkendes af programmets styrelsesudvalg (Steering Committee).

⁽¹⁾ EFT L 156 af 28.6.1969.

⁽²⁾ EFT C 151 E af 25.6.2002.

⁽³⁾ KOM(2002) 18 endelig udg.

⁽⁴⁾ Meddelelse fra Kommissionen til medlemsstaterne af 28. april 2000 (EFT C 143 af 23.5.2000).

(2003/C 110 E/091)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2684/02

af Freddy Blak (GUE/NGL) til Kommissionen

(26. september 2002)

Om: Afgifter på de europæiske veje

Tyskland har for nylig truffet afgørelse om indførelse af en motorvejsskat pr. 31. juli 2003. Østrig har ligeledes besluttet at indføre en lignende afgift pr. 1. januar 2004. Samtidig planlægger flere EU-medlemsstater lignende tiltag.

På trods af de åbenlyse muligheder for på den vis at bidrage til et modalskift i bl.a. jernbanesektorens favør, vil ovennævnte beslutninger ramme visse medlemsstaters vognmænd hårdere end andre.

Kan Kommissionen derfor gøre rede for, hvordan disse ordninger er forenelige med reglerne for det indre marked, og hvordan de kan forsvares, hvis man tager deres konkurrenceforvridende karakter i betragtning?

Ydermere, hvilke tiltag påtænkes med henblik på indførelse af et ensartet europæisk system for vejafgifter, brændstofafgifter og økopoint?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(11. november 2002)

I medfør af direktiv 1999/62/EF ⁽¹⁾ kan medlemsstaterne på nuværende tidspunkt indføre eller bibeholde vejafgifter og/eller brugsafgifter på tunge godskøretøjer (over 12 tons) for benyttelse af visse infrastrukturer, forudsat at disse afgifter er i overensstemmelse med bestemmelserne i direktivet.

Som nævnt i hvidbogen om den europæiske transportpolitik ⁽²⁾, er transportsektoren hårdt beskattet, men beskatningen er frem for alt uhensigtsmæssig og ulige. Derfor fremhævede Kommissionen, at der er behov for at udforme en mere effektiv politik, så brugerne informeres bedre om de faktiske omkostninger, og for at skabe bedre balance mellem de forskellige transportformer.

For at nå dette mål agter Kommissionen at fremlægge en metodebeskrivelse om, hvilke principper og hvilken strukturering der skal anvendes på infrastrukturbenyttelsesafgifter inden for alle transportformer. På grundlag af dette dokument og de reaktioner, der fremkommer i høringsprocessen, kan der eventuelt fremsættes mere detaljerede regler.

Kommissionen har for nylig vedtaget et forslag⁽³⁾, som fastlægger kriterier for indførelse af en særskilt afgiftskategori for dieselolie, der anvendes erhvervsmæssigt (»dieselolie til erhvervsmæssig brug«). Hovedformålet er at skabe en opdeling af afgiftsordningerne i henholdsvis brændstoffer til erhvervsmæssig brug og brændstoffer til privat brug og senest i 2010 at opnå en indbyrdes tilnærmelse i opadgående retning af afgifterne på dieselolie til erhvervsmæssig brug, hvilket skulle begrænse konkurrenceforvridningen mellem markedets aktører.

Hvad angår økopoints, vedtog Kommissionen som følge af konklusionerne fra Det Europæiske Råds møde i Laeken den 20. december 2001 et forslag til forordning⁽⁴⁾, hvorefter økopointsystemet forlænges som en midlertidig løsning for 2004. Denne forlængelse indgår som led i beskyttelsen af miljøet i følsomme områder såsom Alpeområdet og er altså kun en overgangsforanstaltning, indtil de ovennævnte relevante foranstaltninger bliver vedtaget

Under alle omstændigheder vil Kommissionen påse, at friheden til at levere transporttjenesteydelser sikres inden for det indre marked, samtidig med at det undgås, at der opstår konkurrenceforvridninger som følge af ensidige beslutninger på området.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/62/EF af 17. juni 1999 om afgifter på tunge godskøretøjer for benyttelse af visse infrastrukturer, EFT L 87 af 20.7.1999.

(²) Hvidbogen: Den Europæiske transportpolitik frem til 2010 – De svære valg, KOM(2001) 370 endelig udg.

(³) Forslag til Rådets direktiv (KOM(2002) 410 endelig udg.), om ændring af direktiv 92/81/EØF og direktiv 92/82/EØF med henblik på indførelse af en særlig afgiftsordning for dieselolie, der anvendes som brændstof til erhvervsformål, og med henblik på tilnærmelse af punktafgifterne på benzin og dieselolie.

(⁴) Forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om indførelse af et økopointsystem, som finder anvendelse i 2004 på lastvogne, der kører gennem Østrig – EFT C 103 E af 30.4.2002.

(2003/C 110 E/092)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2688/02

af **Benedetto Della Vedova (NI)** til Kommissionen

(26. september 2002)

Om: Den Italienske Republiks krænkelse af Rådets direktiv af 2. april 1979 med regionen Lombardias lov nr. 18 af 7. august 2002

Med regionallov nr. 18 af 7. august 2002 har regionen Lombardia i jagtsæsonen 2002/2003 tilladt jagt på følgende vilde fuglearter beskyttet af direktiv 79/409/EØF⁽¹⁾:

- Passer italiae, passer montanus og sturnus vulgaris (italiensk spurv, skovspurv og stær) fra 1. september til 30. december, idet hver jæger har tilladelse til at nedlægge 20 stk. af hver art om dagen og op til 100 om året,
- fringilla coelebs og fringilla montifringilla (bogfinke og kvækerfinke) fra 15. september til 30. december, idet hver jæger har tilladelse til at nedlægge 5 stk. af hver art om dagen og op til 40 om året.

Ifølge Domstolen (dom af 17. maj 2001 i sag C-159/99) »kræver fugledirektivets artikel 9, stk. 2, at en administrativ myndighed afgør – i de tilfælde der falder inden for anvendelsesområdet for artikel 9, stk. 1 – om betingelserne i henhold til stk. 1 er opfyldt, samt på hvilke steder og hvilke fugle der undtagelsesvis kan jages. De ansvarlige myndigheder i henhold til fugledirektivets artikel 9, stk. 2, skal derudover undersøge, hvorvidt der findes en anden tilfredsstillende løsning, der gør det muligt at løse det konkrete problem, uden at det er nødvendigt at meddele en undtagelse.«

Den omtalte undtagelse er imidlertid indført – ikke af en på forhånd udpeget administrativ myndighed i henhold til en forskriftsmæssig administrativ procedure, men direkte med regionallov nr. 18/2002. Tilstedeværelsen af de i direktivet krævede betingelser er således blevet fastslået som en ubestridelig retslig sandhed. Undtagelsen med hensyn til jagt på arterne fringilla coelebs og fringilla montifringilla, der er i åbenlys strid med direktivets artikel, stk. 1, litra c, begrundes med de to arters gode helbredstilstand.

Gennem denne regionallov tilsidesætter Den Italienske Republik sine forpligtelser i henhold til de grundlæggende traktater for Fællesskabet, idet det er uforeneligt med Fællesskabets retsorden, at en medlemsstat eller en af dens regionalmyndigheder for at unddrage sig fællesskabsretten vedtager retsakter med kort gyldighed og med et grundlæggende administrativt indhold.

Agter Kommissionen at indlede en procedure til konstatering af traktatbrud imod Den Italienske Republik, jf. EF-traktatens artikel 226, for krænkelse af direktiv 79/409/EØF som følge af regionen Lombardias lov nr. 18 af 7. august 2002?

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(11. november 2002)

I henhold til artikel 9 i Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle kan medlemsstaterne af følgende grunde fravige bestemmelserne i artiklerne 5, 6, 7 og 8, såfremt der ikke findes nogen anden tilfredsstillende løsning:

- a) af hensyn til den offentlige sundhed og sikkerhed
  - af hensyn til sikkerheden for luftfarten
  - for at forhindre omfattende skader på afgrøder, besætninger, skove, fiskeri- og vandområder
  - for at beskytte flora og fauna
- b) i forsknings- og undervisningsøjemed, for at genoprette og forny bestanden, samt for at muliggøre opdræt i forbindelse med de her nævnte formål
- c) for på strengt kontrollerede betingelser at tillade selektiv indfangning, besiddelse eller enhver anden fornuftig anvendelse af bestemte fuglearter i mindre mængder.

I undtagelsesbestemmelserne skal anføres:

- de arter, der er omfattet af undtagelserne
- de tilladte fangst- eller drabsmidler, -indretninger eller metoder
- de risikovilkår samt de omstændigheder med hensyn til tid og sted, under hvilke sådanne undtagelsesbestemmelser kan meddeles
- den myndighed, som har bemyndigelse til at erklære, at de fastsatte betingelser er opfyldt, og til at træffe afgørelse om, hvilke midler, indretninger eller metoder der kan bringes i anvendelse inden for hvilke grænser, og af hvilke personer
- den kontrol, der skal føres.

Set i lyset af det ovenstående må det bemærkes, at det nævnte direktiv ikke forhindrer medlemsstaterne i at tillade undtagelser via tidsbegrænsede ad hoc-retsakter, under forudsætning af, at disse opfylder betingelserne i artikel 9, stk. 1 og 2. Navnlige bør undtagelserne baseres på en erklæring fra den pågældende myndighed om, at de fastsatte betingelser er opfyldt.

I det foreliggende tilfælde vil Kommissionen, da den ikke kender noget til den situation, det ærede medlem har beskrevet, tage skridt til at indhente detaljerede informationer og — inden for rammerne af de beføjelser, den har fået overdraget ved EF-traktaten — sikre, at fællesskabslovgivningen overholdes.

Skulle Kommissionen få underretning om, at fællesskabsretten tilsidesættes i det foreliggende tilfælde, vil den som EF-traktatens vogter ikke tøve med at træffe de nødvendige foranstaltninger, herunder indlede overtrædelsesprocedurer efter EF-traktatens artikel 226, med henblik på at sikre, at de relevante fællesskabsbestemmelser efterkommes.

(2003/C 110 E/093)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2702/02**af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen**

(26. september 2002)

Om: Forfalskning af fødevarer i Den Europæiske Union

Jeg har tidligere såvel i mine forespørgsler nr. E-1227/01 ⁽¹⁾, E-1248/01 ⁽²⁾, E-2106/01, E-2107/01 ⁽³⁾, E-0027/01 ⁽⁴⁾, E-1001/01 ⁽⁵⁾, E-1000/01 ⁽⁶⁾, E-0999/01 ⁽⁷⁾, E-0998/01 ⁽⁸⁾ og E-3286/01 ⁽⁹⁾ som i forbindelse med dechargeforhandlingerne vedrørende gennemførelsen af budgettet for år 2000 taget problemet med svindel og forfalskning af fødevarer op, og Kommissionens svar har som helhed givet mig det indtryk, at den ikke tillagde dette spørgsmål den betydning, det fortjener.

Imidlertid steg antallet af beslaglæggelser af forfalskede fødevarer hos medlemsstaternes toldmyndigheder, ifølge European Voice fra august 2002, fra 2340 i 2000 til 4106 i 2001, og administratorer i Kommissionen skal have udtalt, at den organiserede kriminalitet i dag beskæftiger sig mere med forfalskning af fødevarer og reservedele til automobiler end med luksusartikler.

Kan jeg udlede deraf, at Kommissionen har ændret holdning til dette spørgsmål, navnlig hvad angår dens svar på min forespørgsel nr. E-1227/01, hvor den anførte: »Den er derfor ikke enig med det ærede parlamentsmedlem i, at det haster med iværksættelse af yderligere foranstaltninger (...) for at forebygge svindel og vareforfalskning«?

⁽¹⁾ EFT C 40 E af 14.2.2002, s. 27.

⁽²⁾ EFT C 364 E af 20.12.2001, s. 67.

⁽³⁾ EFT C 40 E af 14.2.2002, s. 187.

⁽⁴⁾ EFT C 187 E af 3.7.2001, s. 162.

⁽⁵⁾ EFT C 350 E af 11.12.2001, s. 67.

⁽⁶⁾ EFT C 350 E af 11.12.2001, s. 66.

⁽⁷⁾ EFT C 40 E af 14.2.2002, s. 18.

⁽⁸⁾ EFT C 364 E af 20.12.2001, s. 30.

⁽⁹⁾ EFT C 147 E af 20.6.2002, s. 143.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(12. november 2002)

Kommissionen er klar over alvoren i de problemer, det ærede medlem peger på, men støtter sig på de nuværende beskyttelsesforanstaltninger, som har vist deres evne til at sikre effektiv kontrol i samarbejde med medlemsstaterne.

Ikke desto mindre vil Kommissionen, i overensstemmelse med sin forbrugerbeskyttelsespolitik og sin bekæmpelse af svig, fortsat udbygge ordningen og tilpasse den til de skiftende forhold.

I denne sammenhæng vil Kommissionen gerne understrege følgende:

- Dens strategi for sikring af lovgivningen mod svig (aktion 94 i hvidbogen om reformen) vil føre til en almindelig forbedring af beskyttelsen af Fællesskabets finansielle interesser, ikke mindst i højrisikosektorer.
- Med hensyn til forfalskning af landbrugsprodukter har Kommissionen for nylig indført en række foranstaltninger: Kommissionen har gennem længere tid været i gang med en opfølgning af problemerne med svig i olivenoliesektoren, både når det gælder retten til at opnå støtte og kvaliteten af de produkter, der sendes på markedet. Hvad det sidste angår, har den vedtaget forordning (EØF) nr. 2568/91 af 11. juli 1991, som opstiller de forskellige olivenolietypers karakteristika for bl.a. at undgå forfalskede blandinger og i enkeltheder angiver de analysemetoder, der skal benyttes ⁽¹⁾. På det seneste har Kommissionen i forbindelse med sin strategi for olivenoliens kvalitet, som er en af sektorens prioriteter, vedtaget forordning (EF) nr. 1019/2002 af 13. juni 2002, som indfører øgede regler for kontrol med markedsførte olivenolieprodukter ⁽²⁾.

- Hvad angår kontrol med sammensætningen, er Fællesskabets bestemmelser for officielle analysemetoder til påvisning af fremmede fedtstoffer i mælkefedt fastsat i bilaget til Kommissionens forordning (EF) nr. 454/95⁽¹⁾ og er siden blevet indsat i bilag XXV til Kommissionens forordning (EF) nr. 213/2001 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EF) nr. 1255/1999 for så vidt angår metoder til analyse og vurdering af mælks og mejeriprodukters kvalitet⁽⁴⁾.
- Det nye retsgrundlag i fødevarelovgivningen, som blev vedtaget den 21. januar 2002, giver Kommissionen øget mulighed for at gribe ind over for mikrobiologisk og kemisk forurening af fødevarer af enhver oprindelse. Efter disse bestemmelser kan Kommissionen træffe kriseforanstaltninger for hele fødevarekæden »hvis det er åbenbart, at fødevarer eller foder med oprindelse i Fællesskabet eller importeret fra et tredjeland må formodes at udgøre en alvorlig risiko for menneskers sundhed, dyresundheden eller miljøet, og at denne risiko ikke kan styres på tilfredsstillende vis ved hjælp af de foranstaltninger, der træffes af den eller de berørte medlemsstater« (artikel 53 i Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 om generelle principper og krav i fødevarelovgivningen, om oprettelse af den europæiske fødevarer sikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarer sikkerhed⁽²⁾). Desuden kræver denne lovgivning, at fødevarer skal være sporbare, så det pågældende led i fødevarekæden kan findes.

(1) EFT L 248 af 5.9.1991.

(2) EFT L 155 af 14.6.2002.

(3) Kommissionens forordning (EF) nr. 454/95 af 28. februar 1995 om gennemførelsesbestemmelser for intervention på markedet for smør og fløde, EFT L 46 af 1.3.1995.

(4) EFT L 37 af 7.2.2001.

(5) EFT L 31 af 1.2.2002.

(2003/C 110 E/094)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2709/02

af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(26. september 2002)

Om: Fiskeriforskning i det sjette rammeprogram for forskning

Det virker overraskende, at Kommissionen i sin meddelelse om reformen af den fælles fiskeripolitik (»Vejviser«) og i det sjette rammeprogram taler om »fortsat støtte til fiskeriforskningen«.

Er der en særlig overskrift eller et særligt kapitel, som vedrører fiskeri- eller havforskning? Optræder denne blandt de syv prioriteter i rammeprogrammet?

Hvordan vurderer Kommissionen den kraftige nedskæring i budgettet (med to tredjedele) af forskningen til støtte for den fælles fiskeripolitik? Hvordan begrundes nedskæringen? Er den ikke i strid med den »fortsatte støtte til fiskeriforskningen«, som Kommissionen taler om?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(25. oktober 2002)

I det sjette rammeprogram (RP) indgår fiskeriforskning og akvakultur i temaprioritet 5 »Fødevarer sikkerhed og sundhedsrisici«, prioritet 6 »Globale miljø- og klimaændringer og økosystemer« og navnlig i prioritet 8 »Politikorienteret forskning«, hvortil der er blevet afsat et øremærket budget. Under prioritet 5 og 6 kan problemer som overfiskning og overudnyttelse af havets ressourcer behandles i forbindelse med økosystemer, og det samme gælder fiskerivarers kvalitet og sikkerhed, uanset om de stammer fra fangst eller opdræt. Desuden skal de enkelte målsætninger for den politikorienterede forskning i prioritet 8 være stærkt specialiserede, så støtten til Fællesskabets rammeprogram (FRP) kommer til at omfatte et bredt udsnit af emner på en lige så effektiv måde som i RP 5. Det skal dog i denne sammenhæng bemærkes, at budgettet til prioritet 8 blev skåret betydelig ned i forhold til Kommissionens oprindelige forslag.

Grunden til, at det samlede budget til fiskeriforskning er blevet beskåret, er behovet for at samle Fællesskabets ressourcer om syv nøgleprioriteter, et behov, som erkendes af alle Fællesskabets institutioner. Det betyder nødvendigvis færre midler til andre områder. Men selv om budgettet til fiskeriforskning sammenlagt er blevet formindsket i forhold til budgettet i det femte rammeprogram, mener Kommissionen, at de tre her nævnte områder giver mulighed for en fyldestgørende og velfbalanceret række aktiviteter for fiskeriforskning i RP 6.

(2003/C 110 E/095)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2719/02

af Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf (Verts/ALE) til Kommissionen

(20. september 2002)

Om: Forsinkelse i oprettelsen af det europæiske observatorium Leader+

Ifølge Kommissionens meddelelse af 14. april 2000 om retningslinjer for EU-initiativet vedrørende udvikling af landdistrikterne – (Leader+)⁽¹⁾, punkt 3, afsnit 23 og afsnit 40, skal der af Kommissionen oprettes et europæisk observatorium. Der er allerede etableret Leader+-projekter i de fleste af medlemsstaterne.

Hvad er grundene til, at der ni måneder efter udløbet af ansøgningsfristen for ansættelse af personale til det europæiske observatorium Leader+ og således to et halvt år efter programmets begyndelse stadig ikke foreligger nogen officiel afgørelse, og således heller ikke er tale om tilslutning til et net på europæisk plan?

Kommissionen bedes oplyse, hvor langt man er nået i proceduren, og meddele resultaterne af de etaper i proceduren, der hidtil er blevet gennemført.

Hvad agter Kommissionen at gøre for at sikre, at observatoriet etableres hurtigst muligt?

⁽¹⁾ EFT C 139 af 18.5.2000, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(23. oktober 2002)

Kommissionen offentliggjorde den 23. november 2001⁽¹⁾ en udbudsbekendtgørelse (2001/S 226-155371) med henblik på at følge op på sin meddelelse til medlemsstaterne af 14. april 2000, hvori den bebudede, at et »observatorium for udvikling af landdistrikterne« på fællesskabsplan under Kommissionens ledelse skal varetage opretholdelsen og driften af et fællesskabsnet. Bekendtgørelsen opdeler udbuddet i fire partier og angiver det maksimale budget for hvert af disse.

Kommissionen modtog fire bud, hvoraf nogle vedrørte flere partier.

Det bedømmelsesudvalg, der blev nedsat med henblik på at undersøge disse bud, har anvendt henholdsvis udelukkelses- og tildelingskriterierne. Kommissionen er ved afslutningen af dette arbejde af den opfattelse, at prospekteringen af markedet med et åbent udbud mod forventning ikke har medført tilstrækkelig konkurrence, som gør det muligt at tildele denne kontrakt på vilkår, der er i fuld overensstemmelse med principperne om sund finansiel forvaltning, og har derfor besluttet ikke at indgå nogen kontrakt for disse fire partier. Kommissionen er på trods af dette forhold opmærksom på behovet for et europæisk observatorium for landdistrikterne under hele perioden med Leader+, hvorfor den på nuværende tidspunkt er i gang med at undersøge alternativerne til en etablering af et sådant observatorium.

⁽¹⁾ EFT S 226 af 23.11.2001.

(2003/C 110 E/096)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2726/02
af Albert Maat (PPE-DE) til Kommissionen**

(23. september 2002)

Om: Eksportrestitutioner ved udførsel af avlsvæg til Marokko

Har Kommissionen kendskab til de ofte meget forskelligartede administrative og veterinære procedurer, der gælder for eksportører af avlsvæg, når dyrene kommer frem til bestemmelseslandet? Eksportøren har ikke nogen indflydelse herpå, men procedurerne kan medføre, at restitutionen ikke kan udbetales, f.eks. hvis et dyr i løbet af karantæneperioden dør eller slås ned (uden at eksportøren har noget ansvar herfor).

Hvilke foranstaltninger påtænker Kommissionen at gennemføre for at hindre uberettiget tilbageholdelse af eksportrestitutioner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(24. oktober 2002)

Når det gælder retten til eksportrestitution for racerene avlsdyr, foretages der en bedømmelse på baggrund af flere særlige bestemmelser.

I henhold til artikel 5, stk. 2, i Kommissionens forordning (EF) nr. 615/98 af 18. marts 1998 om særlige gennemførelsesbestemmelser for ordningen med eksportrestitutioner for så vidt angår kvægs velfærd under transport⁽¹⁾ skal eksportøren oplyse antallet af levende dyr, der er overgået til fri omsætning i tredjelændene. Ifølge stk. 3 i samme artikel udbetales der ikke eksportrestitution for dyr, der er døde under transport, eller for dyr, for hvis vedkommende myndighederne på grundlag af dokumenterne efter stk. 2 i samme artikel, rapporterne om kontrollen efter artikel 4 og/eller andre foreliggende oplysninger om overholdelsen af bestemmelserne i artikel 1 skønner, at direktivet om beskyttelse af dyr under transport ikke er blevet overholdt.

Det fremgår heraf, at hvis dyr i løbet af karantæneperioden dør eller slås ned, uden at eksportøren har noget ansvar herfor, og uden at der er sket nogen afvigelse fra kravene i Rådets direktiv 91/628/EØF af 19. november 1991 om beskyttelse af dyr under transport og om ændring af direktiv 90/425/EØF og 91/496/EØF⁽²⁾, vil dette ikke få nogen følger for udbetalingen af restitutionen.

Uanset ovennævnte skal det i øvrigt understreges, at der i dette tilfælde er tale om eksport, hvortil restitutionen ikke er differentieret. I henhold til artikel 3 i Kommissionens forordning (EF) nr. 800/1999 af 15. april 1999 om fælles gennemførelsesbestemmelser for eksportrestitutioner for landbrugsprodukter⁽³⁾ opstår retten til denne restitution i almindelighed, når Fællesskabets toldområde forlades, og forudsat at de i denne artikel anførte krav opfyldes.

⁽¹⁾ EFT L 82 af 19.3.1998.

⁽²⁾ EFT L 340 af 11.12.1991.

⁽³⁾ EFT L 102 af 17.4.1999.

(2003/C 110 E/097)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2730/02
af Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(30. september 2002)

Om: Marína II og Sydeuropa

Marína II-programmet har til formål at undersøge radioaktiviteten i farvande omkring Nordeuropa indtil midten af 1980'erne.

Har Kommissionen et tilsvarende program for farvandede omkring Sydeuropa — herunder navnlig Middelhavet — og hvis ikke, har den til hensigt at indlede et sådant projekt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(25. oktober 2002)

Indtil nu er der på Kommissionens vegne gennemført flere undersøgelser vedrørende radioaktivitet i havmiljøet.

»Marína-Med«-projektet vedrørende Middelhavet blev påbegyndt i 1992 og afsluttet i 1994.

Generaldirektoratet for Miljø har offentliggjort følgende rapporter:

- The radiological exposure of the population of the European Community from radioactivity in the Mediterranean Sea (Det Europæiske Fællesskabs befolknings udsættelse for radioaktiv bestråling i Middelhavsområdet) — Marína-Med-projekt

Rapport udarbejdet af en ekspertgruppe, indkaldt af Europa-Kommissionen

Luxembourg, 1994. (Dok. XI-094/93).

- The radiological exposure of the population of the European Community from radioactivity in the Mediterranean Sea (Det Europæiske Fællesskabs befolknings udsættelse for radioaktiv bestråling i Middelhavsområdet) — Marína-Med-projekt.

Dokumenter fra et seminar afholdt i Rom den 17.-19. maj 1993.

Luxembourg 1994 (EUR15564EN).

Andre projekter har behandlet de nordeuropæiske havområder (Marína, Rapport EUR12483EN, 1990; Marína II, udkast til rapport på følgende netsted: <http://europa.eu.int/comm/environment/radprot>, 2002) og Østersøen (Marína-Balt, Rapport EUR12483EN, 2000).

(2003/C 110 E/098)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2734/02

af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(30. september 2002)

Om: Installering af en radar på Madeira

Nogle miljøforkæmpere på Madeira har gjort Kommissionen opmærksom på de problemer, som installeringen af en stor radar på Pico do Areeiro, Madeira, vil afstedkomme.

Forholdet er det, at en af de mest sjældne fugle i verden, »Freira da Madeira« (Pterodroma Madeira), hvoraf der kun er registreret 30 par, bygger rede dér og kun dér. Denne fugl er beskyttet ved EU's fugledirektiv og Bern-konventionen samt ved LIFE-projektet, der går ud på genoprettelse af dens naturlige levested.

Pico do Areeiro ligger i et område, der indgår i Madeiras naturpark, og er klassificeret som beskyttet område under Natura 2000. I en VVM-undersøgelse, som et hold af eksperter fra universitetet i Aveiro har foretaget, bekræftes forskellige negative virkninger, som en eventuel installering af en radar på Pico do Areeiro, vil få for navnlig den udryddelsestruede fugl »Freira da Madeira«.

Hvordan har Kommissionen reageret på henvendelsen fra miljøforkæmperne på Madeira?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(4. november 2002)

Det ærede medlem henviser til korrespondancen fra en borgergruppe, som henleder Kommissionens opmærksomhed på installationen af et radaranlæg af store dimensioner på lokaliteten Pico do Areeiro på Madeira i området »Maciço Montanhoso Oriental da Ilha da Madeira«, et særligt beskyttet område, som er udpeget af Portugal i medfør af artikel 4 i Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle⁽¹⁾.

I den forbindelse kan Kommissionen oplyse, at det efter en analyse af situationen er blevet anset for nødvendigt, at Kommissionens Generalsekretariat registrerer denne korrespondance som en klage, samt at de portugisiske myndigheders opmærksomhed henledes på de forpligtelser, der følger af det nævnte rådsdirektiv.

Kommissionen skal ikke undlade at holde klagerne underrettet om udviklingen i behandlingen af denne sag.

⁽¹⁾ EFT L 103 af 24.4.1979.

(2003/C 110 E/099)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2735/02
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen**

(30. september 2002)

Om: EU-udvidelsens sociale og økonomiske konsekvenser

Den næste EU-udvidelse med central- og østeuropæiske lande vil få betydelige økonomiske og sociale konsekvenser, navnlig for regioner og medlemsstater med en økonomisk struktur på linje med ansøgerlandenes struktur som f.eks. Portugal, hvilket er blevet understreget i forskellige undersøgelser⁽¹⁾.

En af konsekvenserne vil med al sandsynlighed være flytning af virksomheder til de nye medlemslande — hvilket allerede sker nu — som vil øge de allerede eksisterende sociale og økonomiske vanskeligheder i mål 1-regioner.

1. Hvilke data råder Kommissionen over vedrørende de økonomiske og sociale følger, som EU-udvidelsen med central- og østeuropæiske lande vil få for Portugal (pr. produktionssektor, beskæftigelse osv.)?
2. Har Kommissionen planer om at tilvejebringe mekanismer (f.eks. særlige programmer til støtte for den økonomiske udvikling i lighed med dem, der indførtes i forbindelse med tidligere udvidelser), der kan bidrage til at opveje udvidelsens negative økonomiske og sociale følger, navnlig for Portugal, og sikre en effektiv videreførelse af princippet om økonomisk og social samhørighed med henblik på en øget social og økonomisk udvikling?

⁽¹⁾ Se f.eks. udtalelse af 20.6.2000 fra Europa-Parlamentets Budgetudvalg om de budgetmæssige aspekter for udvidelsen af Den Europæiske Union — PE 289.570.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(5. november 2002)

Kommissionen har bestilt en række undersøgelser af EU-udvidelsens virkninger i såvel de nuværende som de fremtidige medlemsstater. Disse undersøgelser skal også afdække, hvordan udvidelsen påvirker beskæftigelsen og arbejdsmarkedet, økonomien i almindelighed samt de små og mellemstore virksomheder. Flere af disse undersøgelser er tilgængelige på Kommissionens netsted (<http://europa.eu.int>).

Generelt viser de fleste af undersøgelserne af de økonomiske følger af udvidelsen, at de positive virkninger er større end de problemer, der vil kunne opstå i enkelte sektorer eller regioner.

Kommissionen har ikke bestilt nogen undersøgelse vedrørende de enkelte medlemsstater. Den har dog kendskab til, at den portugisiske regering inden for rammerne af Agenda 2000 har bestilt flere undersøgelser af udvidelsens virkninger i Portugal. Den kan desuden nævne undersøgelsen »Productivity, Employment and Structural Funds« fra oktober 1998 og »EU Cohesion Policy – Eligibility and Allocation Criteria« fra november 1997, som blev gennemført af Deutsches Institut für Wirtschaftsforschung (DIW). I den senere tid har de portugisiske myndigheder også taget initiativ til andre undersøgelser, som udføres af bl. a. Região Autónoma da Madeira og observatoriet for EF-støtterammen.

I øvrigt indeholder Kommissionens anden rapport om den økonomiske og sociale samhørighed⁽¹⁾ en detaljeret analyse af de udfordringer, som udvidelsen frembyder for samhørighedspolitikken. Kommissionen har indledt en omfattende debat om den fremtidige samhørighedspolitik efter 2006. Denne debat skulle føre til vedtagelse i slutningen af 2003 af den »tredje rapport om samhørigheden«, som skal indeholde konkrete forslag til denne politik. Kommissionen vil i denne forbindelse fremsætte en række forslag for at sikre, at den fremtidige samhørighedspolitik fortsat støtter de regioner i de nuværende og i de fremtidige medlemsstater, som objektivt set stadig har et udviklingsefterslæb.

⁽¹⁾ KOM(2001) 24 endelig udg.

(2003/C 110 E/100)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2738/02

**af Charles Tannock (PPE-DE)
og Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen**

(30. september 2002)

Om: Status over ordningen for færdselstæthed i London

Borgmesteren i London, Kenneth Livingstone, vil i februar 2003 introducere en kontroversiel pionerordning med kørselsafgift, også kendt under navnet færdselstæthedsafgiften, i henhold til hvilken der vil blive pålagt et fast dagligt beløb på 5 £ pr. motorkøretøj, der kører ind i et særligt område i det centrale London. En af de forudsete negative virkninger vil være, at den trafik, der i øjeblikket kører igennem det centrale London, vil blive omledt omkring periferien og skabe ydre lokal forurening i Londons forstæder, både hvad angår støj og udstødningsgasser, hvilket kan påføre de lokale beboere skadelige indvirkninger. En række andre storbyer i Det Forenede Kongerige overvejer at indføre lignende ordninger.

Kan Kommissionen oplyse, om den mener, at færdselstæthedsafgiften i London kan betegnes som et projekt til udvikling af byområder, jf. direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾ (ændret med direktiv 97/11/EF⁽²⁾), der er blevet indarbejdet i den britiske nationale planlægningslovgivning, og om det i givet fald – for at forhindre, at Det Forenede Kongerige overtræder sine retlige forpligtelser på dette område – ikke kræver en vurdering af indvirkningerne på miljøet?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(4. november 2002)

Den foreslåede færdselstæthedsafgift for London falder ikke ind under anvendelsesområdet for VVM-direktivet (Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og projekters indvirkning på miljøet, som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997, bilag II, punkt 10 b), som et »anlægsarbejde i byzone, herunder opførelse af butikcentre og parkeringspladser«. Ved projekter i direktivets betydning forstås »gennemførelse af anlægsarbejder eller andre installationer eller arbejder« (artikel 1, stk. 2). De nationale retningslinjer⁽¹⁾ fra november 2000 (for England og Wales) for VVM-procedurer har omsat bilag II, punkt 10 b), på grundlag af denne definition. Færdselstæthedsafgiften er et nationalt anliggende, som må drøftes med de lokale planlægningsmyndigheder.

⁽¹⁾ Environmental Impact Assessment a guide to procedures, DETR/National Assembly for Wales, November 2000.

(2003/C 110E/101)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2742/02**af Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(30. september 2002)

Om: Manglende græsk på Inforegio-netstedet

Inforegio-netstedet tilbyder besøgende en meget interessant mulighed for hente oplysninger om regionalpolitikens resultater i de enkelte medlemslande. På den side, der omhandler Grækenland (http://www.europa.eu.int/comm/regional_policy/projects/stories/search/cfm) er der ikke mulighed for at få græsk tekst, hvilket betyder, at de græske læsere må ty til et andet sprog for at søge oplysninger om deres eget land.

Kan Kommissionen oplyse årsagerne til denne alvorlige mangel? Agter Kommissionen i fremtiden også at stille sådanne oplysninger til rådighed på græsk?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(4. november 2002)

Indtil februar 2002 blev Inforegio-netstedet, som vedrører Unionens regionalpolitik, forvaltet af et privat firma. Siden er det blevet overført til Kommissionens Europa-server. Kommissionen bestræber sig på — under hensyntagen til de disponible budgetmidler og de tekniske aspekter — at øge antallet af dokumenter, der lægges på serveren på samtlige EU-sprog. De eksempler på god praksis, som ligger på Inforegio-netstedet, og som det ærede medlem henviser til, vil således blive offentliggjort på græsk i løbet af de kommende måneder. En ny serie eksempler vil direkte blive offentliggjort på græsk på Inforegio-netstedet i løbet af foråret 2003. Disse eksempler kommer ligeledes til at figurere i en brochure, som vedrører strukturfondenes interventioner i Grækenland, og som udgives af Kommissionen i forbindelse med, at Grækenland overtager formandskabet i Rådet.

(2003/C 110E/102)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2743/02**af Ian Hudghton (Verts/ALE) til Kommissionen**

(30. september 2002)

Om: Fiskeriindtægter

Kan Kommissionen give sikkerhed for, at den har foretaget en fuldstændig vurdering af de socio-økonomiske virkninger af dens foreslåede reform den fælles fiskeripolitik og dens forslag om regulering af dybthavsfiskeri? Er Kommissionen fuldstændig klar over de økonomiske vanskeligheder, fiskerne og fiskeriet i al almindelighed står overfor, og at Kommissionens introduktion af foranstaltninger, der ikke er baseret på beviselige tidssvarende videnskabelige oplysninger, hvilket senest er blevet bevidnet af reguleringen af dybthavsfiskeriet og forslagene om åben adgang til Nordsøen, kun vil føre til, at de personer, der er ansvarlige for dens implementering, fuldstændig vil miste tilliden til EU's ordning for forvaltning af fiskeriet?

Er Kommissionen klar over, at de skotske fiskeres indtægter i løbet af tre år er faldet til under 1/3 af 1998-overslaget for den værst ramte industrisektor? I den periode faldt fiskerfartøjernes indtægter med 25 %, idet en mindre prisstigning blev overskygget af en alvorlig nedgang i fiskeriudbyttet. Gennemsnitsnedgangen i nettofortjenesten blev vurderet til 75 %, idet nettofortjenesten faldt som procentdel af indtægten fra 18 % til 10 %.

Indtægtstab har ført til bemandingsproblemer for 2/3 af fiskerfartøjerne, som havde vanskeligt ved at rekruttere erfarne medhjælpere. Manglende tiltro til fiskeriets fremtid har også ført til en aldrende arbejdsstyrke, hvor kun 37 % af fiskerne er under 30 år, hvilket igen har indflydelse på sikkerheden og truer de fiskeriafhængige samfunds fremtid.

Vil Kommissionen sikre, at de socioøkonomiske konsekvenser af dens politikker bliver underkastet en dybtgående vurdering, inden disse bliver gennemført?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(24. oktober 2002)

Som svar på det ærede medlems spørgsmål om de socioøkonomiske aspekter af reformen af den fælles fiskeripolitik bør det fremhæves, at nedgangen i fiskernes indtægter og problemerne med at rekruttere mandskab er en følge og et resultat af overfiskning og tilbagegang i fiskebestandene. Et voksende antal fiskebestande er ved at bryde sammen, fordi en flåde, der er alt for stor til de disponible fisk, fisker for meget. Den foreslåede reform af den fælles fiskeripolitik tager sigte på at løse disse problemer. Den skulle føre til biologisk, økonomisk og social bæredygtighed.

Kommissionen er udmærket klar over, at en omstrukturering af sektoren kan medføre tab af arbejdspladser. I Det Finansielle Instrument til Udvikling af Fiskeriet er der allerede ressourcer, så fiskerne kan få tilskud til at gå på førtidspension eller til omskoling, så de kan få arbejde uden for fiskerierhvervet.

Som led i »vejviseren« til en reform af den fælles fiskeripolitik har Kommissionen forpligtet sig til inden udgangen af 2002 at offentliggøre en handlingsplan for imødegåelse af de sociale, økonomiske og regionale følger af omstruktureringen af EF-fiskerflåden. Den har anført, at denne plan vil blive baseret på bilaterale drøftelser med medlemsstaterne for at vurdere de sandsynlige socioøkonomiske virkninger af ordninger for begrænsning af fiskeriindsatsen.

En runde bilaterale møder har allerede fundet sted, og handlingsplanen vil sandsynligvis blive forelagt for Rådet og Parlamentet omkring udgangen af oktober 2002.

Hvad angår forslaget til forordning om dybhavsfiskeri⁽¹⁾, som det ærede medlem henviser til, har Kommissionen taget hensyn til de historiske data inden udarbejdelsen, og der er således også taget hensyn til fiskernes tidligere indtægter.

⁽¹⁾ EFT C 151 E af 25.6.2002.

(2003/C 110 E/103)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2765/02
af Kathleen Van Brempt (PSE) til Kommissionen**

(1. oktober 2002)

Om: Forslag til direktiv om miljøansvar — skriftlig forespørgsel P-2156/02 — utilstrækkeligt svar — overtrædelse af artikel 197 i EF-traktaten

1. Kommissionen blev i skriftlig forespørgsel P-2156/02⁽¹⁾ anmodet om at forelægge en fuldstændig og konkret liste over tilfælde, hvor der i henhold til forslaget til direktiv om miljøansvar skal anvendes et system med objektivt ansvar. Det blev korrekt slået fast, at dette er strengt nødvendigt for at gøre det muligt at fastlægge omfanget af anvendelsesområdet for systemet med objektivt ansvar. Kommissionens svar indeholder imidlertid kun generelle udsagn, som ikke er tilstrækkelige til at fastlægge omfanget af anvendelsesområdet, og derfor er det hverken i overensstemmelse med artikel 197 i EF-traktaten og heller ikke med princippet om den nødvendige gennemsækelighed og offentlighedens adgang til de europæiske institutioners arbejde. Som følge heraf anmodes Kommissionen på ny om at forelægge en fuldstændig liste over de konkrete tilfælde, hvor systemet med objektivt ansvar anvendes i overensstemmelse med forslaget, og at udtale sig om følgende påstand: forslaget til direktiv giver indtryk af, at der skal indføres et system med overvejende objektivt ansvar, medens en tilbundsående undersøgelse afslører, at anvendelsen af dette system ikke er reglen, men undtagelsen.

2. Kommissionen bedes anføre grundene til, at den har vedtaget at medtage den i artikel 9, stk. 1, litra c), nævnte grund til undtagelse, selv om denne grund til undtagelse for det første blev forkastet i dens hvidbog, og for det andet fordi de andre internationale systemer med miljøansvar, herunder Europarådets Lugano-konvention af 1993, ikke indeholder denne grund til fritagelse.

⁽¹⁾ EFT C 301 E af 5.12.2002, s. 262.

(2003/C 110E/104)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2766/02
af Kathleen Van Brempt (PSE) til Kommissionen

(1. oktober 2002)

Om: Forslag til direktiv om miljøansvar — skriftlig forespørgsel P-2156/02 — utilstrækkeligt svar — overtrædelse af artikel 197 i EF-traktaten

Kommissionen bedes især give et udtømmende svar på følgende punkter:

1. I Kommissionens svar hedder det, at ikke alle aktiviteter under de i bilag I nævnte aktiviteter er underkastet en fællesskabsordning om godkendelse eller tilladelse (afsnit 4), og at forslaget til direktiv ikke skelner mellem eller pålægger en begrænsning, hvad angår den fællesskabsmæssige eller nationale karakter af de bestemmelser, der henvises til i artikel 9, stk. 1, litra c) (afsnit 4 og 11). I afsnit 11 i Kommissionens svar understreges det, at det imidlertid ikke er sådan, at det er påkrævet med en national tilladelse eller godkendelse for alle farlige stoffer og præparater.

Dette giver anledning til følgende spørgsmål:

- I hvilke (eventuelle) konkrete situationer i medlemsstaterne er en farlig eller eventuel farlig aktivitet, som er nævnt i bilag I og ikke er underkastet en fællesskabsordning om godkendelse eller tilladelse, heller ikke underkastet en national ordning om tilladelse eller godkendelse?
  - Hvorledes retfærdiggør Kommissionen den omstændighed, at nationale ordninger om godkendelse og tilladelse kan accepteres som grund til undtagelse fra systemet med objektivt miljøansvar, idet der tages hensyn til nødvendigheden af at undgå forstyrrelser på det interne marked (fænomenet »environmental shopping«)?
2. Kommissionen siger i sit svar, at artikel 9, stk. 1, litra c), ikke finder anvendelse på de skader, som forårsages af emissioner, som der ikke er opnået tilladelse til, eller som overskrider de fastlagte grænseværdier (afsnit 5). Har Kommissionen kendskab til, at emissioner uden tilladelse af visse stoffer er operatørens fejl, og at dette forholdsvis let kan påvises, og at systemet med objektivt ansvar som følge heraf tilsyneladende først og fremmest finder anvendelse i netop de situationer, hvor det er mindre nyttigt? Hvad angår anvendelsen af det objektive ansvar i tilfælde af overskridelse af de fastsatte grænseværdier, gør Kommissionens forslag det på ingen måde tydeligere, hvilket system der finder anvendelse i forbindelse med bevisbyrden. Kommissionen anmodes om at klarlægge dette punkt yderligere.
  3. I Kommissionens svar hedder det, at der i artikel 9, stk. 1, litra c), ikke henvises til aktiviteten som sådan men til en emission eller hændelse, og at artiklen som følge heraf ikke finder anvendelse på ulykker (afsnit 6). Har Kommissionen kendskab til, om en ulykke enten er en følge af force majeure (en anden grund til undtagelse i henhold til artikel 9, stk. 1, der ligeledes finder anvendelse), eller er operatørens skyld. Kan Kommissionen skabe større klarhed med hensyn til den omstændighed, at det igen her er relativt lettere at påvise operatørens skyld end i andre tilfælde, hvor netop systemet med objektivt ansvar ikke finder anvendelse som følge af ovennævnte artikel?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström
på skriftlige forespørgsler E-2765/02 og E-2766/02

(18. november 2002)

Som det fremgår af Kommissionens svar på det ærede medlems spørgsmål P-2156/02 indeholder dens forslag om miljøansvar en række undtagelser i artikel 9, stk. 1, litra c). Undtagelserne omfatter ikke tilfælde, hvor skaden skyldes en ulykke eller fejl ved den pågældende aktivitet, eller hvor driftsbetingelser eller grænseværdier i forbindelse med udførelsen af den pågældende aktivitet ikke er blevet overholdt. Det er ikke muligt at gå i nærmere enkeltheder, da ulykker, fejlfunktioner eller manglende overholdelse af gældende regler ikke kan foregribes.

Forslaget søger at opstille et grundlag for afværgelse og afhjælpning af miljøskader. Til dette formål angiver forslaget de omstændigheder, hvorunder de virksomhedsdrivende kan holdes ansvarlige, enten ud fra et bestemt grundlag eller på grund af deres fejl eller forsømmelighed, med forbehold af undtagelserne i bl.a. artikel 9, stk. 1, litra c). Der er derfor ikke nogen ubetinget regel for direkte ansvar.

Selv om hvidbogen om miljøansvar⁽¹⁾ ikke forudsatte undtagelsen i artikel 9, stk. 1, litra c), og selv om Lugano-konventionen⁽²⁾ ikke indeholder en tilsvarende undtagelse, har Kommissionens forslag taget hensyn til indlæg, der blev fremsat i samrådsperioden, ikke mindst det synspunkt, at hvis der ikke forelå en sådan undtagelse, ville forsikringsbranchens evne til at yde tilstrækkelig forsikring mod miljøskader bliver stærkt begrænset.

Hvad angår de tilfælde, hvor farlige stoffer og præparater ikke kræver tilladelse fra Fællesskabet eller de nationale myndigheder, er Kommissionen ikke i besiddelse af nogen udtømmende liste for samtlige medlemsstaternes vedkommende. F.eks. har Belgien ifølge Kommissionens oplysninger ikke nogen generel godkendelsesordning for alle farlige stoffer og præparater⁽³⁾ selv om en sådan ordning for forudgående godkendelse findes for bestemte produktkategorier, som er fremstillet af eller indeholder farlige stoffer eller præparater (f.eks. biocider eller pesticider). Der findes også regler, hvorefter de kompetente myndigheder i bestemte tilfælde kan forbyde markedsføring af et produkt eller forlange det trukket tilbage fra markedet, men sådanne indgreb indføres på ad hoc-basis og er ikke knyttet til noget godkendelsessystem.

At der i artikel 9, stk. 1, litra c) tages hensyn til de nationale godkendelsesordninger kan ikke i sig selv volde forstyrrelser på et indre marked, der endnu ikke eksisterer — idet Fællesskabet på nuværende tidspunkt ikke har harmoniseret godkendelsen af farlige stoffer og præparater fuldt ud⁽⁴⁾. Under alle omstændigheder skulle der ikke være nogen smuthuller, da en virksomhed enten må opfylde en gældende national godkendelsesordnings krav og betingelser eller, hvis en sådan ikke findes, undvære muligheden for at kunne påberåbe sig artikel 9, stk. 1, litra c).

Med hensyn til det direkte ansvar for overskridelse af emissionsgrænseværdien i godkendelsen er det korrekt, at et lovbrud ofte giver anledning til den formodning, at der foreligger en fejl. Kommissionen mener imidlertid, at direktivforslaget stadig giver den eksisterende nationale lovgivning øget værdi, da denne ikke i tilstrækkelig grad sikrer, at miljøskader, ikke mindst skader på biodiversiteten, bliver afhjulpet, heller ikke selv om det sker på grundlag af en fejlbaseret ansvarsordning.

Hvad bevisbyrden angår, giver forslaget medlemsstaterne et vist spillerum, da det ikke kræver nogen bestemt fordeling af bevisbyrden. Det bør imidlertid huskes, at den part, der hævder at være fritaget for en ansvarsforpligtelse, skal godtgøre de omstændigheder, der betinger fritagelsen. I praksis skal den kompetente myndighed påvise ansvarets tre grundbestanddele i tilfælde af miljøskader, som skyldes en af aktiviteterne i bilag I, nemlig skadens forekomst, en forsømmelse fra virksomhedens side og en årsagssammenhæng mellem disse to faktorer. Enhver virksomhed, der kræver fritagelse ved at påberåbe sig en af undtagelserne i forslagens artikel 9, må derfor bære bevisbyrden.

Kommissionen er ikke helt enig i, at det er lettere at påvise fejl fra virksomhedens side i tilfælde af ulykker. Det er ikke noget generelt princip, at en ulykke, som ikke skyldes naturfænomener eller force majeure, må antages at være opstået ved forsømmelighed fra virksomhedens side. En ulykke kan ske, selv om virksomheden har været tilstrækkelig omhyggelig.⁽⁵⁾ Under sådanne omstændigheder er det nyttigt at kunne fritages for kravet om at skulle påvise fejl eller forsømmelighed fra virksomhedens side.

⁽¹⁾ KOM(2000) 66 endelig udg.

⁽²⁾ Europa-Rådets konvention om erstatningsansvar for skade forårsaget af miljøfarlige aktiviteter, underskrevet i 1993 (ETS 150).

⁽³⁾ En lov af 21. december 1998 («Loi relative aux normes de produits ayant pour but la promotion de modes de production et de consommation durables et la protection de l'environnement et de la santé — Wet betreffende de productnormen ter bevordering van duurzame productie- en consumptiepatronen en ter bescherming van het leefmilieu en de volksgezondheid») indeholder retsgrundlaget herfor, men de offentlige myndigheder synes ikke at have benyttet denne bemyndigelseslov til at indføre en ordning for godkendelse forud for grænseoverskridelse.

⁽⁴⁾ Kommissionen er i færd med at foretage en fuldstændig gennemgang af sin politik for farlige stoffer — se hvidbogen om en strategi for en ny kemikaliepolitik (KOM(2001) 88 endelig udg.).

⁽⁵⁾ Det er formentlig en af grundene til, at mange nationale ansvarslovgivninger supplerer de almindelige fejlbaserede ansvarsregler med særlige regler for ansvar for produkter eller apparatur, som beviseligt er fejlbehæftede. Når en fejl i sådanne tilfælde er påvist, kræves det ikke, at der yderligere påvises fejl eller forsømmelighed fra producentens eller virksomhedens side.

(2003/C 110E/105)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2777/02
af Robert Goebbels (PSE) til Kommissionen**

(3. oktober 2002)

Om: Direktivet om projekters indvirkning på miljøet og subsidiaritetsprincippet

Kommissionen har netop iværksat en række foranstaltninger mod Frankrig, Det Forenede Kongerige, Italien og Østrig for ikke at have overholdt bestemmelserne i direktivet om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet. Selv om Kommissionen er i sin gode ret til at henholde sig til lovformelige fællesskabsdokumenter, er det i stadig højere grad et spørgsmål om, hvorvidt det pågældende direktiv stadig er i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet. Direktivet om visse projekters indvirkning på miljøet ligger faktisk forud for Maastricht-traktaten, der har knæsat princippet om, at Fællesskabet »kun hvis og i det omfang målene for den påtænkte handling ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne« handler på de pågældende områder.

Det forekommer spørgeren indlysende, at en kommunal myndighed, en regional myndighed eller et nationalt parlament bedre end Kommissionens tjenestegrene kan vurdere nyttigheden og indvirkningen på miljøet af et affaldsbehandlingsanlæg, en planlagt sammenlægning af landdistrikter eller anlæg af en omfartsvej. Det forholder sig faktisk således, at Kommissionen, når den inddrager Domstolen eller sender en begrundet udtalelse til en medlemsstat, generelt fungerer som redskab for lokale borgere, der er modstandere af sådanne projekter, og som bruger en hvilken som helst fremgangsmåde for at forsinke gennemførelsen af infrastrukturer, der skønnes hensigtsmæssige af de demokratisk valgte myndigheder.

Er det ikke på høje tid, at Kommissionen som helhed sætter en stopper for denne proceduremæssige krig, der er rettet mod offentlighedens interesse som defineret af de kompetente myndigheder i de pågældende medlemsstater, og at den fremsætter forslag om en tilpasning af det pågældende direktiv, som respekterer subsidiaritetsprincippet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(8. november 2002)

Kommissionen har til opgave at sikre en korrekt anvendelse af fællesskabslovgivningen inden for rammerne af de beføjelser, den har fået overdraget af EF-traktaten. I dennes artikel 211 hedder det: »For at sikre Fællesmarkedets funktion og udvikling skal Kommissionen ... drage omsorg for gennemførelsen af de i denne traktat indeholdte bestemmelser og af de bestemmelser, som med hjemmel i denne træffes af institutionerne«. På dette grundlag træffer Kommissionen alle nødvendige forholdsregler — bl.a. overtrædelsesprocedurer i medfør af EF-traktatens artikel 226 — med henblik på at sikre overholdelse af fællesskabslovgivningen. Kommissionens opgaver i henhold til artikel 211 i EF-traktaten berøres ikke af subsidiaritetsprincippet.

For så vidt angår det særlige spørgsmål, det ærede medlem fremfører, er Kommissionen enig i, at de lokale myndigheder er bedre placeret med hensyn til at foretage vurderinger af et projekts nytte eller dets virkninger på miljøet. Kun de kompetente myndigheder i medlemsstaten er ansvarlige for gennemførelsen af de procedurer, vurderinger og afgørelser, der er foreskrevet i Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾, uanset om det er før eller efter ændringen heraf ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997⁽²⁾. Dog mener Kommissionen, at den både er i stand og berettiget til at verificere og sikre, at disse procedurer, vurderinger og afgørelser, som finder sted på det relevante niveau, er i overensstemmelse med fællesskabsretten, herunder navnlig med direktiv 85/337/EØF

Herudover kan det påpeges, at Rådets direktiv 97/11/EF, som har styrket bestemmelserne i direktiv 85/337/EØF, blev vedtaget i marts 1997 efter ratificeringen og ikrafttrædelsen af Maastricht-traktaten.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

(2003/C 110 E/106)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2789/02**af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen**

(4. oktober 2002)

Om: Børnesoldater

Ifølge oplysninger fra en nylig Unicef-rapport benyttes over 300 000 mindreårige børn som soldater i regeringsstyrker, paramilitære styrker og revolutionære enheder under i alt 33 væbnede konflikter over hele verden. Antallet af børn indblandet i væbnede sammenstød er i øvrigt vokset med 30-45 % gennem de senere år. Navnlig kæmper 120 000 børn i krige i Afrika, mens det formodes, at over to millioner børn er faldet som ofre for krige, fire millioner er blevet lemlæstet, og at over ti millioner mindreårige lider af psykiske traumer.

Kan Kommissionen på baggrund af dette problems alvorlige karakter oplyse, hvilke foranstaltninger EU agter at træffe med henblik på at sætte en stopper for indblanding af mindreårige i væbnede konflikter og borgerkrige? Overvejer Kommissionen muligheden af at tage initiativ til at sikre, at ikke alene samtlige EU-lande men også FN-medlemmerne ratificerer tillægsprotokollen til konventionen om barnets rettigheder om børns deltagelse i væbnede konflikter, som er underskrevet af 110 lande men endnu ikke er ratificeret?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(15. november 2002)

Kommissionen konstaterer at den valgfrie protokol om inddragelse af børn i væbnede konflikter, der indgår i konventionen om børns rettigheder, trådte i kraft den 12. februar 2002 (det fremgår af de seneste oplysninger at den hidtil er blevet undertegnet af 111 lande og ratificeret af 42). Af medlemsstaterne har Belgien, Danmark, Spanien, Italien, Østrig og Finland allerede ratificeret den valgfrie protokol. EU har gentagne gange givet udtryk for sin opbakning om den valgfrie protokol, i sidste omgang i den tredje komité under De Forenede Nationers 57. generalforsamling, der er under afholdelse i New York. EU har i sin udtalelse om børns rettigheder tilskyndet alle medlemsstater til at ratificere og iværksætte den valgfrie protokol, og har givet udtryk for sin støtte til det arbejde, som den særlige repræsentant, Olara A Otunnu, har udført på dette felt.

Det er også værd at bemærke at den handlingsplan, som blev vedtaget på De Forenede Nationers særlige samling om børn i maj 2002, indeholder tilsagn vedrørende børn og væbnede konflikter.

For så vidt angår spørgsmålet om anvendelsen af EF-midler til løsning af dette problem, skal det bemærkes at Kommissionen via forskellige finansieringstiltag allerede nu yder konkret støtte til børn som er inddraget i væbnede konflikter. Børn prioriteres højt i alle aspekter af den humanitære bistand, der ydes via Kontoret for Humanitær Bistand (ECHO). Dette afspejles både i kontorets strategi, i konkrete projekter, i det arbejde der udføres i Fællesskabet med sigte herpå, og i det forskningsarbejde der er i gang for at forbedre det internationale samfunds humanitære respons.

I felten lægger ECHO fokus på at beskytte og hjælpe børn. Med udgangspunkt i de standarder, forpligtelser og principper, der er knæsat i konventionen om børns rettigheder, har man i 2001 og 2002 ydet støtte til specifikke projekter med sigte på humanitær bistand til konfliktramte børn (eksempelvis kan nævnes demobiliserings-, rehabiliterings- og reintegreringsprojekter, sundheds- og ernæringsprojekter (Sudan, Colombia, Palæstina og Afghanistan), psykisk og social støtte (Sierra Leone, Sudan, Vestbredden, Gaza-området og Libanon), finansiering af skoler i flygtningelejre (Den Demokratiske Republik Congo, Sudan og Sierra Leone), samt opsporing og samføring af familier (Colombia) mv.

ECHO har også finansieret forskningsarbejde. ECHO har skabt opmærksomhed om sagen ved at trykke brochurer, finansiere fotoudstillinger og tilrettelægge og deltage i konferencer om børnesoldaters kår.

ECHO har ydermere arbejdet med på et nyt dataindsamlingsinitiativ, da mangelen på pålidelige oplysninger hæmmer det internationale arbejde på området og hindrer en bedre humanitær respons. Projektet vil blive ledt af De Forenede Nationers internationale nødfond for børn (Unicef).

Dette tiltag bliver en integrerende del af arbejdet på at fremme og beskytte menneskerettigheder i humanitære foranstaltninger og i sammenknytningen af bistand, rehabilitering og udvikling.

Som led i det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder (kapitel B7-7) for 2000 har man i Sierra Leone finansieret et Unicef-projekt til beskyttelse og reintegration af børn som har været tilknyttet de væbnede styrker, og andre børn som er blevet skilt fra deres familie som følge af konflikten. Endvidere gennemfører AFMAL⁽¹⁾ og Caritas Makemi et projekt for samfundsmæssig reintegration af unge forhenværende soldater inden for rammerne af det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder for 2001. Et projekt, som Alisei⁽²⁾ har kørt i Etiopien og Angola med sigte på krigsramte børn, er blevet afsluttet for nylig.

For så vidt angår opmærksomhedsskabende aktiviteter finansierer man som led i det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder et jordaktionsprojekt (Konventionen om børns rettigheder – Tilvejebringelse af global støtte til gennemførelsen). Det overordnede sigte er at uddanne og informere civilsamfundsorganisationerne og sikre børns rettigheder – og herunder også børnesoldaters og hjemløse børns rettigheder – gennem informationskampagner rettet mod befolkningen, parlamentsmedlemmer, indflydelsesrige individer, journalister og unge. Børns rettigheder vil systematisk blive tilgodeset i alle foranstaltninger der gennemføres som led i det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder i tidsrummet 2002-2004, og herunder også foranstaltninger til forebyggelse af konflikter og afhjælpning af konsekvenserne heraf.

(¹) Associazione con i Fatebenefratelli per i Malati Lontani.

(²) Associazione per la cooperazione internazionale e l'aiuto umanitario.

(2003/C 110 E/107)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2795/02
af Jan Dhaene (Verts/ALE) til Kommissionen

(4. oktober 2002)

Om: Den europæiske mobilitetsuge og den europæiske bilfri dag

Den 22. september 2002 afholdtes der i 1300 europæiske byer og kommuner den europæiske bilfri dag. Denne dag indgår i den europæiske mobilitetsuge. Der er endnu ikke foretaget evaluering af projektet, men ifølge medierne og reaktionerne fra forskellige berørte synes initiativet at være blevet en stor succes. Således var hele Bruxelles-regionen bilfri. Dette gav anledning til megen ros og kun lidt modstand.

Vil Kommissionen venligst oplyse følgende:

- Hvad gør Kommissionen med den evaluering, der udarbejdes om denne europæiske kampagneuge?
- Hvor meget koster den europæiske mobilitetsuge og den europæiske bilfri dag Kommissionen?
- Overvejer Kommissionen at øge dette beløb fremover?
- Overvejer Kommissionen at udvide dette kampagnekoncept til en europæisk bilfri uge eller til oftere (månedlige eller kvartalsvise) europæiske bilfri dage?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(11. november 2002)

Evalueringen af 2002-udgaven af den europæiske bilfri dag og den europæiske mobilitetsuge er i gang og drøftes med repræsentanter for medlemsstaterne, bynetværk, ikke-statslige organisationer og europæiske sammenslutninger, der støtter og udvikler dette initiativ sammen med Kommissionen.

De første resultater af evalueringen — bl.a. resultaterne af en meningsmåling, der er foretaget i fire byer, der har været med til at organisere mobiltetsugen — findes på initiativets netsted: www.mobilityweek-europe.org

De væsentligste udgifter til den europæiske mobiltetsuge beløber sig til 551 573 EUR, hvilket omfatter en støtte over 28 måneder, som indledtes den 1. januar 2002. Det arrangement, der markerede starten på den første europæiske mobiltetsuge den 16. september 2002 i Cinquantenaire-parken i Bruxelles, var organiseret af Kommissionen og kostede cirka 12 000 EUR.

Den europæiske bilfrie dag medfører ikke i sig selv nogen direkte udgifter for fællesskabsbudgettet i og med, at det er de lokale og nationale myndigheder samt andre aktører i de 37 deltagende lande, der står for afholdelsen heraf.

Der er ikke truffet nogen beslutning om finansieringen af dette initiativ i tiden efter april 2004.

I betragtning af, at dette initiativs videre skæbne bestemmes af samtlige medvirkende parter på grundlag af hver enkelts evaluering, kan Kommissionen ikke på nuværende tidspunkt besvare sidste del af det ærede medlems skriftlige forespørgsel. Datoerne for den europæiske mobiltetsuge i 2003 er dog allerede nu fastsat. Den finder sted fra den 16. til den 22. september 2003.

(2003/C 110 E/108)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2800/02
af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(7. oktober 2002)

Om: Cementfabrikker i Clitheroe, England

På baggrund af Kommissionens beslutning om at sende en begrundet udtalelse til Det Forenede Kongerige med henvisning til dets manglende undersøgelse af, hvilken miljømæssig virkning det har haft, at man i cementovnene i Clitheroe i Lancashire er gået over til at anvende en anden form for brændsel, bedes Kommissionen oplyse, om den agter at insistere på, at der iværksættes en række afhjælpende foranstaltninger, eller om den vil fastsætte nye bestemmelser, så afbrændingen af farligt affald på denne lokalitet kan indskrænkes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(19. november 2002)

Det ærede medlem henviser til Kommissionens den begrundede udtalelse om cementovne i Clitheroe i Lancashire. Den vedrører gennemførelsen i britisk national lovgivning af Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾, både som oprindelig udformet og som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997⁽²⁾.

Den begrundede udtalelse er fremsat i medfør af artikel 226 i EF-traktaten, da Kommissionen er af den opfattelse, at den britiske regering ikke anvender Rådets direktiv 85/337/EØF korrekt. Navnlig bekymrer det Kommissionen, at Det Forenede Kongeriges anvendelse af bestemmelser om væsentligt ændret anvendelse («material change of use») i lovgivningen om fysisk planlægning kan udelukke en beslutning i overensstemmelse med kriterierne i Rådets direktiv 85/337/EØF med hensyn til, om et nyt projekt eller en ændring af et projekt kræver en vurdering af virkningerne for miljøet (VVM). Tillige er der i forbindelse med systemet for udstedelse af miljøgodkendelser («pollution control authorisations») i Det Forenede Kongerige ikke krævet fuld overensstemmelse med direktiv 85/337/EØF (som kun er indarbejdet i systemet for fysisk planlægning) som krævet deri. Disse problemer er kommet for dagen som følge af en række klager, bl.a. klagen over en cementovn i Clitheroe. Det centrale i Kommissionens tiltag i medfør af artikel 226 i EF-traktaten er dog at sikre, at Det Forenede Kongerige bringer sin lovgivning i fuld overensstemmelse med Rådets direktiv 85/337/EØF, snarere end »lapperier« eller nye betingelser, som kan bremse afbrændingen af farligt affald i Clitheroe.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

(2003/C 110E/109)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2802/02**af Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) til Kommissionen**

(7. oktober 2002)

Om: Fængslingen af Leyla Zana og Tyrkiets tiltrædelse

Ifølge Amnesty International er Leyla Zana fængslet i Tyrkiet »for at dristet sig til at tale på kurdisk, da hun tiltrådte sit hverv som medlem af det tyrkiske parlament«.

Er Kommissionen blevet underrettet om dette forhold?

Dersom de meddelte oplysninger er korrekte, finder Kommissionen da, at en stat, som udøver denne form for undertrykkelse, kan blive medlem af Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(15. november 2002)

Kommissionen er fuldt informeret om sagen Leyla Zana. Denne sag var genstand for en afgørelse i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol⁽¹⁾ så vel som en midlertidig resolution fra Europa-Rådets Ministerudvalg⁽²⁾. I den midlertidige resolution blev de tyrkiske myndigheder opfordret til at reagere på Udvalgets gentagne anmodninger om at afklare situationen for det tidligere parlamentsmedlem Leyla Zana.

Som ansøgerland til Den Europæiske Union bør Tyrkiet efterstræbe at opfylde de politiske Københavnskriterier. Tiltrædelsespartnerskabet mellem EU og Tyrkiet indeholder en prioritering på kort sigt om, at Tyrkiet skal »afklare situationen for fængslede personer, der er dømt for at give udtryk for fredelige hensigter«.

Kommissionen rejste dette spørgsmål i Bruxelles den 4. november 2002 i Europa-Parlamentets Udvalg om Udenrigs-, Sikkerheds- og Forsvarsanliggender.

Denne sag er rejst i Kommissionens periodiske rapport af 9. oktober 2002, der erklærer, at situationen for personer, der er dømt for at give udtryk for fredelige hensigter, ikke er blevet behandlet på hensigtsmæssig måde.

Kommissionen vil fortsat overvåge situationen nøje og rejse spørgsmålet over for de tyrkiske myndigheder.

(¹) Dom af 17. juli 2001 i sagen Sadah, Zana, Diele, Dogan.

(²) Dom af 30.04.2002.

(2003/C 110E/110)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2803/02**af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(7. oktober 2002)

Om: Sprogundervisning ved Europaskolerne i Belgien

Det forlyder, at ikke alle Europaskoler i Belgien har et nederlandsksproget spor. I grundskolen tilbyder Europaskolerne tilsyneladende kun fransk, tysk og engelsk som andet sprog. Først fra overbygningen kan eleverne vælge nederlandsk som tredje sprog. Ikke desto mindre er der mange EU-borgere i Belgien, der sender deres børn til en nederlandsksproget børnehaveklasse.

Kan Kommissionen oplyse hvad der er baggrunden for dette forhold?

Er Kommissionen i det mindste rede til at fremme integrationen af mange EU-borgere i deres værtsområde ved at sikre, at der ved Europaskolerne i Belgien både i grundskolen og overbygningen tilbydes undervisning i nederlandsk, som er modersmålet for flertallet af landets befolkning?

Erkender Kommissionen, at den ved at undlade at oprette et nederlandsksprog spor ved Europaskolerne i Belgien potentielt påvirker eleverne og forældrenes deres fremtidige adfærd i forbindelse med deres stemmeafgivelse i Belgien, idet nederlandsk systematisk negligeres?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(3. december 2002)

I henhold til konventionen af 21. juni 1994 er Europaskolesystemet et sui generis-system, hvis formål er »sammen at uddanne« børn af ansatte ved De Europæiske Fællesskaber. Systemet udgør en form for samarbejde mellem medlemsstaterne og mellem dem og De Europæiske Fællesskaber samtidig med, at det fuldt ud anerkendes, at medlemsstaterne er ansvarlige for undervisningens indhold og tilrettelæggelsen af deres egne uddannelsessystemer og for den kulturelle og sproglige diversitet.

For at fremme enheden på de enkelte skoler, for at samle eleverne i de forskellige sprogafdelinger og fremme den gensidige forståelse, undervises der i visse fag i fælles klasser på samme klasseset. Det Øverste Råd er medlemsstaternes organ med ansvar for disse skoler, og det består af repræsentanter fra alle medlemsstaterne og en repræsentant for Kommissionen. Det Øverste Råd har i overensstemmelse med de beføjelser, som konventionen tillægger det, besluttet, at engelsk, fransk og tysk skal bruges som arbejdsprog i de fælles klasser. Denne beslutning blev enstemmigt vedtaget.

Det Øverste Råd har oprettet fire Europaskoler i Belgien (Bruxelles I, Bruxelles II, Bruxelles III og Mol). Heraf er det kun Bruxelles I, der ikke har en nederlandsksprogede afdeling. Det Øverste Råd mener ikke, at antallet af elever, der for øjeblikket er indmeldt i den nederlandsksprogede afdeling på begge Bruxelles-skolerne (i alt 533 – 266 i Bruxelles II og 267 i Bruxelles III), er stort nok til, at det er berettiget at åbne en ny afdeling for dette sprog.

Skolerne har imødekommet alle ansøgninger om indmeldelse i de to nederlandsksprogede afdelinger i Bruxelles af børn, der er berettiget til at blive optaget på Europaskolerne.

Kommissionen ser ikke noget fornuftigt eller objektivt argument, der støtter det ærede medlems opfattelse af, at den manglende nederlandsksprogede afdeling på Bruxelles I-skolen vil kunne påvirke elevernes og forældrenes fremtidige adfærd i forbindelse med deres stemmeafgivelse i Belgien. I et demokrati er det helt klart og med rette op til de enkelte borgere at afgøre, hvordan de vil afgive deres stemme.

Nederlandsk bliver bestemt hverken systematisk eller på anden måde negligeret i Europaskolerne i Bruxelles. De nederlandsksprogede afdelinger i Bruxelles II og Bruxelles III er helt klart i stand til optage og optager også alle berettigede elever.

(2003/C 110 E/111)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2811/02

af Salvador Jové Peres (GUE/NGL) til Kommissionen

(7. oktober 2002)

Om: Kommissionens ureglementerede accept af en forøget mængde forarbejdede tomater

På mødet i forvaltningskomiteen for frugt og grønsager den 15. januar 2002 blev den mængde tomater, som medlemsstaterne havde givet meddelelse om, accepteret med en positiv udtalelse, hvorefter der blev bevilget fuld støtte til alle landene, eftersom EF-tærskelen ikke var overskredet. Hvorfor har Kommissionen ikke gjort denne aftale officiel ved at udsende en forordning herom?

(2003/C 110E/112)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2812/02
af Salvador Jové Peres (GUE/NGL) til Kommissionen**

(7. oktober 2002)

Om: Kommissionens ureglementerede accept af en forøget mængde forarbejdede tomater

Kommissionen antog i sit forslag til foranstaltninger til mødet i forvaltningskomiteen for produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager den 28. januar 2002 visse støtteansøgninger fra Italien.

Mener Kommissionen, at disse støtteansøgninger havde gennemgået den i forordning (EF) nr. 2201/96⁽¹⁾ og (EF) nr. 449/2001⁽²⁾ krævede kontrol?

Mener Kommissionen ikke, at der er tale om en krænkelse af artikel 23, stk. 2, i forordning (EF) nr. 449/2001 (hvor den 10. december fastsættes som den frist, hvor medlemsstaterne skal have givet Kommissionen meddelelse om den samlede mængde, der er søgt støtte til)?

⁽¹⁾ EFT L 297 af 21.11.1996, s. 29.

⁽²⁾ EFT L 64 af 6.3.2001, s. 16.

(2003/C 110E/113)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2813/02
af Salvador Jové Peres (GUE/NGL) til Kommissionen**

(7. oktober 2002)

Om: Kommissionens ureglementerede accept af en forøget mængde forarbejdede tomater

Hvornår blev der indkaldt til mødet den 28. januar 2002 i forvaltningskomiteen for produkter forarbejdet på basis af frugt og grønsager? Hvad var begrundelsen for det?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler
på skriftlige forespørgsler E-2811/02, E-2812/02 og E-2813/02**

(6. november 2002)

På mødet i Forvaltningskomiteen for Forarbejdede Frugter og Grøntsager den 15. januar 2002 blev det på grundlag af de af medlemsstaterne fremsendte oplysninger fastslået, at EF-tærsklen for forarbejdning af tomater ikke var blevet overskredet i produktionsåret 2001/2002. Følgelig blev der ikke truffet beslutning om nedsættelse af støtten for produktionsårene 2001/2002 og 2002/2003. I overensstemmelse med forordning (EF) nr. 2201/96⁽¹⁾ havde forvaltningskomiteen fået forelagt et forordningsforslag, der tager sigte på, for samtlige medlemsstater, at fastsætte tillægsbeløbet for produktionsåret 2001/2002 til højeste niveau og støtten for produktionsåret 2002/2003 til det af Rådet fastsatte niveau. Komiteen afgav en enstemmig positiv udtalelse.

Italien fremsendte den 24. januar 2002, efter udløbet af de ved forordning 449/2001⁽²⁾ fastsatte frister, en berigtigelse af de tidligere fremsendte data, hvilket resulterede i, at EF-tærsklen blev overskredet

Kommissionen måtte herefter vælge mellem følgende to muligheder. Den kunne:

- afvise de nye data, som de italienske myndigheder havde fremsendt, af formelle grunde og afslutte proceduren for offentliggørelse af forordningen i den version, som forvaltningskomiteen havde vedtaget den 15. januar 2002, hvilket med sikkerhed havde medført et tab for fællesskabets budget, eller
- tage hensyn til de nye data og handle i overensstemmelse med rådsforordningens ånd og bogstav, hvorefter en eventuel overskridelse af tærsklen vurderes på grundlag af den mængde, der faktisk er leveret til forarbejdning med støtte.

Kommissionen valgte den anden løsningsmodel. Derfor holdt den kompetente forvaltningskomité, som var indkaldt til møde den 25. januar 2002, sit møde den 28. januar 2002. Eneste punkt på dagsordenen var et nyt udkast til Kommissionens forordning om berigtigelse af det forslag, der var blevet forelagt for komitéen den 15. januar 2002. Komitéen afgav enstemmig positiv udtalelse om dette udkast, som tager sigte på at reducere den supplerende støtte samt støtten for produktionsåret 2002/2003 i Italien og Spanien, som har overskredet tærsklen.

Kommissionen er overbevist om, at det ærede medlem kan tilslutte sig den bagved liggende tankegang: at Kommissionen skal forsvare Fællesskabets økonomiske interesser, og at det ærede medlem derfor er enig i, at Kommissionen har handlet korrekt.

(¹) Rådets forordning (EF) 2201/96 af 28. oktober 1996 om den fælles markedsordning for forarbejdede frugter og grøntsager, EFT L 297 af 21.11.1996.

(²) Kommissionen forordning (EF) 449/2001 af 2. marts 2001 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) 2201/96 for så vidt angår støtteordningen for forarbejdede frugter og grøntsager, EFT L 64 af 6.3.2001.

(2003/C 110E/114)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2817/02
af Bill Newton Dunn (ELDR) til Kommissionen

(30. september 2002)

Om: »Lemon curd« og »mincemeat«

I Sunday Telegraph, en britisk avis, som er kendt for at udsprede ukorrekt og dårligt dokumenteret anti-EU propaganda, hævdedes det den 21. september 2002, at det i medfør af et forslag til ændring af EU-direktivet om marmelade og frugtgelé samt kastanje creme bestemt til konsum fremover vil være ulovligt i Det Forenede Kongerige at mærke fødevarer med betegnelserne »lemon curd« (citroncreme) og »mincemeat« (kagefyld på basis af tørret frugt).

Hvad er sagens rette sammenhæng?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(18. oktober 2002)

Lemon curd er et produkt, der hovedsagelig er fremstillet af en emulsion af spiselige fedtstoffer eller andre olier (eller begge dele), sukker, hele æg eller æggeblommer (eller begge dele) samt af en kombination af citronpuré, citrønpulp eller citron.

Mincemeat er et produkt, der hovedsagelig er lavet af sødestoffer, druer, citrønskal, sukker eller andre kulhydrater, talg eller tilsvarende fedt og eddike eller eddikesyre med eller uden andre ingredienser.

I Rådets direktiv 2001/113/EF af 20. december 2001 om marmelade og frugtgelé samt kastanje creme bestemt til konsum (¹), defineres betegnelserne marmelade, marmelade ekstra, frugtgele, fugtgele ekstra og sødet kastanje creme. Produkter, der bærer disse betegnelser, skal have en sammensætning, der svarer til definitionerne i bilag I til Rådets direktiv 2001/113/EC.

Direktivet forbyder ikke at anvende betegnelserne »mincemeat« eller »lemon curd« for de produkter, der er omtalt i begyndelsen af dette svar.

(¹) EFT L 10 af 12.1.2002.

(2003/C 110E/115)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2825/02
af Kathleen Van Brempt (PSE) til Kommissionen**

(8. oktober 2002)

Om: Det amerikanske initiativ »Congo Basin Forest Partnership« til beskyttelse af skovene i Congo-bækkenet — Kommissionens holdning.

På verdensstopmødet om bæredygtig udvikling i Johannesburg gav den amerikanske udenrigsminister Colin Powell meddelelse om det amerikanske initiativ »Congo Basin Forest Partnership« til beskyttelse af skovene i Congo-bækkenet. Til dette initiativ, der skal gennemføres med støtte fra regeringerne i de berørte lande i Centralafrika, andre donorlande og en række ngo-partnere, vil USA stille ca. 60 mio.\$ til rådighed over 5 år.

Vil Kommissionen venligst oplyse, hvordan den stiller sig til det amerikanske initiativ. Har Kommissionen til hensigt at medvirke ligesom en række medlemsstater? I benægtende fald: hvorfor ikke? I bekræftende fald: hvorfor har USA så unilateralt givet meddelelse om dette initiativ, og hvorfor har Europa mediemæssigt og politisk ladet sig overtrumpe af USA, når der i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2494/2000 ⁽¹⁾ af 7. november 2000 om foranstaltninger til fremme af bevarelse og bæredygtig forvaltning af tropiske skove og andre skove i udviklingslandene for perioden 2000 til 2006 er afsat 247 mio. EUR, hvilket er betragteligt mere, end det beløb USA har lovet?

⁽¹⁾ EFT L 288 af 15.11.2000, s. 6.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(18. november 2002)

Kommissionen, Belgien, Tyskland, Frankrig og Storbritannien er alle partnere i »Congo Basin Type II Partnership for Forests« (et type 2-partnerskab), som blev bebudet i september 2002 på verdensstopmødet om bæredygtig udvikling.

Det kommissionsmedlem, der har ansvaret for udvikling, deltog på den amerikanske udenrigsministers invitation i lanceringsceremonien den 4. september 2002 i Johannesburg og talte til mødedeltagerne på vegne af alle EU-partnere. Blandt talerne ved den fælles lancering af partnerskabet var også regeringerne for Sydafrika og Congo og en repræsentant for en ikke-statslig organisation. Den mest effektive måde at yde udviklingsbistand på vil efter Kommissionens opfattelse være at give samordningen mellem donorerne større opmærksomhed og ikke at konkurrere om at opnå mediernes bevågenhed.

Kommissionen forudser, at der vil blive brugt ca. 42 mio. EUR på skove og miljø i Centralafrika fra 2002-2006 som fastlagt i de relevante lande- og regionsstrategier. Dette beløb vil komme oven i de ca. 200 mio. EUR, som Kommissionen allerede har anvendt på skove og miljø i området siden 1988.

Budgetpost B7-6200 Tropeskovene og miljø i udviklingslande omfatter en bevilling på 249 mio. EUR for 2002-2006, som forvaltes via åbne forslagsindkaldelser og skal fordeles ligeligt mellem konkurrerende krav om midler fra forskellige områder. Det forventes alligevel, at ressourcer fra dette finansielle instrument også vil kunne bidrage til partnerskabet.

Kommissionen ønsker at bemærke, at den påtænker at deltage i »Congo Basin Forest Partnership« som fastsat i den regionale strategi for Centralafrika, som Kommissionen godkendte for nylig. Fællesskabets bistand skal støtte regionale bestræbelser for at opnå bevarelse og bæredygtig forvaltning af skovene og naturressourcerne i Congo-bækkenet. Det overordnede mål er at bidrage til at nedbringe fattigdommen for befolkningen og fremtidige generationer i området ved at bevare biodiversiteten og økosystemerne i Centralafrika. For at sikre, at der er komplementaritet mellem EF's instrumenter, vil man søge at anvende samfinansiering med andre finansielle instrumenter, herunder nationale vejledende programmer og regionale vejledende programmer fra tilstødende områder.

(2003/C 110E/116)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2829/02
af Struan Stevenson (PPE-DE) til Kommissionen

(9. oktober 2002)

Om: Ulovlig brug af drivgarn

Ifølge pressemeddelelser fra europæiske nyhedsagenturer og ikke-offentliggjorte oplysninger anvendes der i mindst to medlemsstater fortsat drivgarn på trods af, at der siden januar 2002 har eksisteret et fuldt forbud herimod.

Har Kommissionen yderligere oplysninger om den fortsatte brug af drivgarn? Hvilke foranstaltninger gennemfører medlemsstaterne med henblik på at opfylde forordning (EF) 1239/98 ⁽¹⁾, og hvilke tiltag agter Kommissionen at iværksætte over for medlemsstater, der fortsat tillader fiskeri med drivgarn?

⁽¹⁾ EFT L 171 af 17.6.1998, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(31. oktober 2002)

Kommissionen har iværksat et program med særlige kontrolbesøg for fiskeriinspektionen. Formålet med programmet, som dækker hele fangståret, er at kontrollere overholdelsen af det ved Rådets forordning (EF) nr. 1239/98 ⁽¹⁾ fastsatte forbud mod at benytte drivgarn ved fangst fra EF-fiskefartøjer af stærkt vandrende fiskearter eller, hvis der er tale om fartøjer fra tredjelande, i EF-farvandene. Kommissionen ønsker at understrege, at programmet gennemføres i samarbejde med de berørte medlemsstater.

Til trods for de forholdsregler, medlemsstaterne har truffet for at sikre, at bestemmelserne overholdes, er der sket overtrædelser i visse tilfælde.

Efter afslutningen af programmet for kontrolbesøgene vil der blive foretaget en samlet evaluering heraf. Kommissionen vil på dette grundlag træffe beslutning om eventuelle foranstaltninger mod medlemsstaterne.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1239/98 af 8. juni 1998 om ændring af forordning (EF) nr. 894/97 om fastlæggelse af tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne, EFT L 171 af 17.6.1998.

(2003/C 110E/117)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2835/02
af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(9. oktober 2002)

Om: EF-støtte til aftapning af Malagavin

Da Spanien i 1986 blev medlem af EF, var størstedelen af den andalusiske vinproduktion, som blev eksporteret, ikke aftappet. Producenterne i Jerez har næsten indstillet denne praksis, men en tredjedel af Malagavinene udføres fortsat uaftappet.

Af en årlig produktion på næsten to millioner liter eksporteres kun en tredjedel af Malagavinene, og kun en tredjedel heraf er aftappet på flasker, selv om det er producenternes målsætning, at al Malagavin om fem år skal sælges aftappet. På denne måde kan det hindres, at de kommer til at indgå blandt de halvgeneriske vine, hvis oprindelsesbetegnelse ikke respekteres i udlandet, navnlig ikke i USA.

Kan Kommissionen oplyse, i hvilken udstrækning den kan støtte de spanske producenters målsætning om, at de om fem år skal kunne afsætte hele deres produktion i aftappet form og med oprindelsesbetegnelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(21. november 2002)

Hvad spørgsmålet om aftapning af vin i oprindelsesregionen angår, henvises der til Domstolens dom af 16. maj 2000 i sag C-388/95⁽¹⁾.

Det skal dog understreges, at aftapning af Malaga-vine i regionen ikke i sig selv vil løse problemet med de halvgeneriske vine, da aftalerne med de lande, som anvender disse vine, fortsat er uundværlige.

Kommissionen sætter alt ind på at indgå bilaterale aftaler med tredjelande i forbindelse med handelen med vin og spiritus, og der føres for tiden forhandlinger med USA.

⁽¹⁾ Domssamling 2000, side I-03123.

(2003/C 110E/118)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2838/02

af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen

(9. oktober 2002)

Om: Fastlæggelse af fiskeriområdet ved Guadiana-flodens munding

Med den seneste episode i Guadianas munding på grænsen mellem Spanien og Portugal, hvor et spansk fiskerfartøj blev opbragt af den portugisiske flåde, bliver anmodningen fra det andalusiske regionalstyre og fra foreningen for fiskeri og akvakultur i Huelva om, at der sker en tydelig fastlæggelse af fiskeriområdet mellem Spanien og Portugal i Guadianas munding, atter aktuel.

For fiskerne fra Huelva er skillelinjen mellem de to lande ikke særligt klar, og de er derfor af den opfattelse, at en ny fiskeriaftale mellem de to nabolande vil indebære, at der ikke på ny kan indtræffe sådanne episoder.

Mener Kommissionen ikke, at den på grund af sin ledende rolle inden for den fælles fiskeripolitik vil kunne mægle for at imødekomme kravet fra fiskerne i Huelva om, at afgrænsningen skal være tilstrækkeligt klar for at undgå, at episoder, som det omtalte spanske fiskerfartøj blev udsat for, gentager sig?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(24. oktober 2002)

Kommissionen skal hermed meddele, at den ikke har modtaget nogen anmodning fra de nationale myndigheder om at intervenere i omtalte sag.

Spørgsmålet om afgrænsning af fiskerizonen henhører dog ikke under Fællesskabets kompetence. Det er dog klart, at Kommissionen ønsker, at fiskeriet i dette område finder sted på tilfredsstillende betingelser for alle de berørte parter.

(2003/C 110E/119)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2839/02

af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen

(9. oktober 2002)

Om: Støtte til liberalisering af forpagtningsaftaler i landbruget

Både de offentlige forvaltninger i EU og landmændene selv gør opmærksom på, at antallet af landmænd, som selv dyrker jorden, er faldende. Det bliver derfor stadig mere almindeligt, at næsten alle landmænd dyrker betydelige arealer, som de har forpagtet.

Udbredelsen af forpagtning bremses dog af mange jordejeres frygt for at miste kontrollen med deres arealer, og det er derfor opfattelsen i erhvervet, at det burde overvejes at liberalisere forpagtningsaftalerne for at puste nyt liv i landdistrikterne.

Kan Kommissionen svare på, om den på baggrund af den nuværende situation for bedrifterne anser det for nødvendigt at indlede en debat, som skal danne udgangspunkt for en ændring af den nationale lovgivning om forpagtning, så forpagterne kan udøve deres erhverv og bortforpagteren kan få tilstrækkelige garantier for, at han når som helst kan få sin jord tilbage?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(31. oktober 2002)

Kommissionen mener ligesom det ærede medlem, at forpagtningssystemet er af afgørende økonomisk betydning for landbrugets fremtid, specielt for tilgangen af unge til erhvervet. Det er meget vigtigt, at producenterne kan råde over tilstrækkeligt store landbrugsarealer, eventuelt ved forpagtning.

De kontraktforhold, der aftales mellem bortforpagter og forpagter, og som er reguleret ved national lovgivning, er af historiske og kulturelle grunde ofte yderst forskellige fra medlemsstat til medlemsstat. Desuden er mange bestemmelser i forpagtningsaftalerne, herunder undtagelsesbestemmelser, meget tæt knyttet til anden lovgivning, som hører under medlemsstaternes enekompetence, fx arve- og skattelovgivningen, som også er vidt forskellig i EU's forskellige medlemsstater.

På denne baggrund vil det være urealistisk på EU-plan at fremlægge forslag til en ændring af medlemsstaternes lovgivning om forpagtningsaftaler i landbruget.

Kommissionen vil fortsat tage højde for disse forskelle og sørge for, at de foranstaltninger, der foreslås på EU-plan, gennemføres i overensstemmelse med målsætningen og under iagttagelse af medlemsstaternes kompetence på de pågældende områder.

(2003/C 110 E/120)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2843/02

af Ian Hudghton (Verts/ALE) til Kommissionen

(3. oktober 2002)

Om: Virkningerne af de forsinkelser, som er opstået i forbindelse med forslagene til den fælles fiskeripolitik

Set i lyset af, at Kommissionen på ny er forsinket med at offentliggøre reformen af den fælles fiskeripolitik, og de komplikationer, der endnu ikke er løst, tyder det på, at den overordnede tidsplan for færdiggørelsen og gennemførelsen af denne reform ikke kan overholdes.

Kommissionen bedes besvare følgende spørgsmål:

1. Hvordan vil adgangsbegrænsningerne rent juridisk være stillet, hvis den fælles fiskeripolitik som forventet ikke træder i kraft i januar 2003, især med hensyn til
  - a) kystzoner på 6-12 mil,
  - b) adgangen til Nordsøen.
2. Kan Kommissionen garantere, at der ikke vil blive set bort fra det altovervejende mål for fiskeriets bæredygtighed, fordi i så fald vil forsinkelser og fejltagelser i Kommissionen komme til at udgøre en trussel for overlevelsen af de samfund, der er afhængige af fiskeriet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(28. oktober 2002)

1. Betingelserne for 6-12 milezonen udløber i slutningen af 2002 ifølge artikel 6, stk. 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 3760/92 af 20. december 1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur⁽¹⁾.

Reglerne for adgang til Nordsøen berøres ikke af de nye bestemmelser, som træder i kraft den 1. januar 2003. Begrænsningerne i tiltrædelsesakten af 1985 for spanske og portugisiske fartøjers adgang til Nordsøen gælder ikke efter denne dato.

2. Kommissionen fremsætter altid forslag, der erkender behovet for at støtte og fremme bæredygtige fiskebestande og dermed også bæredygtigt fiskeri. Man må derfor håbe, at det nuværende forslag vedtages uden eller kun med ringe forsinkelse.

⁽¹⁾ EFT L 389 af 31.12.1992.

(2003/C 110 E/121)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2855/02
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(10. oktober 2002)

Om: Udnyttelse i Rom kommune af midler fra Save II og Altener II

I september 2002 har kontroludvalget under det italienske økonomiministerium aflagt regnskab over anvendelsen af midler fra EU.

Heraf fremgår det, hvor foruroligende langsomt og ineffektivt tildelingen af projektstøtte foregår fra de regionale myndigheders side. Forpligtelserne for 2000 udgør faktisk kun 2 % af de samlede EF-støtterammer.

Også Kommissionen har ved flere lejligheder påpeget denne alarmerende utilstrækkelige udnyttelse af EU-midler fra de lokale myndigheders side.

Navnlig hos visse lokale myndigheder, f.eks. Rom kommune, er der et stort behov for at anvende EU-midlerne til nedbringelse af CO₂-udledningerne, forbedring af luftkvaliteten og bekæmpelse af forureningen.

Kan Kommissionen på baggrund heraf besvare følgende spørgsmål:

1. Har Rom kommune forelagt projekter under Save II- og Altener II-programmerne?
2. Har Rom kommune opnået støtte til sådanne projekter?
3. Er disse midler i givet fald blevet udnyttet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(22. november 2002)

1. Byen Rom har indgivet to forslag i forbindelse med Altener-programmet som led i indkaldelsen af forslag for 2001 og 2002. Et af forslagene blev accepteret, nemlig: »European Solar Housing Exhibitions«.

2. Rom er en af de i alt 11 deltagere i dette godkendte projekt »EuSolExhibitions«. Den samlede budgetramme for projektet beløber sig til 1 360 000 EUR, og den samlede EF-støtte er på 680 000 EUR. Roms andel af budgettet andrager 217 600 EUR, mens EF-støtten til denne andel er på 108 800 EUR.

Kontrakten er ved at blive færdigforhandlet og forventes at ligge klar til underskrivelse ved udgangen af 2002. Nedenstående tabel rummer oplysninger om de øvrige parter i kontrakten, budgetfordelingen m.v.

Deltager	EF-støtte	Budget i alt
Zebau	68 000	136 001
Hamburg	68 000	136 000
Byen Rom	108 800	217 600
BAAG	74 800	149 600
LEA	68 000	136 000
Weiz	51 000	102 000
Castilblanco	54 400	108 800
Scandicci	54 400	108 800
Prov. Asti	44 200	88 400
Plauen	54 400	108 800
Initiativkreis	34 000	68 000
Total	680 000	1 360 000

3. Budgettet for EuSolExhibitions vil blive brugt i løbet af 2003 og 2004.

Kontraktdeltager bliver: Rom kommune – viceborgmesteren for byplanlægning og programlægning.

(2003/C 110 E/122)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2858/02
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(10. oktober 2002)

Om: Udnyttelse i Rom kommune af midler fra Life III-programmet, det 5. handlingsprogram for miljø og bæredygtig udvikling og foranstaltningerne vedrørende information og bevidstgørelse om miljøproblemer

I september 2002 har kontroludvalget under det italienske økonomiministerium aflagt regnskab over anvendelsen af midler fra EU.

Heraf fremgår det, hvor foruroligende langsomt og ineffektivt tildelingen af projektstøtte foregår fra de regionale myndigheders side. Forpligtelserne for 2000 udgør faktisk kun 2 % af de samlede EF-støtterammer.

Også Kommissionen har ved flere lejligheder påpeget denne alarmerende utilstrækkelige udnyttelse af EU-midler fra de lokale myndigheders side.

Navnlig hos visse lokale myndigheder, f.eks. Rom kommune, er der et stort behov for at anvende EU-midlerne til beskyttelse og bevarelse af miljøet.

Kan Kommissionen på baggrund heraf besvare følgende spørgsmål:

1. Har Rom kommune forelagt projekter under Life III-programmet, det 5. handlingsprogram til fordel for miljø og bæredygtig udvikling samt foranstaltningerne vedrørende information og bevidstgørelse om miljøproblemer?
2. Har Rom kommune opnået støtte til sådanne projekter?
3. Er disse midler i givet fald blevet udnyttet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(21. november 2002)

Byen Rom har ikke indgivet nogen ansøgning under LIFE III-programmet og heller ikke indgivet noget forslag som led i de generelle indkaldelser af forslag for 2001 og 2002 fra Generaldirektoratet for Miljø vedrørende »information og bevidstgørelse om miljøproblemer«.

Tidligere har Rom kommune efter en udbudsprocedure⁽¹⁾ vedrørende projekter til »information og bevidstgørelse om miljøproblemer« opnået støtte til samfinansiering af Mediterranean Local Agenda 21-konferencen, som afholdtes i Rom fra den 22. til den 24. november 1995. Det samlede beløb, Kommissionen udbetalte i forbindelse hermed, beløb sig til 45 216 EUR, hvilket dækkede en del af omkostningerne ved tilrettelæggelsen af konferencen.

⁽¹⁾ EFT C 71 af 23.3.1995.

(2003/C 110E/123)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2874/02**af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen**

(7. oktober 2002)

Om: Fremrykket udbetaling af støtte til de irske landbrugere

Ifølge en svensk avisartikel (der er baseret på en irsk avisartikel) har den irske landbrugsminister krævet, at Kommissionen skal fremrykke udbetalingen af den fastsatte EU-støtte og forhøje den med 500 mio. EUR. Desuden skal den irske landbrugsminister have krævet, at Kommissionen allerede nu (altså inden folkeafstemningen i Irland om Nice-traktaten) skal udbetale arealstøtte i en størrelsesorden på godt 100 mio. EUR, som egentlig først skulle udbetales fortløbende næste år. Det irske landbrugsministerium skal have truffet forberedelser til en hurtig udbetaling af pengene.

Efter oplysninger i avisen »Irish Examiner« skal landbrugsministeren i et brev til sine partivenner i »Fianna Fail« have opfordret dem til at udnytte denne økonomiske hjælp i deres argumentation for et ja til Nice-traktaten.

Er disse oplysninger om fremrykkede betalinger til de irske landbrugere korrekte? Står de i bekræftende fald i direkte forbindelse med folkeafstemningen om Nice-traktaten, som skal afholdes i Irland den 19. oktober i år?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(31. oktober 2002)

Irland og Det Forenede Kongerige har informeret Kommissionen om de likviditetsproblemer, som deres landbrugere har haft som følge af usædvanligt ugunstige vejrforhold i løbet af foråret og sommeren 2002.

En kombination af unormalt lav temperatur og unormalt høj regnmængde i denne periode førte til et fald i kvaliteten og kvantiteten af det høstede korn og foder i visse regioner i disse medlemsstater. Ikke alle marker kunne høstes, og såvel de græssende dyr som landbrugsmaskinerne — dér hvor der var adgang til markerne — ødelagde den vandmættede jords struktur.

Som følge heraf var producenternes reelle gennemsnitsudbytte usædvanligt lille, samtidig med at de havde ekstraudgifter, der var en direkte følge af korntørringen og indkøbet af ekstra foder til kreaturerne.

Irland og Det Forenede Kongerige bad derfor Kommissionen i begyndelsen af sommeren 2002 om tilladelse til at udbetale forskud på arealbetalingerne for markafgrøder. Efter at have kontrolleret rigtigheden af de modtagne data godkendte Kommissionen, at der udbetales et forskud på højst 50 % af arealbetalingerne for markafgrøder for produktionsåret 2002/2003 til producenterne i Irland og — for Det Forenede Kongeriges vedkommende — i Nordirland.

Uanset artikel 8 i forordning (EF) nr. 1251/1999⁽¹⁾, i henhold til hvilken arealbetalingerne skal finde sted fra den 16. november 2002, kan forskuddet udbetales fra den 16. oktober 2002, hvor budgetåret 2003 for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, EUGFL, indledes. Udbetalingen af dette forskud blev tilladt ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1818/2002 af 11. oktober 2002 om undtagelse fra forordning (EF) nr. 1251/1999⁽²⁾.

Det skal bemærkes, at der allerede var blevet bevilget lignende undtagelser til visse regioner i Tyskland og Italien ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1519/2002 af 23. august 2002⁽³⁾ og (EF) nr. 1535/2002 af 28. august 2002⁽⁴⁾, som begge vedrører undtagelser fra forordning (EF) nr. 1251/1999.

Med hensyn til præmierne inden for oksekødssektoren har Kommissionen efter at have kontrolleret, at vejrforholdene virkelig var usædvanlige, ved forordning (EF) nr. 1830/2002⁽⁵⁾ tilladt de medlemsstater, der udtrykker ønske herom, at hæve forskuddet på præmierne fra 60 % til 80 % for kalenderåret 2002 med henblik på at hjælpe landbrugerne med deres umiddelbare likviditetsbehov.

I henhold til Kommissionens forordning (EF) nr. 2342/1999 af 28. oktober 1999 om gennemførelsesbestemmelser for Rådets forordning (EF) nr. 1254/1999⁽⁶⁾ kan forskuddet på oksekødspræmierne først udbetales fra den 16. oktober i det kalenderår, for hvilket der er ansøgt om præmie, på grundlag af resultaterne af den administrative kontrol og den kontrol på stedet, der skal foretages ifølge Fællesskabets bestemmelser.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1251/1999 af 17. maj 1999 om indførelse af en støtteordning for producenter af visse markafgrøder, EFT L 160 af 26.6.1999.

⁽²⁾ EFT L 276 af 12.10.2002.

⁽³⁾ EFT L 228 af 24.8.2002.

⁽⁴⁾ EFT L 231 af 29.8.2002.

⁽⁵⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 1830/2002 af 14. oktober 2002 om ændring af forordning (EF) nr. 2342/1999 om gennemførelsesbestemmelser for Rådets forordning (EF) nr. 1254/1999 om den fælles markedsordning for oksekød, for så vidt angår præmieordningerne, EFT L 277 af 15.10.2002.

⁽⁶⁾ EFT L 281 af 4.11.1999.

(2003/C 110 E/124)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2882/02

af **María Valenciano Martínez-Orozco (PSE)** til Kommissionen

(14. oktober 2002)

Om: Klage fra Kommissionen mod den spanske stat — sag C-358-01 — indførsel af rengøringsmidler med soda

Kan Kommissionen oplyse, hvor langt behandlingen af denne sag er nået?

Kan Kommissionen oplyse, om den har modtaget nogen form for svar fra de spanske myndigheder på dette krav?

Hvilke konkrete foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at få afklaret den ovennævnte sag og sikre overholdelse af fællesskabslovgivningen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(18. november 2002)

Det ærede parlamentsmedlem henviser til overtrædelsesprocedure nr. 1999/4134 om den spanske lovgivning vedrørende chlorvand.

De spanske myndigheder har svaret på Kommissionens forespørgsler i forbindelse med de forskellige etaper af den administrative procedure, der blev igangsat i henhold til EF-traktatens artikel 226.

Da svarene ikke er tilfredsstillende, finder Kommissionen, at Spanien ikke har efterkommet den begrundede udtalelse og har misligholdt sine forpligtelser i henhold til EF-traktatens artikel 28 ved at forhindre markedsføring i Spanien af produkter, der lovligt fremstilles og markedsføres i andre medlemsstater under betegnelsen »rengøringsmiddel med chlorvand« eller lignende, og hvis indhold af chlor er under 35 g pr. liter. Kommissionen har derfor indbragt sagen for EF-Domstolen (sag C-2001/358).

Denne sag er under behandling ved EF-Domstolen.

(2003/C 110E/125)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2889/02
af Adriana Poli Bortone (UEN) til Kommissionen

(14. oktober 2002)

Om: Koordinering af indsatsen inden for fællesskabsstøtten

- a) Den Europæiske Unions opgave består grundlæggende i på bedst mulig måde at udnytte de afsatte midler til at opnå effektive resultater i de berørte regioner.
- b) For at nå dette mål er det nødvendigt med en national administrativ struktur.
- c) Dog sker det, at det samme program administreres af flere generaldirektorater (det gælder både for medlemsstater og lande uden for EU), eller at to programmer (f.eks. Cards og Interreg) får tildelt samme opgave.

Kan Kommissionen oplyse, om

1. den ikke mener, at den i sin organisation bør justere de forskellige generaldirektoraters beføjelser for at koordinere indsatsen bedre?
2. den desuden ikke mener, at den bør kontrollere, om formålet med de iværksatte programmer og de udbetalte midler stemmer overens?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(26. november 2002)

En bedre koordinering af Fællesskabets virksomhed er det mål, som Kommissionen hele tiden har for øje i sine bestræbelser på at forbedre arbejdsmetoderne og at højne effektiviteten.

I forvaltningen af de programmer, der får støtte fra strukturfondene, og den tilhørende koordinering deltager dels myndigheder og aktører på nationalt, regionalt og lokalt plan og Kommissionen, dels Kommissionens forskellige specialtjenestegrene, som bidrager til udfærdigelsen og gennemførelsen af foranstaltningerne. EU-programmer, der får støtte fra strukturfondene, omfatter som regel foranstaltninger inden for flere sektorer (små og mellemstore virksomheder, landbrug, uddannelse, miljø osv.) henhørende under forskellige generaldirektorater. I forbindelse med planlægningen, som finder sted på grundlag af forslag indleveret af medlemsstaterne, sikres sammenhængen og koordineringen af de forskellige foranstaltninger ved, at der fastlægges nogle fælles prioriteringer og overordnede målsætninger. Der bliver ligeledes taget hensyn hertil under opfølgningen af programmerne i forbindelse med den interne koordinering, der finder sted mellem de forskellige tjenestegrene i Kommissionen, som deltager i programmernes gennemførelse. For alle strukturfondsforanstaltninger står Generaldirektoratet for Regionalpolitik for koordineringen af de spørgsmål, der er fælles for alle fonde.

Med hensyn til interregionale samarbejdsprogrammer, hvori der deltager tredjelande, gennemføres foranstaltningerne i EU's grænseområder inden for rammerne af EU's initiativprogram Interreg, og de koordineres med de tilsvarende foranstaltninger, der finansieres af de eksterne finansieringsredskaber (Cards, Phare, Tacis osv.) Af hensyn til en effektiv koordinering gælder det for flere af programmernes forvaltnings- og opfølgningskomitéer, at de skal have repræsentanter både for EU-regionerne og de berørte tredjelande, at udvælgelsen af Interreg-projekter sker i fællesskab, og at der tages fælles initiativer vedrørende information og teknisk bistand.

I Kommissionen sker der også en koordinering. De kompetente generaldirektorater (GD for Regionalpolitik, GD for Eksterne Forbindelser og EuropeAid) arbejder tæt sammen om disse spørgsmål, og på grundlag af de store fremskridt, der er opnået i forbindelse med koordineringen mellem på den ene side Interreg og Phare CBC og på den anden side Interreg og Tacis, er tjenestegrenene for øjeblikket ved at fastsætte et grundlag for Interreg og Cards.

Kommissionen er til stadighed opmærksom på spørgsmålet om, hvordan foranstaltningerne skal koordineres, og hvor ansvaret skal placeres i forbindelse med strukturfondene.

Når det drejer sig om at afstemme ressourcerne og målene for programmerne, skal det bemærkes, at der i forordningerne for strukturfondenes virke for hver enkelt program er fastsat målsætninger og kvantificerede indikatorer, som kontrolleres under hele et programs løbetid i forbindelse med de evalueringer, der finder sted før, under og efter foranstaltningernes gennemførelse.

(2003/C 110 E/126)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2895/02
af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen**

(14. oktober 2002)

Om: Fængsling af Wei Jingyi, biskop ved den »uofficielle« kinesiske katolske kirke

Den 9. september i år blev Wei Jingyi, biskop ved den illegale kinesiske katolske kirke og tidligere sekretær for den kinesiske biskopkonference, der anerkender Vatikanet, arresteret af politistyrker fra byen Qigihar. Det lader til, at arrestationen er en del af en kraftigere undertrykkelsespolitik, som de kinesiske myndigheder øjensynlig fører over for den katolske kirkes åndelige ledere, der anerkender Vatikanet, en kirke, som tæller mere end 8 millioner tilhængere mod de 5 millioner tilhængere af den statslige katolske kirke.

Ifølge uafhængige kilder befinder omkring halvtreds af den illegale katolske kirkes biskopper sig i øjeblikket enten i fængsel, i husarrest eller under streng politikontrol, eller de holder sig skjult.

Har Kommissionen kendskab til denne arrestation, som er en af utallige? Råder den over andre oplysninger, der kan tyde på, at vi er vidner til, at de undertrykkende tiltag over for de »uofficielle« kirker simpelthen bliver forstærket? Og hvilke initiativer agter den i bekræftende fald at tage for at få de kinesiske myndigheder til at respektere religions- og trosfriheden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(13. november 2002)

Kommissionen takker det ærede medlem for oplysningen om, at Wei Jingyi, biskop ved den »uofficielle« kinesiske katolske kirke, blev arresteret den 9. september 2002 af politistyrker fra byen Qigihar.

Kommissionen mener, at religions- og trosfrihed er en grundlæggende menneskerettighed og rejser regelmæssigt dette spørgsmål inden for rammerne af EU's dialog med Kina om menneskerettigheder.

Vedrørende situationen for den »uofficielle« katolske kirke i Kina deler Kommissionen det ærede medlems bekymring. Skønt der ved det nationale arbejds møde om religion, der blev afholdt i december 2001, syntes at være tegn på større åbenhed over for de sædvanligt forekommende religioner i Kina, viser de seneste oplysninger, at restriktionerne vedrørende illegale katolske kirker ikke er blevet mildnet.

Kommissionen vil fortsat nøje overvåge den kinesiske regerings respekt for religions- og trosfrihed og vil fortsat udtrykke bekymring for krænkelser af denne grundlæggende rettighed, herunder den hårdhændede behandling af personer, der udøver deres religiøse tro.

(2003/C 110E/127)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2900/02
af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen**

(16. oktober 2002)

Om: EU's grænse- og referenceværdier for elektromagnetiske felter

Inden for den seneste tid er der i offentligheden opstået fornyet frygt for, at eksponering for elektromagnetiske felter kan være forbundet med sundhedsmæssige risici, ikke mindst efter offentlige udtalelser fra anerkendte videnskabelige eksperter og institutter. De har ofte gjort opmærksom på, at der er al mulig grund til at se på de ikke-termiske virkninger af sådan stråling med bekymring, da der næsten ikke hersker nogen tvivl om, at der er en forbindelse mellem den form for stråling og sygdomme som f.eks. leukæmi og kræft.

I Rådets anbefaling 1999/519/EF⁽¹⁾ af 12. juli 1999 nævnes der referenceværdier mellem 2 W/qm og 10 W/qm ved 10 MHz til 300 GHz. Disse værdier er fastsat ud fra de retningslinjer, som ICNIRP har udstedt, som dog kun gælder for den termiske virkning af højfrekvente felter. De maksimale værdier, som videnskabsfolk og eksperter på baggrund af ovennævnte risici kraftigt ønsker fastsat, ligger mellem 0,00001 og 0,01 W/qm.

Et andet problematisk aspekt er den store forskel mellem de enkelte medlemsstaters nationale grænseværdier set i lyset af, at emissionerne er grænseoverskridende, og at salget af mobiltelefoner stiger markant, hvilket igen har ført til, at det ene sende- og modtageanlæg efter det anden skyder op.

Ville det, set i lyset af det i EU gældende forsigtighedsprincip og Fællesskabets forpligtelse til at være med til at fremme målet om at skabe et højt sundhedsbeskyttelsesniveau og ikke mindst med hensyn til at prioritere gennemførelsen af et fælles og retfærdigt indre marked i Europa, være fornuftigt

1. at ændre Rådets anbefaling til bindende bestemmelser,
2. inden for disse rammer at gennemføre en generel revurdering af grænse- og referenceværdierne for elektriske, magnetiske og elektromagnetiske felter og
3. i den forbindelse især at bidrage til at nedsætte disse værdier?

⁽¹⁾ EFT L 199 af 30.7.1999, s. 59.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(13. november 2002)

Den 12. juli 1999 vedtog Rådet sin henstilling af 12. juli 1999 om begrænsning af befolkningens eksponering for elektromagnetiske felter (0 Hz-300 GHz). Hvis basisrestriktionerne og referenceniveauerne i henstillingen overholdes til fulde, sikres der et højt beskyttelsesniveau mod akutte og langsigtede virkninger af ikke-ioniserende stråling for hele spektret og ikke kun høje frekvenser.

De anbefalede grænseværdier omfatter en sikkerhedsfaktor for at tage højde for eventuelle langsigtede virkninger inden for hele frekvensområdet og er derfor ikke kun begrænset til akutte termiske virkninger.

Kommissionen gav de europæiske standardiseringsorganisationer mandat til at udarbejde forslag til harmoniserede europæiske standarder, der skulle sikre, at befolkningen ikke udsættes for påvirkninger, der ligger over de grænseværdier, som Rådet har anbefalet. Disse standarder (EN 50360 og EN 50361) vil få retsvirkning inden for rammerne af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/5/EF af 9. marts 1999 om radio- og teleterminaludstyr samt gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse⁽¹⁾, i henhold til hvilket fabrikanter forpligtes til at sikre, at deres produkter ikke må medføre negative sundhedspåvirkninger, når de anvendes efter hensigten. Dermed håndhæves grænseværdierne i Rådets henstilling i praksis. Nationale standarder, som ikke er i tråd med de europæiske standarder, skal ophæves, så snart de europæiske standarder er blevet offentliggjort i EF-Tidende.

Kommissionen følger nøje eventuelle nye videnskabelige resultater på dette område, for at kunne tage hensyn til eventuelle nye videnskabelige påvisninger, som der hidtil ikke er blevet taget hensyn til. Under det femte rammeprogram finansieres der i alt 8 projekter med relation til elektromagnetiske felter.

Resultaterne vil blive forelagt i 2003-2005. Rapporten om sundhedsvirkningerne af eksponering for elektromagnetiske felter fra Den Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø, som blev offentliggjort den 30. Oktober 2001, bekræfter gyldigheden af grænseværdierne for radiofrekvenser og mikrobølger i Rådets henstilling. Bemærk, at denne opfattelse er i overensstemmelse med andre rapporter, som er udarbejdet uafhængigt af en række medlemsstater.

(¹) EFT L 91 af 7.4.1999.

(2003/C 110 E/128)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2902/02
af Struan Stevenson (PPE-DE) til Kommissionen

(16. oktober 2002)

Om: Konkurrencepolitik

1. Kan Kommissionen fremlægge en oversigt over fordelingen på de enkelte medlemsstater af den samlede godkendte indkomststøtte i 2001 på i alt 460 mio. EUR, som er udbetalt til oksekødsproducenterne i EU som følge af BSE-krisen?
2. Kan Kommissionen fremlægge oplysninger om, hvilke medlemsstater der har ansøgt om støtte efter de nye retningslinjer for statsstøtte til reklame for landbrugsprodukter, der trådte i kraft den 6. juni 2001?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(3. december 2002)

1. Den indkomststøtte, som Kommissionen godkendte i 2001 i forbindelse med BSE-krisen, fordeler sig således:
  - Belgien: ca. 59 mio. EUR
  - Tyskland: ca. 43 mio. EUR
  - Spanien: ca. 13 mio. EUR
  - Frankrig: ca. 259 mio. EUR
  - Italien: ca. 79 mio. EUR
  - Østrig: ca. 4 mio. EUR
2. Følgende medlemsstater har foreløbig givet meddelelse om statsstøtte, som skal undersøges efter de nye retningslinjer for reklame for landbrugsprodukter: Danmark, Tyskland, Spanien, Frankrig, Italien, Nederlandene, Finland, Sverige og Det Forenede Kongerige.

(2003/C 110 E/129)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2903/02
af Benedetto Della Vedova (NI) til Kommissionen

(16. oktober 2002)

Om: Overtrædelse af Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979, begået af Italien med regionen Venetos lov nr. 7 af 14. marts 2002

Med regionallov nr. 7 af 14. marts 2002 har regionen Veneto for jagtsæsonen 2002-2003 og 2003-2004 givet tilladelse til jagt på følgende vilde fuglearter, der er beskyttet i henhold til direktiv 79/409/EØF (¹): *Passer italiae*, *Passer montanus*, *Sturnus vulgaris*, *Streptopelia decaocto* og *Phalacrocorax carbo* fra 15. september til 31. december, med mulighed for at nedlægge 20 eksemplarer pr. jæger om dagen og op til 100 om året; *Fringilla coelebs* og *Fringilla montifringilla* fra 15. september til 31. december med mulighed for at nedlægge op til 5 eksemplarer pr. jæger om dagen og op til 40 om året.

Ifølge Domstolen⁽²⁾ fordres det i artikel 9, stk. 2, i Rådets direktiv 79/409/EØF, at en administrativ myndighed i de tilfælde, der henhører under anvendelsesområdet i artikel 9, stk. 1, i direktivet, træffer afgørelse om, hvorvidt forudsætningerne i dette stykke er opfyldt, og på hvilket sted og for hvilke fugle jagt undtagelsesvist kan tillades. De i henhold til artikel 9, stk. 2, i dette direktiv kompetente myndigheder skal ydermere efterprøve, om der findes nogen anden tilfredsstillende løsning, hvormed det konkrete problem kan løses uden at give tilladelse til undtagelser.

Den ovennævnte undtagelse blev imidlertid ikke fastlagt i forbindelse med en regulær administrativ procedure i en forvaltningsmyndighed, men derimod gennemført direkte med regionallov nr. 7/2002. Det blev altså bekræftet ved hjælp af en uanfægtelig lov, at de i direktivet krævede betingelser var opfyldt. For så vidt angår fuglearterne *Fringilla coelebs* og *Fringilla montifringilla*, blev der ikke engang anført en begrundelse for undtagelsen, hvilket udgør en klar overtrædelse af artikel 9, stk. 1, litra c).

Gennem denne regionale lov har Den Italienske Republik krænket sine forpligtelser i henhold til EU-traktaterne, da det ikke er i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen, at en medlemsstat eller en medlemsstats lokale regionalråd udsteder love med kortvarig gyldighed, hvis indhold grundlæggende er af forvaltningsteknisk art, for at unddrage sig pligten til at overholde fællesskabsretten.

Kan Kommissionen oplyse, om den agter at indlede en traktatbrudsprocedure mod Den Italienske Republik i henhold til artikel 226 TEU, da regionen Venetos lov nr. 7 af 14. marts 2002 udgør en overtrædelse af direktiv 79/409/EØF?

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

(²) Dom af 17.5.2001 i sag C-159/99.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(18. november 2002)

For så vidt angår det almene spørgsmål om undtagelser i henhold til artikel henvises det ærede medlem til svaret på hans skriftlige forespørgsel E-2688/02 (¹).

Med hensyn til jagtlovgivningen i den italienske region Veneto kender Kommissionen intet til den situation, det ærede medlem beskriver. Kommissionen vil derfor tage de nødvendige skridt til at indhente nærmere oplysninger herom og — inden for sine beføjelser i medfør af traktaten — sikre, at fællesskabsretten efterkommes behørigt.

Skulle Kommissionen få kendskab til, at fællesskabsretten tilsidesættes i det foreliggende tilfælde, vil den som EF-traktatens vogter ikke tøve med at træffe alle de nødvendige foranstaltninger, herunder overtrædelsesprocedurer i henhold til EF-traktatens artikel 226, for at sikre, at fællesskabsretten efterkommes.

(¹) Se side 90.

(2003/C 110 E/130)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2909/02

af **Fernando Fernández Martín (PPE-DE)** til Kommissionen

(16. oktober 2002)

Om: Den Demokratiske Republik Congo

Kan Kommissionen i forbindelse med Den Demokratiske Republik Congo angive, hvilke projekter der blev finansieret over EU's budget i år 2000?

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor den samlede bistand på alle områder til Den Demokratiske Republik Congo var i år 2000?

(2003/C 110 E/131)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2910/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(16. oktober 2002)

Om: Den Demokratiske Republik Congo

Kan Kommissionen i forbindelse med Den Demokratiske Republik Congo opstille en liste over, hvilke projekter der blev godkendt til finansiering over EU's budget i 2001, samt oplyse, hvor stort det samlede beløb til investering var i 2001?

(2003/C 110 E/132)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2911/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(16. oktober 2002)

Om: Den Dominikanske Republik

Kan Kommissionen i forbindelse med Den Dominikanske Republik angive, hvilke projekter der blev finansieret over EU's budget i år 2000?

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor den samlede bistand på alle områder til Den Dominikanske Republik var i år 2000?

(2003/C 110 E/133)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2912/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(16. oktober 2002)

Om: Den Dominikanske Republik

Kan Kommissionen i forbindelse med Den Dominikanske Republik opstille en liste over, hvilke projekter der blev godkendt til finansiering over EU's budget i 2001, samt oplyse, hvor stort det samlede beløb til investering var i 2001?

(2003/C 110 E/134)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2913/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(16. oktober 2002)

Om: Niue

Kan Kommissionen i forbindelse med Niue angive, hvilke projekter der blev finansieret over EU's budget i år 2000?

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor den samlede bistand på alle områder til Niue var i år 2000?

(2003/C 110 E/135)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2914/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(16. oktober 2002)

Om: Niue

Kan Kommissionen i forbindelse med Niue opstille en liste over, hvilke projekter der blev godkendt til finansiering over EU's budget i 2001, samt oplyse, hvor stort det samlede beløb til investering var i 2001?

(2003/C 110E/136)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2915/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(16. oktober 2002)

Om: Palau

Kan Kommissionen i forbindelse med Palau angive, hvilke projekter der blev finansieret over EU's budget i år 2000?

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor den samlede bistand på alle områder til Palau var i år 2000?

(2003/C 110E/137)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2916/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(16. oktober 2002)

Om: Palau

Kan Kommissionen i forbindelse med Palau opstille en liste over, hvilke projekter der blev godkendt til finansiering over EU's budget i 2001, samt oplyse, hvor stort det samlede beløb til investering var i 2001?

(2003/C 110E/138)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2917/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(16. oktober 2002)

Om: Papua Ny Guinea

Kan Kommissionen i forbindelse med Papua Ny Guinea angive, hvilke projekter der er blevet finansieret over EU's budget i år 2000?

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor den samlede bistand på alle områder til Papua Ny Guinea var i år 2000?

(2003/C 110E/139)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2918/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(16. oktober 2002)

Om: Papua Ny Guinea

Kan Kommissionen i forbindelse med Papua Ny Guinea opstille en liste over, hvilke projekter der blev godkendt til finansiering over EU's budget i 2001, samt oplyse, hvor stort det samlede beløb til investering var i 2001?

(2003/C 110E/140)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2919/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(16. oktober 2002)

Om: Rwanda

Kan Kommissionen i forbindelse med Rwanda angive, hvilke projekter der er blevet finansieret over EU's budget i år 2000?

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor den samlede bistand på alle områder til Rwanda var i år 2000?

(2003/C 110 E/141)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2920/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(16. oktober 2002)

Om: Rwanda

Kan Kommissionen i forbindelse med Rwanda opstille en liste over, hvilke projekter der blev godkendt til finansiering over EU's budget i 2001, samt oplyse, hvor stort det samlede beløb til investering var i 2001?

(2003/C 110 E/142)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2921/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(16. oktober 2002)

Om: Saint Kitts and Nevis

Kan Kommissionen i forbindelse med Saint Kitts and Nevis angive, hvilke projekter der er blevet finansieret over EU's budget i år 2000?

Kan Kommissionen oplyse, hvor stor den samlede bistand på alle områder til Saint Kitts and Nevis var i år 2000?

(2003/C 110 E/143)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2922/02
af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(16. oktober 2002)

Om: Saint Kitts and Nevis

Kan Kommissionen i forbindelse med Saint Kitts and Nevis opstille en liste over, hvilke projekter der blev godkendt til finansiering over EU's budget i 2001, samt oplyse, hvor stort det samlede beløb til investering var i 2001?

Samlet svar
på Kommissionens vegne af Poul Nielson
på skriftlige forespørgsler E-2909/02, E-2910/02, E-2911/02, E-2912/02,
E-2913/02, E-2914/02, E-2915/02, E-2916/02, E-2917/02, E-2918/02,
E-2919/02, E-2920/02, E-2921/02 og E-2922/02

(4. december 2002)

Kommissionen sender direkte til det ærede medlem og Parlamentets generalsekretariat en tabel med de ønskede oplysninger, tillige med årsberetningen for 2001 om EF's udviklingspolitik og gennemførelsen af bistanden til tredjelande.

(2003/C 110E/144)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2924/02
af Roger Helmer (PPE-DE) til Kommissionen**

(9. oktober 2002)

Om: Brud på personalevedtægtens artikel 12

Kan Kommissionen i forlængelse af artiklen i internetmagasinet The Sprout bekræfte, at den har indledt en undersøgelse af bruddet på personalevedtægtens artikel 12 vedrørende en e-mail sendt af Joanne Abbess, som er tjenestemand i GD Admin?

Jeg modtog, ligesom vist alle medlemmer af Europa-Parlamentet og personalet i Kommissionen, en uopfordret e-mail fra Joanne Abbess, som opfordrede mig til at deltage i »Stop the War«-demonstrationen i Det Forenede Kongerige den 28. september. Kan Kommissionen bekræfte, at dette er et klart brud på artikel 12, og at den følgelig er ved at træffe de nødvendige foranstaltninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(6. november 2002)

Kommissionen er af den opfattelse, at udsendelse af »spam«-meddelelser rejser spørgsmålet om forenelighed med personalevedtægten. På denne baggrund har Kommissionen udfærdiget en række detaljerede interne regler vedrørende brug af e-mail, herunder et udtrykkeligt forbud mod udsendelse af sådan uopfordret e-mail. Disse regler er først blevet færdigudarbejdet efter den begivenhed, det ærede medlem henviser til, og er nu ved blive sat i kraft.

Kommissionen vil yderligere efterforske den nævnte sag og træffe de nødvendige forholdsregler på grundlag af de relevante fakta.

(2003/C 110E/145)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2929/02
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(17. oktober 2002)

Om: Forbud mod elektroniske spil i Grækenland

Den græske regering har ved lov nr. 3037/2002 forbudt installering og benyttelse af elektroniske spil, såvel på private som offentlige steder. Blandt de steder, hvor computerspil er forbudt, er også internet-caféerne omfattet (artikel 3).

Visse kredse i Grækenland hævder, at den ovennævnte lov på grundlag af direktiv 1998/34/EF⁽¹⁾ må anses for en teknisk forskrift, og den græske regering bør derfor underrette Kommissionen om lov nr. 3037/2002.

Det hævdes endvidere, at de forbud, der indføres ved den ovennævnte lov, er i modstrid med fællesskabsdirektiv 2000/31/EF⁽²⁾, som etablerer et område uden indre grænser, hvad angår de tjenesteydelser, som informationssamfundet tilbyder. De samme kredse understreger, at lov nr. 3037/2002 er i modstrid med beslutning 3052/95/EF⁽³⁾ om frie varebevægelser inden for Fællesskabet, eftersom den forbyder brugen af spilleprogrammer.

Er den ovennævnte lov i modstrid med fællesskabsretten, nærmere betegnet direktiv 1998/34/EF, 2000/31/EF og beslutning 3052/95/EF?

Indebærer denne lov en overtrædelse af EF-traktatens artikel 23 og 28 om frie varebevægelser, artikel 43 om etableringsretten samt artikel 49 og 50 om fri udveksling af tjenesteydelser?

(¹) EFT L 204 af 21.7.1998, s. 37.

(²) EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1.

(³) EFT L 321 af 30.12.1995, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(28. november 2002)

Kommissionen har siden august 2002 undersøgt klager over, at visse bestemmelser i den græske lov nr. 3037/2002 indebærer en overtrædelse af EF-traktatens artikel 28-30 om frie varebevægelser. Med ovennævnte lov synes der at være indført et fuldstændigt forbud mod installering og benyttelse af alle elektriske, elektroniske og elektromekaniske spil, herunder behændighedsspil og computerspil, fra 1. august 2002 på alle offentlige og private steder undtagen kasinoer. Dette forbud må derfor anses for en foranstaltning med en virkning svarende til de kvantitative indførselsrestriktioner, som er forbudt i henhold til EF-traktatens artikel 28.

Endvidere synes foranstaltningen ikke at stå i et rimeligt forhold til målene med lov nr. 3037/2002 og synes ikke at kunne berettiges med henvisning til artikel 30 i EF-traktaten eller de tvingende hensyn, der accepteres af EF-Domstolen.

Der er blevet sendt en åbningsskrivelse til de græske myndigheder, hvori der gøres opmærksom på ovenstående betragtninger.

Denne fremgangsmåde udelukker ikke, at Kommissionen gennemfører yderligere aktioner på grundlag af andre EU-retsakter.

(2003/C 110 E/146)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2934/02**af Jorge Moreira Da Silva (PPE-DE) til Kommissionen**

(17. oktober 2002)

Om: Anvendelse af den europæiske konvention om akademisk anerkendelse af afgangsbøger fra universiteter (Europarådets konvention, ETS032)

En af de stater, der har undertegnet Europarådets konvention, nægter at anerkende en universitetsuddannelsens akademiske ikke professionelle ligestilling på grund af manglende overensstemmelse med hensyn til visse dele af studieprogrammet, hvilket betyder, at enhver universitetsuddannet fra en anden signatarstat tvinges til helt eller delvist at gøre sit studie om. Kan denne situation betragtes som et brud på den europæiske konvention om akademisk anerkendelse af afgangsbøger fra universiteter (ETS032)?

Er de myndigheder, der har ansvaret i anerkendelsesspørgsmål, altså signatarstaternes undervisningsministerier, ifølge artikel 4 forpligtet til at oplyse ansøgere om anerkendelse om, hvilke emner i programmet der ikke svarer til deres krav? Skal myndighederne ligeledes fremsende en liste over de eksaminer, der skal bestås, til indehaverne af en udenlandsk universitetsgrad?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(29. november 2002)

Kommissionen er opmærksom på de problemer, der forekommer i forbindelse med den europæiske konvention om akademisk anerkendelse af afgangsbøger fra universiteter (ETS nr. 032), som det ærede parlamentsmedlem omtaler, samt i forbindelse med de andre konventioner, der er indgået i Europarådets regi på dette område. Kommissionen er imidlertid ikke den rette myndighed til at påse, at de pågældende konventioner følges, og følgelig heller ikke til at udtale sig om, hvorvidt foranstaltninger truffet af en eller flere signatarstater er forenelige med konvention nr. ETS 032 eller ikke.

(2003/C 110 E/147)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2935/02
af Cristiana Muscardini (UEN), Roberta Angelilli (UEN)
og Antonio Mussa (UEN) til Kommissionen

(17. oktober 2002)

Om: Diskrimination af italiensk kultur i udlandet

Er Kommissionen klar over, at italienske konservatorieuddannede med højeste karakter, udmærkelse, hædersbevisning, specialuddannelse fra europæiske skoler og stor solisterfaring ikke har adgang til europæiske udvælgelsesprøver eller til europæiske statslige skoler som undervisere?

Dette er stærkt diskriminerede over for disse professionelle musikere, eftersom de netop på grund af deres kvalifikationer ofte anmodes om at undervise i hovedinstrumenterne (violin, klaver og guitar) i de bedste privatskoler, og eftersom deres konservatorieuddannelse er den eneste højere uddannelse i musik i Italien. Er Kommissionen klar over, at der dermed ikke findes nogen alternativer for unge italienere for så vidt angår adgang til at undervise, til at deltage i koncerter og udvælgelsesprøver og til at arbejde i orkestre?

Kan Kommissionen, eftersom alle europæiske lande, herunder også de østeuropæiske lande, gensidigt anerkender hinandens eksamensbeviser, bortset fra de italienske, udarbejde et direktiv om anerkendelse i Europa af italienske konservatorieuddannede, således at de sidestilles med konservatorieuddannede fra de øvrige konservatorier i EU og i Østeuropa?

(2003/C 110 E/148)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3024/02
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(23. oktober 2002)

Om: Etableringsfrihed for italienske konservatorieuddannede

Det forlyder, at unge mennesker, som har taget afgangseksamen fra italienske konservatorier, ikke kan få adgang til udvælgelsesprøver og til ansættelse som lærere på offentlige skoler i andre europæiske lande, uagtet at de har opnået de højeste eksamensudmærkelser, har suppleret med specialisering på skoler i Paris og har optrådt som solister.

Kan Kommissionen i denne forbindelse oplyse følgende:

1. Kender Kommissionen årsagerne (lovgivnings- eller proceduremæssige) til disse hindringer?
2. Hvem er ansvarlig for den ikke stedfundne gensidige anerkendelse af eksamensbeviser?
3. Skal årsagen til denne dybt beklagelige situation søges i eventuelle forsømmelser fra den italienske forvaltnings side?
4. Hvordan vil man kunne sikre disse kandidater muligheden for at kunne arbejde som lærere i de øvrige EU-lande?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein
på skriftlige forespørgsler E-2935/02 og E-3024/02

(28. november 2002)

Anerkendelse af læreres kvalifikationer er omfattet af Rådets direktiver 89/48/EØF⁽¹⁾ og 92/51/EØF⁽²⁾. Disse direktiver giver statsborgere i EU, som allerede har en erhvervskompetencegivende uddannelse fra deres oprindelsesmedlemsstat, ret til at udøve deres erhverv i en anden medlemsstat. For at nyde godt af »den generelle ordning« skal man være fuldt ud kvalificeret til at udøve et givet erhverv i sin oprindelsesmedlemsstat.

Så vidt Kommissionen er orienteret, giver de eksamensbeviser, der udstedes af de italienske konservatorier, ikke adgang til at virke som musiklærer i Italien. For at få adgang til dette erhverv er det nødvendigt også at være i besiddelse af undervisningskvalifikationer (»abilitazione«), som kan opnås ved hjælp af en

udvælgelsesprøve, eksamen eller kompetencegivende kursus. Uden denne yderligere kvalifikation kan musikere med afgangseksamen fra italienske konservatorier ikke omfattes af direktiverne og således ikke undervise i andre medlemsstater, hvor dette erhverv er reguleret. Hvad angår koncerter og orkestre, er de relevante erhverv, så vidt Kommissionen ved, ikke reguleret i andre medlemsstater. Derfor bør italienske konservatorieuddannede, der ønsker adgang til disse erhverv, ikke støde på juridiske forhindringer i forbindelse med deres eksamensbeviser.

- (¹) Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed, EFT L 19 af 24.1.1989.
- (²) Rådets direktiv 92/51/EØF af 18. juni 1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplering af direktiv 89/48/EØF, EFT L 209 af 24.7.1992.

(2003/C 110 E/149)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2937/02
af Jan Mulder (ELDR) til Kommissionen

(17. oktober 2002)

Om: Antibiotika som tilsætningsstof til dyrefoder

Kommissionen har for nylig (KOM(2002) 153)⁽¹⁾ foreslået at antibiotika ikke længere skal indgå i forordningen om tilsætningsstoffer til dyrefoder og fra 2006 forbyde de antibiotika, som i øjeblikket er tilladt som tilsætningsstoffer til dyrefoder. Dette forbud får tilsyneladende bred tilslutning.

Samtidig føres der i Task Force for dyrefoder under Codex Alimentarius forhandlinger om dette spørgsmål, og flere lande har meddelt, at de betragter antibiotika som et tilladt tilsætningsstof til dyrefoder. Eftersom de normer, der fastlægges i Codex Alimentarius, i længden anvendes som handelsbestemmelser inden for Verdenshandelsorganisationen, vil tilladelse af antibiotika som tilsætningsstof i Codex Alimentarius føre til, at EU-producenternes konkurrenceevne forringes.

1. Forventer Kommissionen, at det foreslåede totale forbud mod anvendelse af antibiotika som tilsætningsstof til dyrefoder med tiden bliver optaget i Codex Alimentarius?
2. Mener Kommissionen, at den forringede konkurrenceevne, som følger af sådanne lovgivningsforskelle, er acceptabel?
3. Hvorvidt bliver EU-lovgivningen om fødevarer sikkerhed afstemt efter aftaler inden for rammerne af Codex Alimentarius for at forhindre ovennævnte negative indvirkninger på konkurrenceevnen?
4. Hvilke skridt agter Kommissionen at tage, når det viser sig, at EU-lovgivningen og Codex Alimentarius ikke er i overensstemmelse med hensyn til antibiotika som tilsætningsstof til dyrefoder?
5. Agter Kommissionen at foreslå foranstaltninger for at holde produkter, der er fremstillet med tilsætningsstoffer, som ikke er tilladt i EU, væk fra det europæiske marked?

(¹) EFT C 203 E af 27.8.2002, s. 10.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(9. december 2002)

På nuværende tidspunkt findes der fire tilladte antibiotika, der kan anvendes som tilsætningsstoffer: monensinnatrium, salinomycinnatrium, flavofosfolipol og avilamycin.

I Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om fodertilsætningsstoffer foreslås det, at:

- a) antibiotika ikke længere anvendes som fodertilsætningsstof.
- b) fra den 1. januar 2006 forbydes markedsføring og anvendelse af de fire antibiotika, som på nuværende tidspunkt er godkendte.

Med dette forslag ligger Kommissionen på linje med Den Videnskabelige Styringskomité, som i sin udtalelse af den 28. maj 1999 udtalte: »med hensyn til anvendelsen af antimikrobielle stoffer som vækstfremmere bør anvendelsen af stoffer fra kategorier, som anvendes eller kan anvendes i lægemidler til mennesker eller dyr (dvs. hvor der risiko for udvikling af krydsresistens over for lægemidler, der anvendes til behandling af bakterieinfektioner), afvikles hurtigst muligt med henblik på afskaffelse«. Den Videnskabelige Styringskomité's anden udtalelse om antimikrobiel resistens, som blev vedtaget den 10.-11. maj 2001, bekræftede behovet for en tilstrækkelig frist til at erstatte de pågældende antimikrobielle stoffer med alternative produkter, og det hed i udtalelsen, at »afviklingen skal planlægges og koordineres, idet en forhastet indsats kan have følger for dyresundheden«.

Kommissionens forslag er baseret på en videnskabelig udtalelse inden for et område, hvor der i henhold til EF-traktaten kræves fællesskabsindsats (artikel 152, stk. 4b om foranstaltninger på veterinær- og plantesundhedsområdet, der direkte har til formål at beskytte folkesundheden).

Codex taskforcen om dyrefoder har mandat til at udarbejde et udkast til et sæt etiske regler vedrørende godt dyrefoder. Drøftelserne om disse regler pågår, men det endelige mål er at etablere et fodersikkerhedssystem for dyr, der er bestemt til fødevareproduktion, med henblik på at nedbringe sundhedsrisiciene for forbrugerne.

Hvad angår brug af antibiotika som tilsætningsstoffer, er Fællesskabets holdning at indføre følgende erklæring i kodeksen:

Antibiotika bør ikke anvendes som vækstfremmere, hvor der ikke foreligger en risikovurdering for folkesundheden. De kompetente myndigheder kan vedtage ikke at godkende anvendelsen af antibiotika som vækstfremmere.

Hvad angår konsekvenserne på internationalt niveau af Kommissionens forslag om en afvikling af antibiotika, vil foranstaltningen ikke kun gælde import af fodertilsætningsstoffer, men også import af foder indeholdende disse tilsætningsstoffer. Politikken om undersøgelse for restkoncentrationer, som er fastlagt i den eksisterende lovgivning, giver mulighed for at undersøge, om EF-kravene overholdes, og der gennemføres effektiv overvågning ved kontrol på stedet, som gennemføres af Kommissionens Levnedsmiddel- og Veterinærkontor. Dette sker i tilfælde hvor tredjelande officielt har gennemført foranstaltninger, der mindst opfylder EF-rettens bestemmelser.

Det er relevant at påpege, at Codex Alimentarius ikke har beføjelser til at forbyde et stof på markedet. Codex Alimentarius udsteder kun henstillinger, som de nationale regeringer skal tage hensyn til. De enkelte regeringer kan have afvigende foranstaltninger, der ikke er baserede på Codex-henstillinger, hvis de kan påvise, at disse foranstaltninger er nødvendige for at sikre et højere sundhedsbeskyttelsesniveau. I så tilfælde skal disse foranstaltninger retfærdiggøres i henhold til aftalen om sundhed og plantesundhed (SPS).

Hvad angår Codex Alimentarius-aktiviteterne er det også værd at bemærke, at der aldrig blev nedsat et Codex-udvalg om dyrefoder. Dette område bliver udelukkende behandlet på Codex-niveau, hvis det har indvirkning på folkesundheden. Den Codex taskforce, som er omtalt under punkt 1, er et første forsøg på at udarbejde et parallelt dokument om dyrefoder på Codex-niveau.

Siden 1970'erne har Fællesskabet udarbejdet lovgivning om dyrefoder, navnlig reglerne om godkendelse og brug af fodertilsætningsstoffer.

Det førnævnte udkast til forslag om fodertilsætningsstoffer blev meddelt i henhold til SPS-aftalen, og hvis SPS-medlemmerne fremsætter bemærkninger skal Kommissionen retfærdiggøre de foreslåede foranstaltninger i henhold til de retningslinjer, der er omtalt i punkt 1.

Som nævnt under punkt 2 vil reglerne om kontrol af importerede varer gælde, hvis Parlamentet og Rådet vedtager forslaget. Kommissionen har ikke til hensigt at fremlægge specifikke regler om brugen af de fire stoffer, som skal afvikles inden 2006. Men det ærede parlamentsmedlems spørgsmål vil blive behandlet i en mere generel kontekst i de nye lovgivningsforslag, som er fastlagt i hvidbogen om fødevarerikkerhed⁽¹⁾.

⁽¹⁾ KOM(1999) 719 endelig udg.

(2003/C 110 E/150)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2938/02
af Jan Mulder (ELDR) til Kommissionen

(17. oktober 2002)

Om: Polsk importbegrænsning for afskårne blomster

Som et led i førtiltrædelsesforhandlingerne har man drøftet den såkaldte dobbeltprofit for afskårne blomster. Man har kunnet indgå gode aftaler med flere kandidatlande, herunder Ungarn, om en gensidig nultarif for afskårne blomster, men Polen har indtil videre afvist enhver tarifnedsættelse. Indtil dato beskyttes det polske marked fortsat mod blomstereksporthandel fra EU, idet der er tale om en importafgift på 35-45 %. Eksportører fra EU konfronteres dagligt med de negative følger af denne afgift.

1. Er Kommissionen bekendt med de nuværende hindringer, som polske importtariffer for afskårne blomster lægger i vejen for eksport fra EU?
2. Hvordan forsøger man i øjeblikket at bevæge de polske myndigheder til at indgå en aftale om dobbeltprofit i lighed med den, som siden den 1. juli 2002 anvendes i samhandlen med Ungarn?
3. Kan Kommissionen sige noget om, hvornår der kan forventes en løsning af problemerne og hvornår handlen med afskårne blomster mellem EU og Polen kan ske uhindret?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(21. november 2002)

Anden runde af de såkaldte dobbeltprofit-forhandlinger blev indledt i december 2001. Indtil nu er der indgået aftaler med ni af de ti central- og østeuropæiske lande, idet forhandlingerne med Polen endnu ikke er blevet afsluttet. En liberalisering af handelen med levende træer og planter bortset fra afskårne blomster (KN-kode 0603) trådte i kraft den 1. januar 2001 for både importen fra Polen til EF og importen fra EF til Polen.

1. Polen opkræver en importtold på 35 % for de fleste afskårne blomster med oprindelse i EF. Polen anvender også en særlig beskyttelsesklausul ifølge WTO for blomster.
2. EF foreslog allerede under forhandlingerne i 2000 en fuldstændig liberalisering af handelen med levende træer og planter inkl. afskårne blomster. Det samme forslag blev lagt på forhandlingsbordet for den igangværende runde af forhandlinger.
3. En ny pakke af regler om handelsliberalisering vil blive aftalt, når og hvis de to parter kan blive enige herom, hvad der endnu ikke har været tilfældet.

Handelen med blomster vil dog blive liberaliseret senest ved Polens tiltrædelse af EU.

(2003/C 110E/151)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2943/02**af Hanja Majj-Weggen (PPE-DE) til Kommissionen**

(18. oktober 2002)

Om: Situationen med hensyn til børnepasning i medlemsstaterne og fremme heraf

Ifølge konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Barcelona (punkt 32, led 5) bør EU-medlemsstaterne tilstræbe at tilbyde børnepasning for mindst 90% af alle børn i aldersgruppen fra tre år til den skolepligtige alder og for mindst 33% af alle børn under tre inden udgangen af 2010.

Kan Kommissionen oplyse den øjeblikkelige situation i de enkelte medlemsstater for børn under tre år og for børn i aldersgruppen fra tre år til den skolepligtige alder?

Hvordan vil Kommissionen fremme og føre tilsyn med disse bestræbelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(5. december 2002)

I 2002 blev medlemsstaterne for første gang bedt om at give oplysninger om børnepasningsordninger i deres nationale handlingsplaner for beskæftigelsen på baggrund af en fælles indikator. Kommissionen modtog oplysninger fra 11 medlemsstater, hvoraf 9 omtalte børnepasningsordninger. Oplysningerne giver et godt indtryk af situationen i EU for så vidt angår bestemmelser om børnepasning. Oplysningerne i udkastet til en fælles beskæftigelsesrapport for 2002, som Kommissionen vedtog den 13. november 2002 (http://europa.eu.int/comm/employment_social/news/2002/nov/jer2002_en.pdf⁽¹⁾), giver et overblik over børnepasningssituationen i medlemsstaterne. Medlemsstaternes oplysninger er dog ikke sammenlignelige, da de er baseret på de nationale handlingsplaner for 2002, hvor der ikke er anvendt fælles indikatorer. Det er derfor vanskeligt at vurdere virkningen af de initiativer, der er omtalt i de nationale handlingsplaner.

På baggrund af medlemsstaternes handlingsplaner for 2001 og 2002 er det dog stadig muligt at konstatere, at der er sket en vis udvikling i børnepasningsordningerne.

Nogle lande har med udgangspunkt i retningslinjerne for 2001 fastsat kvantitative mål for, hvor meget børnepasningstilbuddene skal øges både i absolutte tal og relativt set.

Det fremgår desuden af de nationale handlingsplaner for 2002, at børnepasningstilbuddene bliver bedre og bedre. Mange lande har meddelt, at antallet af børnepasningstilbud er steget; et stigende antal medlemsstater giver udtryk for, at der vil blive truffet nye foranstaltninger; og sammenlignet med 2001 har nogle medlemsstater fastsat kvantitative mål og tidsfrister for, hvordan og hvornår børnepasningsmulighederne skal forbedres.

Der er dog stadig et stykke vej til, at målene fra mødet i Barcelona er nået. På trods af de forbedringer, der afspejles i de nationale handlingsplaner, er der stadig mangel på gode børnepasningstilbud, der er til at betale, og det begrænser kvindernes deltagelse i arbejdsmarkedet. Selv om der ikke er tvivl om, at børnepasningsordningerne i nogle medlemsstater er blevet bedre f.eks. i forhold til forrige år, er det stadig ikke muligt at sammenligne forholdene i de forskellige medlemsstater.

Kommissionen arbejder derfor på at forbedre de statistiske oplysninger om børnepasning. Eurostat iværksatte i 2002 en opfølgning af en tidligere feasibility-undersøgelse om børnepasningsordninger, som bidrog til at definere de to indikatorer, som medlemsstaterne er blevet opfordret til at anvende i deres nationale handlingsplaner. Undersøgelsen skal udmønte i nogle retningslinjer for indsamling af data for at forbedre de nationale og senere hen de fælles informationskilder. Det ville dermed blive muligt at sammenligne oplysninger og måle fremskridt mod Barcelona-målsætningerne. Resultatet forventes klart i marts 2003.

(¹) Tabel 6, s. 55-57.

(2003/C 110 E/152)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2949/02
af Ian Hudgton (Verts/ALE) til Kommissionen**

(14. oktober 2002)

Om: Nedsækering af fiskerflåderne

Efter offentliggørelsen af Kommissionens forslag vedrørende reformen af den fælles fiskeripolitik og især efter forslaget om en EF-hasteforanstaltning for ophugning af fiskerfartøjer (KOM(2002) 0190)⁽¹⁾ gav tjenestemænd fra Kommissionen den skotske fiskeindustri mundtlige garantier for, at de store nedsækeringer, der har fundet sted i Skotland i de seneste to år, ville blive taget i betragtning og regnet med i nedsækeringsforslagene i ovennævnte forslag fra Kommissionen.

Kan Kommissionen bekræfte dette skriftligt og oplyse de nøjagtige niveauer, der skal nås på baggrund af de nylige nedsækeringer, der har fundet sted i Skotland?

⁽¹⁾ EFT C 227 E af 24.9.2002, s. 333.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(31. oktober 2002)

Kommissionens forslag i forbindelse med reformen af den fælles fiskeripolitik (FFP) går ud på at begrænse fiskeriet og afslutte de obligatoriske ophugningsprogrammer. Bidragene til oplægning gennem ophugningsfonden, hvis medlemsstaterne ønsker at benytte den, vil blive forhøjet, og der vil blive indført en tilgangs- og afgangsortning for udskiftningsfartøjer, men der vil ikke blive fastsat mål for reduktion af fiskerikapaciteten i nogen medlemsstat.

Alle de oplægningssordninger, der er iværksat i Skotland siden begyndelsen af 2001, vil helt klart bidrage til at nå målene for fiskeridødeligheden og dermed gøre det lettere for den skotske fiskerflåde at overholde de fremtidige grænser for fiskeriindsatsen.

(2003/C 110 E/153)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-2957/02
af Giovanni Procacci (ELDR) til Kommissionen**

(15. oktober 2002)

Om: Forordning (EF) nr. 1019/2002 – mærkning af olivenolie

Formålet med Kommissionens forordning (EF) 1019/2002⁽¹⁾ af 13. juni 2002 om handelsnormer for olivenolie er bl.a. at indføre normer for oprindelsesbetegnelser, salg, blandinger og den nye klassificering. Forordningen træder ifølge planen i kraft den 1. november 2002, undtagen de artikler, der vedrører mærkning og betegnelse på blandinger, som først bringes i anvendelse fra den 1. november 2003.

Kan Kommissionen i betragtning af, at EU's politik altid lægger meget stor vægt på produktkvalitet og forbrugerbeskyttelse, først og fremmest ved hjælp af korrekte oplysninger, gøre rede for, hvorfor de normer i forordningen, der bl.a. vedrører oplysninger om oliens oprindelse, og som dermed forhindrer forfalskninger, først træder i kraft på et senere tidspunkt?

Hvis et af formålene med udsættelsen er at give producenterne tilstrækkelig tid til at tilpasse sig de nye normer for mærkning, hvorfor går Kommissionen så med til, at der efter den 1. november 2003 vil kunne findes produkter på markedet, som fordi de er fremstillet inden denne dato, ikke overholder disse nye normer?

Kan Kommissionen endvidere oplyse, hvad den agter at gøre for at forbedre ordningerne for kontrol med produktion og handelsstrømme, der – hvis de ikke styrkes – vil undergrave bestræbelserne på at opnå et kvalitetsprodukt?

⁽¹⁾ EFT L 155 af 14.6.2002, s. 27.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(31. oktober 2002)

I artikel 12 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1019/2002 af 13. juni 2002 om handelsnormer for olivenolie⁽¹⁾ er det fastsat, at forordningen anvendes fra den 1. november 2002.

Der er dog fastsat følgende undtagelser:

- produkter, som er markedsført inden den 1. august 2002, kan sælges indtil sidste holdbarhedsdato, og
- bestemmelserne i artikel 3 (yderligere oplysninger for hver enkelt kategori), artikel 5 (fakultative angivelser) og artikel 6 (mærkning af olivenolieblandinger og levnedsmidler, der indeholder olivenolie) anvendes fra den 1. november 2003.

Artikel 4 om angivelse af oprindelse på etiketterne for olivenolie er blevet anvendt fra 1. juli 2002. Denne artikel viderefører den ordning, som blev indført ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2815/1998 af 22. december 1998 om handelsnormer for olivenolie⁽²⁾. Den ændrer således ikke den allerede gældende ordning, men sikrer blot dens kontinuitet.

For at imødekomme de erhvervsdrivendes ønsker undersøger Kommissionen, om det vil være hensigtsmæssigt at ændre artikel 12 i forordning (EF) nr. 1019/2002 ved at forlænge fristerne for gennemførelse af forordningens artikel 2 for så vidt angår kravene vedrørende producenternes direkte salg af olivenolie til forbrugerne og tildele en yderligere frist til at opbruge lageret af etiketter.

Endelig skal Kommissionen meddele det ærede medlem, at den fortsat vil styrke de allerede eksisterende kontrolforanstaltninger, som er baseret på et skøn over udbyttet i homogene områder, indførelsen af det geografiske informationssystem (GIS) for oliven og udelukkelse af den produktion, der hidrører fra nye beplantninger, så man får et bedre overblik over olieproducenternes faktiske produktion. Gennemførelsen af disse foranstaltninger samt de betydelige ændringer, der indføres ved forordningen om handelsnormer, tager sigte på at mindske risiciene for svig og forbedre kvaliteten af den olivenolie, som sælges til den endelige forbruger.

⁽¹⁾ EFT L 155 af 14.6.2002.

⁽²⁾ EFT L 349 af 24.12.1998.

(2003/C 110E/154)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2961/02
af Giovanni Pittella (PSE) til Kommissionen**

(22. oktober 2002)

Om: Det italienske apoteksvæsen

Det italienske apoteksvæsen har en række strukturelle kendetegn såsom:

- apotekernes eneret på at sælge enhver form for lægemiddel;
- en talmæssig begrænsning af apotekerne på grundlag af indbyggertal og afstanden mellem apotekerne inden for den enkelte kommune;
- begrænsninger for erhvervelsen af apoteker; navnlig i dette sidste tilfælde begunstiger den italienske lovgivning, for så vidt angår overdragelse af apoteker ved arv, overdragelsen af virksomheden inden for samme familien ved at give en direkte efterkommer til og med andet led mulighed for at beholde apoteket indtil sit tredivte år eller i ti år, hvis vedkommende tilmelder sig farmaceutstudiet.

Mener Kommissionen på baggrund af ovenstående ikke, at den italienske lovgivning er uforenelig med EF-traktaten, eftersom den placerer den enkelte virksomhed, som et apotek jo kan betragtes som, i en monopolistisk stilling og giver den mulighed for at misbruge denne stilling til ulempe for brugerne og forbrugerne?

Mener Kommissionen ikke, at apotekernes eneret på salg af håndkøbsmedicin, der kunne sælges gennem andre distributionskanaler, og fastsættelsen af apotekernes antal med det formål at sikre indehavernes indtjeningsniveau er et åbenlyst eksempel på fordrejning af konkurrencereglerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(12. december 2002)

Kommissionen noterer sig indledningsvist, at det ærede parlamentsmedlem rejser en problematik af generel art, der vedrører størsteparten af medlemsstaterne. Som den allerede har haft lejlighed til at bemærke i forbindelse med en tidligere skriftlig forespørgsel om monopolistiske bestemmelser vedrørende apoteker i Italien ⁽¹⁾, er Kommissionen af den opfattelse, at nationale foranstaltninger såsom eneret for apotekere til at sælge lægemidler i håndkøb samt befolkningsmæssige og geografiske kriterier for tilladelse til åbning af offentligt tilgængelige apoteker »ikke [er] i strid med det i EF-traktatens artikel 52 fastsatte princip om fri etableringsret, såfremt bestemmelserne anvendes uden forskelsbehandling og står i rimeligt forhold til øjemedet«.

Kommissionen finder desuden, i overensstemmelse med relevant retspraksis fra Domstolen ⁽²⁾, at apotekeres eneret på salg til almenheden ikke forhindrer markedsføring af lægemidler fra andre medlemsstater og derfor ikke er uforenelig med EF-traktatens artikel 28. Det samme gælder begrænsningen af antallet af apoteker og disses fordeling på det nationale område, undtagen hvis denne fordeling er til hinder for en tilfredsstillende forsyning af forbrugerne, hvilket kunne gøre den uforenelig med EF-traktatens artikel 28 til 30.

Kommissionen har imidlertid behov for yderligere oplysninger for at kunne foretage en fuldstændig analyse af de forskellige bestemmelser på dette område, navnlig i lyset af EF-traktatens artikel 28, 43 og 49. Den agter derfor snarest at anmode de italienske myndigheder om bestemte oplysninger vedrørende de aspekter, som det ærede parlamentsmedlem henviser til.

Selv om det umiddelbart ser ud til, at konkurrencen fordrejes af de forhold, det ærede parlamentsmedlems omtaler, finder Fællesskabets konkurrenceregler formentlig ikke anvendelse. EF-traktatens artikel 81 finder nemlig kun anvendelse, hvis den praksis, det ærede parlamentsmedlem henviser til, er en følge af apotekerforeningens selvstændige afgørelser eller aftaler, hvilket ikke er tilfældet. For så vidt angår EF-traktatens artikel 82 skal det i givet fald påvises, at apotekerne har en kollektiv dominerende stilling. Men hvis der ikke er tilstrækkelige strukturelle forbindelser mellem dem, kan man ikke anse apotekerne for at have en kollektiv dominerende stilling som omhandlet i EF-traktatens artikel 82.

Kommissionen er under alle omstændigheder opmærksom på de forhold, som det ærede parlamentsmedlem påpeger, og vil fortsat følge med i, hvordan de udvikler sig. I særdeleshed vil Kommissionen påse, at enhver adfærd, som er uforenelig med EF-traktatens artikel 81 og 82, tages op til behandling.

⁽¹⁾ Jf. Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel nr. E-3247/98 af Ernesto Caccavale, EFT L 320 af 6.11.1999.

⁽²⁾ Dom af 29.6.1995.

(2003/C 110 E/155)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2965/02 af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(22. oktober 2002)

Om: En tv-station til information af landbrugerne

Under den anden fællesskabsstøtteramme og på den græske landbrugsministers initiativ blev der stillet midler til rådighed til oprettelse af en tv-station, som skulle have til formål at informere de græske landbrugere om emner, der er relevante for deres arbejde.

Eftersom der mig bekendt endnu ikke er oprettet en sådan tv-station, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Hvor store bevillinger er der blevet stillet til rådighed til driften af denne tv-station, og hvornår?
2. Af hvilken grund er denne tv-station endnu ikke i drift, og hvilken udvikling er der sket i sagen?
3. Er Kommissionen tilfreds med forvaltningen af de pågældende midler, og hvis ikke, hvilke skridt har Kommissionen taget for at sikre gennemsigtighed i forvaltningen af de pågældende midler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(29. november 2002)

1. I forbindelse med »Det nationale operationelle program – Udvikling af landbrugssektoren« under den anden EF-støtteramme (1994-2000) for Grækenland var der planlagt en pilotaktion vedrørende digitalisering af landbrugsministeriets foreliggende data om udvikling af landdistrikter samt indkøb af et begrænset antal dekodere. Denne aktion blev med stor forsinkelse først gennemført af landbrugsministeriet i sommeren 2001.

2. Oprettelsen af en tv-station og tilvejebringelsen af et fjernsynsprogram for udvikling af landdistrikterne, herunder indkøb af 20 000 dekodere og satellitantenner (10 000 til kollektive enheder og 10 000 til en gruppe udvalgte enkeltpersoner) blev foreslået af landbrugsministeriet under den tredje EF-støtteramme i forbindelse med »Det nationale operationelle program – Udvikling af landdistrikterne (2000-2006)«. Der opstod allerede på et tidligt stadium store problemer med programmeringen og gennemførelsen af denne aktion, og den blev på Kommissionens anmodning trukket tilbage fra programmet i foråret 2002. Der er ikke under den tredje EF-støtteramme afholdt nogen udgifter til denne aktion. Den tilsvarende foranstaltning vil blive slettet i »Det nationale operationelle program – Udvikling af landdistrikterne (2000-2006)«, ligesom det beløb, der oprindeligt var afsat til denne aktion, vil blive omfordelt til andre aktioner i forbindelse med den ændring af programmet, der allerede er ved at blive foretaget.

3. Kommissionen vil tage hensyn til resultaterne og landbrugsministeriets forvaltning af den første pilotaktion vedrørende digitalisering, og vil træffe beslutning om den finansielle opfølgning i forbindelse med den endelige rapport om »Det nationale operationelle program – Udvikling af landbrugssektoren«, som endnu ikke er blevet forelagt af de græske myndigheder, og afslutningen af den anden EF-støtteramme (1994-1999) for Grækenland.

(2003/C 110E/156)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2968/02 af Jens-Peter Bonde (EDD) til Kommissionen

(22. oktober 2002)

Om: Almindelig udvælgelsesprøve KOM/A/6/01 – Fuldmægtige (A 7/A 6) inden for områderne »Forbindelser udadtil« og »Forvaltning af bistand til tredjelande«

Kommissionen bedes besvare nedenstående spørgsmål i forbindelse med udvælgelsesprøve KOM/A/6/01 og navnlig oplyse følgende:

- Hvor mange ansøgere blev i sidste ende opført på reservelisten?
- Hvor mange borgere fra hver enkelt medlemsstat blev i sidste ende opført på reservelisten?
- Hvor mange ansøgere, som har eller har haft en kontrakt med Kommissionen eller en anden EU-institution, mødte op til samtale (mundtlig prøve f)?
- Hvor mange ansøgere, som har eller har haft en kontrakt med Kommissionen eller en anden EU-institution, blev i sidste ende opført på reservelisten? (antallet bedes angivet for hver enkelt medlemsstat)?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(6. december 2002)

Udvælgelsesprøve KOM/A/6/01 er netop afsluttet. I henhold til meddelelsen om udvælgelsesprøven vedrører område 1 forbindelser udadtil, hvor antallet på reservelisten andrager 80, og område 2 forvaltning af bistand til tredjelande, hvor antallet på reservelisten andrager 250.

Statistikkerne vedrørende ovennævnte udvælgelsesprøve er sendt direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat.

Kommissionen er nu ved at indsamle de nødvendige faktuelle oplysninger, så den kan besvare de to sidste spørgsmål. Den vil give meddelelse om disse oplysninger snarest muligt.

(2003/C 110 E/157)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2972/02
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(22. oktober 2002)

Om: Finansiering af bortskaffelse af BSE-risikomateriale

Senest med BSE-krisen, der har nået et katastrofalt omfang i hele Europa både for landmænd og forbrugere, er det blevet klart, at det er nødvendigt med en nøje kontrol af foderstoffer og en fagkyndig bortskaffelse af døde dyr.

Siden da har man på både nationalt og regionalt plan taget initiativer og startet programmer, med det formål at få bortskaffet BSE-risikomateriale på en professionel måde, så en lignende katastrofe kan undgås i fremtiden.

I Sydtyrol findes der f.eks. en destruktionstjeneste, som er enestående for hele Italien, og som fungerer takket være 100 % statsstøtte. Denne tjeneste har nu i 2 år bortskaffet alt BSE-risikomateriale fra samtlige slagterier. Den slags projekter medvirker i høj grad til at forbedre kvægavlernes holdning til bortskaffelse af døde dyr. Dyr bliver faktisk yderst sjældent begravet eller bortskaffet ulovligt et eller andet sted. Desuden bliver der således sørget for, at kroppe fra dyr, der nødslægtes pga. de stærkt faldne kødpriser, ikke længere når ud i næringskredsløbet.

Den 100 % støtte, som blev anmeldt i Bruxelles i 2000, er imidlertid begrænset til 5 år. Fristen ville udløbe i 2004.

Mener Kommissionen ikke også, at det netop af hensyn til forbruger- og miljøbeskyttelsen er nødvendigt at videreføre den slags tjenester også efter 2004 ved at yde 100 % støtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(18. november 2002)

På grund af de usædvanlige omstændigheder, der opstod med bovin spongiform encephalopati (BSE)-krisen, godkendte Kommissionen en række støtteforanstaltninger, der skulle gøre risikoen for forbrugerne og miljøet så lille som mulig og afbøde de økonomiske virkninger for kødsektoren og bortskaffelsestjenesterne. Disse foranstaltninger gælder kun for et begrænset tidsrum, da det princip, at forureneren betaler – som omtales i EF-traktatens artikel 174, stk. 2 – i det lange løb må overholdes.

Kommissionen har for nylig bedt flere medlemsstater om at undersøge, hvordan de kan undgå konkurrenceforvridning som følge af denne støtte. En række medlemsstater har peget på, at den nuværende situation, hvor slagterier og landmænd i nogle medlemsstater og regioner får støtte til bortskaffelse af slagterifald og nedslagtet besætning og til kontrol af transmisibel spongiform

encephalopati (TSE), mens andre ikke får sådanne udgifter godtgjort, skaber alvorlige konkurrenceforvridninger. Landbrugsministrene har ved flere lejligheder drøftet dette spørgsmål i Rådet.

Generaldirektoratet for landbrug har derfor foretaget en undersøgelse i medlemsstaterne for at indsamle de relevante oplysninger om disse foranstaltninger. Medlemsstaterne blev desuden indbudt til et møde i arbejdsgruppen for konkurrencebetingelser i landbruget, som drøftede faren for konkurrenceforvridninger i forbindelse med sådanne støtteordninger.

På grundlag af disse oplysninger opstiller Kommissionen nu retningslinjer for Fællesskabets fremtidige politik for statsstøtte til TSE-kontrol, besætningsnedslagtninger og slagteriaffald. Disse retningslinjer træder formentlig i kraft fra den 1. januar 2003.

(2003/C 110E/158)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2974/02

**af Pere Esteve (ELDR)
og Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen**

(22. oktober 2002)

Om: Ydelse af europæisk støtte til økonomisk udvikling i landområderne i distriktet Safor

Distriktet Safor (den autonome region Valencia) har indgivet to projekter med ansøgning om støtte fra programmet Proder II. Det første projekt (APE-Safor) blev indgivet af »Associació per a la Promoció Econòmica de la Safor« (sammenslutningen til økonomisk udvikling af Safor), som omfatter »Mancomunitat de la Safor« (Sammenslutningen Safor) og »Escuela Politécnica Superior de Gandía« (polyteknisk læreanstalt) samt en halv snes private sammenslutninger i form af virksomheder og sociale, økologiske og kulturelle foreninger. Det andet projekt (Vernissa-Serpis) blev indgivet af fem kommuner med borgmestre fra Partido Popular (PP) i området »Vall de Vernissa«. Sidstnævnte projekt var ukendt for tre borgmestre fra andre politiske partier, hvis kommuner i princippet kunne nyde godt af den ønskede støtte. Det førstnævnte projekt, som havde fået tilslutning fra alle politiske partier, og som var blevet drøftet i de berørte kredse med fuldstændig åbenhed, omfattede alle kommuner i distriktet (heriblandt også kommunerne fra Vernissa-Serpis-projektet) for at undgå en opsplittning af distriktet. De fem nævnte borgmestre vedtog imidlertid at gå uden om de øvrige og indgive deres eget projekt. Consellería de Agricultura de la Generalitat Valenciana (en institution, der fordeler støtten) tildelte støtten til projektet Vernissa-Serpis, mens det forkastede det andet projekt, som sigtede mod samme mål, og som ville have været til fordel for hele Safor-distriktet.

De ansvarlige for APE-Safor ansøgte i en måned om tilladelse til at kontrollere dokumentationen for ydelsen af støtten til Proder-projekterne i Valencia, men de opnåede kun et møde på en time inden udløbet af fristen for indgivelse af klager mod tildelingen af støtte fra dette program. De havde således på forhånd forberedt klagen, hvori de anmodede om annullering af tildelingen af støtte fra Proder-programmet med den begrundelse, at Generalitat i Valencia havde undladt at give dem oplysninger, idet APE-Safor ikke havde fået kendskab til de grundlæggende kriterier og til den evaluering, der havde ført til forkastelsen af projektet (afgørelsen om godkendelse nævner blot de planer, der er blevet udvalgt, og dem, der er blevet forkastet, og den bygger på en evaluering, der ikke er offentliggjort). De henviste i klagen til, at al dokumentation vedrørende tildeling af støtte fra en offentlig administration fuldt ud skal være offentlig og gennemsækelig, og at en begrænsning heraf udgør en uretfærdig tilsløring og i det foreliggende tilfælde gør sammenslutningen APE-Safor forsvarsløs. De mente yderligere, at denne afgørelse var i modstrid med EU-bestemmelserne om gennemførelse af udviklingsprojekter i landdistrikter, hvad angår sammensætningen af lokale aktionsgrupper og disses formandskab. De understregede særlig, at evalueringsudvalget, som skulle tildele midlerne, udelukkende bestod af personer, der var udpeget af PP-styrede institutioner. Klagen blev afvist af Consellería de Agricultura den 22. juli 2002, hvilket tilskynder stillerne af forespørgslen til at indgive klagen til de europæiske institutioner.

Har Kommissionen kendskab til disse omstændigheder? Agter den at træffe foranstaltninger for at undersøge og afhjælpe denne formodede dårlige forvaltning og anvendelse i politisk øjemed af europæiske midler fra visse administrationers side?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(22. november 2002)

Kommissionen er bekendt med det problem, som de ærede medlemmer påpeger, idet sammenslutningen Safor den 31. juli 2002 sendte en skrivelse til det medlem af Kommissionen, der har ansvaret for Generaldirektoratet for Landbrug. Generaldirektøren for Landbrug afgav den 19. september 2002 et svar til sammenslutningen Safor.

Kommissionen gav i sit svar udtryk for, at den så med bekymring på manglen på oplysninger og gennemsigtighed og de uregelmæssigheder, der kan være begået, og som nævnes af repræsentanten for sammenslutningen Safor.

Udvælgelsen af de lokale aktionsgrupper foretages udelukkende af de nationale myndigheder. Udvælgelseskriterierne i den autonome region Valencia's integrerede operationelle program, som Kommissionen har godkendt gennem vedtagelse af en beslutning⁽¹⁾, og som har været genstand for en særlig kommissionsundersøgelse i forbindelse med forhandlingerne, skal overholdes.

Generaldirektoratet for Landbrug har henvendt sig til det spanske landbrugsministerium med det problem, som den er blevet gjort opmærksom på af de ærede medlemmer, med henblik på at få skabt klarhed over de punkter, hvor der er uenighed. Hvis det konstateres, at EF-bestemmelserne er blevet overtrådt, eller at der er tale om svig, bliver sagen forelagt de kompetente myndigheder.

⁽¹⁾ K(2001) 249 af 7.3.2001.

(2003/C 110 E/159)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2976/02
af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen**

(22. oktober 2002)

Om: Umenneskelig behandling af fangerne Latsamy Kamphoui og Feng Sackchittaphong

Latsamy Kamphoui, tidligere minister i Den Demokratiske Folkerepublik Laos, og Feng Sackchittaphong, tidligere højststående embedsmand i det laotiske justitsministerium, er siden 1990 blevet tilbageholdt i arbejdslejren »nummer 7« i Houaphanh-provinsen i det nordlige Laos. De to systemkritikere blev sammen med en anden tidligere minister, Thongsouk Saysangkhi, der døde i samme arbejdslejr i februar 1998 efter at være blevet tortureret og nægtet lægehjælp, dømt til 14 års fængsel for at udgøre en trussel mod landets sikkerhed efter en fingeret retssag, hvor der ikke var sørget for forsvar. De havde sendt åbne breve til lederne af det eneste tilladte parti for at protestere over det totalitære regime, for at kræve indførelse af et flerpartisystem og demokratiske reformer og for at sætte en stopper for den sociale uretfærdighed og korrupsionen inden for partiet. Latsamy Kamphoui og Feng Sackchittaphong, der begge er over 60 år gamle og alvorligt syge — de lider af problemer med synet, nyrer og lunger og har svært ved at gå — sidder isoleret i en underjordisk celle, hvorfra de kun kan komme ud én gang om ugen. De får ingen behandling i arbejdslejren »nummer 7«, der er berygget for sin grusomme, umenneskelige og nedværdigende behandling. Deres familier har ikke ret til at sende dem medicin og har kun måttet besøge dem meget kort tre gange i de 12 år, de har været fængslet. Unesco udsendte den 30. maj 2002 en offentlig appel for at få Latsamy Kamphoui befriet af humanitære grunde.

Kan Kommissionen oplyse, hvilke initiativer den har taget eller vil tage for at få myndighederne i Vientianne til uden betingelser at frigive Latsamy Kamphoui og Feng Sackchittaphong? Kan den oplyse, hvilket svar den fik fra de laotiske myndigheder på sin henvendelse med henblik på at få lederne af demonstrationen den 26. oktober 1999, Thongpaseuth Keuakoun, Sengaloun Phengphanh, Bouavanh Chanmanivong, Khamphouvieng Sisa-At og Keochay, frigivet? Kan den mere generelt sige, hvilke initiativer den vil tage for at få myndighederne i Vientianne til at iværksætte betydelige reformer med henblik på genindførelse af demokratiet og retsstaten i Laos?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(14. november 2002)

Som allerede anført i Kommissionens besvarelser af de skriftlige forespørgsler P-3175/01 og P-0019/02 fra Marco Cappato⁽¹⁾ har Kommissionen mulighed for at rejse menneskerettighedsspørgsmål over for Den Demokratiske Folkerepublik Laos' regering på bilaterale møder og ved deltagelse i EU's politiske demarcher, der er aftalt med medlemsstaterne.

Spørgsmålet om arrestationen af de fem ledere af »Bevægelsen 26. oktober 1999« og deres forsvinden er blevet rejst gennem disse kanaler. Desværre har det hidtil været umuligt at få klare oplysninger fra regeringen om de fem savnede laoter.

Hvad angår den fortsatte tilbageholdelse af de tidligere regeringsmedlemmer Latsamy Khampoui og Feng Sackchittaphong, der begge er samvittighedsfanger, har Kommissionen og medlemsstaterne gentagne gange anmodet regeringen i Den Demokratiske Folkerepublik Laos om at frigive dem af humanitære grunde.

Eftersom disse anstrengelser endnu ikke har givet positivt resultat, vil Kommissionen fortsætte med at rejse disse spørgsmål gennem alle disponible kanaler.

⁽¹⁾ EFT C 160 E af 4.7.2002.

(2003/C 110 E/160)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2977/02
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(22. oktober 2002)

Om: Konkurrencefordrejning på grund af lave lønudgifter for arbejdsgiverne til polske byggearbejdere i medlemsstater i Den Europæiske Union — arbejdere, som ikke er omfattet af en kollektiv arbejdsaftale

1. Kan Kommissionen bekræfte, at indførelsen af en dialog mellem arbejdsmarkedets parter i Polen som led i Den Europæiske Unions regelværk betyder, at den polske regering en gang om året afholder en drøftelse med de landsdækkende centralorganisationer for arbejdstagere og arbejdsgivere, at disse uforpligtende drøftelser ikke fører til aftaler, og at dette heller ikke bliver fulgt op i drøftelser mellem de arbejdstager- og arbejdsgiverorganisationer, der findes inden for de enkelte brancher?
2. Kan Kommissionen også bekræfte, at der i Polen ikke findes landsdækkende eller regionale kollektive arbejdsaftaler i bygge- og anlægssektoren, som vedrører bl.a. boliger, erhvervsbygninger, veje, broer og dæmningsanlæg, men kun aftaler inden for de enkelte virksomheder eller lokale afdelinger heraf?
3. Er Kommissionen klar over, at polske byggearbejdere i hjemlandet fortrænges af ukrainere, som arbejder til en lavere løn, og at dette tilskynder til, at polakker søger arbejde ved bygge- og anlægsprojekter i de nuværende medlemsstater i EU, i første række i Tyskland, hvor der efter færdiggørelsen af en række store projekter er opstået en høj arbejdsløshed i bygge- og anlægssektoren, men derudover også i Østrig, Finland og Sverige?
4. Er det tilløkkende for arbejdsgiverne at hverve polske byggearbejdere, fordi de i praksis kan arbejde til en lavere løn og under ugunstigere arbejdsvilkår end de byggearbejdere, som længe har opholdt sig i den pågældende medlemsstat, hvis de hverken er omfattet af en polsk kollektiv arbejdsaftale eller en kollektiv arbejdsaftale i beskæftigelseslandet, så længe en sådan ikke er erklæret for almindeligt bindende, således at virksomheder, som ikke er tilsluttet en arbejdsgiverorganisation, der er kontraherende part, ikke har anden forpligtelse end at betale en mindsteløn?
5. Forventer Kommissionen, at dette problem vil være løst efter udløbet af den syvårs periode efter Polens tiltrædelse af EU, i hvilken der er fastsat begrænsninger for arbejdskraftens frie bevægelighed, hvis der på dette tidspunkt fortsat ikke findes almindeligt bindende kollektive arbejdsaftaler i Polen og andre medlemsstater? I bekræftende fald, hvorfor? Hvilke supplerende foranstaltninger er i benægtende fald nødvendige for at hindre herved af arbejdskraft på grund af lave lønninger?
6. Forbereder Kommissionen initiativer, således at vandrende arbejdstagere også bliver omfattet af en kollektiv arbejdsaftale?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(13. december 2002)

1. EF-traktaten (artikel 138) fastsætter, at »Kommissionen har til opgave at fremme konsultationen af arbejdsmarkedets parter på fællesskabsplan og træffer alle nødvendige foranstaltninger med henblik på at lette dialogen mellem dem (...).« EF-traktaten fastsætter også (artikel 139), at »dialogen mellem arbejdsmarkedets parter på fællesskabsplan kan, hvis parterne finder det ønskeligt, føre til overenskomstmæssige forbindelser, herunder aftaler.«

I forhandlingsprocessen lægger Kommissionen vægt på forbindelserne mellem arbejdsmarkedets parter i kandidatlandene og udviklingen af en tresidet konsultationsproces samt udviklingen af en selvstændig tosidet dialog.

Der bliver for tiden gennemført et Phare-projekt vedrørende den sociale dialog i Polen med henblik på at fremme den sociale dialog og dennes sammenhæng med konsultationerne på nationalt plan. Af oplysninger, som Kommissionen har til rådighed, fremgår det, at trepartsorganet i Polen (trepartskommissionen for økonomiske og social- og arbejdsmarkedsmæssige forhold) efter nogle års inaktivitet nu holder nogle få møder hvert år og forsøger at nå frem til mere konkrete resultater (som f.eks. aftaler, pagter osv.).

2. På baggrund af de oplysninger, som man har til rådighed, bekræfter Kommissionen, at der på nuværende tidspunkt ikke findes nationale eller regionale kollektive aftaler i bygge- og anlægssektoren i Polen.

3. Kommissionen har taget de forhold, som det ærede medlem beskriver, til efterretning. Det er op til de lokale og nationale myndigheder at sikre, at loven ikke overtrædes, navnlig ved hjælp af et arbejdstilsyn. Det skal dog understreges, at kandidatlandene har forpligtet sig til at deltage i bekæmpelsen af ulovlig indvandring (både fra deres egne lande og tredjelande) — et emne som for nylig blev valgt af medlemsstaterne som et af de mere betydningsfulde prioriterede områder i EU på Det Europæiske Råds møde i Sevilla (21.-22. juni 2002).

4. Kommissionen har insisteret på udviklingen af den sociale dialog og kollektive aftaler i kandidatlandene. Enhver forbedring af løn- og arbejdsforholdene kan bidrage til at begrænse deres arbejdstageres ønske om at søge til medlemsstaterne.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/71/EF (artikel 3) af 16. december 1996 om udstationering af arbejdstagere som led i udveksling af tjenesteydelser fastlægger, at medlemsstaterne skal sikre, at virksomhederne i mange situationer, uanset hvilken lovgivning der finder anvendelse på ansættelsesforholdet, sikrer de arbejdstagere, der er udstationeret på deres område, de arbejds- og ansættelsesvilkår, som i den medlemsstat, på hvis område arbejdet udføres, er fastsat ved lov, administrative bestemmelser og kollektive aftaler.

5. Det ærede medlem spørger, om det, når overgangsforanstaltningerne vedrørende arbejdskraftens frie bevægelighed ikke længere er gældende, er muligt at ansætte polske arbejdstagere til en lavere løn og på mindre gunstige arbejdsvilkår end arbejdstagere fra den pågældende medlemsstat.

Overgangsforanstaltningerne vedrørende arbejdskraftens frie bevægelighed er blevet aftalt med de kandidatlande, som med størst sandsynlighed ville blive medlemsstater i forbindelse med den næste udvidelse af EU (bortset fra Malta og Cypern). Disse indeholder bestemmelser om, at der ikke skal findes fri bevægelighed de første to år, hvorefter der gennemføres en første evaluering på grundlag af en rapport fra Kommissionen, og medlemsstaterne meddeler Kommissionen, om de ønsker at ophæve overgangsforanstaltningerne eller at bevare disse i yderligere tre år. Efter fem år ophæves overgangsforanstaltningerne, medmindre der findes alvorlige forstyrrelser på medlemsstaternes arbejdsmarked, hvilket kan forlænge overgangsforanstaltningerne med yderligere to år.

Selv om arbejdskraftens frie bevægelighed begrænses under overgangsforanstaltningerne, bliver retten til lige behandling ikke begrænset. Det betyder, at når en borger fra en af de nye medlemsstater arbejder i en af de nuværende medlemsstater, herunder også i overgangsperioden, kan man ikke udsætte denne for forskelsbehandling på grundlag af nationalitet. Det vil derfor være i modstrid med fællesskabslovgivningen, hvis en polsk arbejdstager får mindre i løn end en tilsvarende arbejdstager, som er statsborger i værtsmedlemsstaten.

6. Det er arbejdsmarkedets parters ansvar at gennemføre forhandlinger vedrørende kollektive aftaler.

(2003/C 110E/161)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2982/02
af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(23. oktober 2002)

Om: Foranstaltninger til begrænsning af ulykker i fiskeriet

Europa-Parlamentet vedtog den 5. april 2001 en beslutning om sikkerhed og ulykkesårsager i forbindelse med fiskeri ⁽¹⁾, hvori det i punkt 2 anmodede Kommissionen om »at fremlægge direktivforslag med sigte på udarbejdelse af en fælles lovramme, der skal regulere og garantere sikkerhedsforholdene på de fartøjer, der ikke er omfattet af direktiv 93/103/EF og 97/70/EF«.

Har Kommissionen tænkt sig at fremsætte noget forslag i denne forbindelse?

Hvordan kan man efter Kommissionens opfattelse forbedre sikkerheden på mindre fiskerfartøjer?

⁽¹⁾ EFT C 21 E af 24.1.2002, s. 359.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(18. december 2002)

Kommissionen påregner at foretage en evaluering af den praktiske gennemførelse af Rådets direktiv 93/103/EF af 23. november 1993 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed under arbejdet om bord på fiskerfartøjer (trettende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF) ⁽¹⁾ i medlemsstaterne. Den vil udarbejde en rapport på basis af resultaterne af denne evaluering og de nationale rapporter, der er fremlagt af medlemsstaternes myndigheder som fastsat i artikel 13, stk. 4, i nævnte direktiv. Denne rapport vil blive forelagt Europa-Parlamentet, Rådet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Det Rådgivende Udvalg for Sikkerhed, Hygiejne og Sundhedsbeskyttelse på Arbejdspladsen.

Et eventuelt forslag om at udvide anvendelsesområdet for direktiv 93/103/EF vil kunne analyseres under Kommissionens udarbejdelse af den nævnte rapport om den praktiske gennemførelse.

For så vidt angår Rådets direktiv 97/70/EF af 11. december 1997 om etablering af harmoniserede sikkerhedsforskrifter for fiskeskibe med en længde på 24 meter og derover ⁽²⁾, er dets anvendelsesområde, som titlen angiver, begrænset til skibe med en længde på 24 meter og derover.

I forbindelse med reformen af den fælles fiskeripolitik (FFP) foreslår Kommissionen, at Fællesskabet fortsætter med at yde støtte i form af samfinansiering til investeringer i udstyr til fartøjer med det formål at øge sikkerheden ombord, uanset skibets størrelse, for så vidt disse investeringer ikke medfører nogen forøgelse af fiskeriindsatsen.

For at bidrage til at forbedre arbejdstagernes sundhed og sikkerhed om bord på skibe, der er kortere end 24 meter, har EU efter forslag fra Kommissionen vedtaget en omfattende fællesskabslovgivning.

Man kan i denne forbindelse nævne Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet ⁽³⁾ samt følgende særdirektiver: Rådets direktiv 90/269/EØF af 29. maj 1990 om manuel håndtering af byrder, som kan medføre risiko for ryg- og lændeskader ⁽⁴⁾, Rådets direktiv 89/655/EØF af 30. november 1989 om arbejdstagernes brug af arbejdsudstyr ⁽⁵⁾ som ændret ved Rådets direktiv 95/63/EF af 5. december 1995 ⁽⁶⁾, Rådets direktiv 89/656/EØF af 30. november 1989 om arbejdstagernes brug af personlige værnemidler ⁽⁷⁾ samt Rådets direktiv 92/29/EØF af 31. marts 1992 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed med henblik på at forbedre den lægelige bistand om bord på skibe ⁽⁷⁾.

⁽¹⁾ EFT L 307 af 13.12.1993.

⁽²⁾ EFT L 34 af 9.2.1998.

⁽³⁾ EFT L 183 af 29.6.1989.

⁽⁴⁾ EFT L 156 af 21.6.1990.

⁽⁵⁾ EFT L 393 af 30.12.1989.

⁽⁶⁾ EFT L 335 af 30.12.1995.

⁽⁷⁾ EFT L 113 af 30.4.1992.

(2003/C 110 E/162)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2988/02
af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(23. oktober 2002)

Om: Foranstaltninger til begrænsning af ulykker i fiskeriet

Europa-Parlamentet vedtog den 5. april 2001 en beslutning om sikkerhed og ulykkesårsager i forbindelse med fiskeri⁽¹⁾, hvori det i punkt 9 opfordrede Kommissionen til »utvetydigt at klarlægge og offentliggøre skipperens/ejerens ansvar for besætningens sikkerhed på baggrund af de eksisterende europæiske direktiver«.

Har Kommissionen taget noget initiativ i forbindelse hermed?

Mener Kommissionen ikke, at en kampagne med information om og udveksling af den bedste praksis i fiskerisektoren vil bidrage til at begrænse antallet af ulykker i fiskeriet?

⁽¹⁾ EFT C 21 E af 24.1.2002, s. 359.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(5. december 2002)

De regler, der gælder for skibsredernes og skibsførernes ansvar, fremgår tydeligt af artikel 3 og 7 i Rådets direktiv 93/103/EF af 23. november 1993 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed under arbejdet om bord på fiskerfartøjer (trettende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF⁽¹⁾).

Endvidere findes der også i Rådets direktiv 92/29/EØF af 31. marts 1992 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed med henblik på at forbedre den lægelige bistand om bord på skibe⁽²⁾ regler for skibsredernes og kaptajnens ansvar for skibene (se artikel 4), hvad angår lægelig bistand om bord på skibe.

Det påhviler medlemsstaterne at iværksætte de nødvendige foranstaltninger til at sikre en korrekt omsættelse til national lov og en effektiv gennemførelse af reglerne.

Kommissionen er af den opfattelse, at ethvert tiltag med det formål at bevidstgøre de berørte parter og orientere dem om risici ved fiskeriaktiviteter bidrager til at forbedre sundheden og sikkerheden på arbejdspladsen og dermed til at nedbringe antallet af arbejdsulykker.

Kommissionen påpeger i øvrigt i sin meddelelse »Tilpasning til ændringerne i arbejdslivet og i samfundet: en ny fællesskabsstrategi for sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen 2002-2006«⁽³⁾, at »Bevidstgørelsesindsatsen bør mobilisere forskelligartede redskaber, der er tilpasset de enkelte aktørers situation, specielt små og mellemstore virksomheder samt mikro- og håndværksvirksomheder.« I den forbindelse er det værd at bemærke, at Rådet i sin resolution af 3. juni 2002⁽⁴⁾ opfordrer medlemsstaterne til at fremme indførelsen af en egentlig forebyggelseskultur, bl.a. i form af bevidstgørelseskampagner.

Det Europæiske Arbejdsmiljøagentur kunne ligeledes fungere som primus motor i disse bevidstgørelses-tiltag og i forbindelse med udveksling af god praksis.

⁽¹⁾ EFT L 307 af 13.12.1993.

⁽²⁾ EFT L 113 af 30.4.1992.

⁽³⁾ KOM(2002) 118 endelig udg.

⁽⁴⁾ EFT C 161 af 5.7.2002.

(2003/C 110E/163)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2991/02
af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen**

(23. oktober 2002)

Om: Foranstaltninger til begrænsning af ulykker i fiskeriet

Europa-Parlamentet vedtog den 5. april 2001 en beslutning om sikkerhed og ulykkesårsager i forbindelse med fiskeri⁽¹⁾, hvori det i punkt 13 opfordrede Kommissionen til at udvirke, at medlemsstaterne »opretter en elektronisk database over redningsflådeeftersyn for at sikre, at alle indehavere af fiskerfartøjer automatisk indkaldes til eftersyn af deres redningsflåder én gang om året, og at der indføres en tilsvarende påmindelsesordning for batterier til EPIRB og SART«.

I punkt 14 i samme beslutning opfordrede EP medlemsstaterne til at sikre, »at alle fiskerfartøjer inspiceres hvert år, således at man sikrer, at det lovbestemte redningsudstyr forefindes om bord og er tidssvarende«.

Har Kommissionen truffet nogen foranstaltninger i forbindelse hermed?

Hvilke foranstaltninger kan der efter Kommissionens opfattelse træffes med hensyn til redningsudstyr for at begrænse antallet af ulykker i fiskeriet?

⁽¹⁾ EFT C 21 E af 24.1.2002, s. 359.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. december 2002)

Punkt 13 i den nævnte beslutning har ikke afstedkommet nogen initiativer fra Kommissionens side med henblik på at få medlemsstaterne til at oprette en elektronisk database for vedligeholdelse af redningsflåder, så det sikres, at ejerne af fiskefartøjer automatisk mindes om, at det er nødvendigt en gang om året at kontrollere deres redningsflåder, og at medlemsstaterne indfører en lignende ordning for EPIRB (Emergency Position Indicating Radio Beacon) og SART (Search and Rescue Transponder). Det ville kræve en meget stor indsats at få dette indført (for handelsflåden findes ikke noget tilsvarende). Dette arbejde hører direkte under medlemsstaternes kompetence.

Herudover skal det med henvisning til punkt 14 i samme beslutning, hvor Parlamentet anmoder Kommissionen om at tilse, »at alle fiskefartøjer inspiceres hvert år, således at man sikrer, at det lovbestemte redningsudstyr forefindes om bord og er tidssvarende«, understreges, at den regelmæssige kontrol, der ifølge direktiv 97/70/EF⁽¹⁾ skal foretages af flagstaten, kun gælder for fiskefartøjer på over 24 m; andre fartøjer er omfattet af den nationale kontrol. Kommissionen har ikke til hensigt uanset fartøjets størrelse at indføre audit af de nationale myndigheder.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 97/70/EF af 11. december 1997 om etablering af harmoniserede sikkerhedsforskrifter for fiskeskibe med en længde på 24 meter og derover, EFT L 34 af 9.2.1998.

(2003/C 110E/164)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2992/02
af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen**

(23. oktober 2002)

Om: Foranstaltninger til begrænsning af ulykker i fiskeriet

Europa-Parlamentet vedtog den 5. april 2001 en beslutning om sikkerhed og ulykkesårsager i forbindelse med fiskeri⁽¹⁾, hvori det i punkt 17 anmodede Kommissionen om at fremskynde »harmoniseringen af statistiske data og begreber i forbindelse med arbejdsulykker, således at man kan få ensartede kriterier, der

giver mulighed for at få kendskab til årsagerne til ulykker i fiskeriet og til udviklingen på dette område, og anmoder med henblik herpå om en forordning, ifølge hvilken medlemstaterne gradvis skal indføre europæiske statistikker over fiskeriulykker og europæiske statistikker over erhvervssygdomme».

Har Kommissionen taget noget initiativ i forbindelse hermed?

(¹) EFT C 21 E af 24.1.2002, s. 359.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(29. november 2002)

Siden 1990 har Kommissionen, Eurostat og Generaldirektoratet for Beskæftigelse, Sociale Anliggender og Arbejdsmarkedsforhold sammen med medlemsstaternes kompetente myndigheder arbejdet på at harmonisere de europæiske arbejdsulykkesstatistikker (ESAW-projektet (¹)). Formålet med dette arbejde er at harmonisere de kriterier og metoder, der anvendes ved registreringen af arbejdsulykkesdata og indberetningen heraf til Kommissionen. Der foreligger i øjeblikket ESAW-statistikker for hele EU for årene 1993-2000.

For aktivt at fremme en handlekraftig politik til forebyggelse af arbejdsulykker på europæisk plan er en sidste etape, der gør det muligt at kortlægge og undersøge årsager og hændelsesforløb i forbindelse med arbejdsulykker (ESAW fase III), netop blevet iværksat. Fase III-dataene vil blive offentliggjort gradvist for referenceårene 2001-2004.

For erhvervssygdomme er indsamlingen af statistiske data i første fase af EODS-projektet (²) startet med referenceåret 2001. Indsamlingen er baseret på en harmoniseret liste over 69 medicinske diagnoser, der kodes i overensstemmelse med ICD-10 (³), Verdenssundhedsorganisationens internationale sygdomsklassifikation, og en liste over tilknyttede sygdomsfremkaldende agenser. Dataene vil blive offentliggjort årligt fra 2003.

(¹) ESAW: European Statistics of Accidents at Work (europæiske arbejdsulykkesstatistikker).

(²) EODS: European Occupational Diseases Statistics (europæiske statistikker over erhvervssygdomme).

(³) ICD: International Classification of Diseases (international sygdomsklassifikation).

(2003/C 110 E/165)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2993/02

af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(23. oktober 2002)

Om: Foranstaltninger til begrænsning af ulykker i fiskeriet

Europa-Parlamentet vedtog den 5. april 2001 en beslutning om sikkerhed og ulykkesårsager i forbindelse med fiskeri (¹), hvori det i punkt 18 opfordrede Kommissionen til at kræve af medlemsstaterne, »at der er gennemsigtighed i oplysningerne om skibene og deres drift, således at de kan integreres i realtid-informationssystemet EQUASIS, som Kommissionen har udviklet«.

Har Kommissionen taget noget initiativ i forbindelse hermed?

(¹) EFT C 21 E af 24.1.2002, s. 359.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. december 2002)

Med hensyn til den beslutning, som Europa-Parlamentet vedtog den 5. april 2001, og hvori den i punkt 18 indtrængende opfordrede Kommissionen til at kræve af medlemsstaterne, at der er gennemsigtighed i oplysningerne om skibene og deres drift, således at de kan integreres i realtids-informationssystemet EQUASIS, som Kommissionen selv har udviklet, skal vi henlede Deres opmærksomhed på, at EQUASIS-informationssystemet kun vedrører handelsskibe og ikke indeholder oplysninger om skibes drift.

Kommissionen har på nuværende tidspunkt ikke taget yderligere initiativer i den forbindelse.

(2003/C 110 E/166)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2994/02
af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen**

(23. oktober 2002)

Om: Foranstaltninger til begrænsning af ulykker i fiskeriet

Europa-Parlamentet vedtog den 5. april 2001 en beslutning om sikkerhed og ulykkesårsager i forbindelse med fiskeri⁽¹⁾, hvori det i punkt 20 anmodede Kommissionen om sammen med medlemsstaterne og fiskerisektoren at finansiere de nødvendige kampagner inden for erhvervsuddannelse og efteruddannelse.

Har Kommissionen taget noget initiativ i denne forbindelse?

Hvilke kampagner inden for erhvervsuddannelse og efteruddannelse har Kommissionen samfinansieret siden da?

⁽¹⁾ EFT C 21 E af 24.1.2002, s. 359.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(21. november 2002)

I punkt 20 i den parlamentsbeslutning, som det ærede medlem henviser til, opfordres Kommissionen til sammen med medlemsstaterne og fiskerisektoren at finansiere de nødvendige erhvervsuddannelses- og videreuddannelseskampagner.

Rådets forordning (EF) nr. 2792/1999 af 17. december 1999 om de nærmere regler og betingelser for Fællesskabets strukturforanstaltninger for fiskeriet⁽¹⁾ (gennemførelsesforordning for det finansielle instrument for udvikling af fiskeriet (FIUF), fastsætter i artikel 11 (kystfiskeri af mindre omfang), stk. 4, sidste led, i artikel 15 (aktioner iværksat af erhvervet), stk. 3, litra k), og i artikel 17 (nyskabende aktioner og teknisk bistand), stk. 1, uddannelsesaktioner for fiskerne. Aktionerne skal iværksættes af medlemsstaterne i form af projekter, som medfinansieres af FIUF. I indeværende programmeringsperiode (2000-2006) er der endnu ikke iværksat aktioner på dette område, men medlemsstaterne har fortsat mulighed for at indgive anmodninger om medfinansiering af uddannelsesaktioner på det område, der fremhæves af det ærede medlem.

Fremme og forbedring af erhvervsuddannelse, uddannelse og rådgivning i forbindelse med en livslang uddannelsespolitik hører til de mål, der er opstillet for Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1784/1999 af 12. juli 1999 om Den Europæiske Socialfond (ESF)⁽²⁾.

De interventionsformer, der iværksætter de i forordningen opstillede politiske prioriteter, kan omfatte oplysnings- og erhvervsuddannelsesaktioner vedrørende sikkerheds- og hygiejneforhold på arbejdsstedet. ESF har i lang tid finansieret aktioner af denne art i alle erhvervssektorer.

Som led i nærhedsprincippet og den decentraliserede forvaltning af strukturfondene påhviler det medlemsstaterne at udvælge og forvalte aktioner og konkrete projekter, og Kommissionen råder ikke over nærmere oplysninger om, hvilke beløb der er tildelt de enkelte sektorer og uddannelsesområder. Til eksempel kan det dog nævnes, at de spanske operationelle programmer »Iniciativa empresarial y formación continua«, som gennemføres i perioden 2000-2006, omfatter de specifikke aktioner »sensibilización« og »Formación continua en seguridad y en salud en el trabajo marítimo«.

(¹) EFT L 337 af 30.12.1999.

(²) EFT L 213 af 13.8.1999.

(2003/C 110 E/167)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2998/02

af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(23. oktober 2002)

Om: Foranstaltninger til begrænsning af ulykker i fiskeriet

Europa-Parlamentet vedtog den 5. april 2001 en beslutning om sikkerhed og ulykkesårsager i forbindelse med fiskeri (¹), hvori det i punkt 36 krævede »en større koordinering mellem de maritime kommunikationssentraler og -tjenester, omfattende en styrkelse og modernisering af disses eksisterende tekniske og menneskelige ressourcer, og mellem de europæiske lægerådgivningscentre over radio med henblik på at lette den løbende informationsudveksling, i realtid, om medicinsk behandling, jf. direktiv 92/29/EØF, således at de tekniske muligheder for radiodiagnosticering og telemedicin samt redning til søs forbedres; dette bør ske gennem særlige pilotforsøg«.

Hvilke initiativer har Kommissionen taget i forbindelse hermed?

(¹) EFT C 21 E af 24.1.2002, s. 359.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(6. december 2002)

I Rådets direktiv 92/29/EØF af 31. marts 1992 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed med henblik på at forbedre den lægelige bistand om bord på skibe (¹) fastsættes det i artikel 6, at for at sikre en bedre førstehjælpsbehandling af arbejdstagerne om bord på skibe træffer hver enkelt medlemsstat de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at der udpeges et eller flere centre, som gratis skal yde arbejdstagere lægelig rådgivning via radio, og at lægerne uddannes med henblik på de særlige forhold, der hersker på skibene.

Telemedicintjenesterne til søs gennemgår i øjeblikket en kraftig udvikling som følge af udviklingen af nye kommunikationsmidler og en stigende efterspørgsel efter lettere adgang til behandling, som er uafhængig af skibets position. Der er dog stadig uløste problemer, herunder juridiske spørgsmål, integration af ny teknologi, kulturen om bord på skibe og organisation og koordinering i havnene.

Kommissionen er parat til at analysere mulighederne for at forbedre koordineringen mellem de maritime kommunikationssentraler og redningstjenester i medlemsstaterne under hensyntagen til det nye telemedicinudstyr og de indskrænkninger, der ligger i anvendelsen af forskellige fællesskabssprog.

(¹) EFT L 113 af 30.4.1992.

(2003/C 110 E/168)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3009/02
af Charlotte Cederschiöld (PPE-DE) til Kommissionen**

(23. oktober 2002)

Om: Opbevaring af data

Spørgsmålet om opbevaring af information bør behandles på en velafbalanceret måde, da mange interesser er inddraget, f.eks. industrien, bekæmpelse af kriminalitet, de grundlæggende rettigheder og ikke mindst omkostningsaspekter. I stedet for at fortsætte med en fremgangsmåde, som risikerer ikke at føre til et konstruktivt resultat, ville det da ikke være bedre at søge at takle spørgsmålet via databevarelse og ved at ændre direktiverne om beskyttelse af data?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(11. december 2002)

Kommissionen forstår det ærede parlamentsmedlems forespørgsel som et indlæg i den vanskelige debat om foranstaltninger til »lagring« af trafikdata med henblik på bekæmpelse af kriminalitet. Løsningen skulle ifølge det ærede medlem være at anvende mere begrænsede foranstaltninger, der ikke nødvendigvis indebærer tilbageholdelse af alle data, nemlig foranstaltninger til »opbevaring«. I den sammenhæng foreslår det ærede parlamentsmedlem endvidere, at man ændrer fællesskabsdirektiverne om databeskyttelse.

Det er Kommissionens opfattelse, at det ikke er nødvendigt at ændre fællesskabsdirektiverne for at kunne træffe foranstaltninger til »opbevaring« af trafikdata. Disse direktiver gør det nemlig allerede nu muligt for medlemsstaterne at træffe lovgivningsforanstaltninger, der måtte være nødvendige for at begrænse visse rettigheder og pligter af hensyn til den offentlige orden.

Kommissionen erindrer i øvrigt om, at spørgsmålet om »lagring« af trafikdata blev drøftet indgående i forbindelse med den nylige vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/58/EF af 12. juli 2002 om behandling af personoplysninger og beskyttelse af privatlivets fred i den elektroniske kommunikationssektor (direktiv om databeskyttelse inden for elektronisk kommunikation⁽¹⁾). Kommissionen finder det ikke på nuværende tidspunkt hensigtsmæssigt at genoptage diskussionen af dette emne.

Endelig understreger Kommissionen, at foranstaltninger, der har til formål at harmonisere medlemsstaternes forpligtelser inden for bekæmpelse af kriminalitet, hører under tredje søjle.

⁽¹⁾ EFT L 201 af 31.7.2002.

(2003/C 110 E/169)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3012/02
af Eluned Morgan (PSE) til Kommissionen**

(23. oktober 2002)

Om: Regnskabsaflæggelse for den fælles landbrugspolitik

Der er et system med fælles ansvar mellem Kommissionen og medlemsstaterne, men bliver det aldrig muligt at udarbejde et ordentligt system for regnskabsføring og ansvarlighed? Er det muligt i forbindelse med den fælles landbrugspolitik at sige, hvor EU-støtten befinder sig på et givet tidspunkt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(28. november 2002)

Metoden til gennemførelse af budgettet ved ansvarsdeling mellem Kommissionen og medlemsstaterne er udtrykkeligt fastsat i den nuværende og den nye finansforordning⁽¹⁾. Gennemførelsesforanstaltningerne overlades til medlemsstaterne, og Kommissionen kan uddelegere foranstaltninger til budgetgennemførelse

til gennemførelsesorganer, som er defineret på en sådan måde, at Kommissionen kan opretholde kontrollen med gennemførelsen og føre tilsyn med aktiviteterne. Kommissionen skal anvende regnskabsafslutningsprocedurer og passende mekanismer til finansielle korrektioner for at sikre, at midlerne anvendes i overensstemmelse med de gældende finansielle regler.

Anvendelsen af finansielle ressourcer til den fælles landbrugspolitik via Garantisektionen under Den Europæiske Udviklings- og Garantifond (EUGFL) sker derfor i fuld overensstemmelse med de bestemmelser, der er fastsat i finansforordningen, herunder vedrørende bogføring og ansvarlighed.

Der blev i 1996 iværksat en reform af regnskabsafslutningsproceduren for EUGFL's Garantisektion.

De vigtigste træk ved den reformerede ordning er medlemsstaternes godkendelse af betalingsorganer og en årlig certificering af deres regnskaber, der foretages af et organ udpeget af medlemsstaterne, og som munder i en regnskabsafslutningsbeslutning, der træffes i april det følgende år. Af certifikatet skal det fremgå, om certifieringsorganet i rimeligt omfang har kunnet sikre sig, at betalingsorganets regnskaber er pålidelige, fuldstændige og rigtige. Betalingernes overensstemmelse med EU's regler kontrolleres kun for så vidt angår betalingsorganets administrative evne til at sikre, at der er en sådan overensstemmelse, inden der foretages betalinger. Korrektioner baseret på Kommissionens egen kontrol af overensstemmelsen er omfattet af senere overensstemmelsesbeslutninger. Medlemsstaterne har mulighed for at klage over korrektioner, der foreslås af Kommissionen, over for forligsorganet, og uanset om de vælger at gøre dette eller ej, har de ret til at appellere til EF-Domstolen.

I sin rapport af 30. november 2000 konkluderede Revisionsretten, at godkendelses- og certificeringskravene har medført en betydeligt større ansvarlighed hos medlemsstaterne for så vidt angår EUGFL-midler, selvom der stadig kan opnås forbedringer på begge områder.

Hvad angår budgetgennemførelsen, fremlægger Kommissionen en månedlig finansiell rapport for budgetmyndighederne som led i det såkaldte varslingssystem. Denne rapport indeholder en detaljeret analyse af de udgifter, medlemsstaterne har oplyst, på grundlag af den forventede profil. Bogføringssystemet omfatter desuden en årlig kontoplan, som dækker ca. 2000 separate budgetposter og på ethvert tidspunkt gør det muligt at identificere de samlede månedlige betalinger til medlemsstaterne med månedlige intervaller.

(¹) Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1605/2002 af 25. juni 2002 om finansforordningen vedrørende De Europæiske Fællesskabers almindelige budget, EFT L 248 af 16.9.2002.

(2003/C 110 E/170)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3013/02
af Eluned Morgan (PSE) til Kommissionen

(23. oktober 2002)

Om: Sukkerstøtte og midtvejsvurdering af den fælles landbrugspolitik

Hvorfor er spørgsmålet vedrørende sukkerstøtte ikke blevet drøftet mere radikalt i midtvejsvurderingen af den fælles landbrugspolitik?

Hvornår bliver de skandaløse forhold omkring eksportrefusionerne, der udgør hele 80 % af støtten til sukker, bragt til ophør?

Kan Kommissionen lave en fortegnelse over de 100 virksomheder, der modtager de største eksportrefusioner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(26. november 2002)

I oktober 2000 fremsatte Kommissionen forslag om en forlængelse af kvoteordningen for sukker i yderligere to produktionsår, samtidig med at den foreslog visse ændringer af den fælles markedsordning for sukker. Forslaget var et foreløbigt løsningsforslag, og det var Kommissionens hensigt at se på situationen i forbindelse med den midtvejsrevision, der var planlagt i Agenda 2000. I maj 2001 besluttede Rådet i overensstemmelse med Parlamentets udtalelse at fastholde kvoteordningen indtil produktionsåret 2005/2006. Samtidig med at Rådet forlængede den fælles markedsordning for sukker i yderligere fem år, anmodede det Kommissionen om i 2003 at fremlægge en rapport indeholdende alle relevante forslag. På baggrund heraf foreslog Kommissionen ingen ændringer på sukkerområdet, da den i juli 2002 fremlagde sin meddelelse om midtvejsrevisionen⁽¹⁾. I meddelelsen blev der gjort rede for det kommende arbejde, og sukkerområdet blev klart nævnt som et af de områder, der skulle revideres i 2003. I forbindelse med denne revision vil der bl.a. blive set på, hvordan åbningen af sukkermarkedet for import fra de mindst udviklede lande vil virke.

Samtidig med at kvoteordningen er blevet fastholdt indtil 2005/2006, er kvoterne blevet skåret ned med 115 000 tons af hensyn til overholdelsen af Verdenshandelsorganisationens krav vedrørende eksportstøtte. Der kræves en yderligere nedskæring på 862 000 tons i produktionsåret 2002/2003. Da ministrene i november 2001 iværksatte Doha-udviklingsrunden, forpligtede de sig til at indlede omfattende forhandlinger — dog uden at foregribe resultaterne af sådanne forhandlinger — om bl.a. »en reduktion med henblik på en gradvis afskaffelse af alle former for eksportstøtte«. Vilklårene for, hvordan disse tilsagn skal føres ud i livet, skal være aftalt inden udgangen af marts 2003. På denne baggrund er det for tidligt at sige noget om tidsplanen og vilklårene for en reduktion af eksportstøtten.

Ifølge EF-lovgivningen har Kommissionen pligt til at behandle de revisionsoplysninger, den modtager fra medlemsstaterne, fortroligt og at opbevare dem sikkert. Det ærede medlem henviser til rammeaftalen om forbindelserne mellem Parlamentet og Kommissionen af 5. juli 2000, hvori der er fastsat særlige bestemmelser om overførsel af fortrolige oplysninger.

Endelig gør Kommissionen opmærksom på den særlige finansieringsmekanisme, der gælder for eksport af sukker. Udgifter til eksport kan kun finansieres over EF-budgettet, i det omfang eksporten modsvares af præferentiel import. Eksportrestitutter for kontingentmængder dækkes af producentafgifter, som er en del af Unionens egne indtægter.

⁽¹⁾ KOM(2002) 394 endelig udg.

(2003/C 110E/171)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3016/02

af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(23. oktober 2002)

Om: Undersøgelse af narkotikaafhængighed og HIV-smitte

En række yderst alvorlige og i nogle tilfælde direkte gruppevækkende sager, som involverer unge, herunder også mindreårige, afslører de mange problemer, som omgiver en stadig større gruppe af unge i vore lande. Der er talrige årsager til den fornemmelse af utilpashed, som mange unge føler i vore samfund, hvor selv politikerne er blevet stadig mere egoistiske og ligegyldige og ude af stand til at bekæmpe bare en del af årsagen til dette bekymrende fænomen. Derfor må vi desværre konstatere, at et stadig stigende antal unge indtager euforiserende stoffer eller såkaldt let narkotika, hvilket som bekendt er første etape hen imod et fast forbrug af narkotika, og desuden at der navnlig blandt de helt unge er et stigende antal HIV-smittede.

Der er på denne baggrund behov for mere præcis viden om dette problem og dets udbredelse. Kan Kommissionen oplyse, om der for nylig er gennemført en undersøgelse i medlemsstaterne og kandidatlandene af antallet af unge narkomaner, ofre for brugen af euforiserende stoffer og HIV-smittede, og om der er opmuntrende tegn i forhold til tidligere undersøgelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(10. januar 2003)

1. EONN (Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug, Lissabon) indsamler regelmæssigt oplysninger om narkotikamisbrugets udbredelse generelt og blandt unge i EU. EONN fremlagde den 2. oktober 2002 såvel årsberetningen for 2002 om narkotikasituationen i Den Europæiske Union og Norge som rapporten for 2002 om narkotikasituationen i kandidatlandene i Central- og Østeuropa. Oplysninger kan findes på netstedet http://www.emcdda.org/situation/themes/drug_use_general_population.shtml.

2. Kommissionen har (via Eurostat, De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor) oplysninger (på grundlag af data indsamlet af EuroHIV i Paris) om forekomst af og dødelighed forårsaget af erhvervet immundefektsyndrom (AIDS) i EU og i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) og kandidatlandene. Disse data, som var temaet for et nummer af Eurostats publikation *Statistics in Focus* i september 2002, viser udviklingerne fra 1981 til 2001 med dataene fordelt på forskellige kategorier af sygdomsoverførsel. Det samlede antal AIDS-tilfælde i perioden 1981-2001 i EU er 232 407. Procentvist er antallet af AIDS-tilfælde i gruppen for stiknarkomaner faldet de seneste år fra 43,7 % af det samlede antal tilfælde i 1996 til 33,2 % i 2001, selv om denne gruppe fortsat er den største med 39,4 % af det samlede antal tilfælde i EU fra 1981 til 2001. Der er sammenlagt indberettet 32 517 AIDS-tilfælde på grund af smitteoverførsel ved narkotikaindsprøjtning blandt unge mellem 15 og 29 år i perioden 1981-2001. Forekomsten af AIDS-smitte for stiknarkomaner pr. mio. var 8,2 tilfælde for hele EU's befolkning og 3,4 for aldersgruppen 20-24 år men hele 14,5 for de 25-29-årige, der lader til at være den mest problematiske aldersgruppe, hvad angår AIDS-smitte i forbindelse med smitteoverførsel ved narkotikaindsprøjtning

3. Undersøgelser af forekomsten af HIV-antistoffer blandt stiknarkomaner er ikke tilgængelige på nationalt plan i EU. Resultaterne fra nogle større lokale undersøgelser udført mellem 1996 og 2001 viste en forekomst på mindre end 5 % i to tredjedele af medlemsstaterne. Den højeste forekomst blev målt i Lissabon i 1998/99 (48 %), fulgt af 33,1 % i de spanske byer Barcelona, Madrid og Sevilla og 25,9 % i Amsterdam mellem 1997 og 1999. I Italien (Emilia-Romagna, Lombardiet og Sardinien) testede man det største antal narkomaner, og her var forekomsten 15,1 % i 1999, hvor den var 16,2 % i 1998.

4. Det kommende folkesundhedsprogram, som for nylig er blevet vedtaget af Parlamentet og Rådet, omfatter aktiviteter til forbedring af indsamlingen af sundhedsdata samt til forbedring af indsatsen angående sundhedsdeterminanterne. Forebyggelse af HIV/AIDS figurerer blandt de aktiviteter, der skal gennemføres.

(2003/C 110E/172)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3022/02
af Joke Swiebel (PSE) til Kommissionen**

(23. oktober 2002)

Om: Afskedigelse på grund af alder inden folkepensionsalderens indtræden (i Nederlandene 65 år) sammenholdt med direktiv 2000/78/EF

1. Har Kommissionen kendskab til det nederlandske lovforslag 28170 om »ligebehandling i forbindelse med alder i beskæftigelsesforhold« til gennemførelse af direktiv 2000/78/EF⁽¹⁾ om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv, samt i forbindelse med forfatningens paragraf 1? Lovforslaget sigter mod at forbyde forskelsbehandling på grund af alder med

hensyn til beskæftigelse, erhverv og erhvervsuddannelse. Forskelsbehandling på grund af alder forbydes, men der kan gøres en undtagelse i forbindelse med afskedigelse ved folkepensionsalderens indtræden ved det fyldte 65. år.

2. Har Kommissionen kendskab til ændringsforslag 28170, nr. 9, til ovennævnte lovforslag, som er stillet i det nederlandske Andetkammer? Ifølge dette ændringsforslag kan arbejdstagere under 65 år efter aftale mellem arbejdsmarkedets parter afskediges på grund af alder. I denne situation undersøges det ikke, om der foreligger en objektiv begrundelse.

3. Er en sådan bestemmelse efter Kommissionens mening i overensstemmelse med direktiv 2000/78/EF?

4. Vil Kommissionen påtale dette over for Nederlandene, hvis ændringsforslaget vedtages af Andetkammeret?

(¹) EFT L 303 af 2.12.2000, s. 16.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(13. december 2002)

Kommissionen har kendskab til det nederlandske lovforslag 28170 om »ligebehandling i forbindelse med alder i beskæftigelsesforhold« til gennemførelse af Rådets direktiv 2000/78/EF af 27. november 2000 om generelle rammebestemmelser om ligebehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv. Kommissionen har også kendskab til ændringsforslag 28170, nr. 9, til ovennævnte lovforslag, som er blevet forelagt af det nederlandske parlament med henblik på at gøre det muligt at afskedige arbejdstagere under 65 år på grund af alder efter aftale mellem arbejdsmarkedets parter.

Kommissionen vil gerne minde om, at medlemsstaterne har indtil den 2. december 2003 til at gennemføre kravene i direktiv 2000/78/EF i den nationale lovgivning med mulighed for en periode på yderligere tre år fra december 2003, for så vidt angår bestemmelserne om alder (og handicap). Kommissionen vil undersøge gennemførelsen af direktivet i alle medlemsstaterne med henblik på at sikre fuldstændig overholdelse af fællesskabslovgivningen.

For så vidt angår det spørgsmål, som rejses af det ærede medlem, skal det bemærkes, at der kun findes en henvisning til pensionsalder i betragtningerne til direktiv 2000/78/EF, og at der ikke findes nogen bestemmelse desangående i selve teksten. Domstolen kan derfor lade det generelle princip om, at der ikke må forskelsbehandles på grundlag af alder, finde anvendelse i forbindelse med spørgsmål vedrørende pensionsalder. Det betyder, at forskelsbehandling på grundlag af alder skal være objektivt og rimeligt begrundet i et legitimt mål, og at midlerne til at opnå målet skal være hensigtsmæssige og nødvendige.

(2003/C 110E/173)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3023/02

af Mariotto Segni (UEN) til Kommissionen

(23. oktober 2002)

Om: Regionalstøtte til bekæmpelse af bluetongue

Med en tidligere offentliggjort beslutning (¹) meddelte Kommissionen, at den havde indledt en undersøgelsesprocedure omkring den støtte, som regionen Sardinien agtede at yde på baggrund af sygdommen bluetongues opståen på øen (støtteordning N 775/2000, nu C 5/2001).

Kommissionen godkendte i denne forbindelse artikel 4 i den regionale støttelov, som indebar kompensation til opdrættere af får og kvæg (sidstnævnte er sunde bærere af sygdommen) for de øgede udgifter til foder, fordi dyrene ikke kunne flyttes ud på græs.

Kommissionen mente, at de to typer støtte (kompensation for indtægtstab som følge af nedslagning af dyr og kompensation for øgede foderomkostninger) opfyldte definitionen på tab af indtægt i punkt 11.4 i rammebestemmelserne for statsstøtte i landbrugssektoren og således kunne betragtes som forenelige med traktaten.

Sardinien har efterfølgende anmeldt endnu en foranstaltning, der alene er tiltænkt kvægopdrættere (støtteordning N 662/2001), og som har til formål at yde kompensation for de øgede omkostninger til foder og pasning efter indførelsen af forbuddet mod at flytte dyrene.

Hertil har Kommissionen svaret, at støtten til producenterne kan omfatte en rimelig kompensation for tabet af indtægt som følge af udgifterne til genanskaffelse af kvæg. Det fremgår heraf, at den vigtigste betingelse for ydelse af støtte er nedslagningen af kvæg og den deraf nødvendiggjorte genanskaffelse, mens ønsket om at kunne kompensere kvægproducenterne for de øgede opdrætsomkostninger ikke anerkendes.

Kan Kommissionen i betragtning af, at retningslinjerne ikke er blevet ændret mellem vedtagelsen af Kommissionens beslutning om støtteordningen N 775/2000 og anmeldelsen af støtteordningen N 662/2001, og under henvisning til, at dens beslutning er juridisk bindende, gøre rede for sin ændrede holdning?

(¹) EFT C 327 af 22.11.2001, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(3. december 2002)

Ved brev SG (2001) D/285817 af 2. februar 2001 godkendte Kommissionen, at der blev ydet kompensation til producenter, som af myndighederne havde fået forbud mod at flytte får, geder, kvæg og bøfler fra deres bedrifter, indtil den epidemiologiske situation i forbindelse med spredningen af bluetongue var blevet bedre (artikel 4 i den regionale lov af 25. oktober 2000). Støtten, der blev vedtaget efter offentliggørelsen af ministerielt dekret af 28. august 2000, var led i en generel plan for at udrydde og forebygge spredning af bluetongue, efter at der var indført restriktioner med hensyn til flytning af dyr i regionen.

Den pludselige spredning af bluetongue og dens virkning på dyrebestanden havde voldt alvorlige skader for producenterne, der i forvejen befandt sig i en vanskelig situation på grund af tørke. Kommissionen fandt støtten, der skulle kompensere for ekstra foder- og pasningsomkostninger inden for kvæg- og fåresektoren, og som skulle ydes for et år og i begrænset omfang, acceptabel som led i en mere generel støtteordning, der skulle kompensere for de skader, som den uventede spredning af epidemien havde betydet for husdyrsektoren.

Den støtte, der foreslås ved det regionale dekret 29/10 af 4. september 2001, som kompensation for de ekstra foder- og pasningsomkostninger, der er opstået, fordi bedrifterne beholder kalve, som de normalt sender til Norditalien for at blive opfedet og slagtet, forekommer ikke berettiget på grundlag af punkt 11.4 i EU-rammebestemmelserne om statsstøtte i landbrugssektoren (¹). Betingelsen for at yde kompensation i henhold til det punkt, dvs. slagtning af dyrene og efterfølgende genindsættelse af dyr på bedriften, er ikke opfyldt. Støtten, som medfører en betydelig forhøjelse af budgettet til ekstra foder- og pasningsomkostninger, vedrører kun kvægsektoren, hvor der ikke er sket nogen direkte tab som følge af et offentligt påbud om at slagte dyr.

De regionale myndigheder har foreløbig ikke meddelt, hvilket andet retsgrundlag de mener støtten kan vurderes på. Kommissionen har på grundlag af de foreliggende oplysninger stillet spørgsmålstegn ved, om støtten er forenelig med EU-konkurrencereglerne. Den har endnu ikke truffet nogen endelig afgørelse.

(¹) EFT C 28 af 1.2.2000, ændret ved EFT C 232 af 12.8.2000.

(2003/C 110E/174)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3039/02
af Caroline Lucas (Verts/ALE) til Kommissionen**

(24. oktober 2002)

Om: Den iberiske lynx

Den iberiske lynx (*lynx pardina*) er en prioriteret art i henhold til bilag II til Rådets direktiv 92/43/EØF⁽¹⁾ af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter. Der er under 150 tilbage i det sydlige Spanien og Portugal. Denne art kunne være uddød allerede i 2005.

Hvilke projekter finansieret af EU mener Kommissionen vil have indvirkning for den iberiske lynx' evne til at overleve udryddelse?

Mener Kommissionen, at Odelouca-dæmningen, Alqueva-dæmningen og A2-motorvejsprojektet er forenelige med bestemmelserne i Rådets direktiv 92/43/EØF, for så vidt angår den portugisiske regerings forpligtelser?

Er Kommissionen bekendt med, at den portugisiske regering skulle have erklæret den iberiske lynx for uddød?

Hvilke planer har Kommissionen om at foranledige den spanske og den portugisiske regering til at fremme foranstaltninger til genudsættelse af kaniner (en fødekilde for lynxen), at bevare gamle korktræer, som ofte er tilholdssted for lynxen, ordninger til genindførelse af levesteder for lynxen samt investering i bæredygtige, traditionelle landbrugsordninger?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(27. november 2002)

Kommissionen har allerede i en årrække støttet bevarelsesprojekter for den iberiske los i både Portugal og Spanien. Navnlig har flere LIFE-Natur-projekter modtaget fællesskabsstøtte med henblik på at udbrede kendskabet til denne art og skabe passende betingelser, for så vidt angår levesteder og føde, med henblik på bevarelsen af den iberiske los overalt, hvor denne stadig findes, eller for at muliggøre dens tilbagevenden til områder, hvor den levede indtil for nylig. Eksempler herpå er projektet »Genetablering af levesteder og byttedyr for lossen i Serra da Malcata« i Portugal og de projekter, der igangsættes i år med henblik på bevarelsen af den iberiske los (*Lynx pardinus*) i Montes de Toledo – Guadalmena og i Andalusien i Spanien.

Kommissionen er ganske klar over, hvilken indvirkning på naturen, herunder navnlig på den iberiske los, de projekter, det ærede omtaler, vil kunne få. Derfor har den indledt overtrædelsesprocedurer mod Portugal vedrørende Odelouca-dæmningen og A2-motorvejen. Kommissionen besluttede den 16. oktober 2002 at stævne Portugal for Domstolen som følge af dette lands manglende opfyldelse af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter i forbindelse med anlæggelsen af A2-motorvejen. Samtidig har den sendt en begrundet udtalelse til de portugisiske myndigheder vedrørende Odelouca-projektet. I den sidstnævnte sag er Kommissionen i gang med at analysere de seneste oplysninger, der er indgivet af de portugisiske myndigheder og klageren, inden den træffer beslutning om, hvad der videre skal ske i sagen. Med hensyn til Alqueva-dæmningen har Kommissionen henlagt en klagesag vedrørende indvirkningen på den iberiske los efter at have konkluderet, at der var blevet truffet passende foranstaltninger til at reducere dæmningens indvirkning på den iberiske los' naturlige levesteder mest muligt samt til at kompensere for projektets negative virkninger.

Kommissionen kender intet til, at den portugisiske regering skulle have erklæret den iberiske los for uddød.

For så vidt angår det ærede medlems sidste spørgsmål, påhviler ansvaret for at træffe passende foranstaltninger til at beskytte de naturtyper og arter, der er omfattet af Rådets direktiv 92/43/EØF, udelukkende medlemsstaterne selv. Kommissionen har imidlertid mulighed for via forvaltningen af Fællesskabets budgetmidler at ansøre til visse aktiviteter, som bidrager til at bevare naturen i Europa.

Flere af de ovennævnte LIFE-Natur-projekter indbefatter foranstaltninger til forøgelse af bestandene af vilde kaniner i områder, som den iberiske los kan tænkes at slå sig ned i, samt til bevaring og genetablering af korkegeskove i de samme områder. Ved hjælp af landbrugs-miljøforanstaltninger fremmer Kommissionen bæredygtige landbrugsmetoder, hvilket bidrager betragteligt til naturbevarelsen.

(2003/C 110 E/175)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3048/02
af Jean-Claude Fruteau (PSE) til Kommissionen

(18. oktober 2002)

Om: Regionalpolitik

Udvidelsen er et fænomen, man ikke kommer uden om rent politisk. Dens historiske legitimitet bygger på den europæiske opbygnings tilgrundliggende tanke, nemlig indførelsen af en varig fred i hele Europa. Imidlertid bliver det ikke helt problemløst at få ti nye lande som medlemmer, når man tænker på de store forskelligheder, der vil blive resultatet. Der er en reel risiko for finansiel afsvækkelse som følge af de rent statistiske konsekvenser for regioner under mål 1. Derfor bør det overvejes at indføre berettigelseskriterier som et supplement til BNP-kriteriet. En seriøs arbejdstese kunne være tilgængelighedsgraden. Ud fra en sådan grad kunne der f.eks. tages højde for afstanden mellem den pågældende region og moderlandets hovedstad, og der kunne i højere grad gives udtryk for de vanskeligheder, visse regioner står over for.

Kan Kommissionen oplyse Europa-Parlamentet om, hvor langt den er nået i sine overvejelser om dette spørgsmål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(8. november 2002)

Det skal erindres, at regionernes berettigelse til at opnå støtte fra strukturfondene samt de tildelte beløb forbliver uændret indtil udgangen af 2006.

For så vidt angår tidsrummet efter 2006, vil de regionale uligheder i en Union med femogtyve medlemsstater være endnu større end i den nuværende Union med femten medlemsstater, som anført af Kommissionen i dennes anden beretning om den økonomiske og sociale samhørighed samt i den første interimrapport om samme emne.

Udvidelsen vil bl.a. få til følge, at der sker et fald i bruttonationalproduktet (BNP) pr. indbygger i EU som helhed. Som følge heraf risikerer visse regioner, som nu er berettiget til støtte under mål nr. 1, pludselig at befinde sig over tærsklen for støtteberettigelse (75 % af BNP pr. indbygger i EU) i en Union med 25 medlemsstater.

Disse regioner risikerer således ikke længere at være støtteberettiget under mål nr. 1 på grundlag af de nugældende kriterier, uden at de i øvrigt har gjort næneværdige fremskridt med hensyn til reel konvergens.

Denne konstatering er et af de elementer, Kommissionen vil tage i betragtning i forslagene til den fremtidige regionalpolitik. Der skal ligeledes tages hensyn til situationen i andre områder uden for de tilbagestående regioner, som har problemer med den økonomiske og sociale strukturlægning.

Kommissionen vil i efteråret 2003 fremlægge konkrete forslag vedrørende bl.a. prioriteterne og kriterierne for støtteberettigelse i den fremtidige regionalpolitik i den tredje beretning om den økonomiske og sociale samhørighed.

(2003/C 110E/176)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3051/02
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(24. oktober 2002)

Om: Øget risiko for kræft i forbindelse med strømledninger over jorden

En stor og langvarig undersøgelse foretaget af California Public Utilities Commission i nærheden af San Francisco har vist, at mennesker, der ofte udsættes for elektromagnetiske felter (f.eks. fordi de bor under højspændingsledninger, men også som følge af elektriske apparater i nærheden), er udsat for en betragteligt øget risiko for at få kræft. Gravide kvinder risikerer i langt højere grad en abort.

Er Kommissionen bekendt med disse oplysninger, er de i overensstemmelse med oplysningerne fra Den Europæiske Union, og hvilke politiske konsekvenser drager Kommissionen af dem for Unionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(9. december 2002)

Den Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø (CSTEE) har kendskab til den langsigtede undersøgelse, som »California Public Utilities Commission« har gennemført. Til dato er denne undersøgelse ikke blevet offentliggjort i sin helhed, og udvalget har derfor kun taget stilling til den del af undersøgelsen, som er blevet offentliggjort, efter at den er blevet gennemgået af fagfolk. Disse resultater har ikke ændret CSTEE's konklusioner med hensyn til den formodede sammenhæng mellem eksponering for ekstremt lavfrekvente felter og kræft. Så snart den endelige undersøgelsesrapport foreligger, vil Kommissionen videregende den til Komitéen, for at denne kan evaluere rapporten.

Sammenfattende kan det konstateres, at Komitéen i begge sine udtalelser, der blev offentliggjort den 30. oktober 2001 og 24. september 2002, har bekræftet gyldigheden af grænserne i Rådets henstilling⁽¹⁾, som dækker alle frekvenser fra 0 Hz til 300 GHz, og som derfor også omfatter eksponering for felter fra højspændingsledninger.

Ikke desto mindre følger Kommissionen aktivt den sundhedsrisikoevaluering, som WHO har gennemført vedrørende elektromagnetiske felter. De praksisrelaterede resultater forventes at foreligge i 2004, og Kommissionen vil reagere på alle videnskabelige former for dokumentation, som der ikke er taget hensyn til.

⁽¹⁾ 1999/519/EF: Rådets henstilling af 12. juli 1999 om begrænsning af befolkningens eksponering for elektromagnetiske felter (0 Hz-300 GHz), EFT L 199 af 30.7.1999.

(2003/C 110E/177)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3069/02
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen**

(25. oktober 2002)

Om: Forfalskning af italienske mærkevarer

I de seneste år har forfalskningen af italienske produkter antaget et skræmmende omfang. Nu til dags er det forfalskning af anlægsaktiver, der anretter mest skade på »made in Italy«-markedet, ikke mindst som følge af globaliseringen. Dette fænomen, som i begyndelsen ramte forbrugsgoder, kan risikere at presse mange italienske virksomheder ud af markedet, idet de er blevet tvunget til at investere stadig større beløb i teknologisk innovation for at klare sig i konkurrencen ved at producere stadig mere kompliceret og raffineret udstyr. Dette er overordentlig bekosteligt for disse virksomheder, som må se deres overskud falde og har mistet markedsandele.

Det bliver mere og mere almindeligt at finde forfalskede produkter på markedet, som koster betydelig mindre end originalerne, fordi de er blevet fremstillet af ringere råmaterialer og med billig arbejdskraft ofte uden social beskyttelse.

Af en undersøgelse foretaget af Europa Kommissionen fremgår det, at mængden af forfalskede produkter på EU-markedet steg med 39 % i tidsrummet 2000-2001.

Kan Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Hvilke foranstaltninger vil den træffe for at opsnappe forfalskede produkter ved EU's eksterne grænser?
2. Er alle de nødvendige forebyggende foranstaltninger med henblik på at bekæmpe bedrageri blevet truffet i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 280?
3. Er der planer om eventuelle initiativer med henblik på at standardisere den europæiske lovgivning om beskyttelse af de industrielle og kommercielle ejendomsrettigheder?

(2003/C 110 E/178)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3070/02
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(25. oktober 2002)

Om: Forfalskning af italiensk modetøj

I de seneste år har forfalskning af italiensk modetøj antaget skræmmende dimensioner. Bare i forbindelse med de seneste to aktioner, der fandt sted sidste sommer som led i »Vie libere«-aktionen, beslaglagde det italienske statspoliti 48 000 forfalskede tøjartikler. Dette fænomen truer med at drive mange italienske virksomheder ud af markedet, efterhånden som de må se deres overskud falde og har mistet markedsandele. Det anslås, at der er tale om mellem to og fem millioner euro med et tab for den italienske statskasse på 8,2 % i indkomstskat og 21,3 % i moms.

Det bliver stadig mere almindeligt at finde forfalskede varer, der sælges lige ved siden af de anerkendte butikker til betydeligt lavere priser.

Af en undersøgelse foretaget af Europa Kommissionen fremgår det, at mængden af forfalskede produkter på EU-markedet steg 39 % i tidsrummet 2000-2001, og at den samlede værdi beløb sig til to milliarder euro.

Kan Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Hvilke foranstaltninger vil den træffe for at opsnappe forfalskede produkter ved EU's eksterne grænser?
2. Er alle de nødvendige forebyggende foranstaltninger med henblik på at bekæmpe bedrageri blevet truffet i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 280?
3. Er der planer om eventuelle initiativer med henblik på at harmonisere den europæiske lovgivning om beskyttelse af de industrielle og kommercielle ejendomsrettigheder?

Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein
på skriftlige forespørgsler E-3069/02 og E-3070/02

(19. december 2002)

Det er sandt, at forfalskning og piratkopiering af produkter, der er beskyttet af intellektuel ejendomsret, i øjeblikket udgør et væsentligt problem for såvel producenter som forbrugere i hele EU.

1. Kommissionen lægger meget stor vægt på beskyttelsen af den intellektuelle ejendomsret både ved og inden for EU's eksterne grænser. Stigningen på 39 % i antallet af forfalskede eller piratkopierede produkter, som de europæiske toldmyndigheder beslaglagde ved de ydre grænser og som optræder i undersøgelsen fra 2001, har sammen med indtrængende anmodninger fra de økonomiske operatører fået Kommissionen til at udarbejde et udkast til forordning, som skal effektivisere kontrollen ved EU's ydre grænser til gavn for bekæmpelsen af forfalskninger og piratkopier.

Samtidig fortsætter Kommissionen sit nære samarbejde med medlemsstaterne og rettighedshaverne om kontrollen ved de eksterne grænser via operationelle aktioner.

2. Kommissionens Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig (OLAF) styrer toldinformationssystemet (TIS) (jf. forordning nr. 515/97 om toldsamarbejde), som træder i kraft den 15. januar 2003, og som også vil kunne bidrage til samarbejdet mellem toldmyndighederne og OLAF om at forhindre forfalskninger i at krydse EU's ydre grænser. Kommissionen ønsker ligeledes at fremsætte et forslag til forordning om administrativt samarbejde mellem samtlige kompetente nationale myndigheder og Kommissionen (OLAF), som fastsat i Kommissionens globale strategi for bekæmpelse af svig af 28. juni 2000.

3. Efter at der gennem årene er blevet udviklet en bred vifte af materielle bestemmelser om intellektuel ejendomsret (herunder patenter, varemærker, design og ophavsret), er Kommissionen nu i gang med at udarbejde et forslag til direktiv, der skal harmonisere håndhævelsen af enhver type intellektuel ejendomsret i EU, og som forventes vedtaget i begyndelsen af 2003. Dette initiativ blev offentliggjort i Kommissionens meddelelse »Opfølgning af grønbogen om bekæmpelse af varemærkeforfalskning og piratkopiering i det indre marke« af 30. november 2000 (!).

Der bør desuden arbejdes for at bevidstgøre og mobilisere alle de involverede i kampen mod disse problemer. Især er det nødvendigt gøre en forebyggende indsats. Dette er grunden til, at Kommissionen har planlagt snarest at behandle dette spørgsmål ved et møde i forummet for forebyggelse af organiseret kriminalitet.

(!) KOM(2000) 789 endelig udg.

(2003/C 110 E/179)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3074/02

af Friedrich-Wilhelm Graefe zu Baringdorf (Verts/ALE) til Kommissionen

(22. oktober 2002)

Om: Konferencen om bæredygtigt landbrug for udviklingslande den 30.-31. januar 2003 arrangeret af GD Forskning

Ifølge meddelelsen på Generaldirektoratet for Forsknings websted planlægger Kommissionen en konference med titlen: Hen imod et bæredygtigt landbrug for udviklingslande: biovidenskabens og bioteknologiens muligheder, den 30.-31. januar 2003.

Hvad er retsgrundlaget for (program, budgetpost) og de samlede udgifter til konferencen?

Hvordan har forberedelsen af konferencen fundet sted, dvs. hvordan er Europa-Parlamentet blevet inddraget, hvordan er indholdet blevet valgt, og vil der være en relevant inddragelse af risikoanalyser?

Hvordan og ud fra hvilke kriterier foregik udvælgelsen af bidragydere, bidrag og deltagere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(19. november 2002)

Konferencen med titlen »Hen imod et bæredygtigt landbrug for udviklingslande – Biovidenskabens og bioteknologiens muligheder« (»Towards Sustainable Agriculture for Developing Countries: Options from Life Sciences and Biotechnologies«) skal være en diskussionsplatform for biovidenskab (»Life Sciences Discussion Platform«), så der kan skabes en åben og bred debat om, hvordan biovidenskaberne kan skabe ny indsigt i nogle af de vanskelige problemer, det moderne samfund står over for.

Budgetkontoen for støtten til denne konference er den samme som for programmet »Livskvalitet« under det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (FTU). De omkostninger, der skal afholdes af Kommissionen, anslås til EUR 600 000, hvilket svarer til omkostningsniveauet for tidligere arrangementer af denne art. Kommissionen står derfor – via Generaldirektoratet (GD) for Forskning og andre hermed associerede GD'er – for den samlede tilrettelæggelse af konferencen. Programmet er udarbejdet af »European Group of Life Sciences (EGLS)«.

EGLS, en gruppe af fremstående videnskabsfolk, blev nedsat af kommissæren med ansvar for forskning i 2000⁽¹⁾. Gruppen har fået til opgave at rådgive om udsigterne for biovidenskab og bioteknologi og om konsekvenserne heraf for den politik, der skal føres. En af gruppens opgaver er at bidrage til tilrettelæggelsen og gennemførelsen af en diskussionsplatform for biovidenskab, hvor forskerne kan inddrage alle de forskellige parter i debatten. Hermed skal det sikres, at følsomme spørgsmål i forbindelse med ansvarlig anvendelse af ny viden ikke kun bliver et anliggende for eksperterne, men også behandles åbent i den offentlige debat med deltagelse fra alle interesserede parter.

EGLS udarbejdede programmet for dette kommende arrangement på grundlag af en række udvalgte »case histories«. Hermed vil man gennem lokale erfaringer illustrere, hvordan man ved at anvende videnskabelige og teknologiske nyskabelser kunne have løst en række nærmere bestemte problemer i udviklingslandene. Hver enkelt »case history« omfatter en analyse af udbytte/risiko. Man har søgt at skaffe talere fra udviklingslandene selv i det omfang, det har været muligt, og fra relevante internationale organisationer. Endelig er der nedsat et »smalt« panel (ikke-statslige organisationer, internationale organisationer, medlemmer af Europa-Parlamentet osv.), som skal bære ved til den centrale debat, som ledes af en journalist.

Deltagerne kommer til at dække et bredt spektrum af offentligheden, bl.a. repræsentanter for det civile samfund, landbruget, erhvervslivet, de politiske beslutningstagere og ungdommen, både fra Europa og fra udviklingslandene. Der modtages tilmeldinger fra hele verden.

⁽¹⁾ http://europa.eu.int/comm/research/life-sciences/egls/index_en.html.

(2003/C 110 E/180)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3090/02

af Jan Mulder (ELDR) til Kommissionen

(28. oktober 2002)

Om: Forhøjelse af den maksimale garantimængde for hør og hamp i Nederlandene

Hør- og hampeproduktionen udviser stor stigning i visse lande i Den Europæiske Union og bl.a. Nederlandene. Fibrene er et særdeles anvendeligt og miljøvenligt industrielt råmateriale, som foruden den traditionelle afsætning til papirindustrien i stigende grad finder anvendelse til fremstilling af autodele såsom instrumentpaneler, hattehylder osv. Det er en produktion, som frembyder flere muligheder for landbrugsbedrifterne. I øjeblikket gælder der dog som led i den fælles markedsordning for hør og hamp (forordning (EF) nr. 1673/2000⁽¹⁾) en begrænsning for den mængde, hvortil der kan ydes støtte. Det betyder, at det nuværende dyrkningsareal på 4 000 ha til hamp og godt 2 000 ha til hør udnyttes helt og holdent til de for Nederlandene maksimale garantimængder for lange hampefibre samt korte hampefibre og hørfibre. I det kommende år forventes der at opstå et problem, idet dyrkningen af hamp og hør vil stige yderligere. Dette lægger allerede nu en dæmper på den igangværende produktion, eftersom der kræves en udvidelse af arealet for at opbygge nye markeder og for at give aftagerne sikkerhed for tilstrækkelige tilførsler af hør- og hampefibre. Først ved udgangen af 2003 vil Kommissionen evaluere ordningen.

1. Er Kommissionen bekendt med den interessante og miljøvenlige anvendelse af hør- og hampefibre i bilindustrien og den store efterspørgsel i denne branche efter disse landbrugsprodukter (bl.a. i kraft af de tyske myndigheders forpligtelse til ved lov at fremme brugen af denne form for råmaterialer)? Er Kommissionen villig til at fastlægge lignende brugsfremmende foranstaltninger for hele Den Europæiske Union?

2. Kan Kommissionen tilslutte sig den opfattelse, at den nuværende maksimale garantimængde for hør- og hampefibre dyrkningen i Nederlandene er for lav, og at der kræves en forhøjelse for således at give producenterne fuld mulighed for at dække efterspørgslen fra bilindustrien? Er Kommissionen i bekræftende fald villig til at gennemføre evalueringen af forordning (EF) nr. 245/2001⁽²⁾ på et tidligere tidspunkt?

3. Er der i Kommissionens øjne mulighed for med virkning fra produktionsåret 2003 at lempe begrænsningerne i garantimængderne og f.eks. ved at tillade, at ikke-udnyttede mængder i en medlemsstat kan udnyttes af en anden medlemsstat, hvor garantimængden er overskredet?

(¹) EFT L 193 af 29.7.2000, s. 16.

(²) EFT L 35 af 6.2.2001, s. 18.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. december 2002)

1. Kommissionen er bekendt med visse mulige anvendelser af hør- og hampefibre i automobilindustrien. Den har allerede nævnt dette i sin begrundelse til det forslag om en reform af den fælles markedsordning i denne sektor, der blev forelagt i november 1999.

For at fremme afsætningsmulighederne for landbrugsprodukter, der på sigt vil kunne finde et givtigt industrielt marked, findes der en støtte til forarbejdning af hør- og hampefibre med henblik på fremstilling af fibre, der er tilstrækkeligt rensede til denne form for teknisk brug.

Endvidere nyder disse afgrøder godt af støtten til landbrugere inden for rammerne af produktionsstøtten for visse markafgrøder.

2. Ordningen for støtte til forarbejdning af hør- og hampestrå bestemt til fiberproduktion trådte i kraft fra produktionsåret 2001/2002. Kommissionen fremlægger inden udgangen af 2003 en rapport, der hovedsagelig vil dreje sig om tendenserne i produktionen og om fordelingen af de nationale garantimængder. Da den periode, hvori stråene kan forarbejdes, er på 22 måneder for at muliggøre en god administrativ forvaltning samtidig med, at der tages hensyn til de særlige betingelser, der gælder for denne sektors markeder, råder Kommissionen på nuværende tidspunkt kun over foreløbige produktionstal for et produktionsår samt foreløbige skøn for det efterfølgende produktionsår. Under disse betingelser er det på nuværende stadium for tidligt at drage konklusioner vedrørende niveauet for de nationale garantimængder, og indholdet af førnævnte rapport kan ikke foregribes, uden at der kan opstå alvorlig tvivl om oplysningernes relevans.

3. Muligheden for at overføre nationale garantimængder mellem medlemsstater ville kræve en ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1673/2000 af 27. juli 2000 om den fælles markedsordning for hør og hamp bestemt til fiberproduktion (¹).

(¹) EFT L 193 af 29.7.2000.

(2003/C 110E/181)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3092/02

af Luciana Sbarbati (ELDR) til Kommissionen

(22. oktober 2002)

Om: Nye regler for markedsføring af olivenolie

Alt imens Parlamentets Landbrugsudvalg er i færd med at behandle ændringerne til direktivet om beskyttelse af oprindelsesbetegnelser for landbrugsfødevarer, træder den nye forordning om olivenolie i kraft den 1. november 2002.

Denne forordning risikerer af få en række negative konsekvenser, i hvert tilfælde i Italien.

- Det tillades at sælge produkter uden angivelse af deres oprindelse, om end dog kun for en overgangsperiode på et år.
- Betegnelsen »Made in Italy« introduceres, men en fjerdedel af den olie, der hældes på flaske og sælges i Italien, stammer fra Spanien, Grækenland, Marokko, Tyrkiet, Tunesien, Algeriet mv. I Europa er olieproduktionen reguleret. Hvilken form for kontrol føres der med anvendelsen af pesticider i de nordafrikanske lande og med overholdelsen af hygiejnebestemmelser?
- Salg af uemballeret olivenolie forbydes, og der indføres krav om, at olivenolie skal sælges i beholdere på højst 5 liter. Dermed forbydes det direkte salg fra producenten til forbrugeren, og produktionsomkostningerne øges, idet olien skal hældes på flaske og distribueres.
- Dette skaber dårligere forhold for de store forbrugere, såsom restauratører og familier, der traditionelt (navnlig i visse regioner i Central- og Syditalien) køber den årlige forsyning direkte af producenten.
- Den lille (uorganiserede) producent tvinges til at sælge hele sin høst til konsortier eller kooperativer, der varetager distributionen af produktet på det nationale og internationale marked.

Er Kommissionen sikker på, at det er således, forbrugerne beskyttes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(18. november 2002)

Kommissionens forordning (EF) nr. 1019/2002 af 13. juni 2002 om handelsnormer for olivenolie⁽¹⁾ er en opfølgning af Europa-Parlamentets beslutning og efterkommer de henstillinger, som Rådet fremsatte i forbindelse med analysen af Kommissionens beretning om en kvalitetsstrategi for olivenolie.

Den 16. oktober 2002 godkendte Forvaltningskomitéen for Fedtstoffer en ændring af denne forordning for i højere grad at tilpasse datoerne for gennemførelsen af forordningens bestemmelser til de erhvervsdrivendes, dvs. producenternes og aftapningsvirksomhedernes, krav. Ændringen af artikel 12, stk. 2, indebærer, at forordningen anvendes fra 1. november 2002. Dette gælder dog ikke for bestemmelserne i artikel 2, 3, 5 og 6, som anvendes fra 1. november 2003. Bestemmelsen om, at olien skal emballeres i beholdere på højst fem liter, som mærkes i overensstemmelse med forordningen, vil således først komme til at gælde fra 1. november 2003. I øvrigt kan olie, som er markedsført inden 1. november 2003, sælges indtil sidste holdbarhedsdato.

Forordningens artikel 4 om oprindelsesbetegnelse anvendes fra 1. november 2002. Denne artikel sikrer, at den ordning, som blev indført ved forordning (EF) nr. 2815/98⁽²⁾, videreføres.

Med hensyn til salget af olie i Italien henvises til tallene for det seneste produktionsår 2001/2002. Da olivenolieproduktionen var på 562 000 tons, det indenlandske forbrug på 735 000 tons og eksporten på 280 000 tons, måtte de italienske erhvervsdrivende importere i alt 440 000 tons for at opfylde de indenlandske forbrugeres behov og forsyne eksportmarkedet. Størstedelen af den importerede olie kommer fra medlemsstaterne (ca. 400 000 tons fra Spanien). De 40 000 tons olivenolie, der importeres fra tredjelande, hidrører fra Tunesien og skal opfylde de kvalitetskrav, der er fastsat ved Fællesskabets forordninger.

For at være i overensstemmelse med forordning (EF) 2815/98 og, fra 1. november 2002, med artikel 4 i forordning (EF) 1019/2002 kan betegnelsen »Made in Italy« kun figurere på etiketten, hvis olien indeholder 25-100 % olie fra oliven, der er høstet i Italien. Hvis andelen af olivenolie fra italienske oliven ikke udgør 100 %, skal dette nævnes udtrykkeligt.

Artikel 2 i forordning (EF) nr. 1019/2002 forbyder ikke direkte salg, men for at sikre oliens kvalitet og hindre svigagtige blandinger samt for at sikre, at olie bestemt til konsum opfylder de sundhedsmæssige betingelser, er det fastsat, at olien skal sælges i færdigpakninger, der højst må rumme fem liter, og at emballagen skal være forsynet med en passende lukkeanordning og mærkes i overensstemmelse med forordningen.

Restauratører kan få adgang til hermetisk lukkede pakninger på over fem liter, hvis medlemsstaten tillader det.

Producenten er ikke forpligtet til at sælge til en bestemt type erhvervsdrivende.

Kommissionen er overbevist om, at kvaliteten af den olivenolie, der leveres af producenten, bør beskyttes, indtil den når frem til forbrugeren.

(¹) EFT L 155 af 14.6.2002.

(²) Kommissionens forordning (EF) nr. 2815/98 af 22. december 1998 om handelsnormer for olivenolie, EFT L 349 af 24.12.1998.

(2003/C 110E/182)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3095/02

af María Valenciano Martínez-Orozco (PSE) til Kommissionen

(28. oktober 2002)

Om: Operationelt mål 2-program i Madrid-regionen i 1997-1999

Kan Kommissionen gøre nærmere rede for resultatet af den endelige gennemførelsesrapport om mål 2 i Madrid-regionen for perioden 1997-1999 samt for de fejl, der blev påvist af Revisionsretten i forbindelse med revisionen for denne periode?

Kan Kommissionen oplyse, om den har kendskab til, om Madrid-regionen har taget skridt til at afhjælpe de påviste fejl?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(3. december 2002)

Revisionsretten foretog i 2000 kontrol af flere foranstaltninger under mål 2 i det operationelle program for Madrid (1997-1999), der medfinansieredes af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU).

Med hensyn til foranstaltning 3.4, der vedrørte opførelse og udrustning af forsknings- og udviklingscentre, fremgik det af konklusionerne i Revisionsrettens rapport, at visse af udgifterne til projekterne ikke hørte ind under forskning og udvikling (FoU), men under universitetsuddannelse. Ifølge EU-bestemmelserne kan EU ikke medfinansiere uddannelsesprojekter i mål 2-områder.

De nationale myndigheder skønnede derimod, at alle projekterne i udgiftsanmeldelserne for denne foranstaltning var FoU-projekter.

For at løse denne tvist har de spanske myndigheder efter aftale med Kommissionen fornylig udpeget en uvildig ekspert, som skal undersøge projekterne under den pågældende foranstaltning og fastslå, hvilke investeringer der hører ind under forskning og udvikling.

Konklusionen på denne ekspertundersøgelse meddeles Kommissionen, og Kommissionen træffer så endelig afgørelse om, hvilke udgifter til denne foranstaltning der rent faktisk kan medfinansieres under EFRU.

Kommissionen afventer nu denne rapport.

(2003/C 110 E/183)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3101/02
af Torben Lund (PSE) til Kommissionen**

(29. oktober 2002)

Om: PPD – farlige stoffer skal forbydes i kosmetik

Mange kosmetiske produkter indeholder kemiske stoffer, der ikke er undersøgt tilstrækkeligt. Desværre viser populære dagligvarer, så som parfume, hårspray, neglelak og øjenbryn i mange tilfælde at fremkalde allergiske reaktioner hos mange forbrugere.

Kosmetikområdet er i konstant udvikling og der gennemføres adskillige analyser året rundt. Når nogle analyser dokumenterer, at enkelte stoffer er sundhedsskadelige, bør de forbydes hurtigst muligt – dette forekommer dog sjældent i tilfredsstillende omfang. Dansk Toksikologi Center har testet stoffet 2-chlor-p-PD, der er tilladt. Resultatet af undersøgelsen viser at 2-chlor-p-PD er mindst ligeså allergifremkaldende som p-PD, mens at p-PD er forbudt. Derfor bedes Kommissionen sørge for, at den relevante videnskabelige komité udtaler sig om disse analyser og foretager vurderinger, samt træffer passende foranstaltninger. Endvidere bedes Kommissionen oplyse, hvor mange stoffer der findes i kosmetikprodukter, som ikke er undersøgt og vurderet. Endelig bedes Kommissionen oplyse, hvorledes EU-lovgivningen forholder sig til bl.a. forbrugeres ønske om aktindsigt i en producents risiko- og sundhedsanalyser af dets produkter, og kommentere, hvad Kommissionen vil iværksætte for at garantere at forbrugerne oplyses bedste muligt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(12. december 2002)

Rådets direktiv 76/768/EØF⁽¹⁾ skal beskytte den offentlige sundhed ved at sikre, at kun sikre kosmetiske midler bringes i handelen, og samtidig tage hensyn til den økonomiske og teknologiske nødvendighed. Da et af direktivets hovedformål er at beskytte den offentlige sundhed, fastslår direktivet som grundprincip, at kun kosmetiske midler, der ikke kan være til skade for menneskets sundhed, må bringes i handelen (direktivets artikel 2). Kosmetiske midler må derfor kun indeholde sikre stoffer. Der må ikke anvendes stoffer, som ikke er sikre.

For at sikre, at det er tilfældet, er der truffet en række foranstaltninger. Visse stoffer må f.eks. ikke forekomme i kosmetiske midler (bilag II til direktivet), og visse stoffer må kun anvendes op til en højest tilladt koncentration eller under visse anvendelsesbetingelser (bilag III til direktivet). Desuden er det fastsat, at fabrikanten, hans befuldmægtigede, den person, på hvis bestilling et kosmetisk middel fremstilles, eller den ansvarlige for markedsføringen i Fællesskabet af indførte kosmetiske midler skal sikre, at de kompetente kontrolmyndigheder i medlemsstaterne har nem adgang til oplysningerne om deres kosmetiske midler (direktivets artikel 7a). Denne journal med oplysninger om produktets sikkerhed skal indeholde en evaluering af sikkerheden med hensyn til menneskets sundhed ved brug af det færdige produkt, i hvilken forbindelse bestanddelenes generelle toksikologiske profil tages i betragtning.

Kommissionen er i øjeblikket ved at gennemgå alle forhold vedrørende anvendelsen af hårfarvningsmidler i kosmetiske midler og deres indvirkning på forbrugernes sundhed. Det er naturligvis vigtigt, at eventuelle foranstaltninger, der måtte blive truffet, varetager hensynet til forbrugeroplysning og beskyttelsen af den offentlige sundhed.

Derfor er Den Videnskabelige Komité for Kosmetiske Produkter og andre Forbrugsvarer end Levnedsmidler (SCCNFP) bemyndiget til at afgive udtalelse om forbrugersundhed og -sikkerhed på kosmetikområdet på grundlag af videnskabelige oplysninger. Når SCCNFP færdiggør sine udtalelser om en sag, der er indgivet til risikovurdering, træffer Kommissionen de nødvendige foranstaltninger for at tilpasse bilagene til direktiv 76/768/EØF. Der er i øjeblikket 17 hårfarvningsmidler (hvoraf 12 anvendes i varige hårfarvningsmidler), der er blevet forbudt, og 60 hårfarvningsmidler (hvoraf 47 anvendes i varige hårfarvningsmidler), som er blevet indsat i bilag III til direktivet.

Efter udtalelse fra SCCNFP blev der for hårfarvningsmidlet para-phenylendiamin (PPD) i direktivet fastsat en højeste tilladt koncentration på 6 % i kosmetiske midler (løbenummer 8 i bilag III). Der er dog for nylig blevet foretaget en ny evaluering af PPD. SCCNFP fastslog således i sin udtalelse af 27. februar 2002, at de foreliggende oplysninger ikke er tilstrækkelige til, at der kan foretages en passende risikovurdering, og at der er behov for supplerende oplysninger, før der kan ses nærmere på sagen. Kommissionen vil derfor bede industrien om snarest at indgive de nødvendige oplysninger, så risikovurderingen kan afsluttes. Kommissionen vil overveje, hvilke foranstaltninger der bør træffes i forbindelse med PPD. Det andet nævnte hårfarvningsmiddel, 2-chlor-p-phenylendiamin, er blevet evalueret, og udtalelsen om stoffet blev vedtaget den 4. oktober 1991. Det er muligt at få foretaget en ny evaluering af 2-chlor-p-phenylendiamin på grundlag af nye videnskabelige oplysninger. Kommissionen vil derfor anmode Dansk Toksikologi Center om de oplysninger, centret har offentliggjort, og forelægge dem for SCCNFP til ekspertudtalelse.

Da kosmetiske midler selv under normale anvendelsesbetingelser kan have uønskede virkninger, samles oplysningerne om disse virkninger allerede i journalen om produktets sikkerhed af fabrikanten eller den person, der er ansvarlig for markedsføringen af kosmetiske midler. Hvordan disse oplysninger kan gøres tilgængelige for offentligheden, drøftes i forbindelse med vedtagelsen af den syvende ændring af kosmetikdirektivet.

(¹) Rådets direktiv 76/768/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om kosmetiske midler, EFT L 262 af 27.9.1976.

(2003/C 110 E/184)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3103/02
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(29. oktober 2002)

Om: Identificering af fodboldfans ved europæiske kampe

Ifølge belgisk lovgivning skal fodboldfans i Belgien, som ønsker at overvære en fodboldkamp på et stadion mellem klubber i den øverste klasse, være i besiddelse af et såkaldt »sikkerhedspas«, også kaldet »fankort«. Dette pas indeholder oplysninger om bærerens identitet og er kun til personlig brug. Hvis systemet anvendes korrekt, betyder det, at klubberne nøjagtig ved, hvem der befinder sig på stadion. På en eller anden måde må det forhindres, at fanskaren rummer aggressive elementer. Voldelige fans nægtes adgang til stadion.

Dette gælder ikke for kampe mellem europæiske hold. Det forventes med andre ord ikke af belgiske fodboldfans med billetter til belgiske klubbers kampe i udlandet, at de oplyser deres identitet. Enhver, også (potentielle) hooligans, kan helt problemfrit skaffe sig en billet. I det land, hvor kampen finder sted, arbejdes der derfor med såkaldte »spotters« fra den besøgende klub, som rejser sammen med de besøgende fans og kan give de lokale ordenshåndhævere signalement af potentielle urostifere.

Er systemet med belgiske fankort i overensstemmelse med direktiv 95/46/EF om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (¹)?

Er Kommissionen også af den opfattelse, at det af sikkerhedsgrunde er ønskeligt, at også fodboldfans, der overværer kampe uden for deres egen (medlems)stat, skal oplyse deres identitet? Hvilke foranstaltninger vil den i bekræftende fald træffe for at indføre et sådant system? I benægtende fald hvorfor ikke?

(¹) EFT L 281 af 23.11.1995, s. 31.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(11. december 2002)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger er et

rammedirektiv, hvis formål er at harmonisere medlemsstaternes lovgivning og derved sikre personoplysningers frie bevægelighed på det indre marked. Medlemsstaterne skal vedtage lovgivning til gennemførelse af direktivet og anvende dets principper på nationalt plan.

Kommissionen har ikke kendskab til detaljerne i det belgiske fankort-system.

For at afgøre foreneligheden i et specifikt tilfælde er det især nødvendigt at undersøge:

- de behandlede oplysningers vigtighed i forhold til formålet med indsamlingen og viderebehandlingen. Mængden af oplysninger bør ikke overstige, hvad der er nødvendigt
- de foranstaltninger, der er iværksat for at oplyse de berørte personer om formålet med databehandlingen, om, hvem der er ansvarlig for registret, og om, hvem der har adgang til oplysningerne
- og hvilke grænser der er fastsat for oplysningernes anvendelse, som skal være i overensstemmelse med dataindsamlingens oprindelige formål.

Medlemsstaterne kan undtagelsesvist fravige kravene i direktiv 95/46/EF, hvor dette er nødvendigt af hensyn til den offentlige sikkerhed eller håndhævelsen af loven, men sådanne undtagelser skal være resultatet af ny lovgivning.

Kommissionen understreger, at hver medlemsstat ifølge artikel 28 i direktiv 95/46/EF skal drage omsorg for, at der udpeges en eller flere offentlige myndigheder, der har til opgave på dens område at påse overholdelsen af de bestemmelser, medlemsstaten vedtager til gennemførelse af dette direktiv. Det er i første omgang medlemsstaternes egne myndigheders ansvar at bedømme, om de specifikke databehandlinger er forenelige med national lovgivning.

Hvad angår det ærede medlems spørgsmål om, hvorvidt det at påbyde fodboldfans at bevise deres identitet, når de overværer kampe uden for deres egen medlemsstat, kunne bidrage til at højne sikkerhedsniveauet, ønsker Kommissionen at give følgende svar.

En sådan foranstaltning virker faktisk interessant. Den ville dog ikke i sig selv være tilstrækkelig til at sikre et passende sikkerhedsniveau ved internationale fodboldkampe. Dette kan kun gøres ved, at medlemsstaternes relevante myndigheder gennemfører de foranstaltninger, der er beskrevet i håndbogen med henstillinger for det internationale politisamarbejde og foranstaltninger med henblik på forebyggelse og bekæmpelse af vold og uroligheder i forbindelse med fodboldkampe med international dimension, som blev godkendt af Rådet ved en resolution af 6. december 2001.

(2003/C 110 E/185)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3116/02

af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen

(30. oktober 2002)

Om: Ajourføring af evalueringen af fenthion

Kommissær Byrne fremførte i sit svar på skriftlig forespørgsel E-0749/02⁽¹⁾, at Kommissionen ville forelægge resultatet af sin evaluering for Den Videnskabelige Komité for Planter i april 2002, og at komitéen forventedes at afgive udtalelse inden for to måneder. Kommissæren tilføjede, at Kommissionen hurtigst muligt agtede at træffe beslutning om fenthion efter at have modtaget Den Videnskabelige Komités udtalelse.

Har Den Videnskabelige Komité konkluderet, at fenthion er sikker eller ikke-sikker, og hvilken beslutning har Kommissionen truffet?

⁽¹⁾ EFT C 172 E af 18.7.2002, s. 225.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(4. december 2002)

Kommissionen kan bekræfte, at den har bedt Den Videnskabelige Komité for Planter om en udtalelse om en række spørgsmål, som vedrører evalueringen af fenthion. På grund af kompleksiteten af spørgsmålene vedrørende dette stof har komitéen taget længere end forventet om at færdiggøre sin udtalelse. Kommissionen forventer dog at modtage komitéens udtalelse i løbet af de kommende måneder, og man har til hensigt at træffe beslutning om fenthion så hurtigt som muligt derefter.

(2003/C 110 E/186)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3117/02

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(30. oktober 2002)

Om: Muslinger fra Galicien: Beskyttet oprindelsesbetegnelse

En årlig afsætning på mellem 260 og 300 millioner kg muslinger, en omsætning på over 400 millioner euro, 2 400 familier, der er direkte involveret i opdrætvirksomhed, og 13 000 arbejdspladser — heraf omkring 8 500 faste — og 7 000 afledte arbejdspladser. Denne situation har gjort det galiciske muslingeopdræt til en vigtig sektor og Galicien til verdens største producent af opdrættede muslinger bestemt til konsum. Alt dette får endnu større betydning, når det konstateres, at de økonomiske midler, der skabes ved denne produktion, fordeles på et bredt socialt grundlag, og at de takket være de lokale beslutningsbeføjelser reinvesteres i selve området. Det skaber en multiplikatoreffekt på den lokale økonomi, som har en stabiliserende social og økonomisk virkning. Sektoren tegner sig for omkring 50 % af den samlede muslingeproduktion i Den Europæiske Union med 35 % til markedet for friske muslinger, 41 % til den traditionelle konserverindustri og 24 % til nye, alternative forarbejdningsmetoder, som er i konstant vækst.

Producentorganisationen for opdræt af »Mexillón de Galicia« har allerede anmodet om beskyttet oprindelsesbetegnelse for dette produkt, hvilket vil skabe international præcedens, da det vil være den første beskyttede oprindelsesbetegnelse for et produkt fra havet. Som svar på min forespørgsel E-0013/01⁽¹⁾ af 19.2.2001 har kommissær Fischler bekræftet, at Kommissionen har modtaget en anmodning fra de spanske myndigheder om registrering af den pågældende betegnelse som beskyttet oprindelsesbetegnelse, og at ansøgningen var under behandling.

Kan Kommissionen oplyse, hvor langt man er fremme i proceduren for godkendelse og registrering af den pågældende beskyttede oprindelsesbetegnelse?

Kan Kommissionen oplyse om grundene til forsinkelsen og om, hvilke hindringer der kan foreligge for godkendelsen?

Kan Kommissionen oplyse om, hvilke foranstaltninger den har truffet eller påtænker at træffe for at fremskynde godkendelsen af »Mexillón de Galicia« som beskyttet oprindelsesbetegnelse, og hvornår den regner med at godkendelses- og registreringsproceduren er afsluttet?

⁽¹⁾ EFT C 235 E af 21.8.2001, s. 87.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(29. november 2002)

Ansøgningen om registrering af »Mejillones de Galicia« som beskyttet oprindelsesbetegnelse (BOB) blev indsendt den 19. februar 2001. Sagen er på nuværende tidspunkt under behandling hos den Videnskabelige Komité for BOB, beskyttet geografisk betegnelse (BGB) og garanteret traditionel specialitet (GTS).

Det modtagne dossier indeholdt ikke samtlige påkrævede oplysninger, som skal vise, at registreringsansøgningen opfylder betingelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 2081/92 af 14. juli 1992 om beskyttelse af geografiske betegnelser og oprindelsesbetegnelser for landbrugsprodukter og levnedsmidler⁽¹⁾, som særlig er omhandlet i artikel 2 og 4. Som følge heraf har Kommissionen gentagne gange bedt om yderligere oplysninger med henblik på at kunne vurdere, om ansøgningen er begrundet, særlig med hensyn til produktets art og den ansøgende sammenslutning, identifikationen af de pågældende produkter, de anvendte termer under markedsføringen og forbindelsen mellem produktets egenskaber og forholdene i det afgrænsede geografiske område, herunder de naturbetingede og menneskeskabte faktorer.

Eftersom de modtagne svar ikke gjorde det muligt at fjerne tvivlen omkring visse af oplysningerne i denne ansøgning er Den Videnskabelige Komité blevet indkaldt for at afgive en udtalelse.

Behandlingen af ansøgningen om registrering af betegnelsen »Mejillones de Galicia« har allerede været genstand for en række arbejds møder i den Videnskabelige Komité, der ligeledes har bedt om yderligere oplysninger. Kommissionen skal som sekretariat for den Videnskabelige Komité gøre det nemmere for sine medlemmer, hvis selvstændighed i øvrigt skal garanteres, at få adgang til alle ønskede oplysninger. Kommissionen kan som følge heraf hverken påvirke komitéens arbejde eller vedtage nogen foranstaltninger med henblik på at fremskynde dennes konklusioner. Det næste møde vil finde sted i begyndelsen af januar 2003.

⁽¹⁾ EFT L 208 af 24.7.1992.

(2003/C 110 E/187)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3120/02

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(30. oktober 2002)

Om: Planlagt lukning af Federal Mogul-virksomhed

Er Kommissionen klar over den planlagte lukning af Federal Mogul-virksomheden i Bridgewater, Det Forenede Kongerige, hvilket medfører tab af næsten fire hundrede job? Vil Kommissionen bekræfte, om Federal Mogul-aktiviteter i Det Forenede Kongerige, Frankrig, Tyskland, Italien, Spanien og Belgien har modtaget nogen bistand i de sidste fem år til jobskabelse? Finder Kommissionen ikke i bekræftende fald, i betragtning af, at der overføres job fra Bridgewater til Polen og Tyrkiet, at midlerne bør tilbagebetales?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(11. december 2002)

Som opfølgning af det ærede medlems anmodning om oplysninger vedrørende den planlagte lukning af »Federal Mogul«-virksomheden i Bridgewater henvendte Kommissionen sig til regionen South West England, der bekræftede, at Federal Mogul ikke havde modtaget nogen støtte fra Den Europæiske Socialfond (ESF) inden for de seneste fem år.

Hvad angår de omtalte Federal Mogul-virksomheder i andre medlemsstater, skal Kommissionen minde det ærede medlem om, at Kommissionen har det overordnede ansvar for, at fællesskabsstøtte anvendes i overensstemmelse med de strukturfondsprogrammer, som den har vedtaget, mens den styrende ESF-myndighed i hver medlemsstat tager beslutningen om de ansøgninger, som modtages vedrørende medfinansiering fra ESF. Man kan derfor ikke på kommissionsniveau vide, om den enkelte virksomhed har modtaget EU-støtte under en national eller en regional foranstaltning. Kommissionen vil derfor skulle henvende sig til de nationale myndigheder og bede dem indlede deres egne undersøgelser. Alle de oplysninger, som de nationale myndigheder eventuelt fremsender til Kommissionen, vil blive videregivet til det ærede medlem.

I ESF-bestemmelserne er der i hvert fald ikke fastsat bestemmelser om en tilbagebetaling, hvis en modtager flytter sine aktiviteter til et sted uden for EU. Det skal understreges, at ESF-støtten ikke gives til en virksomhed som sådan, men udgør en investering i menneskelig kapital, således at de uddannelsesforanstaltninger, som enkeltpersoner nyder godt af, kan forbedre disses mulighed for beskæftigelse.

(2003/C 110E/188)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3125/02**af Giuseppe Di Lello Finuoli (GUE/NGL) til Kommissionen***(25. oktober 2002)*

Om: Afskedigelse af Augusto Fichtner

- Den 1.11.1999 blev tjenestemanden Augusto Fichtner afskediget fra Det Europæiske Fællesskabs forskningscenter i Ispra (Italien), hvor han var blevet ansat den 2.5.1967.
- Afskedigelsen skete som afslutning på en konflikt mellem tjenestemanden og hans overordnede som følge af de indsigelser, Fichtner siden 1981 havde gjort mod tildelingen af milliardhøje entrepriser til falske eller ikke-eksisterende virksomheder.
- Den formelle begrundelse for afskedigelsen vedrørte en påstået bibeskæftigelse for Fichtner; han havde dog anmodet korrekt om tilladelse til at udøve hvervet som kurator i konkursbo og havde opnået tilladelse fra sine overordnede. Det dokument, der kunne bevise denne omstændighed, blev imidlertid ikke anerkendt af det udvalg, der var nedsat for at behandle tjenestemandens påstande.
- De personlige bedømmelsesrapporter, der blev udarbejdet hvert andet år om Fichtner, var altid udmærkede, men de blev skjult og senere fundet i arkiverne i kontoret i Ispra, og erstattet af løgnagtige rapporter, som blev forelagt undersøgelsesudvalget.
- Som begrundelse for afskedigelsen blev der udarbejdet et dossier om Fichtner med forfalskede beviser og krænkelse af de mest elementære bestemmelser om privatlivets fred.
- Undersøgelsesudvalget var derimod nedsat for at kontrollere de anklager, tjenestemanden havde fremsat over fremgangsmåderne i visse kontorer og hos visse ledere i Europa-Kommissionen. Under de første høringer blev der fremsat trussel mod Fichtner om, at hvis hans beskyldninger var ubegrundede, måtte han regne med alvorlige disciplinære foranstaltninger såsom afskedigelse og tab af pensionsrettigheder.
- Sagsakterne med alle beviser blev overdraget til de daværende kommissionsmedlemmer Monti og Bonino og til Kommissionens formand, Romano Prodi.

Hvilke skridt agter Kommissionen at tage for at kontrollere Augusto Fichtners alvorlige og dokumenterede anklager, og hvilke foranstaltninger agter den at træffe, hvis de beskyldninger, der har ført til hans afskedigelse, viser sig at være klart ubegrundede?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(6. december 2002)*

Hr. Fichtner blev afskediget uden tab af pensionsrettigheder på grund af hvad Ansættelsesmyndigheden betragtede som en alvorlig overtrædelse af artikel 12, stk. 3, i tjenestemandsvedtægten, som forbyder udøvelse af hverv uden for EU-institutionerne uden forudgående samtykke.

Denne afgørelse blev truffet efter en disciplinærsag, hvor Disciplinærrådet, som er uafhængigt, fandt påstandene bevist og anbefalede afskedigelse. Hr. Fichtner indbragte sagen for Retten i Første Instans, som for nylig har afholdt et retsmøde med offentlig adgang. Kommissionen kan derfor ikke kommentere sagen detaljeret, da den verserer for retten. Den noterer sig imidlertid, at de påstande, som det ærede medlem fremsætter, ikke er blevet fremført i den stævning, hr. Fichtner indgav til retten.

(2003/C 110 E/189)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3132/02
af Samuli Pohjamo (ELDR) til Kommissionen**

(4. november 2002)

Om: Repræsentation af forskellige sprog i Kommissionens organer

Den Europæiske Patentmyndighed spiller en central rolle for de virksomheder, som ansøger om et europæisk patent. Det europæiske patentprojekt har været længe undervejs, og Kommissionen har navnlig fremmet det.

Det er i Europas interesse, at alle lande og sproggrupper er repræsenteret i europæiske organer. I Finland er det blevet anset for problematisk, at der ikke er nogen finske ansatte i Den Europæiske Patentmyndighed, og at servicen derfor ikke kan fås på finsk.

Hvad agter Kommissionen at gøre, for at der i patentsager med hensyn til sproglige faktorer kan opnås en hurtigere og mere fleksibel patenttjeneste? F.eks. udvikler teknologien sig særdeles hurtigt, og hvis det tager adskillige år at få et patent, kan teknologien i dette tidsrum nå at blive forældet.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(3. december 2002)

Den Europæiske Patentmyndighed (EPO) er ikke et EU-organ. Den er en selvstyrende enhed, som er helt uafhængig af EU-institutionerne. I henhold til artikel 4, stk. 2, i konventionen om meddelelse af europæiske patenter (den europæiske patentkonvention, EPK) er EPO et af de vigtigste organer i Den Europæiske Patentorganisation.

Siden 1975, da EPO blev oprettet, har myndighedens officielle sprog været engelsk, fransk og tysk. I henhold til artikel 14, stk. 2, i EPK, kan statsborgere fra en stat, som er kontraherende part i EPK, og som har et sprog, som ikke er et af de tre arbejdssprog, indgive ansøgning om europæisk patent på det officielle sprog (eller et af de officielle sprog) i deres hjemstat, under forudsætning af at der på et senere tidspunkt fremsendes en oversættelse heraf.

Finland tiltrådte EPK den 1. marts 1996. I 2001 var der 20 finske statsborgere ansat hos EPO, og ifølge oplysninger fra EPO blev der pr. 31. oktober 2002 ansat yderligere otte finner.

Spørgsmålet om arbejdssprog, som gør det muligt for personalet i internationale organisationer at kommunikere med hinanden, skal holdes klart adskilt fra spørgsmålet om de oversættelseskrav, der måtte gælde, f.eks. efter meddelelse af et europæisk patent.

I forbindelse med den planlagte oprettelse af et EF-patent⁽¹⁾ og EU's mulige tiltrædelse af Den Europæiske Patentorganisation foregår der en omhyggelig overvejelse af spørgsmål som oversættelseskrav, omkostninger og eventuel inddragelse af de nationale patentkontorer i de indledende stadier af behandlingen af ansøgninger om EF-patenter.

Kommissionen er klar over, at ansøgningsprocedurerne kan være temmelig langvarige, men det skal bemærkes, at arbejdsbyrden kun udgør én af en række faktorer, som er afgørende for, hvor lang tid der går fra indgivelse af patentansøgningen til meddelelse af patentet. Af andre faktorer kan nævnes patentansøgerens strategi og tidsplanen for behandling af ansøgningerne, som er fastsat i de lovgivnings- og procedurmæssige rammer, inden for hvilke patentkontorerene skal virke.

⁽¹⁾ Forslag til Rådets forordning om EF-patenter, EFT C 337 E af 28.11.2000.

(2003/C 110E/190)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3133/02
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(4. november 2002)

Om: Anabolika og tolerancetærskler

I tre regioner i Italien, Lombardiet, Piemonte og Emilia Romagna, er kalve og kvier i medfør af lov nr. 336 af 4. august 1999 som en beskyttelsesforanstaltning blevet trukket tilbage fra markedet, fordi der i deres urin er fundet spor af boldenon, et anabolsk steroid med hormonal, androgen virkning, som anses for et dopingmiddel. Veterinærsagkyndige hævder, at det pågældende steroid er et hormon, som kalvene selv producerer, således at man i Den Europæiske Unions lande tolererer højere grænseværdier end i Italien. Det nederlandske nationale institut for miljø og sundhed, et af de mest ansete i Europa, når det gælder steroider og doping, bekræfter i sine undersøgelser, at boldenon kan være endogent og opstår ved omdannelse af fytosteroler, et stof, som er tilladt i foderstoffer. Den italienske sundhedsminister opfordrede i marts i år Nederlandene til at forelægge en samlet attest fra producenterne om, at alle kalve, der leveres til Italien, ikke indeholder bolderon.

På baggrund af denne uklarhed stiller jeg nu Kommissionen følgende spørgsmål:

1. Kan Kommissionen bekræfte, at det pågældende steroid uden problemer kan tolereres i forbindelse med den daglige indtagelse af kalvekød, der er importeret til Italien?
2. Er foranstaltningerne i den italienske lovgivning i bekræftende fald for restriktive?
3. Hvilke initiativer agter Kommissionen i benægtende fald at tage for at forebygge sundhedsmæssige skader for borgerne på grund af, at bestemmelserne er for liberale?
4. Hvilke forslag agter Kommissionen under alle omstændigheder at forelægge for at undgå, at forbrugernes sundhed kan trues i større eller mindre grad alt efter, hvor kalvene stammer fra?
5. Hvem garanterer fødevarerens sikkerheden i dette tilfælde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(12. december 2002)

Anvendelsen af boldenon er i lighed med alle andre steroide hormoner forbudt i husdyrbrug i Fællesskabet i henhold til Rådets direktiv 96/22/EF⁽¹⁾ om forbud mod anvendelse af visse stoffer med hormonal og thyreostatisk virkning og af β -agonister.

Når boldenon indsprøjtes i kvæg, kan det findes i to forskellige former i deres urin: som 17-alfa boldenon og 17-beta boldenon. I henhold til de videnskabelige oplysninger, der på nuværende tidspunkt er til rådighed, har man fundet 17-alfa boldenon i urinprøver fra kvæg, som aldrig har fået indsprøjet boldenon. Derfor kan muligheden for naturlig tilstedeværelse af 17-alfa boldenon i urin fra kvæg ikke udelukkes.

Kommissionen er opmærksom på, at der findes forskellige holdninger til dette emne og forsøger at finde en afklaring. På Kommissionens anmodning samler det relevante EF-referencelaboratorium de oplysninger, der er til rådighed i medlemsstaterne, om muligheden for naturlig tilstedeværelse af boldenon i dyr, som ikke er blevet behandlet hermed. Kommissionen har kontaktet de kompetente myndigheder i Italien med henblik på at afklare spørgsmålet.

Der er på nuværende tidspunkt i videnskabelige kredse enighed om, at tilstedeværelsen af 17-beta boldenon i urinen tyder på en ulovlig behandling. I henhold til fællesskabslovgivningen bør dyr eller produkter, hvori der findes spor af 17-beta boldenon, trækkes tilbage fra fødevarekæden. Når der kun findes 17-alfa boldenon, skal der gennemføres yderligere undersøgelser med henblik på at afgøre, om

dyrene er blevet behandlet i modstrid med lovgivningen i overensstemmelse med Rådets direktiv 96/23/EF⁽²⁾ om de kontrolforanstaltninger, der skal iværksættes for visse stoffer og restkoncentrationer heraf i levende dyr og produkter heraf. Kommissionen mener, at disse bestemmelser sikrer beskyttelse af forbrugernes sundhed.

(¹) Rådets direktiv 96/22/EF af 29. april 1996 om forbud mod anvendelse af visse stoffer med hormonal og thyreostatisk virkning og af β -agonister i husdyrbrug og om ophævelse af direktiv 81/602/EØF, 88/146/EØF og 88/299/EØF, EFT L 125 af 23.5.1996.

(²) Rådets direktiv 96/23/EF af 29. april 1996 om de kontrolforanstaltninger, der skal iværksættes for visse stoffer og restkoncentrationer heraf i levende dyr og produkter heraf og om ophævelse af direktiv 85/358/EØF og 86/469/EØF og beslutning 89/187/EØF og 91/664/EØF, EFT L 125 af 23.5.1996.

(2003/C 110 E/191)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3140/02
af Giacomo Santini (PPE-DE) til Kommissionen

(4. november 2002)

Om: Uretmæssigheden af direktiv 91/67/EØF

De eksisterende bestemmelser i sundhedspolitikken inden for akvakultur indeholder en kompliceret regel om at tildele zoner eller akvakulturbrug særlig dyresundhedsmæssig status som »godkendte zoner« eller »godkendte akvakulturbrug«. Navnlig direktiv 91/67/EØF⁽¹⁾ og de efterfølgende gennemførelsesbestemmelser angiver meget detaljeret fremgangsmåden for undersøgelsesprocedurerne i laboratorierne i de forskellige nationale sundhedstjenester, idet der i tilfælde af, at der opstår patologiske ejendommeligheder, forudses meget strenge beskyttelsesforanstaltninger, som endog berører ejendomsretten. Det er heller ikke forudset, at en af virksomheden betroet tekniker kan deltage i undersøgelserne, eller at man i det mindste kan anmode om modundersøgelser, og det på trods af, at navnlig små akvakulturbrugs overlevelsesmuligheder er afhængige af udfaldet af disse undersøgelser. Disse bestemmelser synes at være i åbenlys modstrid med ejendomsretten, en grundlæggende menneskerettighed, som således åbenbart kan begrænses i et omfang, der er proportionelt med det tilsigtede mål.

Kan Kommissionen derfor oplyse, hvorledes den fortolker de gældende bestemmelser, og om den ikke mener, at beskyttelsen af ejendomsretten her misligholdes? Kan den i givet fald oplyse, hvilke foranstaltninger den har til hensigt at iværksætte med henblik på at bringe denne uretmæssige situation til ophør?

(¹) EFT L 46 af 19.2.1991, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(11. december 2002)

I artikel 295 i EF-traktaten står: »De ejendomsretlige ordninger i medlemsstaterne berøres ikke af denne traktat«.

Selv om ejendomsretten skal betragtes som en grundlæggende ret, skal denne afvejes mod andre grundlæggende rettigheder såsom sikring af den offentlige sundhed og sikkerhed.

Foranstaltninger, som gennemføres for at kontrollere udbrud af sygdom hos dyr, hvad enten de lever på jord eller i vand, kan af hensyn til offentligheden og til interesserne hos producenterne af det pågældende produkt gøre det nødvendigt med midlertidige begrænsninger for udøvelsen af visse ejendomsrettigheder.

Et spørgsmål, som minder om det, det ærede medlem har fremlagt, er i øjeblikket ved at blive behandlet med henblik på en præjudiciel afgørelse i Domstolen (de forenede sager C-20/00 og C-64/00).

Med hensyn til at de berørte personer får mulighed for at tilkalde en ekspert ved indsamlingen af prøver til laboratorieanalyser eller for at indsamle yderligere prøver til en uafhængig analyse, er det Kommissionens opfattelse, at dette ikke udtrykkeligt er fastsat i teksten til Rådets direktiv 91/67/EØF af 28. januar 1991 om dyresundhedsmæssige betingelser for afsætning af akvakulturdyr og -produkter eller i Kommissionens gennemførelsesbestemmelser, men der er ikke på nogen måde hindringer herfor i de pågældende EU-bestemmelser. Medlemsstaterne er derfor frit stillet, hvis de i overensstemmelse med deres juridiske og administrative traditioner vil fastsætte en sådan ret til en modekspertise.

(2003/C 110E/192)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3143/02
af Christa Randzio-Plath (PSE) til Kommissionen

(4. november 2002)

Om: Artikel 14 i protokol vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter af 8. april 1965

Artikel 14 i protokol vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter af 8. april 1965⁽¹⁾ siger, at »løsøre, der tilhører de i foregående stykke omhandlede personer, og som befinder sig på opholdslandets område, fritages for arveafgift i denne stat«.

Kan Kommissionen oplyse, hvordan Belgien håndterer opkrævningen af arveafgift på EU-tjenestemænds faste ejendom i Belgien og/eller i medlemsstaterne, og ligeledes opkrævningen af arveafgift på løsøre, der befinder sig på en anden medlemsstats område? Passer oplysningerne om, at Belgien opkræver arveafgift på løsøre og fast ejendom, der befinder sig i en anden medlemsstat, i henhold til en generalklausul, såfremt der overhovedet skal erlægges arveafgift i Belgien?

⁽¹⁾ EFT L 152 af 13.7.1967, s. 15.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(17. december 2002)

Det ærede medlem anmoder i sin forespørgsel om oplysninger om den arveafgiftsordning, som Belgien anvender på EU-tjenestemænds løsøre og fast ejendom.

Artikel 14 i protokollen vedrørende De Europæiske Fællesskabers privilegier og immuniteter fastsætter, at embedsmænd og øvrige ansatte, som udelukkende med henblik på virksomhed i Fællesskabernes tjeneste tager ophold på en anden medlemsstats område end den stat, hvori de ved deres tiltræden i Fællesskabernes tjeneste havde bopæl i skattemæssig henseende, med hensyn til arveafgift betragtes, som om de havde bevaret deres bopæl i sidstnævnte land, forudsat at det er medlem af Fællesskabet. Denne bestemmelse finder også anvendelse på deres ægtefælle i det omfang, denne ikke er selverhvervende i opholdslandet, og på børn, der forsørges af de nævnte personer.

Selv om de bor i Belgien, anses de ovennævnte personer således for at have bevaret deres skattemæssige bopæl i den medlemsstat, hvor de havde skattemæssig bopæl på det tidspunkt, hvor de trådte i Fællesskabets tjeneste. Deres arv af løsøre er derfor undergivet den nationale lovgivning og de internationale konventioner i denne sidstnævnte medlemsstat. Det er i dette perspektiv, at det i artikel 14, andet afsnit, i protokollen fastsættes, at deres løsøre, som befinder sig på opholdslandets – Belgiens – område er fritaget for arveafgift i denne stat. Dette løsøre er underlagt lovgivningen i deres skattemæssige bopælsland lige som det løsøre, der ikke befinder sig på belgisk område. Disse regler er baseret på det i international ret almindeligt anerkendte princip om beskatning af løsøre i afdødes skattemæssige bopælsland.

Artikel 14 i protokollen vedrører ikke fast ejendom, som disse personer ejer i Belgien. Deres faste ejendom i Belgien er der pålagt arveafgift, som finder anvendelse for ikke-bosiddende afdøde i denne stat. For så vidt angår sidstnævnte punkt er den belgiske lovgivning baseret på en generel praksis, der er bekræftet i de internationale konventioner om dobbeltbeskatning, om beskatning af fast ejendom i den stat, hvor denne ejendom er beliggende, med fritagelse for eller nedsættelse af ejendomsskatten i den skattemæssige bopælsstat.

For så vidt angår personer, der ikke opfylder betingelserne i artikel 14 i protokollen, og som betragtes som bosiddende i Belgien på tidspunktet for deres død, anvender Belgien arveafgift på hele deres bo med modregning af arveafgift, der er skyldig i en anden stat for fast ejendom uden for Belgien.

(2003/C 110 E/193)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3149/02
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen**

(4. november 2002)

Om: Fællesskabsprogram til bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse

Fællesskabsprogrammet til fremme af bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse omfatter skabelse af et netværk af nationale overvågningsinstanser, der skal styrke det statistiske apparat og sørge for mere detaljeret information om fattigdom og social udstødelse.

Også i Europa-Parlamentets beslutning af 11. juni 2002 om social integration anmodes Kommissionen om at iværksætte en dybtgående undersøgelse af omfanget af den økonomiske uafhængighed eller selvstændighed blandt kvinder i EU, navnlig kvinder med familieansvar.

Kommissionen bedes på denne baggrund besvare følgende:

1. Hvilke erfaringer har man gjort med netværket af nationale overvågningsinstanser?
2. Hvor langt er man nået med undersøgelsen af omfanget af den økonomiske uafhængighed eller selvstændighed blandt kvinder i EU?
3. Hvilke projekter er blevet forelagt inden for rammerne af dette fællesskabsprogram? Kan Kommissionen fremsende en liste over de pågældende projekter samt nærmere oplysninger om de projekter, der er godkendt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(18. december 2002)

1. I forbindelse med fremme af Fællesskabets handlingsprogram til bekæmpelse af social udstødelse i 2002 har Kommissionen været opmærksom på at inddrage nationale observatorier eller lignende anerkendte organer. I programmets første år iværksatte Kommissionen et udvekslingsprogram med henblik på at fremme udveksling af uddannelse og bedste praksis (VP/2002/010), og man henviste specifikt til udvekslinger mellem nationale observatorier eller andre lignende anerkendte organer i retningslinjerne for programmet. En række af de 65 ansøgninger, som netop er blevet udvalgt til at deltage i dette udvekslingsprogram, omfatter sådanne organer. Kommissionen overvejer også, hvordan sådanne organer kan inddrages yderligere i den sociale integrationsproces. En mulighed, som vil blive drøftet inden for rammerne af arbejdsprogrammet for Fællesskabets handlingsprogram for 2003, er at gennemføre en undersøgelse vedrørende udpegning af nationale og regionale observatorier og lignende organer i medlemsstaterne samt disses specifikke kompetenceområder. Det er nødvendigt for at kunne give et mere fuldstændigt billede af disse organers antal og rolle.

2. Kommissionen er opmærksom på betydningen af at undersøge data vedrørende forskelle mellem kønnene, hvad angår fattigdom og social udstødelse. Den har til hensigt at undersøge spørgsmålene desangående nøjere både inden for rammerne af programmet til bekæmpelse af fattigdom og social udstødelse og undergruppen vedrørende indikatorer under Udvalget for Social Beskyttelse. Sluttelig vil Kommissionen gerne henlede det ærede medlems opmærksomhed på den undersøgelse vedrørende arbejdsmarkedsdeltagelse og social udstødelse, som er blevet gennemført for nylig, og som kan findes på følgende adresse: http://europa.eu.int/comm/employment_social/news/2002/nov/labmarket_trans_en.html, og den publikation, som Eurostat har udgivet for nylig: »The life of women and men in Europe: a statistical portrait« (europæiske kvinder og mænds liv: et statistisk portræt), som giver en statistisk beskrivelse af mænd og kvinder på forskellige tidspunkter i deres liv.

3. I programmets første gennemførelsesår har man tildelt udvikling af tværnational udveksling af oplysninger og bedste praksis særlig opmærksomhed. Gennemførelsen af udvekslingsprogrammet blev udsat med henblik på at give forslagsstillerne mulighed for at fokusere på planlægnings- og forberedelsesfasen. Den indledende fase, som skulle være fuldt ud iværksat inden udgangen af 2002, har til formål at støtte de projektansvarliges bestræbelser på at danne solide partnerskaber, skabe forbindelse til processen for udformning af politikker og sikre en omfattende spredning af resultaterne af projekterne. I projektudvælgelsesfasen gav man højeste prioritet til forslag vedrørende problemer, som opstår i forbindelse med de nationale handlingsplaner, og den fælles rapport om social integration. Den

fuldstændige liste over indsendte projekter og listen over projekter, som man anbefaler at støtte, offentliggøres på webstedet for Generaldirektoratet for Beskæftigelse, Sociale Anliggender og Arbejdsmarkedsforhold i løbet af de kommende uger. I forbindelse med en yderligere fase, som skal begynde i 2003, vil man støtte de bedste projekter, som er blevet udviklet i løbet af den første fase, på baggrund af en begrænset indkaldelse af forslag.

(2003/C 110E/194)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3154/02
af Avril Doyle (PPE-DE) til Kommissionen**

(5. november 2002)

Om: Arsenik i dyrefoder

Er Kommissionen klar over, at rene alger er blevet brugt til dyrefoder og tilsætningsstof i foder i generationer?

Ganske vist afventer vi stadig evalueringen fra Den videnskabelige Komité for Foder (SCAN) (som forventes i december 2002), men »Arramara Teo Factory« i Kilkieran, Connemara, Irland, vil blive hårdt ramt af den nye lovgivning, der skal træde i kraft i august 2003, mange fuldtidsstillinger vil gå tabt, og 700 algehøstere vil lide store indkomsttab.

Kan Kommissionen skelne mellem naturligt forekommende organisk arsenik og uorganisk arsenik, og kan vi få gennemført, at man måler indholdet af arsenik, som er tilsat ud over basisniveauet, og at der gøres en undtagelse for algefoder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(12. december 2002)

Rådets direktiv 96/25/EF af 29. april 1996 om omsætning af fodermidler⁽¹⁾ indeholder bestemmelser om en ikke-udtømmende fortegnelse over de vigtigste råvarer, der kan anvendes og markedsføres til fremstilling af foderblandinger. Listen omfatter råvaren alger fremkommet ved tørring og knusning af havalger, især brunalger.

Rådets direktiv 1999/29/EF af 22. april 1999 om uønskede stoffer og produkter i foderstoffer⁽²⁾ fastlægger et størsteindhold af arsenik på 2 milligram pr. kilogram (mg/kg) i råvarer, herunder alger, og i foderblandinger samt et størsteindhold på 4 mg/kg i tilskuds foderblandinger. Størsteindholdet vedrører den samlede mængde arsenik, da der i forbindelse med den officielle kontrol ikke er nogen analysemetode til rådighed, som rutinemæssigt skelner mellem den mere toksiske uorganiske arsenik og den mindre toksiske organiske arsenik.

Alger, der ikke lever op til bestemmelserne vedrørende størsteindholdet af arsenik, kan i overensstemmelse med bestemmelserne i Rådets direktiv 1999/29/EF stadig anvendes på strenge betingelser vedrørende fremstilling af foderblandinger. De fremstillede foderblandinger skal under alle omstændigheder opfylde bestemmelserne vedrørende størsteindholdet.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/32/EF af 7. maj 2002 om uønskede stoffer i foderstoffer⁽³⁾, som erstatter Rådets direktiv 1999/29/EF, tillader dog ikke længere fortynding fra den 1. august 2003.

Hvad angår Rådets direktiv 2002/32/EF, erklærede Kommissionen i Rådet, at den så vidt muligt før den 1. august 2003 ville gennemføre en revision af størsteindholdet på grundlag af ajourførte videnskabelige risikovurderinger og under hensyntagen til forbuddet mod enhver form for fortynding af kontaminerede produkter, der ikke lever op til bestemmelserne og er bestemt til foder.

De irske myndigheder har forelagt Kommissionen oplysninger om tilstedeværelsen af arsenik i alger, og disse oplysninger vil blive taget i betragtning i forbindelse med overvejelserne vedrørende revision af de nuværende grænseværdier for arsenik i foder, herunder alger, og foderblandinger.

⁽¹⁾ EFT L 125 af 23.5.1996.

⁽²⁾ EFT L 115 af 4.5.1999.

⁽³⁾ EFT L 140 af 30.5.2002.

(2003/C 110 E/195)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3160/02
af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Kommissionen

(5. november 2002)

Om: Uretmæssig handelspraksis foretaget af græske havbrug

I sit svar på min forespørgsel E-2485/02⁽¹⁾ afgav kommissæren med ansvar for fiskeri en tvivlsom forklaring, som jeg vil bede ham uddybe.

For det første har priserne på brasen og guldbars ikke rettet sig op i 2002, idet man ikke kan sammenligne priserne i sommermånederne (når der er større efterspørgsel og mindre udbud hos de græske virksomheder, som sælger med tab) med priserne i oktober/november, som altid er lavere. Til trods for disse sæsonbestemte udsving har der således siden 1999 været en tendens til faldende priser.

Er Kommissionen klar over, at producenterne af guldbrasen tilbyder mellemhandlerne fra Mercamadrid guldbrasen til 2,10 EUR kiloet (for 3-400 gram) og til 2,90 EUR kiloet (for stykker på 400-600 gram), og at disse priser ligger langt under de produktionsomkostninger, som i oktober 2001 i Edinburgh af komiteen for havbrug i Middelhavet (MEDACQUA) og den europæiske sammenslutning af havbrug (FEAP) blev fastsat til at ligge på mellem 4,34 og 4,84 EUR? Finder Kommissionen ikke, at de græske virksomheders praksis med at sælge med tab har til formål at eliminere konkurrenter i andre lande og at befæste deres egen dominerende stilling på det europæiske marked? Hvordan vil Kommissionen ellers forklare, at der på et indre marked som det i EU i så langt et tidsrum kan sælges enorme mængder fisk til priser, som ligger under 50 % af produktionsomkostningerne?

Desuden udtaler kommissær Fischler i det nævnte svar: »Kommissionen har ikke modtaget formelle klager over uretmæssig handelspraksis fra de græske producenters side«. Rent faktisk har producentsammenslutningerne i Frankrig, Italien, Catalonien og Andalusien skriftligt klaget til den daværende generaldirektør for fiskeri, Steffen Smidt, og senere til kommissæren for fiskeri selv.

Hvad er grunden til, at Kommissionen ikke har reageret på disse klager? Eller hvorfor har den ikke selv taget et initiativ? Er Generaldirektoratet for Konkurrence blevet orienteret om denne sag? Er Kommissionen sig ikke bevidst, at dens passivitet vil bevirke, at en lang række virksomheder må lukke på grund af et begrænset oligopol, som er hjemmehørende i Grækenland, og som allerede har udkonkurreret de små græske virksomheder?

Hvorfor tøver Kommissionen med at gribe ind over for denne uretmæssige handelspraksis, som strider mod konkurrencereglerne, og som har til formål på denne måde at slå konkurrenterne i andre lande ud?

⁽¹⁾ EFT C 52 E af 6.3.2003, s. 178.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(5. december 2002)

Kommissionen følger fortsat udviklingen i markedspriserne for brasen og guldbars. Kommissionen har modtaget nogle breve fra forskellig side, hvori der klages over lave priser, men ingen af brevene indeholder mere end nogle vage beskyldninger om bedrageri mod de græske producenter, og de indeholder heller ingen alvorlige oplysninger om overtrædelse af den gældende EU-ret. At visse producenter udbyder fisk til en meget lav pris, er ikke nødvendigvis ensbetydende med bedrageri eller forsøg på at udnytte en dominerende stilling. Lave salgspriser er kun problematiske i henhold til EU's konkurrencelovgivning, hvis de tilbydes af en dominerende virksomhed (eller en gruppe virksomheder, som til sammen er dominerende), og hvis der er tale om dumpingpriser (dvs. priser under dens/deres egne udgifter, ikke under konkurrenternes gennemsnitlige udgifter) eller diskriminerende priser. Det ærede medlems oplysninger tyder ikke på, at de græske virksomheder er dominerende, og at de, hvis det var tilfældet, fører en prispolitik, der er i strid med artikel 82 i EF-traktaten, som forbyder misbrug af en dominerende stilling. Hvis det ærede medlem har yderligere oplysninger herom, er Kommissionens konkurrenceafdeling selvfølgelig parat til at undersøge dem.

Kommissionen er selvfølgelig klar over, at der kan forekomme priser på et så lavt niveau, som det ærede medlem påviser er tilfældet i Mercamadrid. Kommissionen benytter sig imidlertid kun af officielle statistikker (FAO Globefish) og ifølge dem steg de gennemsnitlige EU-priser for brasen og guldbars atter i december 2001, og de har siden da hver eneste måned ligget over produktionsudgifterne med undtagelse af priserne for guldbars i en kort periode fra januar til marts 2002.

Tendensen til faldende priser for brasen og guldbars i de seneste tre år kan skyldes, at industrien er ved at nærme sig et mætningspunkt, eller at der er en strukturel overproduktion af disse fisk. Sidstnævnte hypotese blev afvist af alle medlemsstaternes repræsentanter på specialmødet den 16. maj 2002. For at få skabt klarhed over dette aspekt vil der i november 2002 blive afholdt et nyt specialmøde i Bruxelles med deltagelse af repræsentanter for medlemsstaterne og producenterne. Herudover vil Kommissionen i de kommende måneder finansiere en undersøgelse af markedet for brasen og guldbars.

Kommissionen vil holde det ærede medlem underrettet om udviklingen på dette område.

(2003/C 110E/196)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3169/02
af Eluned Morgan (PSE) til Kommissionen

(6. november 2002)

Om: Betalinger til mejerisektoren inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik

Kan Kommissionen oplyse hvor højt det generelle årlige niveau er for de betalinger, der er tilkommet mejerier og eksportvirksomheder i EU i løbet af de seneste ti år inden for rammerne af den fælles landbrugspolitik's ordning for mejeriprodukter (mælk og mælkeprodukter)? Hvorledes er disse midler blevet fordelt pr. støtteform, virksomhed, produkt og EU-medlemsstat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(13. december 2002)

Som det ærede medlem vil kunne konstatere i de tabeller, der er tilsendt ham og Parlamentets Generalsekretariat direkte, har budgetudgifterne inden for mejerisektoren været bemærkelsesværdigt faldende det sidste årti. Samme udvikling kan også konstateres for alle underposterne. Således androg budgettet for mejeriprodukter i 1991 17,6% af EUGFL's samlede budget, men kun 6% i 2001, svarende til et fald i udgifterne på tre mia. EUR.

Kommissionen råder ikke over oplysninger om anden del af spørgsmålet, dvs. om fordelingen af støtten pr. virksomhed.

(2003/C 110E/197)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3172/02
af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(30. oktober 2002)

Om: Stærkt fiskeriafhængige regioner, relativ stabilitet og adgang til fiskeressourcer

Kommissionen undgår i sine svar på mine forespørgsler E-0650/02⁽¹⁾, E-2096/02, E-2097/02 og E-2098/02⁽²⁾ at udtale sig om de konkrete spørgsmål, jeg har stillet den, hvilket tvinger mig til at atter at vende tilbage til dette tema. Jeg har først og fremmest været interesseret i at få oplyst, hvilke kriterier en europæisk region skal opfylde for at blive klassificeret som »stærkt afhængig af fiskeri«, for så vidt angår fordeling af fiskerimuligheder, og om ikke Kommissionen mener, at det i overensstemmelse med det fællesskabsretlige princip om progressivitet er nødvendigt at ajourføre listen over regioner, der er »stærkt afhængige af fiskeri«, efter at den nuværende har været gældende i 20 år, og at medtage nye regioner, der er afhængige af fiskeriet, i betragtning af at der flere gange er blevet optaget nye medlemsstater som f.eks.

Spanien og Portugal. Kommissionen udtaler sig imidlertid ikke herom, men nøjes med blot at anføre, at »begrebet fiskeriafhængighed er defineret i artikel 4, stk. 8, i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999⁽³⁾, som omhandler struktur støtte til fiskerisektoren i mål 2-regioner. Det forekommer ikke i de rådsforordninger, der omhandler fordelingen af fiskerimulighederne på EU-plan og disses underopdeling på de nationale kvoter, der tildeles medlemsstaterne«. Rådet tilkendegav udtrykkeligt i sin Haag-resolution af 3. november 1976, at det ved anvendelse af den fælles fiskeripolitik var nødvendigt at tage hensyn til »vitale behov« i lokalsamfund, der er afhængige af fiskeri. På linje hermed fastsatte Rådet i sin erklæring af 30. maj 1980 udtrykkeligt kriterierne for fordeling af kvoter mellem medlemsstaterne, nemlig den traditionelle fiskerivirksomhed, de specielle behov i de regioner, hvis befolkning er særlig afhængig af fiskeri og tabet af fangstmuligheder i tredjelands farvand. Disse kriterier udgør grundlaget for fordeling af fiskekvoter inden for den såkaldte relative stabilitet. I henhold til disse kriterier blev Grønland, Irland og den nordlige del af Storbritannien erklæret for »stærkt afhængige af fiskeri« og har siden kunnet nyde godt af det såkaldte »princip« om relativ stabilitet. Denne ordning er løbet videre indtil i dag uden nogen form for ændringer, og uden at der er blevet medtaget nye zoner i de forskellige grundforordninger.

Mener Kommissionen ikke, at begrebet »stærkt fiskeriafhængig region« ikke udelukkende behandles i forordning (EF) nr. 1260/1999 om struktur fondene, men at det allerede tidligere er blevet inddraget af Rådet i forbindelse med fordelingen af fiskerimuligheder, hvilket i dag afspejles i betragtningerne til Rådets gældende forordning (EØF) nr. 3760/92⁽⁴⁾?

Mener Rådet ikke, at en region som Galicien – som Kommissionen i sine svar til mig har anerkendt som »stærkt fiskeriafhængig« – på grundlag af betingelserne for Rådets fordeling af fiskerimuligheder i 1980 også burde indgå i en ny fordeling af fiskerimulighederne efter udløb af tiltrædelsesaktens overgangsperiode, især efter tabet af fangstpladser i tredjelands, som f.eks. Marokkos, farvande?

⁽¹⁾ EFT C 229 E af 26.9.2002, s. 114.

⁽²⁾ EFT C 28 E af 6.2.2003, s. 182 og 183.

⁽³⁾ EFT L 161 af 26.6.1999, s. 1.

⁽⁴⁾ EFT L 389 af 31.12.1992, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. december 2002)

Kommissionen er opmærksom på, at de oprindelig fordelingsnøgler, der blev vedtaget i 1983 for et antal bestande tog hensyn til de særlige omstændigheder, der gjorde sig gældende for visse af EU's kystområder. Begrebet »fiskeriafhængige områder« findes i den gældende EU-lovgivning kun i Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999⁽¹⁾, der omhandler Det Finansielle Instrument for Udvikling af Fiskeriet, og som sådan derfor ikke har noget at gøre med kvotafordeling. I grundforordningen om den fælles fiskeripolitik⁽²⁾ er der i bestemmelserne om tildeling af fiskerimuligheder (artikel 8) ikke tale om fiskeriafhængige områder. Den spanske tiltrædelsesakt indeholder heller ingen bestemmelser om, at de eksisterende tildelinger skal tages op til revision efter udløbet af overgangsperioden. Der findes således intet retsgrundlag for en revision af definitionen af fiskeriafhængige områder med henblik på at genåbne debatten om de eksisterende fordelingsnøgler.

Rådet har vide muligheder for at skønne, hvilke faktorer der skal tages hensyn til ved vedtagelsen af fordelingsnøgler. Begrebet »fiskeriafhængige områder« har imidlertid aldrig været brugt til at genoptage debatten om de kvotefordelinger, der blev fastsat i 1983 eller senere.

På den anden side skal der i henhold til artikel 8 i forordning 3760/92 tages hensyn til medlemsstaternes interesser, når der fastsættes nye fiskerimuligheder.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for struktur fondene, EFT L 161 af 26.6.1999.

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 3760/92 af 20. december 1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur, EFT L 389 af 31.12.1992.

(2003/C 110E/198)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3174/02
af Dorette Corbey (PSE) til Kommissionen**

(7. november 2002)

Om: Reformen af den fælles landbrugspolitik

Bæredygtig udvikling er en af EU's prioriteter. Beskyttelse af biodiversiteten er en global nødvendighed. Fuglene er blevet påført af intensivt landbrug. Inden for rammerne af Kommissionens forslag til en midtvejsrevision af den fælles landbrugspolitik har den tillagt biodiversitetsbeskyttelse og bevarelse af naturlige levesteder øget betydning.

1. Er Kommissionen enig i, at der inden for rammerne af anden søjle er behov for at prioritere støtte til de landbrugere, som tilrettelægger deres dyrkningsmetoder på en sådan måde, at de tilgodeser arter og områder, der er omhandlet af direktiverne om vilde fugle og levesteder?
2. Hvorledes vil Kommissionen anspore medlemsstaterne til inden for rammerne af anden søjle at prioritere de landbrugere, som tilrettelægger deres dyrkningsmetoder på en sådan måde, at de tilgodeser særligt beskyttede områder, der er omhandlet af direktiverne om vilde fugle og levesteder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(17. december 2002)

Kommissionen er af den opfattelse, at man bør udvide medlemsstaternes deltagelse for at tilskynde dem til at oprette miljøtjenester som led i landbrugsmiljøordninger i forbindelse med landdistrikternes udvikling, der udgør anden søjle af den fælles landbrugspolitik. Beskyttelse af biodiversitet og bevaring af naturlige levesteder udgør en vigtig del af de ydelser, som landbrugerne kan tilføre samfundet.

Kommissionen har derfor i sin meddelelse om midtvejsrevision⁽¹⁾ fremsat forslag om en række foranstaltninger, der skal fremme støtten til disse aktiviteter under den fælles landbrugspolitik. Den har således foreslået at øge finansieringen af landdistrikternes udvikling, at anvende en højere støttesats for miljøforanstaltninger i landbruget og at gennemføre en langfristet jordudtagning til miljøformål.

Det er op til medlemsstaterne at afgøre, hvor den større støtte skal placeres i forhold til deres prioriteter og behov. Hvad Natura 2000-områder angår, er det medlemsstaternes ansvar at gennemføre en gunstig forvaltning af bevaringsforanstaltningerne, og de skal afgøre, hvordan de forhåndenværende EU-midler bedst kan bidrage til at opfylde målene. Kommissionen vil som tidligere undersøge alle forslag til ændringer af programmer for landdistrikternes udvikling inden for rammerne af hver medlemsstats retsforpligtelser.

Finansieringsbehovene for forvaltningen af Natura 2000-netværket er for tiden ved at blive vurderet af en ekspertgruppe, som Kommissionen har indkaldt. Kommissionen har i sit arbejdsprogram for 2003 forpligtet sig til at forelægge Parlamentet og Rådet en meddelelse om dette spørgsmål. Meddelelsen vil danne grundlaget for yderligere drøftelser om de langfristede strukturer for EU's medfinansiering.

⁽¹⁾ KOM(2002) 394 endelig udg.

(2003/C 110E/199)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3183/02
af Astrid Thors (ELDR) til Kommissionen**

(31. oktober 2002)

Om: Fordrejning af åben og loyal konkurrence ved offentlige indkøb, adgang til dokumenter

På initiativ af et lokalt kommunalrådsmedlem, Ira Shanker (Linz, Østrig) har Europa-Kommissionen krævet, at den østrigske regering ændrer sin lov om offentlige indkøb (sag 2000/4546 Schulungs- und Weiterbildungsmassnahmen (AMS) und Arbeitsmarktservice (WIFL, BFI) CP 173/2001). Kommissionen og

de østrigske myndigheder har imidlertid nægtet initiativtageren adgang til de relevante dokumenter i denne sag. Samtidig fremkommer der stadig mere vidnesbyrd om, at ændringerne ikke bliver gennemført, dvs. at offentlige udbud eller kamrernes rolle ikke er blevet ændret, dvs. at der både er deltagelse i forvaltning af programmer og gennemførelse af projekter.

Kan Kommissionen nærmere angive, hvilke ændringer den østrigske regering er gået med til at gennemføre som svar på Kommissionens krav i forbindelse med offentlige indkøb, samt hvilke overvågningsmekanismer Kommissionen har indført for at sikre, at de krævede ændringer bliver behørigt gennemført og for at undgå yderligere fordrejning af den åbne og loyale konkurrence?

Især hvad kamrernes rolle angår, hvilke foranstaltninger har Kommissionen da truffet for generelt at sikre, at der foretages en tydelig opdeling af kompetencen mellem på den ene side organer, som forvalter programmer og på den anden side organisationer og selskaber, som er beskæftiget med gennemførelsen af projekter i Østrig og i de øvrige medlemsstater?

Er Kommissionen enig i, at det for at overtrædelsesproceduren kan fungere korrekt ville være nyttigt og hensigtsmæssigt, at initiativtageren får adgang til de dokumenter, der vedrører denne sag?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(4. december 2002)

Det hævdes i en klage, der er indgivet til Kommissionen, at Østrig har overtrådt udbudsreglerne ved tildelingen af tjenesteydelseskontrakter. Nærmere bestemt hævdes det, at Arbeitsmarktservice Oberösterreich uden forudgående offentliggørelse har tildelt tjenesteydelseskontrakter for a) uddannelseskurser for potentielle medarbejdere og for b) lærlingeuddannelse som led i den nationale beskæftigelsesbehandlingsplan. Der er kun afholdt en uformel udvælgelsesprocedure.

Som Kommissionen altid gør, når den modtager en klage, anmodede den myndighederne i den berørte medlemsstat om at tage stilling til de faktiske og retlige forhold. De østrigske myndigheder fremsendte deres bemærkninger, som i øjeblikket gennemgås nøje af Kommissionen. I denne forbindelse noterer Kommissionen sig de yderligere påstande, der fremsættes i den skriftlige forespørgsel, og vil undersøge sagen til bunds.

Undersøgelserne vedrører en medlemsstat og kræver derfor et virkeligt samarbejde og en atmosfære af gensidig tillid mellem Kommissionen og det kompetente forvaltningsorgan i den berørte medlemsstat. Det er en forudsætning for, at parterne kan gøre sig forhåbninger om en hurtig løsning af retlige tvister og også nå frem til en sådan løsning. Kommissionen kan derfor ikke udlevere nærmere oplysninger fra drøftelser, der i øjeblikket finder sted med den berørte medlemsstat.

I begyndelsen af 2002 anmodede klageren om aktindsigt i alle dokumenter i sagen. Kommissionen afslog at give aktindsigt i sagsdokumenterne med henvisning til artikel 4, stk. 2, i forordning (EF) nr. 1049/2001⁽¹⁾. Blev dokumenterne udleveret, ville det være til skade for de igangværende undersøgelser, samtidig med at der ikke er nogen tungtvejende offentlig interesse i at udbrede dem. Det er fuldt i overensstemmelse med gældende retspraksis, idet Retten i Første Instans i flere afgørelser har fastslået behovet for at beskytte igangværende undersøgelser vedrørende en medlemsstats mulige overtrædelse af fællesskabsretten.

Klageren er dog med jævne mellemrum blevet orienteret om undersøgelsesernes gang af den kompetente tjenestegren.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter, EFT L 145 af 31.5.2001.

(2003/C 110E/200)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3189/02
af Adriana Poli Bortone (UEN) til Kommissionen**

(7. november 2002)

Om: Nye bestemmelser for mærkning af olivenolie

Kommissionens forordning (EF) nr. 1019/2002⁽¹⁾ om handelsnormer for olivenolie blev vedtaget den 13. juni 2002. Forordningen indeholder en række supplerende bestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF⁽²⁾ af 20. marts 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler.

I artikel 4 i forordning 1019/2002 hedder det ikke blot, at det er fakultativt at anføre oprindelsesbetegnelse på olivenolie, men at kun ekstrajomfruolie og olivenolie med »beskyttet oprindelsesbetegnelse« eller »beskyttet geografisk betegnelse« må forsynes med oprindelsesbetegnelse i mærkningen.

At det generelt ikke er obligatorisk at anføre olivenoliens oprindelse, er vildledende for forbrugeren, der køber en olivenolie fra et andet land end det, sproget på mærkningen og navnlig varemærket synes at antyde.

Desuden gør muligheden for at blande olivenolier af forskellig oprindelse og mærke dem med den vage betegnelse »overvejende oprindelse« bestemmelserne for mærkning af olivenolie endnu mere forvirrende.

Den nye forordning træder i kraft den 1. november 2002, og formålet med disse bestemmelser er på den ene side at gøre den gældende lovgivning på området enklere og på den anden side at yde forbrugeren større beskyttelse ved at sikre mod vildledende mærkning og garantere det færdige produkts kvalitet. Kan Kommissionen på baggrund heraf oplyse, om den ikke finder det hensigtsmæssigt at foreslå en ændring af disse bestemmelser for at gøre det obligatorisk – og dermed sikkert for forbrugeren – at anføre olivenoliens oprindelsesbetegnelse i mærkningen?

⁽¹⁾ EFT L 155 af 14.6.2002, s. 27.

⁽²⁾ EFT L 109 af 6.5.2000, s. 29.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(9. december 2002)

Kommissionens forordning (EF) nr. 1019/2002 af 13. juni 2002 om handelsnormer for olivenolie er en opfølgning af en beslutning truffet af Europa-Parlamentet, og den efterkommer de henstillinger, som Rådet fremsatte efter analysen af Kommissionens beretning om en kvalitetsstrategi for olivenolie.

Hvad angår oprindelsens anførelse i mærkningen, gælder forordningens artikel 4 fra den 1. november 2002. Denne artikel sikrer, at der er kontinuitet i det system, der blev indført ved forordning (EF) nr. 2815/98⁽¹⁾. Det omfatter en frivillig ordning for anførelse af oprindelsesbetegnelsen i mærkningen for ekstra jomfruolie og jomfruolie, hvoraf mindst 75 % har samme oprindelse. Oprindelsesbetegnelser for andre kategorier forbydes, og den beskyttede oprindelsesbetegnelse (BOB) og den beskyttede geografiske betegnelse (BGB) er de eneste regionale oprindelsesbetegnelser.

Hvis den hidtil frivillige angivelse af oprindelsen skal gøres obligatorisk, ville det forudsætte, at der på EF-plan indføres et effektivt sporings- og kontrolsystem, der ville gøre det muligt at kontrollere frembringelsesstedet, uden at hindre produkternes omsætning inden for og uden for Fællesskabet. Det er dog for tiden ikke realistisk at indføre et sporings- og kontrolsystem for alle de olivenoliemængder, der omsættes.

Den frivillige ordning, der findes, muliggør en omvendt bevisbyrde, idet man tvinger den, der ønsker at anføre oprindelsen i mærkningen af visse former for olivenolie, til at være i besiddelse af visse former for dokumentation, der er i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne og de nationale bestemmelser. I visse tilfælde kan dette nemt ske (f.eks. når oliemøller kun råder over egen olie) og i andre tilfælde ikke (f.eks. når forarbejdningsvirksomheder anvender forskellige olivenolier).

Det er med hensyn til de olivenolier, der markedsføres i Italien, hensigtsmæssigt at henvise til tallene for det seneste produktionsår 2001/2002. Da olivenolieproduktionen var på 562 000 tons, det indenlandske forbrug på 735 000 tons og eksporten på 280 000 tons, har de italienske erhvervsdrivende nemlig måttet importere i alt 440 000 tons for at dække det indenlandske forbrug og forsyne eksportmarkederne. Den importerede olie stammer fortrinsvis fra medlemsstaterne (ca. 400 000 tons, især fra Spanien). De 40 000 tons olivenolie, der importeres fra tredjelande, hidrører fra Tunesien og skal opfylde de kvalitetskrav, der er fastsat i Fællesskabets forordninger.

For at være i overensstemmelse med forordning (EF) nr. 2815/98 og, fra 1. november 2002, med artikel 4 i forordning (EF) nr. 1019/2002 kan olien kun mærkes med »Made in Italy«, hvis 75 % til 100 % af olien hidrører fra oliven, der er blevet høstet i Italien. Hvis andelen af olivenolie fra italienske oliven ikke er 100 %, skal dette nævnes udtrykkeligt.

Kommissionen er overbevist om, at det gældende system for anførelse af oprindelsen i mærkningen er det eneste middel, der kan give forbrugeren sikkerhed for kvaliteten af den olivenolie, som producenten leverer.

(¹) Kommissionens forordning (EF) nr. 2815/98 af 22. december 1998 om handelsnormer for olivenolie, EFT L 349 af 24.12.1998.

(2003/C 110 E/201)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3198/02
af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen

(8. november 2002)

Om: Problemer med kommunikation på andre sprog end flamsk i Belgien

Ifølge klager, der også er blevet offentliggjort i den belgiske presse, har fransktalende belgiske statsborgere og andre EU-statsborgere, der kommer i kontakt med myndighederne i den flamsktalende del af landet (Flandern) ikke kunnet modtage de dokumenter, der er nødvendige for at kommunikere med myndighederne, på noget andet sprog end flamsk. Det samme er tilfældet, når der føres retssager ved domstolene i samme område (f.eks. Antwerpen og andre steder), hvor de anklagede ifølge de samme kilder tvinges til udelukkende at tale flamsk.

Der er desuden blevet protesteret heftigt imod, at regninger og meddelelser fra det offentlige i den flamsktalende del af Belgien udelukkende foreligger på flamsk til trods for, at Belgien er et land, der har mere end ét officielt sprog og er opholdsland for mange tusind udenlandske statsborgere, som er beskæftigede i de mange internationale organisationer og ambassader, der findes i landet.

Er de flamske myndigheders praksis i overensstemmelse med fællesskabsretten? Er der her tale om overtrædelse af en borgers ret til at kommunikere på et sprog, som han har kendskab til, hvad enten han er belgisk statsborger eller har boet i Belgien i en længere periode? Hvilke foranstaltninger har Kommissionen mulighed for at træffe for at lette kommunikationsmulighederne, ikke alene for de ikke-flamsktalende belgiere men også for de EU-statsborgere, der ikke kan flamsk men bor i områder, hvor det officielle sprog er flamsk? Hvad mener Kommissionen om de kommunikationsvanskeligheder, som især de, der henvender sig til domstolene i den flamsktalende del af Belgien, konfronteres med?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(12. december 2002)

Kommissionen har ikke kompetence til at udtale sig om sproglige forhold i medlemsstaterne. Medlemsstaterne har den fulde kompetence på dette område.

(2003/C 110 E/202)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3199/02**af Paul Lannoye (Verts/ALE) til Kommissionen**

(8. november 2002)

Om: Lovpligtig vaccination i Europa

På nuværende tidspunkt findes der ingen europæisk lovgivning om lovpligtig vaccination, og inden for Den Europæiske Unions rammer er bestemmelserne på området meget uensartede. Den enkelte medlemsstat vælger selv, hvilke vaccinationer, der skal være lovpligtige. Eksempelvis kan det nævnes, at difteri-, stivkrampe- og poliovaccinationer er lovpligtige i Frankrig, mens kun poliovaccination er lovbestemt i Belgien. Desuden anvendes der i visse medlemsstater gentagne doser af de pågældende vacciner (booster-vacciner), mens kun en enkelt dosis er lovpligtig i andre. Der er således tydeligvis tale om diskriminering mellem borgerne i de forskellige medlemsstater, hvor nogle skal lade deres børn vaccinere, mens andre helt frit kan vælge, om de vil lade dem vaccinere eller ej. Alle disse konstateringer underbygges i øvrigt tydeligt i en undersøgelse, der er finansieret af Kommissionen og foretaget af EUVAX⁽¹⁾.

Formodes en italiensk eller britisk borger ikke at reagere som en finsk, græsk eller svensk borger på den samme sygdom? Burde de europæiske borgere ikke på en eller anden måde alle være ligestillede med hensyn til lovpligtig vaccination?

Mener Kommissionen ikke, at der på denne baggrund snarest burde forelægges forslag til en europæisk lovgivning på området for lovpligtig vaccination?

⁽¹⁾ Videnskabelig og teknisk evaluering af vaccinationsprogrammer i EU, rapport om EUVAX-projektet, Kari S. Lankinen, PSR Consulting Ltd, 2001.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(13. december 2002)

Kommissionen anerkender betydningen af at overvåge og revidere vaccinationspolitikken i EU og at sikre et højt niveau for sundhedsbeskyttelse gennem forebyggelse af og kontrol med overførbare sygdomme. Et af de vigtigste folkesundhedsredskaber til forebyggelse af overførbare sygdomme er vaccination.

Kommissionen kan støtte medlemsstaternes indsats for kontrol med sygdomme, som kan forebygges ved vaccine, og for at udrydde specifikke sygdomme under hensyntagen til deres egen specifikke vaccinationsstrategi. På den baggrund deltager Kommissionen i samarbejde med medlemsstaterne i forskellige aktiviteter, som er relevante for vaccinationspolitik.

Kommissionen finansierer projekter, som enten støtter specifikke overvågningsaktiviteter vedrørende sygdomme, som kan forebygges ved vaccine, eller mere tværgående og politikorienterede projekter. I den sidste gruppe er det relevant at nævne »videnskabelig og teknisk evaluering af vaccinationsprogrammer i EU« (EUVAX). Af dette projekt fremgår det, at seks medlemsstater har en lovpligtig vaccinationspolitik, som omfatter immunisering med henblik på at beskytte borgerne mod poliomyelitis, difteri, tetanus, mæslinger, fåresyge, røde hunde, hepatitis B og tuberkulose.

Der findes ikke noget retsgrundlag for at indføre lovpligtig vaccination i EU. Hovedansvaret for vaccinationspolitik, i lighed med sundhedstjenester og sundhedspleje generelt, ligger hos medlemsstaterne, og hver enkelt har udviklet sin politik i henhold til de nationale behov. Forvaltningen af sundhedsplejen er af stor betydning for de forskellige mønstre for anvendelse af en vaccinationspolitik i de forskellige lande.

(2003/C 110 E/203)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3206/02
af Kathleen Van Brempt (PSE) til Kommissionen**

(11. november 2002)

Om: Medicinsk fejlbehandling

I De Forenede Stater og Canada dør der ifølge forskerne årligt godt 108 000 mennesker som følge af medicinsk fejlbehandling. I 7 % af alle medicinske behandlinger begås der fejl: lægemidlerne gives for tidligt eller for sent, der gives et forkert lægemiddel eller en forkert dosis. I 0,32 % af tilfældene har det fatale følger. Tallene er nøjagtig de samme i de akutte tilfælde. I næsten en tredjedel af de registrerede tilfælde er årsagen til den medicinske fejlbehandling forsømmelighed. Belgiske forskere skønner, at de samme tal gør sig gældende for Belgien.

Kan Kommissionen bekræfte disse skøn?

Råder Kommissionen over tal over medicinsk fejlbehandling i Den Europæiske Union? I bekræftende fald kan den stille disse til rådighed?

Hvad gør Kommissionen for at mindske antallet af medicinske fejlbehandlinger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(9. december 2002)

I henhold til EF-traktaten hører organisation og levering af sundhedstjenesteydelser og medicinsk behandling under medlemsstaternes og ikke under EU's ansvarsområde (artikel 152, stk. 5).

Det er derfor ikke Kommissionens opgave at gennemføre en systematisk overvågning af specifikke medicinske fejlbehandlinger i EU. Men i forbindelse med det sundhedsoplysningssystem, der vil indgå som en del af det nye EF-handlingsprogram for folkesundhed, vil Kommissionen udarbejde et sæt sundhedsindikatorer, der også vil omfatte indikatorer for dødsårsager, der kan undgås, samt iatrogeniske sygdomme og dødsfald (de beregnede sundhedsrisici som et resultat af medicinsk behandling og herunder lægefejl). Disse sundhedsindikatorer skal indsamles af medlemsstaterne og lagres i Euphin-systemet (det europæiske netværk for udveksling af oplysninger om sundhed). Det kan være, at man vil overveje at tage yderligere initiativer på grundlag af resultatet af denne indsamling af data.

(2003/C 110 E/204)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3213/02
af Margrietus van den Berg (PSE) til Kommissionen**

(12. november 2002)

Om: Europæisk adfærdskodeks for støtte med sigte på at undgå illoyal konkurrence

På et virksomhedsbesøg den 19. oktober 2002 på Sanmine-SCI, en computervirksomhed i Heerenveen i provinsen Friesland, som blev startet omkring 2000 og lukker ved udgangen af dette år (hvilket koster 260 arbejdspladser), blev det klart, at denne virksomhed også havde modtaget EU-støtte. Store mærkenavnets oprettelse af konstruktioner som Sanmina-SCI sker i en globaliserende økonomi for målrettet at kunne lukke afdelinger — ofte på det billigste sted — uden at belaste mærkenavnet. Koncerner som Hewlett-Packard og Philips gør dette regelmæssigt. Ofte er der tale om en produktionsenhed, der er centreret omkring én kunde, uden egen F & U-afdeling, hvilket gør den meget sårbar.

Det er et spørgsmål, om ikke OECD's adfærdskodeks bør indgå som del af kontrakten, når multinationale koncerner modtager direkte eller indirekte EU-støtte eller anden offentlig støtte. Det er navnlig et spørgsmål, om dette ikke specifikt bør gælde for multinationale moderselskaber med kendte mærkenavne, der anvender underleverandører som SCI.

I Nederlandene har medlem af Andetkammeret, Jacques Tichelaar, stillet forespørgsler om SCI, og har modtaget det svar, at der er beredvillighed til at udarbejde en kodeks, der svarer til OECD's, i forbindelse med ydelse af EU-støtte. På grundlag af virksomhedsbesøget og samtaler med bestyrelse og ledelse må det konkluderes, at dette, med henblik på at undgå illoyal konkurrence og et »rat race«, ikke blot bør være en nederlandsk kodeks, men en kodeks for hele EU. Kommissionen tilstræber en god ligevægt mellem et frit og et fair marked med bevarelse af den sociale beskyttelse i Europa. Det må derfor undgås, at arbejdstagere blot kasseres, når der ikke længere er brug for dem.

1. Er Kommissionen rede til at udarbejde en sådan kodeks i samarbejde med medlemsstaterne og de multinationale koncerner, der har sæde i eller anvender underleverandører i Europa?
2. Er det ikke et af nøglepunkterne for socialt ansvarlige virksomheder i forbindelse med en forventet ændring i efterspørgslen at søge efter alternative produkter eller aftagere og om nødvendigt at foretage investeringer heri?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(14. januar 2003)

Kommissionen kan bekræfte, at Den Europæiske Socialfond (ESF) i programmeringsperioden 1994-1999 bidrog til finansieringen af beskæftigelsesstøtte for arbejdstagere i Sanmina-SCI, og at Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) støttede udviklingen af »IBF Heerenveen« erhvervspark under det regionale udviklingsprogram »Friesland Objective 5b«. Virksomheden Sanmina-SCI befandt sig i denne erhvervspark.

Retningslinjerne for multinationale virksomheder udarbejdet af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD) omfatter frivillige principper og normer for virksomhedernes ansvarlige adfærd på en række forskellige områder som f.eks. beskæftigelse og forholdet mellem arbejdsgivere og arbejdstagere, menneskerettigheder, miljø, information, konkurrence, beskatning samt videnskab og teknologi. Målet med kapitlet om beskæftigelse og forholdet mellem arbejdsgivere og arbejdstagere er forudgående varsling og dialog før lukning af en virksomhed. De nationale kontaktpunkter, som er oprettet i alle de lande, som har tilsluttet sig OECD's erklæring om internationale investeringer, herunder alle medlemsstaterne, kan hjælpe og mægle på vegne af alle interesserede parter i forbindelse med denne proces. Kommissionen har derfor ikke til hensigt at udarbejde en kodeks som supplement til OECD's retningslinjer.

Kommissionen vedtog dog for nylig en meddelelse om virksomhedernes sociale ansvar⁽¹⁾ efter en omfattende høringsproces. I den forbindelse besluttede den at oprette et forum for en række forskellige interessenter med henblik på at samle ledende europæiske repræsentanter for organisationer, som repræsenterer arbejdsgivere, arbejdstagere, civilsamfundet og forbrugerne, for at styrke gennemsigtigheden, støtte konvergensen af og undersøge muligheden for at oprette fælles vejledende principper for praksis og instrumenter vedrørende virksomhedernes sociale ansvar under hensyntagen til eksisterende fællesskabsinitiativer og lovgivning samt internationalt vedtagne instrumenter, herunder OECD's retningslinjer, som der er henvist til ovenfor.

Sluttelig skal det bemærkes, at en række af Fællesskabets direktiver inden for information og høring af arbejdstagerne kan finde anvendelse i en situation, som den det ærede medlem nævner: Fællesskabets direktiv om »kollektive afskedigelser«⁽²⁾, »overførsel af virksomheder«⁽³⁾, »europæiske samarbejdsudvalg«⁽⁴⁾ og »information og høring«⁽⁵⁾.

Ud over de ovennævnte foranstaltninger iværksatte Kommissionen i januar 2002 en høring af arbejdsmarkedets parter på europæisk plan vedrørende muligheden for at fastlægge og udvikle et sæt

grundlæggende principper gældende for omstrukturering af selskaber. Kommissionen hilser det velkommen, at arbejdsmarkedets parter for nylig besluttede at lade deres flerårige arbejdsprogram for 2003-2005 omfatte opfølgning på dette vigtige emne.

(¹) KOM(2002) 347 endelig udg.

(²) Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser. (Dette direktiv konsoliderer direktiv 75/129/EØF og 92/56/EØF), EFT L 225 af 12.8.1998.

(³) Rådets direktiv 2001/23/EF af 12. marts 2001 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder eller bedrifter eller af dele af virksomheder eller bedrifter, EFT L 82 af 22.3.2001.

(⁴) Rådets direktiv 94/45/EF af 22. september 1994 om indførelse af europæiske samarbejdsudvalg eller en procedure i fællesskabsvirksomheder og fællesskabskoncerner med henblik på at informere og høre arbejdstagerne, EFT L 254 af 30.9.1994.

(⁵) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/14/EF af 11. marts 2002 om indførelse af en generel ramme for information og høring af arbejdstagerne i Det Europæiske Fællesskab — Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens fælles erklæring om arbejdstagerrepræsentation, EFT L 80 af 23.3.2002.

(2003/C 110 E/205)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3219/02
af Niels Busk (ELDR) til Kommissionen

(7. november 2002)

Om: Støtte til fiskerihavne

Skal man på baggrund af Rådets forordning (EF) nr. 2792/1999 (¹) af 16. december 1999 forstå, at faciliteter i fiskerihavne med privat medfinansiering ikke kan opnå samme støttesats fra strukturforanstaltningerne som offentligt finansierede faciliteter i fiskerihavne?

Ud fra hvilken begrundelse fører Kommissionen i så fald en politik, der forskelsbehandler projekter alt afhængig af, om disse er af offentlig eller privat karakter, og har Kommissionen til hensigt at ændre denne praksis?

(¹) EFT L 337 af 30.12.1999, s. 10.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(29. november 2002)

Det Europæiske Råd i Berlin (23.-24. marts 1999) vedtog de finansielle overslag for Agenda 2000, som bl.a. gælder for anvendelsen af strukturfondene for perioden 2000-2006. Af punkt 48 i formandskabets konklusioner fra dette råd fremgår det, at:

hvis der er tale om investeringer i virksomheder, foregår fondenes finansielle deltagelse under overholdelse af støtteintensitets- og kumulationslofterne på statsstøtteområdet. Det Europæiske Råd tilslutter sig endvidere de lavere satser, som Kommissionen har foreslået for fondenes deltagelse i indtægtsskabende infrastrukturinvesteringer og investeringer i virksomheder.

Dette princip kommer til udtryk i FIUF-forordningen (¹) (Det Finansielle Instrument for Udvikling af Fiskeriet), hvor der anvendes forskellige medfinansieringssatser, navnlig i forbindelse med fiskerihavnenes faciliteter, afhængig af, om der også er tale om medfinansiering fra private støttemodtagere.

I afsnit 6, i del 2, »Satser for finansiell deltagelse« i bilag IV til denne forordning er det i øvrigt fastsat, at det er forvaltningsmyndigheden (national), som afgør, om foranstaltningerne, navnlig med hensyn til fiskerihavnenes faciliteter, skal anses for også at være medfinansieret af private støttemodtagere under hensyn til navnlig følgende:

- kollektive over for individuelle interesser
- kollektive over for individuelle støttemodtagere

- offentlig adgang til foranstaltningens resultater over for privat ejerskab og kontrol
- finansiel deltagelse fra kollektive organer eller forskningsinstitutioner.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 2792/1999 af 17. december 1999 om de nærmere regler og betingelser for Fællesskabets strukturforanstaltninger for fiskeriet, EFT L 337 af 30.12.1999.

(2003/C 110 E/206)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3229/02
af Sérgio Marques (PPE-DE) til Kommissionen

(7. november 2002)

Om: Enheden for nyttiggørelse af affald i den autonome region Madeira

Projektet Enheden for nyttiggørelse af affald i den autonome region Madeira er et projekt under regionalregeringen til et beløb på 115 millioner euro, som skal give en effektiv og miljøvenlig løsning på den endelige bestemmelse for affaldet fra den autonome region Madeira i overensstemmelse med Madeiras strategiske affaldsplan, og som omfatter udvidelse og ombygning af det nuværende behandlingsanlæg for fast affald i Meia Serra, anlæg af en gods- og rangerbanegård og to omladningsstationer på øen Madeira, anlæg af et affaldsbehandlingscenter på øen Porto Santo, anskaffelse af udstyr til selektiv indsamling og gennemførelse af en miljøoplysningskampagne.

Udvidelsen og ombygningen af affaldsbehandlingsanlægget i Meia Serra omfatter forbrænding af fast husholdningsaffald, forbrænding af klinisk affald og slagteaffald, kompostering af organisk affald, aflastningslossepladser og et perkolatbehandlingsanlæg.

Kontrakten om udformning, anlæg og udnyttelse blev indgået med en sammenslutning af virksomheder i 1998 for et beløb på 97 366 967,33 EUR og er finansieret af Samhørighedsfonden med 68,7 %; projektet er udformet og udført i overensstemmelse med Den Europæiske Unions seneste miljøkrav og vil gøre det muligt at producere el på grundlag af affaldsforbrænding, som ikke blot kan dække anlæggets egen drift, men også omkring 25 % af øen Madeiras elforbrug gennem tilslutning til elnettet.

Kan Kommissionen bekræfte, at dette projekt betyder en miljømæssig forbedring for den autonome region Madeira og er en løsning, som er forenelig med alle gældende retlige miljøkrav i Den Europæiske Union, hvad angår sikring af miljøkvalitet og befolkningernes sikkerhed og sundhed?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(29. november 2002)

Den første projektfase, som det ærede parlamentsmedlem henviser til, blev vedtaget den 22. november 1999 efter en lang forundersøgelse, som indledtes den 21. maj 1996. I undersøgelsesfasen gennemførte Kommissionen alle relevante bestemmelser med henblik på at opnå en effektiv løsning på problemerne med det affald, der produceres på Madeira og øen Porto Santo. Kommissionen har således ført meget vidtrækkende forhandlinger vedrørende projektets forskellige aspekter, herunder miljøforholdene.

Kommissionen er overbevist om, at når først hele projektet er sat i gang, vil regionen Madeira kunne nå de mål, der er opstillet i den strategiske plan for denne region, og dermed også efterleve EU's direktiver om affaldsforvaltning og -behandling.

Projektet er blevet miljøevalueret i henhold til Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾. Der er blevet nedsat en kommission til opfølgning af arbejdet og iværksat en tilsynsplan omfattende offentliggørelse af de opnåede resultater.

Planen omfatter undersøgelser af de forskellige miljøområder, således at det kan lade sig gøre at evaluere de eventuelle negative konsekvenser og anvende passende problemløsninger.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997, EFT L 73 af 14.3.1997.

(2003/C 110 E/207)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3239/02

af Alexander de Roo (Verts/ALE) til Kommissionen

(15. november 2002)

Om: Akvakultur

I mødet den 4. november i Europa-Parlamentets Udvalget om Miljø- og Sundhedsanliggender og Forbrugerpolitik påpegede en tjenestemand fra Europa-Kommissionen, at der eksisterer 150 europæiske retsakter vedrørende akvakultur.

Kan Kommissionen fremsende mig en liste over disse?

Mener Kommissionen ligesom jeg, at flertallet af disse 150 retsakter »ved et tilfælde« vedrører akvakultur, idet de oprindeligt blev udarbejdet med henblik på landbrugsprodukter?

Mener Kommissionen ikke, at det ville være hensigtsmæssigt snarest muligt at udarbejde europæiske rammebestemmelser for akvakultur, idet en række medlemsstater i øjeblikket er i færd med at udarbejde nationale bestemmelser desangående?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(29. november 2002)

Det ærede medlem kan finde listen med henvisninger til EF-beslutninger, -direktiver og -forordninger vedrørende akvakultur under sektionen »Retsforskrifter« på den af Generaldirektoratet for Fiskeri oprettede web-portal på adressen: http://europa.eu.int/comm/dgs/fisheries/index_da.htm. En mere omfattende liste over dokumenter vedrørende akvakultur, forarbejdning og afsætning med direkte links til de pågældende dokumenter er i øjeblikket under udarbejdelse og vil snart kunne findes på dette websted.

Akvakulturudviklingen må foregå under hensyntagen til mange aspekter, der rækker lige fra forbruger-sundhed til miljøbeskyttelse, fra strukturstøtte til handelsregler, fra kvalitetsmærker til afsætnings-kampagner osv. Det er normalt, at en så mangesidet aktivitet er omfattet af mange bestemmelser og retsakter vedrørende alle disse aspekter. Normalt er der ikke tale om specifikke bestemmelser for akvakultur, da de fleste af dem er generelt gældende rammebestemmelser.

Der er gentagne fremsat ønske om en sammenhængende specifik EF-lovgivning for akvakultur; ideelt set burde akvakultursektoren overordnet reguleres ved en samlet rammeforordning, hvori der er taget hensyn til alle aspekter. I praksis er dette stort set umuligt, da mange akvakulturforhold er reguleret ved lovgivning, der henhører under den nationale kompetence, men som igen i visse tilfælde påvirkes af en række horisontale EF-direktiver.

Den nylige EF-strategi for bæredygtig udvikling af europæisk akvakultur⁽¹⁾ tager sigte på at fastlægge sammenhængende rammebestemmelser, som kan give akvakulturproducenterne mulighed for at tilbyde et sundt produkt i mængder svarende til efterspørgslen på markedet uden derved at skade miljøet. Om

strategien bliver vellykket, vil i høj grad afhænge af en medvirken fra alle de berørte i sektoren: mest de nationale og lokale myndigheder, men også branchen og repræsentanterne for andre berørte grupper såsom forbrugerne. Kommissionens meddelelse om ovennævnte strategi beskriver de nødvendige aktioner og de niveauer, de bør gennemføres på.

(¹) KOM(2002) 511 endelig udg.

(2003/C 110 E/208)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3241/02
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(15. november 2002)

Om: Skoler for dramatisk kunst og uddannelsesprogrammer under Den Europæiske Socialfond

I Grækenland er der hos unge efterspørgsel efter uddannelsesprogrammer på området dramatisk kunst. Kan kommissionen på baggrund af dette, og for at muligheden for at få en sådan uddannelse kan blive mere kendt, bekræfte, om der allerede findes sådanne programmer, eller om der vil blive iværksat sådanne programmer inden for rammerne af den tredje fællesskabsstøtteramme for Grækenland? Hvis ja, kan den da beskrive, hvem der har mulighed for at blive uddannet inden for de pågældende programmer? Hvilke økonomiske forpligtelser har de, hvis de har nogen, over for teaterskolerne? Hvilke skoler for dramatisk kunst har rent konkret påtaget sig at gennemføre de relevante programmer i Grækenland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(6. januar 2003)

Kommissionen kan meddele det ærede parlamentsmedlem, at der ikke hidtil er anvendt midler fra Den Europæiske Socialfond (ESF) til finansiering af skoler for dramatisk kunst som led i den tredje fællesskabsstøtteramme for Grækenland.

Efter moderniseringen af erhvervsuddannelserne i Grækenland er en arbejdsmarkedsundersøgelse altid nødvendig, før en specifik sektor kan tages med i forbindelse med indkaldelser af forslag til samfinansierede efteruddannelsesforanstaltninger.

Hvis en fremtidig undersøgelse viser, at der på arbejdsmarkedet findes et behov på området dramatisk kunst, kan det eventuelt blive besluttet at finansiere efteruddannelsesforanstaltninger inden for rammerne af et af de operationelle programmer.

(2003/C 110 E/209)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3242/02
af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(15. november 2002)

Om: Størrelsen af EU-bevillinger til finansiering af programmer for romabefolkningen i Grækenland

Den græske regering bekendtgjorde den 4. marts 2002 det »integrerede handlingsprogram for social integration af græske sigøjnere« med et budget på 373,5 mio. EUR for perioden 2005-2008, med hvilket der er fastsat foranstaltninger på områder som husning, uddannelse, beskæftigelse og socialforsorg for sigøjnere og andre. Ifølge regeringens bekendtgørelse skal de nødvendige midler komme både fra den tredje fællesskabsstøtteramme (ca. 206 mio. EUR) og fra nationale midler (166 mio. EUR). Men som det græske organ for overvågning af Helsinki-aftalerne har klaget over, fremgik det under det besøg i Grækenland, som Europarådets kommissær for menneskerettigheder, Alvaro Gil Robles, aflagde i Grækenland i begyndelsen af juni 2002, at der kun er afsat 308 mio. EUR til programmet.

Kan Kommissionen på baggrund af ovenstående oplyse, hvad de bevillinger, som i alt er afsat til programmer for romabefolkningen under den anden og den tredje fællesskabsstøtteramme i Grækenland reelt beløber sig til?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(18. december 2002)

Handlingsprogrammet for social integration af de græske sigøjnere er et nationalt program, som hovedsageligt finansieres med nationale ressourcer. Strukturfondene kan kun bidrage, for så vidt angår den del, som er støtteberettiget i henhold til strukturfondsforordningerne.

Inden for rammerne af det operationelle program »bekæmpelse af udstødelse fra arbejdsmarkedet« under strukturfondene 1994-1999 for Grækenland gennemførte man en række integrerede projekter og aktioner til støtte for den socioøkonomiske integration af græske sigøjnere.

Den Europæiske Socialfond (ESF) finansierede aktioner vedrørende rådgivning, erhvervsvejledning, erhvervsuddannelse og beskæftigelsesfremme, hvilket sammen med tilvejebringelsen af supplerende tjenesteydelser har til formål at lette deres sociale og økonomiske integration. De samlede udgifter til de gennemførte aktioner var på ca. 4,2 mio. EUR.

Inden for rammerne af det operationelle program »beskæftigelse og erhvervsuddannelse« under strukturfondene 2000-2006 for Grækenland har de græske myndigheder oprettet et program omfattende finansiering af målrettede, integrerede indgreb til fordel for de græske sigøjnere. Indgrebene har til formål at sikre lige muligheder for sigøjnerne, for så vidt angår adgang til arbejdsmarkedet og tilvejebringelse af de nødvendige betingelser for deres sociale integration.

De samlede udgifter til ovennævnte indgreb anslås til 11,7 mio. EUR. Ca. 1 700 personer vil nyde godt af rådgivningen, uddannelsen og beskæftigelsesmulighederne samt de planlagte supplerende foranstaltninger. Man forventer at iværksætte et offentligt udbud i begyndelsen af 2003.

Inden for rammerne af de tredje strukturfonde kan de græske sigøjnere også udnytte andre integrerede aktioner, som er finansieret af ESF, og som er udformet specifikt med henblik på at fremme lige adgang til arbejdsmarkedet for alle og navnlig for personer, som risikerer social udstødelse.

(2003/C 110 E/210)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3243/02

af Brice Hortefeux (PPE-DE) til Kommissionen

(15. november 2002)

Om: Forebyggelse af osteoporose

Osteoporose er en alvorlig sygdom, og den er lumsk, fordi den udvikler sig langsomt. For kvinder i Vesten over 50 år er faren for osteoporotisk fraktur ca. 40 %, og følgerne af en sådan fraktur er lige så dødelige som af brystkræft. Endvidere vil den voksende forventede levealder føre til et tiltagende antal hoftefrakturer, som i henhold til WHO forventes at blive fordoblet fra 414 000 til 912 000 i EU i løbet af de næste 50 år.

Vi står derfor over for et vedvarende offentligt sundhedsproblem. Det er ikke svært at forestille sig de finansielle omkostninger, der er forbundet med denne sygdom. F.eks. andrager de gennemsnitlige omkostninger ved et lårbrud på lang sigt 11 000 EUR.

På anmodning af Europa-Parlamentet foretog Kommissionen i 1998 en undersøgelse og offentliggjorde en rapport om »Osteoporose i EU – Forebyggende foranstaltninger«. Tre år senere påpegedes det i en undersøgelse foretaget af »International Osteoporosis Foundation«, at der kun var sket få fremskridt i medlemsstaterne siden Kommissionens rapport, og at situationen var blevet værre. Siden 1998 er antallet af osteoporotiske frakturer i Europa steget med 25 %, og de osteoporoserelaterede omkostninger er steget med 33 % til ca. 4,8 mia. EUR i Europa.

Selv om Kommissionen ikke kan gribe direkte ind på sundhedsområdet pga. subsidiaritetsprincippet, bedes den oplyse, om den er i færd med at forberede andre initiativer eller programmer til forebyggelse af osteoporose, og hvad disse i givet fald omfatter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(5. december 2002)

I 1998 offentliggjorde Kommissionen otte anbefalinger i rapporten »Osteoporose i EU – Forebyggende foranstaltninger«.

På grundlag af denne rapport finansierer Kommissionen inden for rammerne af arbejdsprogrammet for 2002 et projekt, som skal gennemføres af IOF (International Osteoporosis Foundation) med henblik på at analysere, hvordan anbefalingerne i denne rapport er blevet fulgt op i medlemsstaterne.

Målet med dette projekt er at gennemføre arbejde inden for rammerne af et høringspanel med henblik på senere at leve op til anbefalingerne og at offentliggøre en omkostningseffektiv plan vedrørende praksis, hvori man beskriver de næste politiske tiltag på dette område. Derudover har Kommissionen til hensigt at bruge de oplysninger, som man opnår gennem dette projekt, som grundlag for en rapport.

(2003/C 110E/211)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3244/02
af Harlem Désir (PSE) til Kommissionen**

(11. november 2002)

Om: Arrestation i København af den tjetjenske regerings repræsentant, Akhmed Sakajev

Akhmed Sakajev blev arresteret i København natten mellem den 29. og 30. oktober 2002. Kan Kommissionen redegøre for Unionens fælles udenrigspolitik hvad angår løsningen af konflikten i Tjetjenien og forbindelserne til den valgte tjetjenske præsident, Aslan Maskhadovs regeringrepræsentanter?

Aslan Maskhadov blev på demokratisk vis valgt til præsident for Den Tjetjenske Republik i januar 1992, og valget blev overvåget af Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa.

Akhmed Sakajev, der er repræsentant for Tjetjeniens præsident og selv tidligere har været kulturminister, har regelmæssigt ført forhandlinger med de russiske myndigheder. Bl.a. forhandlede han i august 2002 med Ivan Rybkine, den tidligere formand for Ruslands sikkerhedsråd, og i november 2001 i Moskvas Cheremetievo-lufthavn med Viktor Kazantsev, der med mandat fra Kreml var den tidligere leder af de føderale styrker i Tjetjenien.

Forsøgene på at ulovliggøre det tjetjenske folks legitime valgte repræsentanter efter angrebet på teatret i Melnikov-gaden i Moskva og sidestille dem med en gruppe terrorister vil kun medvirke til at forhale løsningen af en konflikt, der siden 1994 allerede har krævet 200 000 døde og savnede, hvilket er over 10 % af den samlede befolkning.

Har Kommissionen til hensigt at rette henvendelse til den danske regering med henblik på at forhindre udlevering af Akhmed Sakajev til Rusland, hvor man endnu ikke har afskaffet dødsstraffen men blot udsat beslutningen desangående til 2003?

Vil Kommissionen redegøre for indholdet af Unionens politik og øge presset på Rusland for at sikre, at det tjetjenske folks rettigheder respekteres, at der sættes en stopper for krænkelserne af menneskerettighederne, at massakren på civilbefolkningen indstilles, og at der findes en politisk løsning på en konflikt, der ikke kan bilægges med militære midler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(2. december 2002)

Kommissionen kan ikke forhindre arrestationen af Akhmed Sakajev, da det er et juridisk spørgsmål, som kun de relevante danske myndigheder kan tage stilling til i overensstemmelse med dansk ret.

Med hensyn til EU's politik vedrørende konflikten i Tjetjenien vil Kommissionen gerne understrege, at EU's klare holdning blev forelagt præsident Putin på det seneste topmøde mellem EU og Rusland, der fandt sted den 11. november 2002 i Bruxelles. EU gav udtryk for sin afsky for terrorisme i enhver form, men gjorde

samtidig opmærksom på, at bekæmpelsen af terrorisme ikke må ske på bekostning af de grundlæggende menneskerettigheder. Derudover opfordrede EU indtrængende Rusland til hurtigst muligt at nå frem til en politisk løsning, der kan sikre vedvarende fred, stabilitet og genopbygning af Tjetjenien.

EU følger fortsat udviklingen i Tjetjenien. Om nødvendigt vil den også rejse spørgsmålet i den politiske dialog med Rusland. Sideløbende hermed vil EU fortsat deltage aktivt i drøftelser og initiativer vedrørende Tjetjenien inden for rammerne af Europarådet og Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa. Siden 1999 har Kommissionen herudover indtil videre allokert næsten 90 mio. EUR til humanitær bistand til flygtninge og internt fordrevne personer i det nordlige Kaukasus, og den lægger konstant pres på de russiske myndigheder for at få dem til at gøre det muligt at få hjælpen sikkert og effektivt frem til alle dem, der har brug for den.

(2003/C 110 E/212)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3245/02

af Antonio Di Pietro (ELDR) til Kommissionen

(11. november 2002)

Om: Naturkatastrofe (jordskælv) i regionen Molise

Den 31. oktober blev regionen Molise ramt af et voldsomt jordskælv med rystelser, der nåede op på ottende grad af Mercalli-skalaen. Centrum af jordskælvet var i området nordøst for Campobasso og navnlig i kommunerne Larino, Bonefro, Casacaldenda og San Giuliano di Puglia.

Desværre omkom 29 mennesker og flere hundrede blev såret som følge af jordskælvet. I utallige kommuner blev huse, offentlige og andre bygninger svært beskadiget, og antallet af husvilde beløber sig til ca. 8 500.

I dagene efter jordskælvet var der flere efterrystelser, hvilket har forlænget undtagelsestilstanden i de hårdest ramte landsbyer, hvor redningsmandskabet har sørget for at opføre teltbyer for at huse de familier, der pludselig er blevet hjemløse.

Kan Kommissionen i lyset af den store hyppighed af jordskælv i området og den forestående vinter, der er særlig hård i bjerglandsbyerne i Molise, hvor det allerede er meget koldt, oplyse, om den har til hensigt at træffe konkrete foranstaltninger, som kan føre til tydelige resultater for regionens økonomiske og produktionsmæssige situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(3. december 2002)

Kommissionen kan herved meddele det ærede parlamentsmedlem, at regionen Molise er blevet klassificeret som en mål 1-region (der kan modtage overgangsstøtte) for perioden 2000-2006.

Den er derfor omfattet af et operationelt program til fremme af bæredygtig økonomisk udvikling med en samlet beløbsramme på 605 mio. EUR, heraf 115 mio. i EU-støtte.

Den italienske stat har inden for rammerne af den decentrale forvaltning i fællesskab med Kommissionen udvalgt de foranstaltninger, der skal iværksættes med henblik på at nå de opstillede mål. Hvis der bliver tale om at revidere målene under hensyntagen til katastrofen, er Kommissionen parat til sammen med de nationale og regionale myndigheder at undersøge eventuelle forslag, der skal sikre, at de nævnte mål nås.

(2003/C 110E/213)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3253/02**af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. november 2002)

Om: Stigning i antallet af dødsfald på grund af narkotika i Grækenland

I 2001 døde 321 unge mennesker i Grækenland på grund af brug af narkotiske stoffer. Har Kommissionen sammenlignende oplysninger om tilstanden i de øvrige EU-medlemsstater og om udviklingen af problemet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(5. december 2002)

Der rapporteres hvert år i alt 7 000 til 8 000 akutte narkotikarelaterede dødsfald i EU, og det faktiske antal tilfælde er sandsynligvis højere. Opium er i øjeblikket skyld i de fleste dødsfald som følge af overdosis, men der forekommer også hyppigt andre stoffer. Tendensen på EU-plan er relativt stabil, dog med forskellige nationale tendenser. Det er imidlertid foruroligende, at der i nogle medlemsstater rapporteres om en fornyet stigning i den seneste tid efter en periode med stabilisering eller nedgang. Dødeligheden blandt opiumsmisbrugere, specielt sprøjtenuarkomaner, er op til 20 gange højere end hos den almindelige befolkning i samme aldersgruppe, og det skyldes overdoser, smitsomme sygdomme, ulykker, selvmord osv. Der sendes en kopi af den seneste tabel med statistikker land for land over narkotikarelaterede dødsfald i medlemsstaterne direkte til det ærede medlem og Europa-Parlamentets sekretariat. Denne tabel fra Det Europæiske Overvågningscenter for Narkotika og Narkotikamisbrug (narkotikacentret) indeholder kun data frem til 2000, da der går lang tid mellem indsamlingen og analysen af nationale data. Disse data fra forskellige lande kan ikke sammenlignes direkte (se noterne under tabellen). Narkotikarelaterede dødsfald er en af narkotikacentrets fem nøgleindikatorer, og der er udfoldet store bestræbelser for at gøre tallene sammenlignelige, men det er nødvendigt, at både narkotikacentret og medlemsstaterne gør endnu en indsats på dette område.

(2003/C 110E/214)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3259/02**af Generoso Andria (PPE-DE)
og Stefano Zappalà (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. november 2002)

Om: Handel med fordærvede varer mellem medlemsstaterne

Vil Kommissionen udtale sig om det forhold, at myndighederne i visse medlemsstater har udstedt beviser for overholdelse af hygiejne- og sundhedsforskrifterne for en række sandsynligvis fordærvede produkter, der muligvis er genstand for svindel til skade for modtagerlandene og som – hvad der er endnu værre – kan sætte de europæiske borgeres sundhed i fare?

Kan Kommissionen navnlig oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at træffe på baggrund af det italienske politi for økonomisk kriminalitet, Guardia di Finanzas beslaglæggelse af ti ton fordærvet tomatkoncentrat fra Grækenland, der var bestemt til virksomheder i regionen Salerno?

Kan den desuden oplyse, om nævnte produkt før afskibningen til Italien i oprindelseslandet var blevet udstyret med beviser for overholdelse af hygiejne- og sundhedsforskrifterne, der ikke svarede til produktets egentlige kvalitet?

Kan der iværksættes en undersøgelse af denne handel og af, om eventuelle ikke-autoriserede eller ligefrem illegale organisationer står bag dette?

(2003/C 110 E/215)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3303/02
af Giovanni Pittella (PSE) til Kommissionen**

(21. november 2002)

Om: Bekymring for forbrugerbeskyttelse med hensyn til fødevarer

Det italienske politi for økonomisk kriminalitet, Guardia di Finanza, har beslaglagt 10 ton fordærvede tomater fra Grækenland, der var bestemt for virksomheder i regionen Salerno, Italien, hvilket af indlysende grunde vækker bekymring og ængstelse både med hensyn til forbrugerbeskyttelse og til de virksomheder, der forarbejder produktet.

Det fordærvede produkt var udstyret med beviser for overholdelse af hygiejne- og sundhedsforskrifterne, der var udstedt af de græske myndigheder før afskibningen til Italien.

Hvorledes vil Kommissionen undersøge, hvem der eventuelt er ansvarlig for udstedelsen af ovennævnte beviser, samt om forbyrderorganisationer skulle være indblandet?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne
på skriftlige forespørgsler E-3259/02 og E-3303/02**

(14. januar 2003)

Rådets direktiv 93/43/EØF af 14. juni 1993 om levnedsmiddelhygiejne⁽¹⁾ bestemmer, at levnedsmiddelvirksomheder skal sikre, at kun levnedsmidler, der er fremstillet på hygiejnisk vis og ikke er sundhedsskadelige, markedsføres. Dette direktiv, som finder anvendelse over for alle vegetabiliske levnedsmidler, indeholder ikke bestemmelser om udstedelse af hygiejnebeviser i forbindelse med handelen med produkter mellem medlemsstaterne, og det er derfor ikke klart, hvilket bevis der henvises til, eller hvorfor et sådant bevis skal udstedes, i betragtning af at der ikke er nogen pligt hertil i henhold til fællesskabslovgivningen.

I henhold til Rådets direktiv 89/397/EØF af 14. juni 1989 om offentlig kontrol med levnedsmidler⁽²⁾ påhviler det de kompetente myndigheder i hver enkelt medlemsstat at sikre, at levnedsmiddelvirksomhederne overholder alle fællesskabsbestemmelser og nationale bestemmelser vedrørende levnedsmidler gennem kontrol, prøveudtagning, undersøgelse af registre og andre aktiviteter. Hvis de kompetente myndigheder i forbindelse med kontrollen fastslår, at manglende overholdelse af levnedsmiddelovgivningen kan medføre risiko for levnedsmidternes sikkerhed eller sundhed, skal de træffe hensigtsmæssige foranstaltninger, som kan omfatte, at levnedsmidler trækkes tilbage fra markedet eller destrueres, eller at hele eller en del af en virksomhed lukkes i et passende tidsrum.

Derudover fastlægger man i artikel 6 og 7 i Rådets direktiv 93/99/EØF af 29. oktober 1993 om supplerende bestemmelser vedrørende offentlig kontrol med levnedsmidler⁽³⁾ en ordning for administrativ bistand mellem medlemsstaterne i alle procedurer vedrørende overtrædelse af levnedsmiddelovgivningen. For at lette denne administrative bistand udpeger hver medlemsstat en enkelt forbindelsesinstans, som skal have til opgave at lette og koordinere kommunikationen og ikke mindst fremsendelsen og modtagelsen af anmodninger om bistand

Opstår der under udvekslingen af oplysninger formodning om, at fællesskabslovgivningen eller nationale love muligvis ikke er blevet overholdt, skal de kompetente myndigheder i den medlemsstat, på hvis område den formodede manglende overholdelse har fundet sted, i god tid rapportere tilbage til de kompetente myndigheder i den anden medlemsstat om eventuelle foranstaltninger, som er blevet truffet for at afhjælpe den formodede manglende overholdelse, og om foranstaltninger, der er truffet for at forebygge en gentagelse af forholdet.

Den gensidige administrative bistand udelukker ikke på nogen måde medlemsstaternes forpligtelse til gennem systemet for hurtig varsling, som er oprettet i henhold til bestemmelserne i forordning (EF) nr. 178/2002⁽⁴⁾, at give Kommissionen meddelelse om en direkte eller indirekte sundhedsrisiko for mennesker på grund af fødevarer.

Hvad angår den pågældende sag, har Kommissionen ikke modtaget meddelelse gennem systemet for hurtig varsling og råder ikke over specifikke oplysninger, som retfærdiggør fællesskabsforanstaltninger ud over de foranstaltninger, som det er mere hensigtsmæssigt at træffe på medlemsstatsplan.

Kommissionen opfordrer det ærede medlem til om muligt at forelægge oplysninger om den sag, som nævnes i spørgsmålene, hvilket ville give Kommissionen mulighed for at vurdere, om det er hensigtsmæssigt at træffe foranstaltninger på fællesskabsplan.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 19.7.1993.

⁽²⁾ EFT L 186 af 30.6.1989.

⁽³⁾ EFT L 290 af 24.11.1993.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarerlovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevarerikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevarerikkerhed, EFT L 31 af 1.2.2002.

(2003/C 110 E/216)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3260/02

af Hanja Majj-Weggen (PPE-DE) til Kommissionen

(19. november 2002)

Om: Behandling af gadedyr (hunde og katte) i Grækenland

Er Kommissionen bekendt med, at den græske regering i forbindelse med De Olympiske Lege i 2004 har til hensigt at fange gadedyr i særlige fælder, at lukke disse dyr inde i dyreasyler og at aflive dem, hvis en (potentiell) ejer ikke viser sig inden syv dage?

Er Kommissionen rede til at anmode den græske regering om at løse dette problem på en mere human måde, f.eks. i samarbejde med græske dyreskyttelsesorganisationer som CIDAG?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(14. januar 2003)

Kommissionen deler det ærede medlems synspunkt med hensyn til, at det er uacceptabelt, at dyr skal lide unødvendigt.

Kommissionen tillægger dyrenes velfærd stor betydning, og den første fællesskabsforordning om dette emne blev udarbejdet så langt tilbage som for 25 år siden. Fællesskabet har vedtaget generelle bestemmelser om dyreopdræt med henblik på at beskytte deres velfærd. Der er blevet fastsat nærmere betingelser for opdræt af kalve, svin og æglæggende høner. Fællesskabet har også vedtaget lovgivning om dyretransport og vilkår for slagtedyr.

Der findes også fællesskabsbestemmelser for anvendelsen af dyr til videnskabelig forskning. Fællesskabslovgivningen om dyretransport og om anvendelsen af dyr til videnskabelig forskning omfatter katte og hunde.

Men den måde omstrefende hunde behandles på, er et område, hvor Fællesskabet ikke har nogen generel retlig kompetence. I EU hører dette udelukkende ind under medlemsstaterne ansvarsområde. Emnet skal derfor diskuteres med de græske myndigheder.

(2003/C 110 E/217)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3266/02

**af Renzo Imbeni (PSE)
og Guido Podestà (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. november 2002)

Om: Den Europæiske Fødevarermyndigheds placering

Der er blevet udpeget en topledelse for den europæiske politik for fødevarerikkerhed både internt i Kommissionen og i Den Europæiske Fødevarermyndighed. Er Kommissionen på baggrund heraf parat til at arbejde for, at der hurtigt tages beslutning om Den Europæiske Fødevarermyndigheds placering, for at den kan udføre sine opgaver under optimale forhold?

Hvorledes vil Kommissionen sørge for, at Rådet samt stats- og regeringscheferne i valget af placering respekterer de funktionskriterier, som både Kommissionen selv og Parlamentet har stillet krav om?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(23. december 2002)

Kommissionen beklager, at Rådet ikke har været i stand til at nå frem til en beslutning om Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritets placering. Kommissionen beklager også, at den manglende beslutning har ført til, at Europa-Parlamentet har opført en væsentlig del af autoritetens budget i reserven, indtil der er fundet en løsning på spørgsmålet om placeringen. Disse negative faktorer udgør en klar hindring for en hurtig oprettelse af autoriteten, et mål, som alle tre institutioner tilstræber. Usikkerheden i forbindelse med placeringen har en negativ virkning på muligheden for at ansætte og fastholde det højt kvalificerede og erfarne personale, som autoritetens succes i sidste ende vil afhænge af. Det skaber også praktiske vanskeligheder, fordi man har været nødt til at sørge for et midlertidigt sted.

I overensstemmelse med Rådets ønsker har Kommissionen taget de nødvendige skridt, for at autoriteten kan starte sit arbejde i Bruxelles. Kommissionen har gjort det forberedende arbejde for at kunne give autoriteten den nødvendige grundlæggende administrative og tekniske infrastruktur.

Beslutningen om placeringen er i sidste ende et spørgsmål, som Rådet tager stilling til. Kommissionen har ved mange lejligheder bekræftet, at den mener, at Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritets placering bør afgøres på grundlag af de operationelle behov. Kommissionen mener derfor, at autoriteten bør placeres centralt for at gøre det lettere for de ansvarlige for evalueringen og risikostyringen at udveksle oplysninger med andre parter i EU. Det er også vigtigt, at der er let adgang til autoriteten for det store antal frivillige videnskabsmænd fra hele EU, som regelmæssigt deltager i møder for at udarbejde Den Europæiske Fødevarer sikkerhedsautoritets videnskabelige rådgivning.

(2003/C 110 E/218)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3267/02 af Joan Vallvé (ELDR) til Kommissionen

(12. november 2002)

Om: Import af kyllinger fra tredjelande

Produktionen af kyllinger har stor betydning for den samlede landbrugslevnedsmiddelsektor i Catalonien. Kyllingeproduktionen tegner sig for en stor del af den endelige landbrugsproduktion, og samtidig indgår flere forskellige led i produktionsprocessen, f.eks. udrugning, opdræt, slagtning, udtagning af indvolde, forarbejdning samt service og distribution.

I Catalonien produceres der 173 millioner kyllinger svarende til næsten 300 000 tons om året, hvilket udgør mere end en tredjedel af den samlede spanske produktion.

Et af EU's vigtigste mål har været og er fortsat at drage omsorg for, at der produceres sikre levnedsmidler, som ikke indebærer sundhedsmæssige risici for forbrugerne. EU-bestemmelserne på dette område er meget strenge med henblik på at opnå en høj levnedsmiddelsikkerhed for alle produkter, der er bestemt til konsum, og de omfatter både dyrefoder, indhold af affaldsstoffer i ordineret medicin samt betingelser for, hvorledes produkterne behandles og håndteres.

EU's samlede import af frosne og forarbejdede kyllinger fra tredjelande er for tiden relativt stor. Ifølge de foreliggende oplysninger blev der i 2001 importeret over 200 000 tons i hele EU, hovedsagelig fra Brasilien og Thailand.

Det drejer sig således om at sikre, at disse produkter opfylder de samme sundhedsmæssige krav, som EU stiller til den interne produktion.

Kan Kommissionen på baggrund heraf oplyse, hvilke kontrolforanstaltninger der findes ved medlemsstaternes eksterne grænser for at sikre, at importen af kyllinger fra tredjelande opfylder de krav til sundhed og kontrol, som er gældende inden for EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(11. december 2002)

I Fællesskabets lovgivning stilles der for at sikre fjerkrækøds sundhed de samme krav til kød, der er produceret i Fællesskabet, og kød, der importeres fra tredjelande. Der findes ikke i denne sammenhæng to forskellige beskyttelsesniveauer, men kun et. Ansvar for grænsekontrollen påhviler medlemsstaterne. Kommissionen overvåger gennem regelmæssig inspektion, at medlemsstaternes kompetente myndigheder overholder fællesskabslovgivningen ved Fællesskabets ydre grænser, og at de kompetente myndigheder i tredjelande overholder den i alle stadier af produktionen og forarbejdningen af kyllingekød. Nogle medlemsstater har gennem fællesskabssystemet for hurtig udveksling af oplysninger meddelt Kommissionen, at der er fundet tilfælde af restmængder af veterinærmedicin (nitrofuraner), som er forbudt efter fællesskabslovgivningen. For at sikre, at det importerede kyllingekød er sundt, har Kommissionen besluttet at lade medlemsstaterne gennemføre en systematisk kontrol af den samlede import af fjerkrækød fra Brasilien og Thailand for veterinærmedicinske restmængder og med særligt henblik på nitrofuraner. Hvis resultatet ikke er tilfredsstillende, skal medlemsstaterne destruere det farlige parti. Parallelt hermed yder Kommissionen udviklingslande teknisk bistand til etablering af et kontrolsystem, der fungerer lige så effektivt som det, der er udviklet af medlemsstaterne. På denne måde opfylder Kommissionen sine forpligtelser over for udviklingslandene, samtidig med at den opretholder det fastsatte niveau af beskyttelse af de europæiske forbrugere.

(2003/C 110 E/219)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3269/02

af Maria Sanders-ten Holte (ELDR) til Kommissionen

(12. november 2002)

Om: Fri bevægelighed for tjenesteydelser og personer i forbindelse med privatskoleundervisning i en anden medlemsstat end hjemlandet

Selv om den frie bevægelighed for personer, tjenesteydelser og kapital er fastsat i EF-traktaten, synes der fortsat at være visse områder, hvor der stadig ikke er tale herom. F.eks. kan det nævnes, at skoleelever fra Nordrhein-Westfalen, som ønsker at følge undervisningen på en privatskole i en anden medlemsstat og i dette tilfælde Nederlandene, ofte konfronteres med store problemer, fordi Nordrhein-Westfalen ikke tillader skoleelever at opfylde deres undervisningspligt i udlandet.

Er Kommissionen bekendt med, om bestemmelserne vedrørende fri udveksling af tjenesteydelser og etableringsfrihed ved grænseoverskridende aktiviteter finder anvendelse på privatskoler, undervisningen på sådanne skoler, etablering og vedligeholdelse af disse, også når de fortrinsvis finansieres af det offentlige?

Er det foreneligt med den frie udveksling af tjenesteydelser og det generelle forbud mod forskelsbehandling efter EF-traktatens artikel 12 (al forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet, (er) forbudt), når skoleelever fra én medlemsstat ikke tillades at følge undervisningen på en almindelig privatskole i en anden medlemsstat, selv om hele den undervisningspligtige periode er omfattet, og skønt skolen er anerkendt og finansieret af sidstnævnte stat, med den begrundelse, at undervisningspligten kun kan opfyldes i hjemlandet?

Vil dette i bekræftende fald også være tilfældet, såfremt de af skolerne i den anden medlemsstat udstedte eksamens- og afgangsbøger anerkendes både i dette land og i hjemlandet, uanset om der er tale om borgere fra den ene eller den anden medlemsstat, der har slået sig ned i dette land?

Er Kommissionen bekendt med, om EF-traktatens artikel 45 (hvorefter virksomhed, som varigt eller lejlighedsvis er forbundet med udøvelse af offentlig myndighed i en medlemsstat, ikke er omfattet af bestemmelserne om etableringsfrihed) finder anvendelse på retten til at følge undervisningen på en privatskole i en anden medlemsstat samt etableringen af sådanne skoler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(17. december 2002)

Det ærede medlems oplysninger om de problemer, studerende fra den tyske delstat Nordrhein-Westfalen er stødt på, er ikke tilstrækkeligt udførlige til, at Kommissionen kan udtale sig om en eventuel overtrædelse af fællesskabsretten. Den kan dog komme med følgende generelle bemærkninger.

Som fastslået i Domstolens dom i Wirth-sagen ⁽¹⁾ er undervisning ved en højere læreanstalt, der i det væsentlige finansieres ved offentlige midler, ikke en tjenesteydelse i EF-traktatens forstand, eftersom det væsentlige kendetegn ved betalingen ikke foreligger ved denne form for undervisning. De afgifter (Gebühren), som disse læreanstalter modtager fra studerende, kan ikke betragtes som økonomisk modstykke til den pågældende tjenesteydelse.

Derimod udgør undervisning ved andre højere læreanstalter — bl.a. læreanstalter, der drives i erhvervs-mæssigt øjemed, og som i det væsentlige finansieres ved private midler, navnlig ved betaling, som afkræves de studerende eller deres forældre — en tjenesteydelse i EF-traktatens forstand.

Det er således på baggrund af disse retningslinjer fra Domstolens retspraksis på området, at det fra sag til sag kan vurderes, om oprettelsen og forvaltningen af visse læreanstalter kan falde ind under princippet om etableringsfrihed (EF-traktatens artikel 43), og om studier ved sådanne læreanstalter kan falde ind under den frie udveksling af tjenesteydelser (EF-traktatens artikel 49).

Restriktioner, der opstilles af (statslige eller regionale) myndigheder i en medlemsstat, og som hindrer studerende i at deltage i undervisning i en anden medlemsstat end hjemlandet, kan — i situationer, der er omfattet af de nævnte friheder i EF-traktaten — udgøre en overtrædelse af forbuddet mod diskriminerende foranstaltninger, jf. især EF-traktatens artikel 43 og 49. Dette følger af Domstolens retspraksis, som bl.a. har præciseret, at regler i en medlemsstat, der gør det økonomisk mere fordelagtigt at deltage i faglige kurser, der afholdes i den pågældende medlemsstat, end i kurser, der afholdes i udlandet, indebærer en forskellig behandling på grundlag af det sted, hvor tjenesteydelsen udføres, som er forbudt i henhold til EF-traktatens artikel 49 ⁽²⁾.

I situationer, der er omfattet af EF-traktatens anvendelsesområde, kan EF-traktatens artikel 45 desuden ikke retfærdiggøre en hindring af retten til at gå i og oprette en skole. Efter Domstolens faste praksis skal denne traktatbestemmelse som undtagelse fra en grundlæggende frihed fortolkes indskrænkende, så dens anvendelsesområde er begrænset til virksomhed, der i sig selv er direkte og særligt forbundet med udøvelse af offentlig myndighed ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Jf. dom af 7. december 1993, sag C-109/92.

⁽²⁾ Jf. dom af 28. oktober 1999, Vestergaard, sag C-55/98, præmis 22.

⁽³⁾ Jf. dom af 29. oktober 1998, Kommissionen mod Spanien, sag C-114/97, præmis 34 og 35.

(2003/C 110 E/220)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3290/02
af Giovanni Fava (PSE) til Kommissionen**

(14. november 2002)

Om: Nødsituation i Catania, Italien

EU er solidarisk med de mindre udviklede regioner og beskæftiger sig indgående med samhørigheds-politikken.

På det seneste er Sicilien, navnlig området omkring byen Catania, blevet ramt af en række katastrofer. Mener Kommissionen ikke, at det ville være hensigtsmæssigt at omlægge Agenda 2000-ressourcerne, så de med absolut prioritet rettes mod de skader, der er opstået efter ovennævnte katastrofer?

Mener den ikke, at denne nødsituation nødvendiggør en fleksibel og målrettet forvaltning af Agenda 2000-støtten, også ud over de konkrete planer, der er indeholdt i regionalpolitikken for Sicilien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(3. december 2002)

Kommissionen kan herved meddele det ærede parlamentsmedlem, at i henhold til de nye bestemmelser for decentraliseret forvaltning af strukturfondene (Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene)⁽¹⁾ er forvaltningsmyndigheden (i det pågældende tilfælde regionen Sicilien) direkte ansvarlig for gennemførelsen af det regionale operationelle program. Kommissionen er parat til at behandle de forslag, der er fremsendt af de italienske myndigheder, i overensstemmelse med den gældende EU-lovgivning med henblik på at afhjælpe den nævnte nødsituation i Catania.

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

(2003/C 110E/221)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3297/02
af Marie Isler Béguin (Verts/ALE) til Kommissionen**

(21. november 2002)

Om: Forhandlinger mellem EU og Armenien om lukning af Medzamor-atomkraftværket

De vedvarende kriser og spændinger i det sydkaukasiske område får opmærksomheden til at samle sig om Republikken Armeniens energimæssige afhængighed af et atomkraftværk, som er forældet og beliggende i en jordskælvszone, og som giver anledning til agtpågivenhed og frygt hos de politiske og videnskabelige myndigheder i hele området.

I konklusionerne fra det første møde i samarbejdsrådet mellem EU og Armenien omtales udsigten til en lukning af Medzamor-atomkraftværket.

EU's overvejelser med hensyn til Republikken Armeniens energimæssige fremtid blev indledt efter 1995, hvor den armenske regering, stillet over for en alvorlig energikrise, genåbnede Medzamor-atomkraftværket for en periode, der skulle vare frem til 2004. Det har ikke været muligt inden for denne tidsfrist at finde konkrete eller effektive metoder til erstatning af atomkraftproduktionen, og EU og Republikken Armenien har konkluderet, at lukningen af Medzamor-atomkraftværket ville kræve grundlæggende investeringer ud over 2004, hvis der skulle findes en løsning på erstatningsproblemet.

Den samlede regning på en endelig uskadeliggørelse af det farlige Medzamor-atomkraftværk er blevet anslået til ca. 1 milliard euro, og heri er også indregnet de investeringer, det vil kræve at omstille energiforsyningen til alternative energikilder. EU har forpligtet sig til at yde 100 millioner EUR, hvis der underskrives et aftalememorandum mellem Europa-Kommissionen og myndighederne i Jerevan om en endelig dato for lukningen; det resterende beløb forventes at komme fra en donorkonference, der skal mødes inden årets udgang.

1. Kan Kommissionen bekræfte sine forpligtelser med hensyn til omstillingen af den armenske energisektor på de betingelser og inden for de tidsfrister, der er aftalt med myndighederne i Jerevan?
2. Kan Kommissionen åbent og upartisk stå inde for, at de undersøgelser, der er foretaget, og de finansielle overslag, der er udarbejdet med henblik på planen for lukning af dette atomkraftværk, er relevante og objektive?
3. Har Kommissionen mobiliseret alle sine ambitioner og virkemidler i bestræbelserne på at fremme varige energikilder i forbindelse med dette program for erstatning af atomenergi i betragtning af prioriteringen af en industriel omstilling på baggrund af de internationale miljøkriser, de internationale forpligtelser til at bekæmpe klimaopvarmningen og det store potentiale af vedvarende energikilder, som findes i Republikken Armenien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(17. december 2002)

I 1998 oprettede Det Blandede Udvalg EU-Armenien en arbejdsgruppe med repræsentanter for Kommissionen og Armenien, der fik til opgave at undersøge vilkårene for lukning af Medzamor-atomkraftværket.

Gruppen udarbejdede en strategi, som havde til formål at forsyne Armenien med alternative energikilder efter lukningen af Medzamor. Det fremgik af denne første undersøgelse, at det ikke ville være muligt at lukke Medzamor senest i 2004 som planlagt, uden at dette ville give anledning til et alvorligt afbræk i elforsyningen i Armenien.

På denne baggrund stod det klart, at Kommissionens drøftelser med de armenske myndigheder ikke kunne føre til en aftale om lukning af Medzamor til 2004.

En yderligere rapport i august 2002, som blev finansieret gennem Tacis-programmet, indeholdt en detaljeret finansierings- og investeringsplan for udviklingen af alternative energikilder til Medzamor.

I denne plan prioriteres et antal konkrete projekter om henholdsvis:

- a) lukning af Medzamor og erstatning med alternative energikilder;
- b) øgede energibesparelser, et tilforladeligt el-net og differentiering af brændstof;
- c) bidrag til elforsyningen i 2010, mindsket afhængighed af udenlandske energikilder og øget differentiering.

Kommissionen er ved at færdiggøre denne rapport ved hjælp af en »færreste omkostninger«-undersøgelse, som har til formål at fastslå, hvilke energikilder, herunder vedvarende energi, der er de mest økonomisk fordelagtige alternativer til Medzamor. Dette anses for at være et væsentligt bidrag til at fremme en bred økonomisk støtte fra verdenssamfundet. Så snart denne undersøgelse er afsluttet, dvs. forhåbentlig i begyndelsen af 2003, vil arbejdsgruppen med repræsentanter fra Armenien og Kommissionen mødes for at nå en aftale om det tidligst mulige tidspunkt for lukning, hvilket bør bekræftes i et aftalememorandum. Kommissionen er rede til at opfylde sin forpligtelse til at bidrage til en donorfond, når denne aftale er kommet i stand.

(2003/C 110 E/222)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3304/02
af Albert Maat (PPE-DE) til Kommissionen**

(21. november 2002)

Om: Lukning af den belgiske tremilezone

Mener Kommissionen ikke, at Belgiens lukning af tremilezonen for fiskerfartøjer på mere end 70 hestekræfter er i strid med princippet om EU's medlemsstaters frie adgang, navnlig da dette berører de franske, britiske og nederlandske fiskerfartøjer?

Er Kommissionen i denne forbindelse rede til at kalde den belgiske regering til orden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(17. december 2002)

Artikel 6, stk. 2, i Rådets forordning (EØF) nr. 3760/92 af 20. december 1992 om en fællesskabsordning for fiskeri og akvakultur⁽¹⁾ fastsætter følgende:

Ud over det fiskeri, der udøves i henhold til eksisterende forbindelser mellem nabomedlemsstater, finder fiskeriet under de i stk. 1 omhandlede ordninger [mulighed for at reservere tolvsmilezonen til nationale fartøjer] sted som fastsat i ordningerne i bilag I, hvor det for hver medlemsstat er fastlagt, i hvilke geografiske områder af de andre medlemsstaters kystfarvande dette fiskeri kan udøves, samt hvilke arter der er omfattet heraf.

Ud fra dette princip er det i forordningens bilag I fastlagt, at nederlandske fartøjer i Belgiens 3-til-12-sømilezone kan fiske efter alle arter, og at franske fartøjer kan fiske efter sild. Der er på ingen måde anført mulighed for, at nederlandske, franske eller britiske fartøjer kan fiske i 0-til-3-sømilezonen.

Lignende bestemmelser fandtes i artikel 6 i og bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 170/83 af 25. januar 1983 om den fælles fiskeripolitik⁽²⁾.

EF-retten indeholder altså ikke bestemmelser om fiskeri i den belgiske tresømilezone, der udøves af fartøjer fra de øvrige medlemsstater. Heraf følger, at hvis der som oplyst af det ærede medlem retmæssigt er blevet udøvet fiskeri i tresømilezonen, så er det sket som led i »naboforbindelserne« mellem Belgien og de pågældende medlemsstater.

Problemer eller tvister i forbindelse med fiskeri i tresømilezonen skal derfor analyseres med udgangspunkt i bestemmelserne i disse »naboaftaler«, som Kommissionen ikke har kendskab til. Kommissionen har derfor ikke mulighed for at udtale sig om, hvilke rettigheder franske, nederlandske og britiske fartøjer råder over ved fiskeri i tresømilezonen i henhold til disse aftaler.

⁽¹⁾ EFT L 389 af 31.12.1992.

⁽²⁾ EFT L 24 af 27.1.1983.

(2003/C 110 E/223)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3310/02
af Bartho Pronk (PPE-DE) til Kommissionen**

(21. november 2002)

Om: Opfølgning af spørgsmål E-2710/02 om statistiske metoder

Kommissionen oplyser som svar på skriftlig forespørgsel E-2710/02⁽¹⁾ bl.a. følgende: Idet der i stedet for den hedoniske metode kan anvendes en række andre alternative metoder, vil dette også føre til forskellige resultater. Kommissionen siger hermed, at en sammenligning mellem vækstraterne i EU og USA slet ikke er mulig. Ifølge The Economist gælder dette også for måling af væksten i produktivitet. Tidsskriftet skriver nemlig, at i USA måles væksten i produktivitet som output pr. time, mens den i Europa måles som output pr. arbejdstager (The Economist, den 18. maj 2002). Regnes der om til output pr. time, vil forskellene mellem EU og USA være væsentlig mindre.

1. Eftersom det tilsyneladende ikke er muligt at sammenligne væksttal, hvordan kan det så måles, om de strategiske mål, som fastlagdes i Lissabon, er nået?
2. Kan Kommissionen tilslutte sig The Economist's påstand?
3. The Economist skriver samtidig, at BNP (bruttonationalproduktet) ganske vist i 2001 voksede med 1,2 %, men at NNP (nettonationalproduktet, dvs. korrigeret for afskrivninger) faldt med 0,1 %. Kan Kommissionen bekræfte disse tal, og hvor stort er NNP i EU? Det er The Economist's opfattelse, at NNP er en bedre indikator for økonomisk vækst. Kan Kommissionen tilslutte sig dette?
4. Tages der udgangspunkt i NNP pr. arbejdstime, hvordan er forholdet da mellem tallene i hhv. EU og USA i de foregående år? Hvilke konklusioner kan der på dette grundlag drages?
5. Hvilken betydning har de forskellige statistiske metoder for resultaterne af OECD's undersøgelser?

⁽¹⁾ EFT C 52 E af 6.3.2003, s. 204.

Svar afgivet på Kommissionens vegne Pedro Solbes Mira

(8. januar 2003)

1. Kommissionen bemærker, at der er foretaget et væsentligt harmoniseringsarbejde i Fællesskabet inden for økonomisk statistik, og arbejdet med at forbedre prisdeflationsmetoderne fortsætter. Kommissionen fremlægger snart en ny afgørelse, der skal skabe lovgrundlaget for yderligere forbedringer. Kommis-

sionen bemærker, at de strukturelle indikatorer, der anvendes til at overvåge gennemførelsen af Lissabonprocessen, indeholder to foranstaltninger til måling af produktivitet: output pr. arbejdstager og output pr. udført arbejdstime.

2. Det er Kommissionens opfattelse, at det er vigtigt at tage både output pr. arbejdstager og pr. time i betragtning, når man sammenligner forskellige landes produktivitet. Derfor indeholder de strukturelle indikatorer begge målinger. Det er sandt, at forskellen mellem EU og USA er mindre, når sammenligningen baseres på produktivitet pr. time. Man har dog måttet erkende, at der er visse problemer med kvaliteten af de tilgængelige data om antallet af udførte arbejdstimer, og Kommissionen arbejder i øjeblikket sammen med medlemsstaterne om at gøre disse data mere aktuelle og sammenlignelige.

3. Tallene for væksten i det amerikanske bruttonationalprodukt (BNP) er blevet revideret. De seneste tal for USA viser en vækst i BNP på 0,3% i 2001 og et fald i nettonationalproduktet (NNP) på 0,9%. De seneste skøn for de 15 EU-medlemsstater (EU-15) viser en realvækst i NNP på 1,2% fra 2000 til 2001. Kommissionen bemærker, at valget mellem at anvende BNP og NNP til at måle vækst med afhænger af, hvad man søger at måle, og af kvaliteten af data om »forbrug af fast realkapital« (forskellen mellem BNP og NNP). Eftersom forbruget af fast realkapital normalt måles ved hjælp af en model, der bygger på forenkede hypoteser, tror Kommissionen, at målingen af BNP er mere pålidelig.

4. Nedenfor præsenteres data for nettonationalproduktet pr. udført arbejdstime. Dataene er i løbende priser på grundlag af købekraftspariteter (KKP). De viser, at brugen af en NNP-baseret indikator får forskellen på produktionsniveauerne i EU og USA i de viste år til at se større ud end den mere traditionelle BNP-baserede indikator.

Nettonationalprodukt pr. udført arbejdstime

(KKP i euro)

	1997	1998	1999	2000	2001
USA	25,6	27,2	27,5	29,0	29,5
EU-15	24,6	25,5	26,5	27,8	28,6
Forholdstal USA/EU	104,2	106,7	103,8	104,4	103,4
Memo: BNP-baseret forholdstal	102,5	105,2	102,5	103,1	102,7

5. Kommissionen har brug for mere præcise oplysninger om, hvilke undersøgelser det ærede medlem henviser til. OECD foretager mange undersøgelser inden for dette område.

(2003/C 110 E/224)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3313/02
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen**

(22. november 2002)

Om: Sikkerhed ved off-piste skiløb

Har Kommissionen planer om at foretage sig noget med henblik på at sikre, at der er etableret sikkerhedsforanstaltninger for dem, der vil deltage i off-piste skiløb?

Er der sandsynlighed for, at der vil blive taget skridt til at løse dette problem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(4. december 2002)

Kommissionen henviser det ærede medlem til svaret på skriftlig forespørgsel E-1026/01 fra Neil Maccormick⁽¹⁾. Som det fremgår af det svar, har Kommissionen ikke til hensigt at træffe specifikke sektorforanstaltninger vedrørende sikkerheden ved off-piste-skiløb.

I sin kommende rapport til Parlamentet og Rådet om tjenesteydelsessikkerhed vil Kommissionen vurdere behovet og mulighederne for fællesskabsforanstaltninger vedrørende tjenesteydelsessikkerhed. I den forbindelse er det sandsynligt, at turisme samt sportsgrene og fritidsaktiviteter vil blive gjort til genstand for særlig opmærksomhed på baggrund af de mulige risici, som nogle af disse aktiviteter som f.eks. off-piste-skiløb indebærer. Det ser dog ud til, at subsidiaritets- og proportionalitetsprincippet forhindrer Fællesskabet i at pålægge medlemsstaterne bindende forpligtelser vedrørende gennemførelsen af off-piste-skiløb.

(¹) EFT C 147 E af 20.6.2002.

(2003/C 110 E/225)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3321/02
af Mikko Pesälä (ELDR) til Kommissionen

(19. november 2002)

Om: Afskaffelse af interventionsordningen for rug

I en midtvejsrapport fra Kommissionen foreslås det at afskaffe interventionsordningen for rug fuldstændigt. I mange lande anvendes rug til foder, men i nogle lande har rug en langt bredere anvendelse. F.eks. har rug, som er fiberholdigt og positivt for helbredet, traditionelt indgået i kosten (i rugbrød og ruggrød). Finnerne får faktisk 40 % af de fibre, som er nødvendige for organismen, fra rug, og situationen er næsten den samme i de skandinaviske lande.

Hvordan vil Kommissionen i sin midtvejsrapport tage hensyn til, at rug i nogle lande har en ganske særlig sundhedspolitisk betydning, og at det uden fastholdelse af markedsordningen ikke fremover ville være muligt at opretholde mulighederne for at producere rug til anvendelse af fødevarer af høj kvalitet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(10. december 2002)

Markedssituationen for rug er kendetegnet ved strukturel uligevægt mellem den nuværende produktion og afsætningen på det indre marked.

Salg på verdensmarkedet kræver urimeligt store eksportrestitutioner, og efterspørgslen er begrænset. På den baggrund er afsætning til intervention den eneste mulighed.

Anvendelsen af rug i EF anslås til 4 mio. tons, heraf 1,5 mio. tons til konsum.

Kommissionen ønsker med forslaget om at afskaffe intervention at tilpasse den fremtidige produktion til de interne afsætningsmuligheder, herunder konsum.

Intervention udgør kun et sikkerhedsnet, og dens afskaffelse vil kun påvirke overskudsproduktionen i forhold til afsætningsmulighederne.

(2003/C 110 E/226)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3330/02
af Ioannis Marinos (PPE-DE) til Kommissionen

(26. november 2002)

Om: Skat på lystbåde i Grækenland

Ifølge en artikel i nyhedsbrevet »Agence Europe« (udgave af 24. juli 2002) har Kommissionen besluttet at indbringe Grækenland for De Europæiske Fællesskabers Domstol, fordi landet afkræver en særlig skat af private lystbåde, som sejler ind i græsk territorialfarvand. Ifølge samme artikel afkræves i henhold til den

lov, som blev vedtaget af det græske parlament i 1999, denne skat af fartøjer, som har en længde på 7 meter eller mere, og som går ind i græske farvande uden at have en permanent ankerplads i en græsk havn.

Er ovenstående korrekt? Hvilke sanktioner vil Grækenland kunne blive pålagt, hvis landet bliver dømt? Hvilke andre medlemslande pålægger den samme skat?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(23. december 2002)

Det er korrekt, at Kommissionen har indledt en procedure mod Grækenland på grund af landets skattelovgivning. Kommissionen har ikke kendskab til, om tilsvarende love er gældende i andre EU-lande, men er blevet underrettet om, at der i henhold til den græske skattelovgivning opkræves en afgift på lystfartøjer på over syv meter ved indsejlingen til græske farvande. Den pågældende afgift må efter Kommissionens fortolkning betragtes som en afgift med tilsvarende virkning som importtold, der er forbudt i henhold EF-traktatens artikel 23 og 25.

Hvis Domstolen i sin dom bekræfter Kommissionens fortolkning, vil den indlede en dialog med Grækenland i overensstemmelse med de regler og procedurer, der er fastsat i EF-traktaten i tilfælde af overtrædelse af fællesskabslovgivningen. Denne dialog skulle foranledige, at der indledes en reform af den græske skattelovgivning. Når reformen er gennemført, vil Kommissionen på ny undersøge den græske lovgivning og fastslå, om den herefter er forenelig med fællesskabsretten.

Det ærede medlem kan i pressemeddelelsen af 23. juli 2002 ⁽¹⁾ finde den juridiske analyse, som ligger til grund for Kommissionens afgørelse om at indbringe Grækenland for domstolen på grund af den græske afgift på lystfartøjer.

⁽¹⁾ IP/02/1120.

(2003/C 110 E/227)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3333/02
af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen**

(26. november 2002)

Om: Adgang til offentlige indkøbsaftaler for virksomheder med kvindelige ejere

Er Kommissionen bekendt med, at der på nuværende tidspunkt ikke eksisterer dokumenter om adgang til offentlige indkøbsaftaler for virksomheder med kvindelige ejere?

Agter Kommissionen at undersøge dette spørgsmål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(8. januar 2003)

Kommissionen takker det ærede medlem for at have gjort opmærksom på den tilsyneladende mangel på tilgængelige dokumenter om adgang til offentlige indkøbsaftaler for virksomheder med kvindelige ejere inden for EU.

I løbet af de senere år har Kommissionen arbejdet for at forbedre de tilgængelige oplysninger om offentlige indkøbsaftaler generelt og for indkøbsaftaler, der er dækket af de relevante EU-direktiver i særdeleshed, og for at gøre stoffet mere frit tilgængeligt.

I øjeblikket foretages der yderligere undersøgelser af små og mellemstore virksomheders adgang til offentlige indkøb, og der er iværksat en panelundersøgelse med det formål at sammenligne indkøbsaftaler på tværs af grænserne, udviklingen i indkøbsaftalernes prisniveau og brugen af sociale klausuler og miljøklausuler i offentlige indkøbskontrakter. Disse undersøgelser skulle give yderligere oplysninger, som kan være brugbare for virksomheder med kvindelige ejere, som måtte ønske at deltage i offentlige indkøb i medlemsstaterne.

(2003/C 110 E/228)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3337/02**af Christine De Veyrac (PPE-DE) til Kommissionen**

(26. november 2002)

Om: Anerkendelse af eksamensbeviser — Fri bevægelighed for musikere

Det lader til, at musikere støder på vanskeligheder med hensyn til at få anerkendt uddannelse, de har erhvervet i en anden medlemsstat.

En fransk musiker, som er elev på musikkonservatoriet, kan således ikke få de studieperioder, hun har tilbagelagt i Belgien, godkendt med henblik på erhvervelse af sit franske eksamensbevis.

Erfaring, som en musiker har erhvervet i udlandet, udnyttes langt fra og bliver således en hindring for den pågældendes karriere.

På det tidspunkt, hvor Kommissionen fejrer Erasmus-studerende nr. én million, lader det til, at visse undervisningsfag stadig negligeres, og at kunststuderende forfordes i forhold til andre studerende. Skulle musikken være blevet glemt i Erasmus-programmet?

På det tidspunkt, hvor Kommissionen ligeledes er ved at reformere den generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelseskvalifikationer, er det nødvendigt, at den ordning, der finder anvendelse på studerende, er lige så effektiv som den, der finder anvendelse på arbejdstagere.

Vil Kommissionen præcisere, hvilke foranstaltninger den agter at træffe for at sikre, at der gælder de samme betingelser for alle borgere, og at deres mobilitet i EU fremmes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(7. januar 2003)

Ifølge de oplysninger, Kommissionen råder over, er de eneste lovregulerede erhverv inden for musik organist og korleder (Det Forenede Kongerige) og »underviser i orkestermusik« (Italien). Kommissionen har ikke kendskab til specifikke problemer med at få anerkendt eksamensbeviser inden for disse erhverv. Det generelle erhverv som musiker er ikke lovreguleret i nogen af medlemsstaterne, og direktiverne 89/48/EØF⁽¹⁾ og 92/51/EØF⁽²⁾ om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser gælder derfor ikke for dette erhverv. Disse direktiver finder først anvendelse, når en EU-statsborger ansøger om tilladelse til i en anden medlemsstat at udøve et lovreguleret erhverv, der ifølge love eller administrative bestemmelser kræver et eksamensbevis. I dette tilfælde skal vedkommendes eksamensbevis fra hjemlandet anerkendes, før der kan opnås adgang til det pågældende erhverv. Hvis der derimod ikke kræves noget eksamensbevis, er anerkendelsen heller ikke nødvendig.

Forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer⁽³⁾ har især til formål at konsolidere og forenkle de nuværende ordninger for anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer. Derudover indeholder dette forslag nye elementer, herunder en liberalisering af udvekslingen af tjenesteydelser, en mere automatisk anerkendelse baseret på fælles platforme samt en forbedring af oplysnings- og bistandsordningerne for de migrerende borgere.

På den anden side er det medlemsstaternes ansvar at forestå den akademiske anerkendelse af eksamensbeviser og kvalifikationer med henblik på at give indehaveren mulighed for at uddanne sig. Denne type godkendelse er på nuværende tidspunkt ikke omfattet af fællesskabsbestemmelserne. De nationale myndigheder har ret til at kræve en akademisk anerkendelse af kvalifikationerne fra en anden medlemsstat. De kan ligeledes frit fastsætte de substans- og procedureregler, der skal gælde for denne slags anerkendelse. De skal dog overholde EF-traktatens artikel 12, som forbyder al forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet.

Anerkendelsen af studieophold under Erasmus-programmet er ikke det samme som akademisk anerkendelse af kvalifikationer. Inden for rammerne af Erasmus-mobiliteten forudsættes der en aftale mellem to deltagende institutioner, der fastsætter, at den del af studiet, den Erasmus-studerende har fulgt ved den ene institution, anerkendes af den anden. Ifølge Erasmus-programmets regler og procedurer må intet

undervisningsfag stilles ugunstigt eller negligeres med hensyn til berettigelse til Erasmus-støtte. Kommissionen er bevidst om, at nogle undervisningsfag har vist sig at være mere populære end andre, hvad angår mobiliteten af Erasmus-studerende. De nationale Erasmus-kontorer opfordres dog til at promovere de mindre populære fag og udvekslingsdestinationer.

- (¹) Rådets direktiv 89/48/EØF af 21. december 1988 om indførelse af en generel ordning for gensidig anerkendelse af eksamensbeviser for erhvervskompetencegivende videregående uddannelser af mindst tre års varighed, EFT L 19 af 24.1.1989.
- (²) Rådets direktiv 92/51/EØF af 18. juni 1992 om anden generelle ordning for anerkendelse af erhvervsuddannelser til supplerende af direktiv 89/48/EØF, EFT L 209 af 24.7.1992.
- (³) KOM(2002) 119 endelig udg.

(2003/C 110 E/229)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3342/02

af Karl-Heinz Florenz (PPE-DE) til Kommissionen

(26. november 2002)

Om: Levering af vand fra Tyskland til Nederlandene

Et tysk kommunalt vandværk, der har en årlig kvote på mere end 6 800 000 m³, hvoraf det kun har brug for 3 563 000 m³, havde planlagt årligt at levere 2 000 000 m³ drikkevand til et nærliggende nederlandsk vandværk, men fik af de lokale myndigheder kun lov til at levere 600 000 m³. Man begrundede redueringen af den planlagte mængde vand med, at det retligt eller ejendomsretligt (se artikel 14 i den tyske grundlov) kan være problematisk, hvis et vandudvindingsområde hovedsageligt forsyner den nederlandske grænseregion, fordi den tyske befolkning alene må leve med de indskrænkninger, som vandbeskyttelsen medfører.

Kan denne beslutning, der er truffet efter tysk ret, forenes med europæisk ret og tanken om at åbne de europæiske grænser og markeder?

Hvis ja, hvornår kan vi da regne med, at de retlige rammebetingelser ændres, så det bliver tilladt som planlagt at udnytte de leveringsmuligheder, der findes i øjeblikket, til at levere vand over grænsen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(7. januar 2003)

Ifølge de oplysninger, Kommissionen har modtaget fra det ærede medlem, kunne de nationale myndigheders beslutning om kun at tillade et fælleskommunalt tysk vandværk at levere 600 000 af de planlagte 2 000 000 m³ drikkevand til et nærliggende nederlandsk område udgøre en kvantitativ eksportbegrænsning og derved falde ind under EF-traktatens artikel 29.

Ifølge EF-traktatens artikel 29 er kvantitative udførselsrestriktioner såvel som alle foranstaltninger med tilsvarende virkning forbudt mellem medlemsstaterne.

Denne beslutning kan dog begrundes med EF-traktatens artikel 30, hvis den skyldes et af de nævnte hensyn, og hvis den står mål med forholdene.

For at få uddybet emnet tager Kommissionen kontakt til de nationale myndigheder, hvorefter det ærede medlem vil blive oplyst om de foranstaltninger, der er truffet.

(2003/C 110 E/230)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3343/02
af Alexander de Roo (Verts/ALE) til Kommissionen**

(26. november 2002)

Om: Bekymring i forbindelse med fjerdegenerationspillen

I marts 2002 blev det i radioprogrammet »Noorderlicht« oplyst, at der i Europa er blevet konstateret fyre tilfælde af trombose, som skyldes brugen af p-pillen Yasmin, heraf to med dødelig udgang. Dette svangerskabsforebyggende middel har kunnet fås på det nederlandske marked siden april 2001 og anvendes af omkring 35 000 kvinder. Oplysningen i »Noorderlicht« og senere i dagbladene gav anledning til betydelig bekymring.

På grundlag af forskningsresultater konkluderede KNMP (det kongelige nederlandske selskab for fremme af farmaci), at det endnu ikke utvetydigt er godtgjort, at risikoen for trombose ved anvendelsen af Yasmin er større end ved indtagelse af andre orale svangerskabsforebyggende midler.

Ikke desto mindre forekommer der regelmæssigt oplysninger om, at tredje generations-p-pillerne (som f.eks. Yasmin) ofte fremkalder trombose. Tredje generations pillen rummer ingen særlige fordele i forhold til andengenerationspillerne, og de er også dyrere.

Kan Kommissionen bekræfte mediernes oplysninger om, at der er registreret fyre tilfælde af trombose, heraf to med dødelig udgang, som følge af indtagelse af Yasmin p-pillen?

Kan Kommissionen tilslutte sig udtalelsen fra den nederlandske forening af praktiserende læger om, at de ældre (andengenerationspiller) bør foretrækkes, eftersom de nye tredje- og fjerdegenerationspiller indebærer en større risiko for trombose?

Kan Kommissionen bekræfte, at prisen på fjerdegenerationspillen udgør ca. 36 EUR (for seks måneder), mens andengenerationspillen kun koster 9 EUR?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(7. januar 2003)

Yasmin er en kombinations-p-pille, der indeholder 30 mikrogram (mg) ethinylestradiol og 3 mg af progestagenet drospirenon.

Udvalget for farmaceutiske Specialiteter (UFS) under Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering vedtog den 28. september 2001 en offentlig evalueringsrapport om kombinations-p-piller og venøs tromboembolisme og en erklæring efter at have vurderet forholdet mellem tredje generations-p-piller, der indeholder progestinerne desogestrel og gestoden, og risikoen for venøs tromboembolisme.

UFS fastslog, at venøs tromboembolisme (VTE) er en sjælden bivirkning ved brug af samtlige kombinations-p-piller. Risikoniveauet er lavt, og brugen af enhver af de tilgængelige kombinations-p-piller indebærer flere fordele end risici. Der er derfor ingen grund til, at kvinder, der i øjeblikket anvender et kombinationspræparat, skulle holde op med at bruge det med begrundelse i de nuværende undersøgelsesresultater.

Følgelig anbefaler UFS efter at have vurderet alle muligheder for sikkerhedsforanstaltninger, at forskelle i produkters risikoniveauer nævnes i de relevante produkters indlægssedler og produktresuméer, og at de kommunikeres videre til læger, der ordinerer kombinations-p-piller, og til kvinder, der har brug for vejledning om svangerskabsforebyggelse.

Disse oplysninger er nu indeholdt i det af medlemsstaternes nationale myndigheder godkendte produktresumé for Yasmin.

Ikke desto mindre foretager Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurderings Udvalg for farmaceutiske Specialiteter i øjeblikket et specifikt studie af tredje generations-p-pillerne og især Yasmin for med brug af de tilgængelige oplysninger at vurdere tegnene på en sammenhæng mellem indtagelse af piller og forekomsten af venøs tromboembolisme.

Hvad angår prisen på dette produkt i Nederlandene, falder dette aspekt af sagen ind under de enkelte medlemsstaters kompetence.

(2003/C 110 E/231)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3353/02**af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. november 2002)

Om: Beskyttelse af folkesundheden og forbrugernes sundhed i forbindelse salg af produkter af dybfrossen dej og den såkaldte »bake-off«-teknik

Under henvisning til at flere levnedsmiddelprodukter, som tilbydes forbrugerne på markedet i Grækenland og i andre medlemsstater med anvendelse af den såkaldte »bake-off«-teknik (færdigbagning af bageklare produkter), ikke udgør brød, førend dejen er bagt, eftersom brødet skal forberedes og bages på normal vis, og at det skal være dækket af normal skorpe på hele overfladen,

bedes Kommissionen oplyse:

- Er det, eller er det ikke, nødvendigt at bage produkter af typen »halvbagt, dybfrossent brød« (bake-off), for at produktet kan blive spiseligt? I hvilket omfang er det muligt at undtage de pågældende produkter fra fællesskabsrettens bestemmelser om beskyttelse af folkesundheden samt fra de sanitære bestemmelser i national ret, som på grundlag af subsidiaritetsprincippet er fastsat for bagerier?
- Hvorledes kan der findes beskyttelse af folkesundheden, når der foregår ukontrolleret forhandling og salg af levnedsmiddelprodukter gennem anvendelsen af bake-off-teknikken, for selv om det i virkeligheden drejer sig om dybfrossen dej, som skal bages, sælges produkterne som brød i supermarkeder, uden at den nødvendige tilladelse til brødfremstilling foreligger, og uden at de nationale sanitære bestemmelser bliver anvendt?
- Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at beskytte forbrugerne, som man søger at vildlede ved at sælge dem produkter med betegnelsen halvbagt eller dybfrossent brød, når det drejer sig om dej, og de pågældende produkter ikke udgør spiseligt brød, før de er blevet bagt, selv om de vildledende betegnes som »bake-off«-brød eller endog frisk brød?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(20. december 2002)

Der findes ingen fællesskabslovgivning, der fastsætter harmoniserede bestemmelser for brøds sammensætning, betegnelse eller fremstillingsmåde. Det ville faktisk være vanskeligt at lovgive om emnet på EU-plan, eftersom det omfatter meget forskelligartede produkter og mange nationale og lokale vaner og traditioner.

Brød er dog som alle andre levnedsmidler underlagt hygiejniske bestemmelser i henhold til direktiv 93/43/EØF⁽¹⁾ for at garantere sikre og sunde levnedsmidler og krav om mærkning i henhold til direktiv 2000/13/EF⁽²⁾, som giver forbrugeren de oplysninger, der gør det muligt at træffe et informeret valg.

Artikel 3 i direktiv 93/43/EØF fastsætter, at levnedsmiddelvirksomhederne skal sikre sig, at enhver form for tilberedning, forarbejdning, færdigbehandling, emballering, opbevaring, transport, distribution og udbud til salg eller levering af levnedsmidler udføres under hygiejniske forhold. Levnedsmiddelbranchens operatører skal frem for alt respektere hygiejnereglerne for levnedsmidler, for lokaler, der anvendes til tilberedning af levnedsmidler, for transport, udstyr, personale, osv. som foreskrevet i direktivets bilag; de skal fastslå, hvilke risici der er afgørende for forbrugersikkerheden, og fastlægge passende procedurer til at håndtere disse risici på grundlag af HACCP-systemets (Hazard Analysis Critical Control Point) principper.

Der gives mulighed for at indrømme undtagelser fra visse bestemmelser i bilaget i henhold til proceduren i artikel 14 i det omtalte direktiv.

For så vidt angår produktets varebetegnelse, fastslår artikel 5 i direktiv 2000/13/EF i hovedtræk, at i mangel af fællesskabs- eller national lovgivning om et levnedsmiddels varebetegnelse udgøres varebetegnelsen af det navn, der har vundet hævde i den medlemsstat, hvor salget finder sted, eller af en beskrivelse af levnedsmidlet og om nødvendigt af dets brug, der skal være så nøjagtig, at køberen oplyses om dets egentlige art og kan skelne det fra andre levnedsmidler, som det kunne forveksles med.

Det er de nationale myndigheders ansvar at føre kontrol med, at disse bestemmelser overholdes, at sikre, at normerne for hygiejne anvendes korrekt af levnedsmiddelvirksomhederne, og i det af det ærede medlem beskrevne tilfælde at kontrollere, om anvendelsen af betegnelsen »brød« om de omtalte produkter overholder de ovennævnte principper.

(¹) Rådets direktiv 93/43/EØF af 14. juni 1993 om levnedsmiddelhygiejne, EFT L 175 af 19.7.1993.

(²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF af 20. marts 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne levnedsmidler, EFT L 109 af 6.5.2000.

(2003/C 110 E/232)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3372/02

af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(27. november 2002)

Om: Miljøkrav og udbudsregler

Kommissionen har i en begrundet skrivelse påpeget, at det var i strid med udbudsreglerne, da Kalmar Länstrafik i 2001 gennemførte en udbudsprocedure for bustjenester. Kalmar Länstrafik havde også opfordret dem, som ville afgive bud, at vedlægge et miljøprogram i deres ansøgninger. Der blev også stillet krav til udvikling af personalets kvalifikationer. Ifølge oplysninger i dagbladene sætter Kommissionen spørgsmålstegn ved de kriterier, som Kalmar Länstrafik havde opstillet, idet de vedrørte busselskabets egenskaber som sådan og ikke udelukkende den tjeneste, som skulle købes.

EF-Domstolen har i sag C-513/99 om Helsinki bys udbudsprocedure for bustransport fastslået, at en ordregivende myndighed kan tage hensyn til miljøkriterier.

Har Kommissionen taget hensyn til afgørelsen i sag C-513/99, inden den begrundede udtalelse blev sendt til Sverige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(15. januar 2003)

Det er efter Kommissionens opfattelse tilladt at anvende tilbudsgiveres miljøprogrammer som kriterier til at udvælge egnede tilbudsgivere, hvis programmerne har betydning for virksomhedens kapacitet (f.eks. dens materiel og personale) til at udføre en offentlig kontrakt med miljøkrav (¹).

Den begrundede udtalelse, der henvises til i den skriftlige forespørgsel, handler netop om, at den pågældende ordregiver har taget miljøprogrammer i betragtning ved tildelingen af en offentlig indkøbskontrakt, selv om der efter Domstolens retspraksis (²) først kan tages hensyn til sådanne programmer, når der er udvalgt egnede kandidater.

Domstolens dom af 17. september 2002 i sag C-513/99 (Stagecoach Finland), som Kommissionen er bekendt med, har ikke ændret ved princippet om, at udvælgelses- og tildelingskriterier skal holdes adskilt. Domstolen har altid fastholdt, at tildelingskriterier kun har til formål at finde frem til det økonomisk mest fordelagtige bud og derfor må være knyttet til kontraktens genstand og ikke til tjenesteyderens kvalitet/kendetegn. I den nævnte dom havde kriterierne om bussernes nitrogenoxidemissioner og støjniveau, som blev anset for at være legitime tildelingskriterier, relation til kendetegn ved busmateriellet og ikke til leverandørens kapacitet.

Dommen har derfor ikke haft betydning for Kommissionens syn på Kalmar Länstrafik AB's udbudsprocedure. I overensstemmelse hermed besluttede Kommissionen at afgive en begrundet udtalelse i den nævnte sag.

- (¹) Kommissionen vedtog den 4. juli 2001 en fortolkningsmeddelelse om Fællesskabets bestemmelser om offentlige kontrakter og mulighederne for at integrere miljøhensyn i offentlige kontrakter, hvori den beskriver udbudsreglerne i henhold til fællesskabsretten, EFT C 333 af 28.11.2001.
- (²) Se Domstolens dom af 20. september 1988 i sag C-31/87 (Beentjes).

(2003/C 110 E/233)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3379/02
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(27. november 2002)

Om: Omkostningerne ved og tidsplanen for ibrugtagning af Berlaymont-Bygningen

Ifølge forskellige meddelelser i pressen er den belgiske stat og EU nået til enighed om ibrugtagningen af Berlaymont-Bygningen. EU skal overføre et beløb på 545 mio. EUR til Belgien, og Kommissionen skal — ifølge den belgiske minister Daems — kunne tage bygningen i brug i slutningen af 2003. Da Kommissionen har stillet yderligere krav om tilpasninger med henblik på multimedieanvendelse, er det ikke sikkert, at denne frist kan overholdes. Yderligere udsættelse indebærer, at den belgiske stat skal betale en bod på mindst 15 mio. EUR. Sammen med de øvrige udgifter til bl.a. bortscaffelse af asbest og leje af andre bygninger når man op på et samlet beløb på 1,4 mia. EUR. Meddelelserne i pressen er dog meget uklare.

Kan Kommissionen derfor give en fuldstændig og korrekt redegørelse for den indgåede aftale og oplyse, hvornår Kommissionens flytning til Berlaymont-Bygningen efter planen skal finde sted?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(12. december 2002)

Som det ærede medlem vil vide, har kommissionsmedlemmet med ansvar for den administrative reform siden indgivelsen af forespørgslen fremlagt Kommissionens meddelelse til Europa-Parlamentet om Berlaymont-bygningens fremtid på et fællesmøde i Budgetudvalget (COBU) og Budgetkontroludvalget (COCOBU) den 21. oktober 2002. På dette møde var kommissionsmedlemmet med ansvar for den administrative reform i stand til at oplyse de ærede medlemmer om hovedpunkterne i kontrakten mellem Kommissionen og den belgiske regering og om mange af de nærmere betingelser vedrørende erhvervelsen af Berlaymont-bygningen. Han gav også sammen med den belgiske minister for offentlige arbejder, Rik Daems, en offentlig redegørelse for aftalen på en fælles pressekonference den 23. oktober 2002.

Som det fremgår af meddelelsen, er der i aftalen mellem Belgien, Berlaymont 2000 og Kommissionen fastsat:

- En fast pris på 552 879 207 EUR, som indbefatter 503 318 502 EUR for Kommissionens andel af renoveringsomkostningerne og 49 578 705 EUR for bygningens værdi inden renoveringen (en værdi, der i 1997 blev fastsat til 2 mia. BEF). Den rentesats, der er lagt til grund, er på 5,37 %. Den første årlige rate vil derfor blive på 31 891 235 EUR, og dette beløb vil for de efterfølgende årlige rater i den periode, som købet strækker sig over, blive forhøjet med 2 %.
- En fast overdragelsesdato, nemlig den 31. december 2003 for selve bygningen og den 31. marts 2004 og den 30. juni 2004 for Kommissionens mødelokaler, henholdsvis multimedиаudstyre.
- En særlig bod for hver af de tre frister, hvis de ikke overholdes: Kommissionen vil ophøre med at betale leje for Berlaymont-bygningen (15,4 mio. EUR), hvis den ikke er rede til ibrugtagning den 1. januar 2004. Hvis fristen den 31. marts 2004 ikke overholdes, vil den årlige rate blive nedsat forholdsvis for de måneder, hvormed fristen overskrides (denne nedsættelse vil beløbe sig til 221 000 EUR pr. måned). En tilsvarende ordning vil gælde for fristen den 30. juni 2004. Disse bodsbeløb vil være kumulative.

- Garantier, som gives af både den belgiske stat og Berlaymont 2000 med hensyn til arbejdernes udførelse og byrdefordelingen i tilfælde af »uforudsete omstændigheder« og i tilfælde af konstateret svig begået af tredjemand.

Undertegnelsen af aftalen med den belgiske regering fandt sted den 23. oktober 2002. Kommissionen er i øjeblikket ved at udarbejde et program for bygningens gradvise ibrugtagning fra begyndelsen af 2004.

(2003/C 110 E/234)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3380/02
af Rosemarie Müller (PSE) til Kommissionen

(21. november 2002)

Om: Forsøvede fibre i højteknologisk beklædning for personer med neurodermitis

Ifølge forskellige videnskabelige rapporter har jeg fået kendskab til, at der i de senere år er blevet udviklet »højteknologisk beklædning« til medicinsk brug, og som nu også kan fås på markedet. Ifølge min opfattelse er det mest interessante i denne forbindelse beklædningsgenstande med forsøvede fibre, der i betydelig grad lindrer lidelser for personer med neurodermitis, og som væsentligt kan forbedre hudens tilstand.

En af ulemperne ved denne behandlingsmetode er imidlertid, at prisen på disse beklædningsgenstande, der er medicinsk fordelagtige, er ret høj. I rapporterne omtales imidlertid, at sygekassen kunne refundere udgifterne til disse beklædningsgenstande, og det endog kunne medføre færre udgifter, idet der på denne måde kunne opnås betydelige besparelser på udgifter til dyre salver og lægemidler til personer med neurodermitis.

Har Kommissionen kendskab til denne nye behandlingsmetode?

Tager Kommissionen hensyn til den i forbindelse med udviklingen af sundhedspolitikken?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(12. december 2002)

Nej. Kommissionen har hverken kendskab til dette produkt, dets egenskaber eller mulige sundhedsmæssige virkninger. Fællesskabets folkesundhedspolitik hører ind under EF-traktatens artikel 152, og Parlamentet og Rådet har på grundlag heraf for nylig vedtaget et handlingsprogram, som løber over seks år⁽¹⁾. Programmets vigtigste prioriterede områder er som følger: Forbedring af sundheden og viden på sundhedsområdet, hurtig reaktion på trusler mod sundheden og tiltag vedrørende sundhedsdeterminanter.

Reduktion af udgifterne til sundhedspleje, hvortil beklædning af den nævnte type muligvis kan bidrage, betragtes som hørende under medlemsstaternes ansvarsområde og vil ikke være omfattet af ovennævnte folkesundhedsprogram.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1786/2002/EF af 23. september 2002 om vedtagelse af et program for Fællesskabets indsats inden for folkesundhed (2003-2008) – Erklæring fra Kommissionen, EFT L 271 af 9.10.2002.

(2003/C 110 E/235)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3383/02
af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen

(28. november 2002)

Om: Tortur i Den Russiske Føderation

To syttenårige russiske statsborgere, Andrei Victorovitch Osenchugov og Alexei Vladimirovitch Shishkin, blev arresteret den 5. marts 2002 mistænkt for røveri og blev to dage senere efter ordrer fra anklageren i Sormovski i byen Nizhny Novgorod overført til Nizhny Novgorods regionale fængselscenter (sledstvennyi izolyator) IZ – 52/1 i Novgorod.

I det regionale fængselscenter skulle Andrei Victorovitch Osenchugov og Alexei Vladimirovitch Shishkin være blevet tortureret af to voksne fanger, den ene Petrov Michail Germanovitch uden at fængselsvagten greb ind, med det formål at tvinge dem til at tilstå andre tyverier. De unges forældre bad fængselscentrets direktør undersøge sagen, men intet skete og direktøren hævdede blot, at der ikke var grund til nogen undersøgelse. Senere anlagde den offentlige anklager sag på grund af mishandling af Andrei Victorovitch Osenchugov og Alexei Vladimirovitch Shishkin og indledte en officiel undersøgelse. Efter afslutningen af retssagen, som var behæftet med juridiske uregelmæssigheder (vidneudsagn for forsvaret blev ikke nedskrevet i mødereferaterne), fandt dommer Grigoriev fra domstolen i Sormovski-distriktet i Nizhny Novgorod Andrei Victorovitch Osenchugov og Alexei Vladimirovitch Shishkin den 21. oktober 2002 skyldige i tyveri på grundlag af tilståelser opnået gennem tortur, og de blev idømt otte års fængsel.

Hvilke oplysninger har Kommissionen om denne alvorlige krænkelse af de grundlæggende rettigheder fra Den Russiske Føderations side? Hvilke foranstaltninger har den truffet eller agter den at træffe for at få indledt en ny retssag mod Andrei Victorovitch Osenchugov og Alexei Vladimirovitch Shishkin i overensstemmelse med internationalt anerkendte regler om en rimelig retssag? På baggrund af de utallige andre tilfælde, som viser de grundlæggende problemer, der er knyttet til forvaltning af retfærdighed i Den Russiske Føderation mener Kommissionen da ikke, at hele dens politik over for Den Russiske Føderation bør tages op til fornyet overvejelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(20. december 2002)

Kommissionen har ikke nogen oplysninger om dette tilfælde specielt. Kommissionen er imidlertid klar over manglerne ved rets- og fængselsvæsenet i Rusland og deler det ærede medlems bekymring med hensyn til rapporter fra fremstående ikke-statslige menneskerettighedsorganisationer om tortur og andet misbrug af indsatte.

Kommissionen har konsekvent understreget, at det er i Ruslands interesse at udvikle et samfund, der bygger på respekt for demokratiske principper og menneskerettigheder. I denne forbindelse er det absolut nødvendigt at udvikle og konsolidere et uafhængigt, objektivt og effektivt domstolssystem. EU's finansielle bistand anvendes i stadig stigende grad til at støtte igangværende retsreformer i Rusland, bl.a. uddannelse af dommere, justitssekretærer, fogeder og andet domstolspersonale. Gennem TACIS bevilges der hvert år hele 10 mio. EUR til dette formål. Samtidig prioriteres det fortsat at fremme menneskerettighederne i Rusland gennem det europæiske initiativ for demokrati og menneskerettigheder (EIDHR), i forbindelse med hvilket Rusland er blevet udpeget som et »land i fokus« i perioden 2002/2004.

På det mere politiske plan vil EU gennem sin intensive politiske dialog med Rusland fortsat give udtryk for sine bekymringer med hensyn til menneskerettighederne i Rusland, bl.a. retten til behørig domstolsbehandling og nødvendigheden af at forebygge tortur. I denne forbindelse vil EU stadig understrege, at det egentlige partnerskab, EU og Rusland forsøger at etablere, nødvendigvis må bygge på en række fundamentale kerneværdier, bl.a. fuldstændig overholdelse af menneskerettighederne, i overensstemmelse med de vigtigste internationale og europæiske menneskerettighedskonventioner, som Rusland har ratificeret. Samtidig vil EU fortsat arbejde videre i denne retning inden for Europarådet og Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE).

(2003/C 110 E/236)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3399/02 af Gerhard Hager (NI) til Kommissionen

(29. november 2002)

Om: Klageprocedure nr. 98/4010 og nr. 98/4826

Under henvisning til svaret på min skriftlige forespørgsel E-2470/02⁽¹⁾ ønsker jeg at stille følgende spørgsmål til Kommissionen: Er klageprocedure nr. 98/4010 og nr. 98/4826 i mellemtiden afsluttet — således som det skulle være tilfældet ifølge Kommissionens svar — og kan Kommissionen derfor meddele mig resultatet af klageproceduren?

⁽¹⁾ EFT C 52 E af 6.3.2003, s. 176.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(23. december 2002)

Klageprocedure nr. 98/4010 og 98/4826 blev afsluttet den 16. oktober 2002. De oplysninger, som blev forelagt af klagerne, var utilstrækkelige til at påvise, at den østrigske lov er urimelig. Klagerne anførte, at de havde til hensigt at forelægge en videnskabelig undersøgelse. Man har ikke modtaget en sådan undersøgelse. På baggrund af procedurens længde besluttede Kommissionen at afslutte sagen. Hvis en videnskabelig undersøgelse forelægges på et senere tidspunkt, kan der indledes en ny sag.

(2003/C 110 E/237)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3442/02
af Jean-Maurice Dehousse (PSE) til Kommissionen**

(26. november 2002)

Om: Forhandlinger og anvendelse af sprog

Det hævdes i pressen og nærmere bestemt La Quinzaine Européenne (nr. 27 af 18. november til 1. december), at »Kommissionens formand, Romano Prodi, og medlem af Kommissionen, Günter Verheugen ... skulle have givet instrukser om, at alle tiltrædelsesforhandlingerne skal foregå på engelsk.«

Er denne oplysning helt eller delvis korrekt?

Hvad er be væggrundene til sådanne instrukser, hvis dette er tilfældet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(20. december 2002)

Kommissionen kan forsikre det ærede medlem om, at hverken Kommissionens formand eller kommissionsmedlemmet med ansvar for udvidelsen nogen sinde har givet instrukser om, at alle tiltrædelsesforhandlingerne skal foregå på engelsk.

Tiltrædelseskonferencerne er regeringskonferencer. Derfor bestemmes sprogordningen for disse konferencer af de deltagende lande og ikke af Kommissionen.

Ifølge Kommissionens erfaring har der ikke, siden tiltrædelsesforhandlingerne startede, på noget niveau været nogen begrænsning af sprogordningen, hverken til engelsk eller noget andet officielt EU-sprog, og alle officielle EU-sprog har kunnet anvendes.

(2003/C 110 E/238)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3448/02
af Eluned Morgan (PSE) til Kommissionen**

(27. november 2002)

Om: Pensioner og insolvens

Kan Kommissionen forklare, hvad der tidligere er sket, hvis medlemsstater ikke har levet op til Rådets direktiv 80/98/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens⁽¹⁾? Hvad har Kommissionen i sinde at gøre, dersom Det Forenede Kongeriges regering ikke efterlever direktivet i relation til arbejderne på Allied Steel & Wire Ltd?

⁽¹⁾ EFT L 283 af 28.10.1980, s. 23.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(20. december 2002)

Kommissionen undersøger gennemførelsen af EU-direktiverne i medlemsstaternes nationale ret og overvåger gennemførelsen af de foranstaltninger, der er truffet til dette formål. Hvis Kommissionen vurderer, at en medlemsstat ikke har levet op til en af fællesskabsrettens forpligtelser, indleder den proceduren efter EF-traktatens artikel 226.

I det konkrete tilfælde med Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980⁽¹⁾ har Kommissionen undersøgt og vurderet situationen, hvad angår medlemsstaternes gennemførelse, i en beretning fra 1995⁽²⁾, suppleret af en beretning fra 1996⁽³⁾. Specifikt angående gennemførelsen af bestemmelserne om social sikring i Det Forenede Kongerige har Kommissionen i sin beretning vurderet, at Det Forenede Kongeriges foranstaltninger lever op til direktivets krav.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 80/987/EØF af 20. oktober 1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, EFT L 283 af 28.10.1980.

⁽²⁾ KOM(95) 164 endelig udg.

⁽³⁾ KOM(96) 696 endelig udg.

(2003/C 110 E/239)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3478/02
af Gerhard Schmid (PSE) til Kommissionen**

(6. december 2002)

Om: Forskelsbehandling på grund af nationalitet i Bayeux (Frankrig)

I et museum i Bayeux (Frankrig) er der nedsat entré for familier. Nedsættelsen gælder dog kun for franske familier.

1. Drejer det sig her om et tilfælde af forbudt forskelsbehandling på grund af nationalitet? (EF-traktatens artikel 12).
2. Hvad har Kommissionen i bekræftende fald til hensigt at gøre mod dette?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(17. januar 2003)

Det ærede medlem har stillet et spørgsmål om entrépriser for familier til et museum i Bayeux, som varierer, afhængigt af familiens nationalitet.

Spørgsmålet indeholder ikke tilstrækkelige oplysninger om de specifikke omstændigheder, der gør sig gældende for museets adgangsregler. Kommissionen vil dog minde om, at retten til fri udveksling af tjenesteydelser efter EF-traktatens artikel 49, i henhold til Domstolens retspraksis indebærer, at modtagere af tjenesteydelser, herunder turister, har ret til at rejse ind i en anden medlemsstat for at oppebære tjenesteydelser dér på samme vilkår som landets egne statsborgere. Forskelsbehandling begrundet i nationalitet vedrørende museers entrépriser er af Domstolen blevet udtrykkeligt fastslået som værende ulovlig i henhold til EF-traktatens artikel 12 og 49⁽¹⁾. Domstolen har bekræftet, at der er en tæt forbindelse mellem den frie bevægelighed, EF-traktaten giver turister, og museers adgangsbetingelser, da museumsbesøg er en af de vigtigste af de grunde, som motiverer turister som modtagere af tjenesteydelser til at rejse til en anden medlemsstat. En forskelsbehandling i adgangen til museer kan påvirke betingelserne for præstation af tjenesteydelser, herunder disses pris, og dermed påvirke turisternes beslutning om at ville besøge et land⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Domstolens dom af 15. marts 1994, Kommission mod Spanien, C-45/93.

(2003/C 110 E/240)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3485/02**af Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) til Kommissionen**

(29. november 2002)

Om: Blokade af franske landeveje

De franske lastbilchauffører har indledt en protestaktion, som bl.a. indebærer blokade af landets vigtigste transportveje. Vejspærringerne må formodes at få negative virkninger på den samlede vejtransport i Den Europæiske Union.

Der er samtidig tale om en krænkelse af et af EU's principper, nemlig varernes frie bevægelighed, som især vil kunne berøre Spanien, fordi spanske varer nødvendigvis skal passere gennem Frankrig.

Kan Kommissionen gøre rede for, hvilke foranstaltninger den vil træffe for at sikre varernes frie bevægelighed i EU?

Hvilke sanktioner agter den at tage i anvendelse over for denne adfærd?

Hvilken godtgørelse vil de skadelidte modtage?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(6. januar 2003)

Kommissionen blev underrettet om, at bestemte franske fagforeninger havde til hensigt at organisere demonstrationer for at få højere løn, hvilket fra den 23. november 2002 om aftenen kunne medføre blokade af vigtige transportveje.

Efter at have undersøgt disse oplysningers troværdighed iværksatte Kommissionen Fællesskabets advarsels- og tilsynsmekanisme som fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 2679/98 af 7. december 1998 om det indre markeds funktion med hensyn til fri bevægelighed for varer mellem medlemsstaterne⁽¹⁾.

Med denne forordning oprettes en ordning for hurtig varsling i tilfælde af faktisk eksisterende eller eventuelt kommende handelshindringer, og medlemsstaterne forpligtes til at træffe de fornødne og passende foranstaltninger for at sikre fri bevægelighed for varer, herunder at indføre nationale retsprocedurer, der gør det muligt at få erstatning for eventuelle skader. Forordningen gør det i øvrigt muligt for Kommissionen at rette henvendelse til den berørte medlemsstat, hvori den pålægger denne at træffe sådanne foranstaltninger.

I henhold til artikel 3, stk. 2, i forordning (EF) nr. 2679/98 sendte Kommissionen således en fax til de franske myndigheder den 22. november 2002 for straks at udbede sig oplysninger om, hvordan, hvor længe, hvornår og hvor vejene i givet fald kunne blive blokeret, samt om, hvordan de franske myndigheder ville oplyse de erhvervsdrivende om disse aktioners karakter og varighed og om, hvad der ville blive gjort for at kontrollere dem, herunder fastlæggelse af alternative transportruter. Der blev ligeledes spurgt om, hvilke nationale retsprocedurer der fandtes til at sikre de erhvervsdrivende erstatning for eventuelle skader.

De franske myndigheder havde to dage til at informere EU om forstyrrelserne af trafikken og om de foranstaltninger, man fandt det passende at træffe. Forespørgslen og de franske myndigheders svar af 25. november 2002 blev øjeblikkeligt videresendt til de andre medlemsstater.

På baggrund af de franske myndigheders oplysninger vurderer Kommissionen, at der er truffet de fornødne og passende foranstaltninger til at sikre fri bevægelighed for personer og varer (ibrugtagning af et operativt tværministerielt center for krisestyring, effektiv assistance fra efterretningstjenesten og det lokale og nationale politi samt etablering af omkørselsveje). Resultatet blev, at der fra den 25. november 2002 om aftenen ikke blev registreret flere blokader.

⁽¹⁾ EFT L 337 af 12.12.1998.

(2003/C 110E/241)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3500/02
af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(2. december 2002)

Om: Sikkerheden på Roms skoler

I september 2002 offentliggjorde den italienske fagforening UIL's afdeling for skoler resultaterne af den fjerde årlige rapport om skolebygninger. Resultaterne stammer fra en undersøgelse iværksat af Undervisningsministeriet i 2001 vedrørende næsten 90 % af italienske skoler.

Der fremkom særdeles foruroligende oplysninger vedrørende sikkerheden i de undersøgte bygninger, navnlig i Regionen Lazio og især i Rom Kommune, hvor 399 ud af i alt 558 skoler til børn i den skolepligtige alder og 155 ud af i alt 245 højere læreanstalter ikke havde opnået certifikat for bygningsstabilitet, hvor 80 % af skolerne ikke var i besiddelse af et brandsikringscertifikat, og hvor 75 % af skolerne ikke var i besiddelse af et certifikat for funktionsdygtige sanitære installationer.

Undersøgelserne afslørede næsten faldefærdige bygninger med vakkende gesimser, forældede elektriske installationer, kolde og snavsede lokaler, døre og vinduer i meget dårlig stand og endog tilstedeværelse af asbest, alt sammen i strid med bestemmelserne i de omend talrige direktiver om sikkerhed på arbejdspladsen (direktiv 83/477/EØF⁽¹⁾) om farerne ved under arbejdet at være udsat for asbest, direktiv 89/391/EØF⁽²⁾ om forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet, direktiv 92/58/EØF⁽³⁾ om minimumsforskrifter for signalgivning i forbindelse med sikkerhed og sundhed under arbejdet osv.).

Den italienske forbrugerbeskyttelsessammenslutning, Codacons, har også ment det på sin plads at indbringe klage for den italienske offentlige anklagemyndighed over den faldefærdige tilstand, som Roms skoler befinder sig i.

Kan Kommissionen — eftersom Rådet for nylig har fastlagt fælles holdning nr. 53/2002⁽⁴⁾ med henblik på ændring af direktiv 83/477/EØF om farerne ved under arbejdet at være udsat for asbest og i betragtning af bl.a. Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse af 11. juli 2001⁽⁵⁾ og Parlamentets beslutning af 20. september 2001, hvori der på den ene side krævedes fastlæggelse af en fællesskabsstrategi og på den anden udarbejdelse af et rammedirektiv og en grøn bog om sikkerhed på arbejdspladsen — oplyse:

- om Rom Kommune har forelagt projekter med henblik på tilpasning til de gældende bestemmelser?
- om der findes undersøgelser eller dokumenter vedrørende tilpasningen til fællesskabsbestemmelserne i denne sektor i EU-området?
- om det af høringerne af arbejdsmarkedets parter i forbindelse med vedtagelsen af ovennævnte fælles høring fremgår, om Kommissionen har udvist særlig interesse for skolesektoren?

⁽¹⁾ EFT L 263 af 24.9.1983, s. 25.

⁽²⁾ EFT L 183 af 29.6.1989, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 245 af 26.8.1992, s. 23.

⁽⁴⁾ EFT C 269 E af 5.11.2002, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT C 260 af 17.9.2001, s. 97.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(14. januar 2003)

De italienske myndigheder har givet Kommissionen meddelelse om gennemførelsesforanstaltningerne vedrørende Rådets direktiv 83/477/EØF af 19. september 1983 om farerne ved under arbejdet at være udsat for asbest⁽¹⁾, Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet⁽²⁾ og Rådets direktiv 92/58/EØF af 24. juni 1992 om minimumsforskrifter for signalgivning i forbindelse med sikkerhed og sundhed under arbejdet (niende særdirektiv i

henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF⁽³⁾ samt Rådets direktiv 89/654/EØF af 30. november 1989 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdsstedet (første særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF)⁽⁴⁾. Kontrollen med gennemførelsen af direktiverne henhører under de nationale myndigheders ansvarsområde.

Derfor henhører spørgsmålet om, hvorvidt Rom kommune har forelagt projekter vedrørende tilpasning af bygningerne til de gældende bestemmelser vedrørende sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen, under den pågældende medlemsstats ansvarsområde.

Kommissionen råder ikke over undersøgelser, der er gennemført på fællesskabsplan, vedrørende tilpasning af bygninger til fællesskabsbestemmelserne i denne sektor.

Direktiv 83/477/EØF om farerne ved under arbejdet at være udsat for asbest har til formål at beskytte alle arbejdstagere, som potentielt kan blive udsat for asbest, herunder også undervisere. Denne beskyttelse omfatter naturligvis alle de personer, som befinder sig i de pågældende bygninger, herunder også eleverne.

⁽¹⁾ EFT L 263 af 24.9.1983.

⁽²⁾ EFT L 183 af 29.6.1989.

⁽³⁾ EFT L 245 af 26.8.1992.

⁽⁴⁾ EFT L 393 af 30.12.1989.

(2003/C 110E/242)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3515/02
af Theodorus Bouwman (Verts/ALE) til Kommissionen

(2. december 2002)

Om: Konsekvenserne af Simap-dommen af 3. oktober 2000 (sag C-303/98) for arbejdstidsdirektiv 2000/34/EF og for praksis hos brandvæsenet i Rotterdam

Kommissionen er uden tvivl bekendt med afgørelsen fra Domstolen i Luxembourg i Simap-dommen af 3. oktober 2000 (C-303/98). Kommissionen har utvivlsomt taget skridt til over for medlemsstaterne at påpege konsekvenserne af Simap-dommen for direktiv 2000/34/EF⁽¹⁾, hvori det fastsættes, at vagt- og rådighedstjeneste omfattes af direktivets definition på arbejdstid, og dermed skal medregnes i den maksimale arbejdsuge på 48 timer.

Er Kommissionen bekendt med, at mange sektorer i Nederlandene nu, godt to år senere, endnu ikke har fulgt Domstolens afgørelse, og at regeringen ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger til at stoppe disse overtrædelser af fællesskabsretten, som f.eks. finder sted inden for brandvæsenet, hvor der er arbejdsuger på 54 til 60 timer?

Hvis Kommissionen allerede er vidende om dette, har den da indledt overtrædelsesprocedure mod Nederlandene, eller kan der forventes en procedure, og i givet fald hvornår? Hvis Kommissionen ikke er vidende om dette forhold, vil den da foretage en undersøgelse af det?

Kan Kommissionen oplyse, hvad den anser for en passende frist efter Domstolens dom, inden for hvilken en medlemsstat må garantere arbejdstagernes »erhvervede« ret i overensstemmelse med fællesskabsretten?

⁽¹⁾ EFT L 195 af 1.8.2000, s. 41.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(23. december 2002)

Domstolen har i i sin kendelse af 3. oktober 2000 i sagen C-303/98 (SIMAP) fastholdt, at den tid, hvorunder lægerne i de primære behandlingsenheder udfører vagter iht. ordningen om fysisk tilstedeværelse i sundhedsinstitutionen, skal betragtes fuldt ud som arbejdstid og efter omstændighederne som overarbejde som defineret i direktiv 93/104/EF⁽¹⁾.

Selv om en kendelse afsagt af Domstolens i forbindelse med en anmodning om præjudiciel afgørelse i princippet kun er bindende for den nationale retsinstans, som prøver sagen, tydeliggør og præciserer Domstolens fortolkning af en bestemmelse i fællesskabsretten betydningen og rækkevidden af denne regel, som den skal forstås og anvendes eller burde være blevet forstået og anvendt efter at være trådt i kraft. Det følger heraf, at præjudicielle kendelser de facto har en erga omnes-virkning og skal anvendes i juridisk identiske, sammenlignelige eller tilsvarende situationer og forhold. Udtrykket »arbejdstid« skal derfor fremover fortolkes i overensstemmelse med denne kendelse fra Domstolen.

I denne sammenhæng skal det bemærkes, at det er op til medlemsstaterne at sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktiverne. Det påhviler også medlemsstaterne at sørge for tilstrækkelig kontrol og overvågning af, at de nationale bestemmelser om gennemførelse af direktiverne anvendes korrekt.

Kommissionen har besluttet at offentliggøre et udbud vedrørende en undersøgelse af, hvilken rækkevidde og hvilke konsekvenser SIMAP-kendelsen har fået for medlemsstaterne. Kommissionen træffer herefter, alt efter resultaterne af denne undersøgelse og sine egne overvejelser, afgørelse om de foranstaltninger, som den vil kunne stille forslag om. Kommissionen agter også at tage dette spørgsmål op i en meddelelse, som er planlagt til slutningen af 2003, om direktiv 93/104/EF. Denne meddelelse vedtages på grundlag af artikel 18, stk. 1, og artikel 17, stk. 4, i direktivet.

(¹) Rådets direktiv 93/104/EF af 23. november 1993 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden – EFT L 307 af 13.12.1993.

(2003/C 110E/243)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3523/02
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen

(3. december 2002)

Om: Grækenlands »skjulte« underskud i 2001

Ifølge Den Helleniske Republiks revisionsråds årsberetning for regnskabsåret 2001 har Grækenland et yderligere underskud i størrelsesordenen 1,5 mia. drakmer. Dette beløb er aldrig blevet opført på budgettet og udgør knap 3,9% af BNP for 2001. Medregnes de 1,2%, som regeringen accepterer, overstiger dette underskud 5,2%.

Hvordan indvirker disse afsløringer på tallene for de græske statsfinanser? Hvilken indvirkning har de på Grækenlands forpligtelser i henhold til vækst- og stabilitetspagten? Hvad er de præcise tal for Grækenlands underskud og statsgæld efter Eurostats seneste interventioner i samarbejde med den græske regering?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(19. december 2002)

Kommissionen (Eurostat) har kendskab til Den Helleniske Republiks revisionsråds årsberetning for regnskabsåret 2001, men har ikke studeret dens indhold nærmere.

Det er dog sandsynligt, at revisionsrådet især har fokuseret på den offentlige sektors vigtigste aggregater på grundlag af de offentlige regnskaber. Dette burde være uden betydning i forbindelse med stabilitetspagten, som bygger på udregning af de vigtigste aggregater med brug af nationalregnskabssystemets (ENS 95) begreber og kriterier.

Medlemsstaternes revisionsretter undersøger normalt statsregnskaberne og kigger efter, om regnskabsførelsen for statsdriften er i overensstemmelse med reglerne for offentlige regnskaber, som er forskellige fra land til land. De aggregater, der er relevante på fællesskabsplan i forhold til proceduren i forbindelse med uforholdsmæssigt store offentlige underskud samt stabilitets- og vækstpagten, er derimod udarbejdet på grundlag af de nationale og regionale regnskaber i alle lande.

Som opfølgning på et revisionsbesøg foretaget af Eurostat i Grækenland den 16. og 17. oktober 2002 og på en ny meddelelse, der blev indsendt af de græske myndigheder, har Kommissionen offentliggjort reviderede tal for Grækenlands underskud og gæld i 2000 og 2001 i en pressemeddelelse udsendt den 13. november 2002. I denne står der, at det offentlige underskud lå på 1,2% af bruttonationalproduktet (BNP) i 2001, mens gælden i 2001 nåede op på 107,0% af BNP.

(2003/C 110E/244)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3535/02

af Patricia McKenna (Verts/ALE) til Kommissionen

(4. december 2002)

Om: Bortskaffelse af BSE-smittede dyrekroppe

Kan Kommissionen svare på, om bortskaffelse af affald fra dyrevæv og sikker behandling af særligt risikomateriel gennem anvendelse af kombineret teknologi med alkalisk hydrolyse og anaerobforgæring er accepteret som godkendt teknologi, som det er tilfældet i Amerikas Forenede Stater og andre steder, idet det ikke kan garanteres, at BSE-prioner nedbrydes ved forbrænding, hvorimod dette kan garanteres ved alkalisk hydrolyse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(9. januar 2003)

Specificeret risikomateriale skal bortskaffes i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1774/2002 af 3. oktober 2002 om sundhedsbestemmelser for animalske biprodukter, som ikke er bestemt til konsum(!). De godkendte bortskaffelsesmetoder omfatter direkte brænding samt brænding eller medbrænding med en af de forarbejdningsmetoder, som er beskrevet i bilag V til denne forordning. Den kombinerede teknologi med alkalisk hydrolyse og anaerob forgæring er ikke medtaget i denne liste over godkendte forarbejdningsmetoder.

De aktuelle godkendte metoder til sikker bortskaffelse af specificeret risikomateriale er i overensstemmelse med de aktuelle henstillinger fra EU's Videnskabelige Styringskomité (SSC). I henhold til disse henstillinger hører brænding til de bedste metoder blandt sikre metoder til bortskaffelse af BSE-agensen.

I forordning 1774/2002 gives der tilladelse til godkendelse af alternative bortskaffelsesmetoder, når den relevante videnskabelige komité er blevet hørt, og når det sker i henhold til en forskriftsprocedure med inddragelse af Den Stående Komité for Fødevarekæden og Dyresundheden.

Med hensyn til behandling af dyreaffald med alkalisk hydrolyse som en sikker måde til fjernelse af materialer med risiko for TSE vedtog Den Videnskabelige Styringskomité en udtalelse på mødet i maj 2002, som blev ændret på mødet den 7. og 8. november 2002 for at tage hensyn til andre data fra industrien.

I denne udtalelse bekræfter Den Videnskabelige Styringskomité bl.a.:

- at det er nødvendigt med yderligere undersøgelser, inden man kan give en endelig forsikring om sikkerheden ved behandlingen med hensyn til risici for TSE
- at biprodukter fra behandlingen kunne indebære en risiko for BSE/TSE-smitte, og denne risiko kan mindskes, afhængigt af processens varighed; det vil være nødvendigt med flere data for at kunne fremsætte en endelig udtalelse.

Den Videnskabelige Styringskomité mener, at i øjeblikket er den direkte udledning af de flydende rester af den alkaliske hydrolysebehandling i kloaksystemet uden yderligere behandling ikke hensigtsmæssig. Kombinationen med anaerob nedbrydning anses ikke for at være sikker, hvis man ikke kan udelukke forekomsten af resterende TSE-smitte, fordi man ikke har kendskab til niveauet for fjernelsen af TSE i den anaerobe nedbrydningsproces (udtalelse fra Den Videnskabelige Styringskomité den 24.-25. juni 1999).

Endvidere rejser Den Videnskabelige Styringskomité spørgsmålet om en eventuel forekomst af dioxiner i udslippet fra den alkaliske hydrolyseproces, og oplyser, at det er nødvendigt med ekstra data/analyser for at kunne kontrollere, om der under denne proces dannes dioxiner ud over de baggrundsniveauer, som allerede kan forekomme.

Udtalelserne fra Den Videnskabelige Styringskomité findes på webstedet: http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/ssc/index_en.html

Som en følge af udtalelserne fra Den Videnskabelige Styringskomité er den kombinerede teknologi med alkalisk hydrolyse og anaerobforgæring ikke godkendt som en sikker forarbejdningsmetode til bortskaffelse af animalske biprodukter. Kommissionen er ved at analysere den ændrede udtalelse fra Den Videnskabelige Styringskomité med henblik på et eventuelt behov for yderligere data og med henblik på fastlæggelse af skrappe betingelser for en eventuel godkendelse af processen for at sikre beskyttelse af folkesundheden, dyresundheden og miljøet og for at tage hensyn til de mangler, som er blevet påvist i udtalelsen.

(¹) EFT L 273 af 10.10.2002.

(2003/C 110 E/245)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3550/02
af John Cushnahan (PPE-DE) til Kommissionen**

(4. december 2002)

Om: Mononatriumglutamat E621

Kan Kommissionen bekræfte, at smagsstoffet mononatriumglutamat E621 ikke er et »naturligt« smagsstof i henhold til klassifikationssystemet for smagsstoffer under EU-lovgivningen? Er det i bekræftende fald ikke vildledning af forbrugerne og i strid med artikel 2, stk. 1, litra a, pkt. i, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EØF (¹), når produkter, der indeholder E621, mærkes »indeholder ingen kunstige smagsstoffer«?

(¹) EFT L 109 af 6.5.2000, s. 29.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(9. januar 2003)

E 621 mononatriumglutamat er tilladt i visse levnedsmidler som tilsætningsstof i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/2/EF af 20. februar 1995 om andre tilsætningsstoffer til levnedsmidler end farvestoffer og sødestoffer (¹). Mononatriumglutamat er en smagsforstærker. Smagsforstærkere er defineret i direktiv 95/2/EF, artikel 1, litra l): »Smagsforstærkere: stoffer, der forstærker et levnedsmiddels smag og/eller lugt«. Smagsforstærkere skal mærkes efter kategori og specifikt navn eller E-nummer på levnedsmidlerne.

Mononatriumglutamat er ikke opført i det register over kemisk definerede aromastoffer, som er fastsat ved Kommissionens afgørelse 1999/217/EF af 23. februar 1999 om oprettelse af en liste over aromastoffer, som anvendes eller er bestemt til anvendelse i eller på levnedsmidler, i medfør af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2232/96 af 28. oktober 1996 (²), senest ændret ved Kommissionens beslutning 2002/113/EF af 23. januar 2002 (³), og er derfor ikke et aromastof.

Forekomsten af mononatriumglutamat udelukker derfor ikke, at mærkningen viser, at der ikke findes kunstige smagsstoffer.

Al omtalt lovgivning kan ses på Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelses websted om tilsætningsstoffer og aromastoffer: http://europa.eu.int/comm/food/fs/sfp/addit_flavor/index_en.html.

(¹) EFT L 61 af 18.3.1995.

(²) EFT L 84 af 27.3.1999.

(³) EFT L 49 af 20.2.2002.

(2003/C 110 E/246)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3637/02
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(17. december 2002)

Om: Økonomisk integration

Vil Kommissionen i forbindelse med sit svar på forespørgsel E-1816/02⁽¹⁾ venligst bemærke, at spørgsmålet vedrørte beholdningen (og ikke strømmen) af direkte udenlandske investeringer i de enkelte medlemsstater, og vil Kommissionen nu venligst besvare det stillede spørgsmål:

Kan Kommissionen i form af en procentdel af medlemsstaternes BNP oplyse foreliggende tal for det seneste år, for de forudgående fem år og for de forudgående ti år med hensyn til mængden af noterede aktier, som ejes af valutaudlændinge i de enkelte medlemsstater i Den Europæiske Union, og kan den desuden oplyse, hvordan denne procentdel er fordelt mellem den aktiebeholdning, der ejes af valutaudlændinge fra andre medlemsstater, og den, der ejes af valutaudlændinge fra tredjelande?

⁽¹⁾ EFT C 301 E af 5.12.2002, s. 233.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(15. januar 2003)

I kapitalbalancestatistikken registreres valutaudlændinges aktiebeholdninger som udenlandske direkte investeringer, hvis de udgør mindst 10 % af virksomhedens egenkapital, og som porteføljeinvesteringer, hvis andelen er mindre. I begge tilfælde omfatter investeringerne både noterede og ikke-noterede aktier. Data om valutaudlændinges investeringer i EU-aktier foreligger kun for direkte investeringer, og de er ikke opdelt i noterede og ikke-noterede aktier. De er en del af udlandets samlede direkte investeringer, som også omfatter gældsforpligtelser over for valutaudlændinge.

Alle foreliggende data fremgår af tabellen, som er sendt direkte til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets sekretariat. De er opdelt efter investorer (intra-EU/extra-EU) og dækker perioden fra ultimo 1994 til ultimo 2000. De samme data er også angivet for de fleste medlemsstater. De vigtigste undtagelser er Belgien-Luxembourg og (hvad angår sondringen mellem intra-EU/extra-EU), Spanien og Irland. For andre medlemsstater er tidsserierne ikke komplette, og/eller en del af sondringen aktier/samlede udenlandske direkte investeringer mangler. Manglende medlemsstater er imidlertid medregnet i EU-aggregatet enten på basis af ikke-offentliggjorte data fra de pågældende medlemsstater eller på basis af skøn, som Eurostat har udarbejdet på grundlag af alle eksisterende data.

(2003/C 110 E/247)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3731/02
af Marianne Thyssen (PPE-DE) til Kommissionen**

(12. december 2002)

Om: Betænkning om anvendelse af direktiv 98/6/EF af 16.2.1998 om forbrugerbeskyttelse i forbindelse med angivelse af priser på forbrugsvarer (pris pr. måleenhed)

Med direktiv 98/6/EF⁽¹⁾ indførtes en forpligtelse til angivelse af salgsprisen og prisen pr. måleenhed på forbrugsvarer. Direktivet skulle oprindeligt have været gennemført senest den 18.3.2000. I overensstemmelse med direktivets artikel 6 har en række medlemsstater for visse mindre detailforretninger benyttet muligheden for en overgangsperiode på maksimalt tre år i forbindelse med kravet om prisangivelse pr. måleenhed for andre produkter, end dem, der sælges i løs vægt.

I overensstemmelse med artikel 12 skal Kommissionen senest den 18.3.2003 forelægge en samlet beretning om anvendelsen af dette direktiv, herunder navnlig artikel 6, ledsaget af et forslag.

Angivelse af prisen pr. måleenhed skulle give forbrugerne mulighed for at foretage en hurtig og enkel prissammenligning for i forbindelse med hvert enkelt produkt. Denne forpligtelse indebærer for forretninger med et ringe salgsareal, og i hvert fald for forretninger under 400 m² en alt for stor administrativ byrde, der belaster dem relativt meget hårdere end større forretninger.

Desuden er det ikke nogen virkelig fordel for forbrugerne, dels fordi sammenligningsmuligheden i samme lille detailforretning er meget lille på grund af den stramme sortimentspolitik, de små forretninger er nødt til at følge, og dels fordi forbrugernes beslutning om at købe ind i sådanne forretninger er baseret på disses nære beliggenhed snarere end på priserne på de solgte varer.

Hvornår forventer Kommissionen at kunne fremsende sin beretning til Europa-Parlamentet?

Mener Kommissionen, at mindre detailforretninger fremover helt bør fritages for forpligtelsen til at angive prisen pr. måleenhed? Mener Kommissionen ikke, at pålæggelse af en sådan forpligtelse på hele detailhandelen er i modstrid med tidligere intentioner om at stimulere virkestrangen i EU og reducere de administrative byrder?

(¹) EFT L 80 af 18.3.1998, s. 27.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(9. januar 2003)

Kommissionen forstår det ærede medlems synspunkt vedrørende det ukloge i at pålægge små detailforretninger unødvendige udgifter, selv om prisangivelser er et vigtigt element inden for forbrugerbeskyttelse.

Kommissionen er på nuværende tidspunkt ved at indsamle oplysninger med henblik på at udarbejde beretningen i henhold til artikel 12 i direktiv 98/6/EF. I den forbindelse vil man da også i beretningen undersøge, om forpligtelsen til at angive prisen pr. måleenhed udgør en stor byrde for visse små detailforretninger. Det er på nuværende tidspunkt ikke muligt at forudsige konklusionerne i beretningen, som vil blive forelagt Parlamentet og Rådet, når den er færdiggjort.

(2003/C 110 E/248)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3775/02

af António Campos (PSE) til Kommissionen

(17. december 2002)

Om: Den fælles landbrugspolitik

Den 11. oktober 1999 anmodede jeg i skriftlig forespørgsel E-1766/99 (¹) Kommissionen om oplysninger om EUGFL, Garantisektionen. Svaret fra den 16. december 1999 indeholdt ikke alle de ønskede oplysninger.

Jeg vil gerne understrege, at jeg for at kunne udføre mit hver som EP-medlem har brug for følgende oplysninger:

- hvor stort et beløb, der årligt udbetales over EUGFL, Garantisektionen, til de 100 vigtigste støttemodtagere i hver medlemsstat
- procentsatsen af de midler, som hver medlemsstat har modtaget fra EUGFL, Garantisektionen, og som er blevet udbetalt til de 100 vigtigste støttemodtagere.

(¹) EFT C 303 E af 24.10.2000, s. 14.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(17. januar 2003)

Kommssionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2003/C 110E/249)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3850/02
af Françoise Grossetête (PPE-DE) til Kommissionen**

(23. december 2002)

Om: Europæisk charter om børn indlagt på hospital

På nuværende tidspunkt behandles børn meget forskelligt, alt efter hvilket hospital de er indlagt på. F.eks. anbringes børn ofte på en voksenafdeling, forældrene må ofte ikke være sammen med barnet om natten, eller hospitalsmiljøet er ikke tilpasset børnenes fysiske og uddannelsesmæssige behov.

Som bekendt spiller indlæggelsesvilkårene en meget stor rolle for børns helbredelse. På den baggrund vedtog Europa-Parlamentet i 1986 en beslutning, hvori det opfordrede til udarbejdelse af et »europæisk charter om børn indlagt på hospital«⁽¹⁾.

Der er imidlertid endnu ikke fremlagt et officielt EF-forslag. Vil Kommissionen forelægge et forslag herom inden for en rimelig tid?

⁽¹⁾ EFT C 148 af 16.6.1986, s. 37.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(23. januar 2003)

Behandling af børn indlagt på hospital er et emne, der vedrører tilrettelæggelse og ydelse af sundhedstjenester og lægebehandling, hvilket henhører under medlemsstaternes kompetence. Kommissionen har derfor ikke til hensigt at fremsætte et forslag om et charter for børn indlagt på hospital.
